

ஸ்ரீ:  
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளை சரணம்.



திவ்யப்பிரபந்த திவ்யார்த்த நிமிக்கபுரையாசிரியரான  
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகளால்  
இயற்றப்பட்ட

பதவுரையோடும் விசேஷ வுரையோடும் கூடின

## நித்தியாநுஸந்தானம்.

R. Rangiah Naidu,

PRINTED BY "DIVYANTHA DIPIKA"  
MADRAS, PRINTING PRESS, MADRAS.



பாண்டிச்சேரி பெருமான்கோவில் ஸன்னிதி விதியில் வசமும் மதன் கியாபாரியும்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சிகாமணியுமான, பெனுகொண்டா

ஸ்ரீமான் கோ. ஜெயராமு செட்டியார் அவர்களால்

R. Rangiah Naidu,

PRINTED BY "DIVYANTHA DIPIKA"  
MADRAS, PRINTING PRESS, MADRAS.

சென்னை லிபர்டி பிரஸ்ஸிலும் மாடல் பிரஸ்ஸிலும்

அச்சிடுகிக்கப்பட்டது.

1943

விலை 2-8-0]

[தபால் செலவு தனி.



## ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய புத்தக விளம்பரம்

கெ. 39, சின்ன காஞ்சிபுரம் ஸன்ஸிதி வீதி, கார்த்தமாலா ஆபீஸில் கிடைக்கும்

### புத்தகங்களின் ஜாப்தா

P. B. அண்ணங்கராசாரியரின் வெளியீடுகள்

கு. அ.	கு. அ.
1. பகவதராமாநுஜ கார்த்தமாலா. (தெலுங்கு விடி) உடையவர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலிய ஸகல கார்த்தங்களும் ஒரே ஸம்புடமாக வுள்ளது. 6 0	22. ஸ்ரீ வசனபூஷணம் ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முமுக்ஷுப்படி தத்வதராயம் இவை கருத் துரையுடன் (அற்புதமான பதிப்பு) 3 8
2. ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக கார்த்தமாலா. (தேவநாகர விடி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸம்ஸ்கிருத கார்த்தங்கள் யாவும் எட்டு வால்யமாக அச்சிட்டிருப்பவை. 25 0	23. வேத ஸக்ஷண விசாரத் தொகுதி 1 8
(இவை தனித்தனி வால்யமாகவும் கிடைக்கும்.)	24. திருவாய்மொழி விரிவுரை 600-பாகரங்கள் வரை 12 8
3. ஸ்ரீதேசிக கார்த்தமாலா. ஸம்பிரதாய விபாகம். (தெலுங்கு விடி) ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்த முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்ய கார்த்தங்களும், தேசிகப் பிரபந்தமென்ற தமிழப் பிரபந்தங்களுமெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 5 0	25. பன்னாயந்தாதி உரை 0 6
4. ஸ்ரீமத் வாவர முகீந்தர கார்த்தமாலா. (தெலுங்கு விடி) மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ வசன பூஷண தத்வதராய - முமுக்ஷுப்படி - ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானங்கள் கால்கும் ஒன்று சேர்ந்த ஸம்புடம். 6 0	26. மணவாள மாமுனிகள் வைபவம் 0 4
5. பகவத் விஷயம். (தெலுங்கு விடி) *ந முப்பத்திராசிரப்படி 1-4 பத்துக்கள் 5 8	27. ஷே. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸௌபாக்கியம் உரையுடன் 0 12
6. முதலாயிரம் - திவ்யார்த்த தீபிகை 12 0	28. தர்க்க சாஸ்திரஸாரம் (நாகரி) 0 3
7. பெரிய திருமொழி ஷே. 13 0	29. ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவம் (தமிழ்) 2 8
8. திருக்குறு, திருநெடுந்தாண்டகம் ஷே. 2 8	30. தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயம் 1 0
9. இயற்பா ஆயிரம் விரிவுரை ஷே. 13 0	31. கூரத்தாழ்வான் வைபவம் 0 4
10. முருக்தமாலை உரை 0 6	32. அண்ணாவைப்பல ஸஞ்சிகைகள் 0 12
11. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னம் உரை 0 12	33. ஸதாசார்ய ஸூக்திரக்ஷா 0 6
12. வரதராஜ ஸ்தவ வியாக்கியானம் (தமிழ்) 1 0	34. ஸத்ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி 0 6
13. ஸாதர்சன சதக வியாக்கியானம் (தமிழ்) 1 0	35. க்ருஷ்ணவதார கதா ரஹஸ்யம் 0 8
14. கோதா ஸ்துதி வியாக்கியானம் ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் 0 10	36. உபந்யாஸ ரத்னமாலா (கார்த்த விடி) 0 6
15. விவாத விஷய பரிசீலனைப் புத்தகங்கள் 1 0	37. பாலபோத ரஸாயகம் 0 3
16. காஞ்சி அத்திகிரி வைபவம் (வசனம்) 0 4	38. ரக்ஷாவினோசக பாவப்ரகாசிகா (நாகரி) 0 6
17. ஸமுத்ர சரணுகதி விசேஷார்த்தங்கள் 1 0	39. காஞ்சி ஹஸ்திகிரி வைபவம் " 0 4
18. ஷே. ஸம்ஸ்கிருதம் (தேவநாகர விடி) 0 8	40. ப்ரஹ்ம வ்யாப்தி பரிஷ்க்ரீயா " 0 6
19. பூருவாசார்யராக அருளிச்செய்த ஸகல ஸ்தோத்ர பாடங்கள் (நாகர விடி) 1 8	41. ஸமஸ்யமாநோக்தி ஸௌஷ்டவ விமர்சம் உரையுடன் 1 0
20. திருமந்திரார்த்தம்—தாத்பரியச் சுருக்கம் 0 12	42. விசேஷார்த்த ரத்னாகிரி (முதல் மலர்) 0 8
21. ஸ்ரீஸைலேசாஷ்டக வியாக்கியான விஷயம் 0 8	43. கித்யா துஸந்தான விரிவுரை 2 8
	44. ஸ்வாப தேசார்த்த ஸாகரம் 0 8
	45. ஸக்ஷரீ தத்வவிகிரிணயம் 0 4
	46. ரத்த பரீக்ஷா 0 4
	47. தேசிகஸூக்தி ஸித்தாஜ்ஞகம் 0 8
	48. அஹ்ருதஸஹீ. (மாதப் பத்திரிகை) வருஷச் சந்தா 3 8
	49. ராமாநுஜ பதிரிகா ஷே. தெலுங்கு பாவை வருஷச் சந்தா 1 4
	50. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாதா ஷே. ஸம்ஸ்கிருத லிபிநி ஷே. 2 8

மற்றுமுள்ள நூல்களுக்கு நேரில் விசாரிக்க





## ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய ஸாரதிதி.

உலகில் பிரமனால் படைக்கப்பட்ட யோனிகள் பலபல. அவற்றுள் மானிடப் பிறவியில் ஜனிக்கப்பெறுவது எவ்வளவோ விசேஷம். அதிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில் பிறக்கப்பெறுவது ஒப்புயர்வற்ற விசேஷம்.

ஆர்மார்தர ஸஹஸ்ரநற்றவங்களின் பலனாக ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலத்தில் ஜனிக்கப் பெற்றவர்கள் தங்களுடைய பிறப்பைப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுவது மிகவும் அவசியம். அதற்காக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் முக்கியமாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் இங்குத் தொகுக்கப்படுகின்றன. இவ்விஷயங்களை ஒவ்வொருவரும் நித்தியம் அதுஸந்தானம் செய்வது நன்று. இதுவே முக்கியமான நித்யாதுஸந்தானம்.

எம்பெருமான் ஸம்ஸாரிகளை உபவீத்தற் பொருட்டு மதஸ்ய, கூர்ம, வராஹ, ராவிம்ஹ, வரமன, ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச் செய்தமையும், அந்த விபவாவதாரங் களை இழந்தவர்களான நம்போலியர்க்கும் காட்சி தருகைக்காக, கோயில் திருமலை பெரு மான்கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திவ்ய தேசங்களில் அர்ச்சாநுபிபாக எழுந் தருளியிருக்கும் தன்மையும், இந்தப்பெருமைகளை நமக்கு உணர்த்துதற்காக ஆழ்வார் களையும் ஆசாரியர்களையும் இந்நிலவுலகில் திருவவதாரம் செய்வித்து உபகரித்தமையும் ஆகிய இவற்றை நித்தியமும் கெஞ்சார அதுஸந்திப்பதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் ஜன்ம ஸாபஸ்யமாகும்.

இவற்றைப்பற்றின விவரணங்களை இங்கே சிறிது காட்டுவோம்.

எம்பெருமான் செய்தருளின அவதாரங்கள் எண்ணிறந்தவை. “தசாவதா ரங்கள்” என்று வழங்கிவருவதைக் கொண்டு பத்து அவதாரங்களே பகவான் செய்தவை யென்று எண்ணலாகாது. எண்ணிறந்த அவதாரங்களுள் மதஸ்ய கூர்மாதிகளான பத்து அவதாரங்கள் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றனவத்தனை.

எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. பத்த சிகாமணி களான ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் புகுந்து புறப்பட்ட அர்ச்சவதாரங்களே திவ்ய தேசங்கள் என வழங்கப்பெறும்.

திவ்ய என்கிற பதத்தை நமது பெரியோர்கள் ப்ரமாணப்ரமேய ப்ரமாதாக்களில் தருதி நோக்கி வெகு அழகாக உபயோகப்படுத்தி யுள்ளார்கள். எம்பெருமானைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் நூல்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் தமிழ்வேதமே சிறந்ததென்கிற கருத்தினால் அதனைத் திவ்யப்ரபந்தம் என்றார்கள். அந்த திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பாடினவர்களை திவ்ய ஸூரிகள் என்றார்கள். திவ்யஸூரிகளால் திவ்யப்ரபந்தங்களில் மங்களாசாஸனம் செய் யப்பெற்ற தலங்களைத் திவ்யதேசம் என்றார்கள். இது எவ்வளவு திவ்யமான அமைப்பு.

திவ்யஸூரிகளான ஆழ்வார்கள் பதின்மர். 1. பெரய்யையாழ்வார். 2. பூதத் தாழ்வார். 3. பேயாழ்வார். (இம்மூவரையும் முதலாழ்வார்களென்று கூறுவது ஸம்பிர



நாயம்) 4. திருமழிசையாழ்வார். 5. நம்மாழ்வார். 6. குலசேகராழ்வார். 7. பெரியாழ்வார். 8. தொண்டாடிப் பொடியாழ்வார். 9. திருப்பாணாழ்வார். 10. திருமங்கையாழ்வார்.

நம்மாழ்வாருடைய கீழ்வான மதுராகவியாழ்வாரையும் பெரியாழ்வாருடைய திருமகனாரான குடிக்கொடுத்த நாச்சியாரென்கிற ஆண்டாளையும் சேர்த்து “ஆழ்வார்கள் பண்ணிருவர்” என்று வழங்குதலுமுண்டு. ஆண்டாள் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அபிசமாரத் தோன்றியவளாதலால் பிராட்டிமார் வகுப்பில் எண்ணப்பட்டவளாயிருந்தும், திவ்யப்பரப் தமருளிச் செய்த காரணத்தினால் ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியிலும் எண்ணத்தகுதியுடையாள்.

மதுராகவிகள் எம்பெருமான் கிஷ்யத்தில் ஒன்றும்பாடாமல் நம்மாழ்வார் கிஷ்ய மாகவே பந்துப்பாகரம் பாடியிருந்தாலும் இவருடைய பிரபந்தத்தையும் திவ்யப்பரப் கோஷ்டியிலே சேர்த்து, இவளையும் திவ்யஸூரி கோஷ்டியிலே சேர்த்தார்கள் பூருவாசாரி யர்கள். ஆகவே இவர் மதுராகவியாழ்வாராயினர்.

1. பொய்கையாழ்வார். இவர் காஞ்சிபுரத்தில் திருவேலூகா என்கிற ஸ்ரீபதோத் தகாரிஸர்க்கிணையச் சேர்ந்த பொய்கையில் ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் அவதரித்து 100 பாகரங்கள் கொண்ட மூத்திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார்.

2. பூதத்தாழ்வார். திருக்கடன்மல்லையில் ஐப்பசியில் அகிட்டத்தில் அவ தரித்து 100 பாகரங்கள் கொண்ட இரண்டார் திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார்.

3. பேயாழ்வார். மயிலையில் ஐப்பசியில் சதயத்தில் அவதரித்து 100 பாகரங் கள் கொண்ட மூன்றாத்திருவந்தாதியை அருளிச் செய்தார். இம்மூவரும் திருக்கோவ லூரில் சந்தித்தவர்கள்.

4. திருமழிசையாழ்வார். திருமழிசையில் வையில் மகத்தில் திருவவதரித்து 96 பாகரங்கள் கொண்ட நான்முகன் திருவந்தாதியையும் 120 பாகரங்கொண்ட திருச் சந்த விருத்தத்தையும் அருளிச் செய்தார்.

5. நம்மாழ்வார். திருக்குருகரில் வைகாசியில் விசாகத்தில் திருவவதரித்து திருவிருத்தம் பாகரம் (100) திருவாசிரியம் (7) பெரிய திருவந்தாதி (87) திருவாய்மொழி (1102) ஆகிய 4 திவ்யப்பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்தார்.

6. மதுராகவியாழ்வார். ஆழ்வார்திருக்கரிக்கு ஸம்பத்திலுள்ள திருக்கோருவில் கித்திரை” கித்திரை கஷத்திரத்தில் திருவவதரித்து “தேவமற்றறியேன்” என்று நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு தெய்வமறியாதவராய் ஆழ்வார்கிஷ்யமாக 11 பாகரங் கொண்ட கண்ணிதுண்கிழத்தாம்பை அருளிச்செய்தார்.

7. குலசேகராழ்வார். திருவஞ்சிக்களத்தில் மாகிப்புணர்ப்பூத்தில் அவதரித்து 105 பாகரங்கள் கொண்ட பெருமான் திருமொழியை அருளிச்செய்தார்.

8. பெரியாழ்வார். ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூரில் ஆனில்வாதிடில் அவதரித்து 12 பாக ரங்கொண்ட திருப்பல்லாண்டையும் 461 பாகரங்கொண்ட “பெரியாழ்வார் திருமொழி” யை வழங்கும் பிரபந்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

9. ஆண்டாள். ஸ்ரீ கில்லிபுத்தூரில் திருவாடிப்பூரத்தில் பெரியாழ்வார் திருமகளாய்த்தோன்றிச் சூடிக்கோத்த நாச்சியார் என்று திருநாமம் பெற்று 30 பாகரங் கொண்ட திருப்பாவையும் 143 பாகரங்கொண்ட நாச்சியார் திருமொழியையும் அருளிச் செய்தாள்.



10. தோண்டரடிப்போடியாழ்வார். மண்டங்குடியில் மார்கழிக் கேட்டையில் திருவவதரித்து 10 பாசாங்கொண்ட திருப்பள்ளி யெழுச்சியையும் 45 பாசாங்கொண்ட திருமாலையையும் அருளிச்செய்தார்.

11. திருப்பாணாழ்வார். உறையூரில் கார்த்திகை ரோகினியில் திருவவதரித்து 10 பாசாங்கொண்ட அமலனாகிரைன் அருளிச்செய்து அழகிய மணவாணனுடைய திருமேனியில் அந்தர்த்தான மடைத்தனர். முரிவாஹநர் என்பதும் இவரையே.

12. திருமங்கையாழ்வார். திருவாவி திருநகரியைச்சார்ந்த திருக்குறையனூரில் கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளில் திருவவதரித்து, கம்மாழ்வார் அருளிய நான்கு வேத ஸாரமாகிய நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்கு ஆறு அங்கம்போன்ற 6 திவ்யப்பிரபந்தங் களை யருளிச்செய்தார்.

(1) பெரியதிருமொழி—	1084.	(4) செறியதிருமடல்.	1.
(2) திருக்குறந்தாண்டகம்.	20.	(5) பெரியதிருமடல்.	1.
(3) திருவெழுநீற்றுக்கை.	1.	(6) திருநெடுந்தாண்டகம்.	30.

இவ்வாழ்வார்கள் யாவரும் கம்மாழ்வார்க்கு அவயவபூதர்களென்றும், கம்மாழ்வாரே ப்ரதானபூதான அவயவியென்றும் ஸம்ப்ரதாயம். ஆசார்யகோஷ்டியில் சேர்ந்த உடையவரையும் கம்மாழ்வாருடைய அவயவங்களில் திருவடியாக நிர்வஹித்தார்கள். ஆனதுபற்றியே கம்மாழ்வாருடைய பாதுகைக்கு இராமானுசன் என்றே திருநாமம். இவர் விஷயமாகத் திருவாங்கத்தமுதனார் அருளிச்செய்த இராமானுச நூற்றந்தாதியும் திவ்யப்பிரபந்தத் திரவிலே பரிகணிதமாகிற்று. இதை ப்ரபங்காயத்ரீ என்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இதனை முகபாடம் செய்து கீர்த்தியம் அநுஸந்திப்பது கிரிசேஷம்.

### இனி ஆசாரியர்களைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம்.

ஸ்ரீமங்காதமுனிகள். காட்டுமன்னார் ஸங்கீதியில் ஆனிமீ அனுஷத்தில் அவதரித்தவர். கம்மாழ்வாரை யோகதகையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்பிரபந்தங்களை உபதேசம் பெற்றவர். ஆசார்யபாம்பரையில் கம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஸ்தானத்திலுள்ளவர். இவர்கள்கூற்தங்கள் அருளிச்செய்திருந்தும் இப்போது ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை.

உய்யக்கொண்டார். ஸ்ரீமங்காதமுனிகளின் செஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். சித்திரைமாதத்துக் கார்த்திகையில் திருவவதரித்தவர். ஸ்ரீமங்காதமுனிகள் தமது திருக்குமாரான ஸர்வர முனிகளுக்கு ஒரு திருக்குமாரர் அவதரிப்பர் என்றறிந்து அவர்க்கு உபதேசிக்குமாறு ஸகலார்த்தங்களையும் இவரிடத்தில் உபதேசித்தருளியிருந்தார்; அதனை கிறைவேற்றமுதற்கு முன்னமே இவர் திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினார்.

மணக்கால்கம்பி. உய்யக் கொண்டாருடைய செஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். இவர் ஸ்ரீசாசார்யரிடத்தில் ஸகலார்த்தங்களையும் பெற்று, ஆனவந்தானை மிகவும் அதுவர்த்தித்து செஷ்யராக்ஷிக்கொண்டு அவருக்கு உபதேசித்தருளினார். இவர் மாசியில் மகத்தில் திருவவதரித்தார்.

குளவந்தார். இவர் ஸ்ரீமங்காதமுனிகளின் திருப்போரனார். உடையவருடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஆசாரியர். ஆடி உத்தாடத்தில் காட்டுமன்னார் ஸங்கீதியில் திருவவதரித்தவர். ஒப்புயர்வற்ற மஹாவித்வான். ஆகமப்ராமான்யம், வரித்தித்யம், சீதார்த்த



ஸக்சாஹம், ஸ்தோத்ராத்ஹம், சுதுச்சலோகி முதலிய நார்தங்கள் அருளிச்செய்தவர். இவருடைய கடாசுத்திஸூலேயே உடையவர் வித்தார்த பாவர்த்தகாரனார். யமுனைத் துறைவர், யாமுநாசாரியர் என்பதும் இவரையே.

பெரியகம்பி, ஆனவந்தாருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவர். உடையவருடைய ஸமாச்சயனாசாரியர். இவரே ஆனவந்தாருடைய நியமனத்தினால் உடையவரை விஷயிதரித்து தர்சனப்பாவர்த்தகாரன ஆக்கினார். வாக்யருகுபரம்பலையில் பராங்குசநாஸர் என்பது இவரையே. மஹாபூர்ணர் என்பதும் இவரையே. இவருடைய திருவம்சஸ்தர்கள் அனேக திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீலாசாரிய புருஷர்களுடைய விளக்கிவருகிறார்கள்.

உடையவர். எம்பெருமானார், ஸ்ரீராமாதேவர், ஸ்ரீபாஷ்யகாசர், யதீந்திரர் இந்நாதி திருநாமங்களினால் வழங்கப்பெற்ற ஐகதாசாரியர் இவரே. ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரம். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் தித்திரைத் திருவாதிரையில் அவதரித்தார். ஆனவந்தாருடைய சிஷ்யர்களான பெரியகம்பி, திருமலைகம்பி, திருக்கோட்டி, பூர் கம்பி, திருமாலையான் டான், திருவாண்கப்பெருமானையர் என்னும் ஐந்து குரவர்களை ஆசாரியர்களாகக் கொண்டவர். திருக்கச்செம்பிதெரிடத்தில் மிக்க பாவண்பமுடையவர். முதலியான் டான், எம்பார், காத்தாழ்வான், அருணாஸம்பெருமானெம்பெருமானார், அனந்தாழ்வான் முதலான பலபல மஹான்களுக்கு ஆசாரியர். இவருடைய பாதான சிஷ்யர்கள் எழுபத்தி னான்கு ஸிம்ஹாஸனாதிபதிக னென்று சிறப்புப்பெற்று விளக்கி வருகிறார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதார்த்தபீடம், வேதார்த்தவாரம், தீதாபாஷ்யம், வேதார்த்த ஸக்சாஹம், நித்யம், சுத்யநா யம் என்னும் திவ்ய நார்தங்களை அருளிச்செய்தவர்.

உடையவருடைய சிஷ்ய பரம்பரை. உடையவரிடமிருந்து சிஷ்யர்களின் பரம் பரை பலபல வகைகளாகப் பெருகிவந்திருக்கின்றது. இருந்தாலும் பூர்வாசாரிய பரம்பரை உடையவரிடமிருந்து இரண்டு பிரிவாக நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

### உடையவர்

எம்பார்.  
பட்டர்.  
நஞ்சியர்.  
நம்பிள்ளை.  
வடக்குத் திருயிதிப் பிள்ளை.  
பிள்ளை கோதாசாரியர்.  
திருவாய்மொழிப் பிள்ளை.  
மணவாளமா முனிகள்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்  
கிடாமியாச்சார்ன்.  
எங்கனாழ்வான்.  
கடாசுரம்மாள்.  
கிடாமியப் பிள்ளார்  
வேதார்த்த தேசிகர்.  
நயனாசாரியர்.

எம்பார். மதுராமங்கலமெனவழங்கிவருகிற மழலைமங்கலத்தில் ஸதயீ புநர் வஸூலில் திருவாவதரித்தவர். உடையவர்க்குச் சிறிய தாயார் குமாரர். ராமாநுஜ பதச்சாயா என்பது இவர்க்குச் சிறப்பு.

பட்டர். ஸ்ரீபராசயபட்டர் என்பதும் இவரே. காத்தாழ்வானுடைய திருந் குமாரர். இவர் தமது திருந்தகப்பொரிடத்திலும் எம்பாரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர். ஸ்ரீசங்கரதனாலும் ஸ்ரீரங்காராசியாலும் புத்தஸ்திகாரமாக வளர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவர். ஸகலாஸ்தர்பாசங்கதர். திவ்யப்பர்த்தங்களில் வெகு அழகிய



நீர்வாழ்வுகள் அருளிச்செய்தவர். ஸஹஸ்காம பாஷ்யம், அஷ்டர்லோகி, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீகுணாத்மகோசம் முதலிய க்ரந்தங்கள் அருளிச்செய்தவர். வைகாசி மீ அனுஷத்தில் அவதாரம். தமிழில் மஹானிந்வானாக ப்ரவரித்தான பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் இவருடைய சிஷ்யரென்பர்.

நஞ்சீயர். இவர் அத்வைத ஸம்பந்தாயத்திலிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டவர். முன்னிலைமையில் வேதாத்திகள் என்றும் மாதவாசார்யர் என்றும் ப்ரவரித்தர். பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்சரித்த பின்பு உத்தமமாச்சரியாகி நஞ்சீயரென்று திருநாமம் பெற்றார். இவர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினுமிரப்படி உரையும் மற்றஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யமும் அருளிச்செய்தார். [இப்போது கிஸ் வெளியிட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் இவருடையதன்று.] பங்குனி புத்தாத்தில் இவ்வவதாரம்.

நம்பிள்ளை. நஞ்சீயருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். வரதராஜாசார்யர் என்பது இவருடைய கீஜாமதேயம். பிறகு லோகாசார்யர் என்கிற சிறப்புப்பெயருமுண்டாயிற்று. இவருடைய ஸகலசாஸ்த்ர ப்ராவின்யம் வரசாமகோசம். திவ்யப்ரபந்தங்களில் கிசேஷார்த்தங்களைவல்லாம் இப்போகிரியர் முகமாகவே வெளியாயின. கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாளில் திருவவதாரம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. நம்பிள்ளையின் சிஷ்யகோஷ்டிகளில் தலைவர். பெரிய வர்ச்சான்பிள்ளையோடுகூடவே ஸகலார்த்தங்களுக்கும் தேட்டவர். திருவாய்மொழிக்கு 80 முப்பத்தாறுபாப்படியென்கிற வியாக்கியானம் பட்டோலை கொண்டவர். திருநாமம்—ஸ்ரீக்குஷணபாதர்.

பிள்ளைலோகாசார்யர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருந்ருமார். ஆசார்ய ன்ருதயம் முதலிய அத்யாச்சார்ய க்ரந்தங்களருளிச்செய்த அழகியமணவானப்பெருமான ராயனர்க்குத் திருந்தமையனர். (இருவரும் ஸைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகள்.) இவர் பேரருளானுடைய அபராவதாரர். ஸ்ரீவசுப்பூஷணம், முழுகூப்படி முதலிய அஷ்டா தச ஸஹஸ்யாதிகள் அருளிச்செய்தவர். நம்பிள்ளையின் திருநாமமாகிய உலகாசிரியர் என்பதே இவர்க்குச் சாந்தப்பட்டது. இவருடைய திவ்யஸூக்திகள் அவதரிக்கவில்லையாகில் இவ்வுலகம் இருள் தருமா ஞாலமே. பகவதவதாரம்போலவே இவ்வவதாரமும் போற்றத்தக்கது. ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் கோயிலில் திருவவதாரம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவடிகளில் தலைவர். வைகாசி விசாகத்தில் குந்திகரத்தில் திருவவதரித்தவர்.

மணவாளமாழனிகள். திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் சிஷ்யர்களில் தலைவர். ஆழ்வார் திருநகரியில் ஐப்பசியில் திருமுலத்தில் எம்பெருமானுடைய அபராவதாரமாகத் தோன்றியவர். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்றவர். இவருடைய திவ்யஸூக்திகளின் பெருமை ஒப்புபர்வற்றது. ஸ்ரீரங்கராஜனுக்கும் ஆசார்யராக அமைந்தவர். ஆசார்யரென்கிற வ்யபதேசம் இவர் தமக்கே முக்கியமாக இணங்குவதென்பது இவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் அவகாஹித்தவர்களுக்கு அறியவெளிதாம். ஆசார்ய பரம்பரை இவரானிலே லிசார்த்தம். அஷ்டதிக்க ஐந்தாபகரிவர்.



## உடையவருடைய மற்றொரு சிஷ்ய பரம்பரை

திருக்குகைப்பிராண்பிள்ளான். உடையவருடைய கியமனத்தினால் திருவாய் மொழிக்கு ஆரூர்ப்படி வியாக்கியானமருளிச் செய்தவர்.

கிடாம்பியாச்சன். உடையவருடைய திருமடைப்பன்வி கைங்கரியத்தில் அமர்ந் திருந்தவர். ஸகலார்த்த ஸாந்தன். “இதி யதிராஜமஹாநஸபரிமள....” என்றும், “எதி வானார் மடைப்பன்வி வந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே” என்றும் ஸ்ரீதேவி கன் அருளிச்செய்தவற்றால் இவருடைய பெருமை கிளங்கும்.

எங்கனாழ்வான். “தினவடங்கச் சொல்லுவர் திருவென்னறைச்சொழியர்” என்று ப்ரஸித்தமான வழக்கு இவரைப்பற்றியதே. விஷ்ணு சித்தாசார்யரென்பது திரு நாமம். ஸ்ரீவிஷ்ணு புராண வியாக்கியானம் முதலியன அருளிச்செய்தார்.

நடாதாரம்மாள். எங்கனாழ்வானுடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். வரதகுரு என்று திருநாமம். ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசனத்தில் நிகரற்ற மஹா வித்வான். இவருடைய ஸ்ரீபாஷ்யார்த்த கிரவாணமே ச்ருதப்ரகாசிகையாக அவதரித்துள்ளது.

இராமானுசப்பிள்ளான். அம்மானுடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். கிடாம்பியப் புள்ளார் என்பதும் இவரையே. தேசிகருடைய மாதுவர். சில க்ரந்தங்களுளிச் செய் திருப்பதாகக் கேள்வி.

ஸ்ரீ நிகமாந்த தேசிகன். புரட்டாசித் திருவோணத்தில் திருவேங்கடமுடையா னுடைய திருமணியின் அம்சமாகக் கச்சிப்பதியில் ஸ்ரீசிப்பரகாசன் ஸந்நிதியருகில் (தூப்பு லில்) திருவவதரித்தவர். ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர், கவிதார்க்கிகலிம்ஹம், ஹேதாந்தகசார்யர் இப்பாதி பல பிருதாவளிகளைப் பெற்றவர். வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் சிறந்த பல திவ்யக்ரந்தங்களை யருளிச்செய்தவர்.

கயனாசார்யர். ஸ்ரீதேவிகனுடைய திருக்குமாரர். குமார வேதாந்தாசார்யர் என்பதுமிகையே. “தீபாத் உத்ப்நந் ப்ரதீபம்” என்னுமாபோலே தேசிகனிலுமவிஞ்சிய ஞானவிளக்கமுடையவர். சில வியாக்கியான க்ரந்தங்கள் அருளிச்செய்தவர்.

## உபஸம்ஹாரம்

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அவதரித்ததனால் இந்தியவுலகம் பெருமை பெற்றது. இவர்களது வைபவங்களை (அல்லது) திருநாமங்களை நாடோறும் சிந்தனைசெய்வதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சேமகிதியாகும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸார கீதி முற்றிற்று.



ஸ்ரீ:  
பேராளான் பெருத்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்



ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்ஸ்வாமி அருளிய  
தீவ்யார்த்த தீபிகையுரையின் ஸங்க்ரஹத்தோடு கூடின

## நி த்யா நு ஸ ந் தா ந ம்.

பொதுத்தனியன்கள்

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது

ஸ்ரீஸெவெஸாடியாவாகும யிஹஸ்தாதிமணாணபுலு |

யதீஹபுலு வணம் வநெ ரஜிஜாரிதாரம் கோகிபு ||

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்:

யதீந்தர்ப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முகிம்.

ஸ்ரீசைலேச  
தயாபாத்ரம்

{ திருமணியாழ்வார் என்னும் திரு  
வாய்மொழிப் பிள்ளையின் திரு  
வருளுக்குப் பாதாபுதரம்

{ யதீந்தர  
ப்ரவணம்

{ எம்பெருமானார் பக்கவிலே  
ப்ராவண்ய முடையவரு  
மான

தீபக்த்யாதி  
குணர்ணவம்

{ ஜானம், பக்திமுதலிய நற்குணங்  
களுக்குக் கடல் போன்றவரும்

{ ரம்ய ஜாமாதரம்  
முகிம் வந்தே

{ ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகளை  
வணங்கா நின்றேன்.

“இப்புனியிலாக் கெசற்கு ஈடளித்தான் வாழியே” என்று வாழ்த்தப்படா நின்ற  
ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகள் திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் ஸ்ரீ ரங்கராதன் திருமுன்பே,  
திருவாய்மொழியின் நிறத்த வியாக்கியான மாகிய சுமூபபத்தாருவிரப்படிபைக் கால  
கேதபம் பாணாதிந் துவருகிற அடைவிலே காலகேத பசாத் துமுறையன்று ஸ்ரீ ரங்கராதன்  
நானே ஒரு சிறுபிள்ளை வடியுடன் திருவோலக்கத்தினிடையே ஓடிவந்து வக்கப்பிடுத்து  
ஸ்ரீ சைலேசதயாபாத்ரமென்று தொடங்கி இந்தத் தனியனை வெளியிட்டுச் சென்றது  
மன்றியிச, வடமொழிவேதத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்  
ணவது நியதமாயிருப்பதுபோலத் தமிழ்வேத பாராயணத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும்  
இந்தத்தனியனை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களனைவரும் நியதமாக அதுஸத்திக்கக் கடவர்களென்று  
நியமனமு மருளினன்.

மணவாளமாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு ஸ்ரீ சைலேசர்  
என்று திருநாமம்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

வஜ்ஜீநாபலாரிஜிதம் நாயபாசுமதபுரபு |

கஜ்ஜீநாபலாரிஜிதம் வநெ மூருவாரபுரபு ||

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுகமத்யமாம்

அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.



# தித்யா நுஸந்தானவுரை

ஸக்யபீராத ஸமாரம்பாம்	{ எம்பெருமானைத் தொடக்கத் திலே உடைத்தாய்	அன்மதாசார்ய பரீயந்தாம்	{ எமக்கு ஆசார்யரான எம் பெருமானுரை முடிவிலே உடைத்தான
சாத யாமுந மத்யமாம்	{ ஸ்ரீமத் நாதமுனிகளையும், ஆள வந்தாரையும் இடைமீதே உடைத்தாய்	குருபரம்பராம் உத்தே	{ ஆசார்ய பரம்பரையை வணங் காவின்றேன்.

இதவும் சூழ்வானுளிச் செய்தது

யோ கிதுவெழுந்தவொழி உய்யுழராக்  
விரொஹமதவழிகராரணி துணாய செதே |  
கலவழி ரொஹமதவதொவறு டெயெசுவரிநொஃ  
நாரி நுஹவறு வரணா ஸாரணம் பூவெடு ||

யோகித்யமச்யுதபதாம்புஜயுகம்ருக்ம்  
வ்யாமோஹதஸ் நதிதராணி த்ருனய மேகே  
அன்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகவிந்தோ :  
ராமாநுஜஸ்ய சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே.

ய :	யாவொரு எம்பெருமானுச்	அன்மத் குரோ :	எமக்கு ஆசார்யராய்
நீத்யம்	என்னதும்	பகவத :	{ ஸமஸ்த கல்பாணகுண பரி பூர்ணராய்
அச்யுத பதாம்புஜ யுகம் ருக்ம் வ்யாமோஹத :	{ எம்பெருமானது திருவடித் நாமரை மீண்கனாகிற ஸ்ம் வரணத்திலுள்ள மிருத் த விருப்பத்தினுலே	தயா எக விந்தோ :	திருவகுட்கடலான
தத் இதராணி	{ அத்திருவடிகளுக்குப் புறம் பாயுள்ள விஷயங்களை	அஹம் ராமா நுஜஸ்ய	{ இந்த எம்பெருமானுருடைய
த்ருனய மேகே	{ துரும்பாக கிணத்தத் தள்ளி விட்டாரோ	சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே	திருவடிகளை உபாயமாக பந்துவிதேன்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது

கோனா விதா யாவதபலு நயா விஹிதிகி ஸக்யம் படுவ கியசெந கீதபாநாய் |  
சூடிவழித் காவவதெஃகாஹாரிநாஃ ஸ்ரீதீத்யம்வித்யாமஹம் பூணாரி கீதபூர ||

மாதாபிதா யுவதயஸ் தகயா விபூதி :  
ஸர்வம் யதேவ தியமேக மதன்வயாகாம்,  
ஆத்யஸ்ய ந : குலபதேர் வகுனாபிராமம்  
ஸ்ரீமத் ததங்கரி யுகளம் ப்ரணமாமி ஸூர்தகா.

மத் அக்யாகாம் கியமேக	என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எப்பொழுதும்	ந : ஆத்யஸ்ய குலபதே :	{ கமக்குக் குலகடல்த ராகிய ஆழவாருடைய
மாதாபிதா யுவதய : தகயா விபூதி ஸர்வம்	{ தாய், தந்தை, மாதர், மகன், செல்வம் (மற்றுமுள்ள) எல்லாம்	வகுன ஆபிராமம் ஸ்ரீமத்	{ மகிழ்மலர்களினால் ஆழகாயும் கித்யோஜ்வலமாய் மிருக்கிற
மத் ஏவ	{ யாவொரு ஆழ்வார் திருவடி யேயோ	தத் அங்கரிபுகளம் ஸூர்தகா ப்ரணமாமி	{ அந்தத் திருவடிகிணையை தலைமால் வணங்குகின்றேன்.

ஸ்ரீபாசரபட்ட ருளிச்செய்தது

ஸூரித்யஸரஹ ஸஹாஜியஸுநாய  
ஸ்ரீமதிஸாராகுஹஸெவரயொயிவாஹா ||  
ஹகாஹி ரெணுவரகாஹயகீஃசு ரிஸுநா  
ஸ்ரீதீநாஜுஸாஃகிஃ பூணகொஷி கிது ||



பூதம் ஸரசா மஹதாஹ்வய பட்டநாத  
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,  
பக்தாங்க்ரிதேனு பரஸாக யதீந்த்ரயிச்சராம்  
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்.

பூதம்	பூதத்தாழ்வாரையும்	பக்தாங்கீரேணு	} தொண்டரடிப் பொடி யாழ்வார்		
வரச்ச	பொய்கை யாழ்வாரையும்	பாகையநீத்தர்		} திருமங்கையாழ்வார் எம்	
மறை ஆழ்வாய்	} பேயாழ்வார் பெரியாழ்வார் திருமழிசை யாழ்வார் குலசேகர யாழ்வார் திருப்பா ணியார் இவர்களையும்	மிச்சாந்	} பெருமானார் இவர்களையும்		
பட்ட நாந்		பூரீ மகிபராக்		} கம்மாழ்வாரையும்	
பூரீ பக்திநார		குசுமாரம்			} காந்தோதும்
குலசேகர		நித்யம்			
யோகி வாணாக்		பிரணத : ஆன்மி			

ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் ஆசாரியர்களில் முக்கியமான எம்பெருமானுடைய செர்த்து அநுஸந்திக்கும் சீலோகமாகியது. இதில், பொய்கைவார் பூதந்தரர் பேயார் என்கிற முறைமைப்படியே திருகாமங்கலம் பதியாமல் பூதந்தாழ்வரரை முன்னே பதிந்தும் கம்மாழ்வரரை முடிவிற பதிந்துகொடுப்பது சீலோகம் கூடினவகையிலே அமைந்த அமைப்பு என்று நினைத்திருவர் சிலர். ஆங்குள்ளுள் : “காஸார பூத மஹதாஹ்வய பக்தி ஸாராரம் பூதீமச்சடாரி குலசேகர பட்டநாதாந், பக்தாங்கிரேணு முக்யாவஹக கார்த்திகேயாந் சாமாஹஜஞ்ச யமிகம் ப்ரணதோஸ்யிரித்யம்” என்று அடைவபடக் கவி சொல்லுவதில் அருமைபொன்றுமில்லை. ஆயினும், பூதந்தாழ்வார் தொடங்கி கம்மாழ்வார் முடிவாக அமைக்கப்பட்ட இந்த பாக்சியைக்கு என்ன நியாமகம் ஒன்றுண்டு கேண்மின்—

ஆழ்வார்களுள் முத்தியான நம்மாழ்வரை அவயவிபாகவந்து மற்றுள்ள ஆழ்வார்களை அவர்க்குத் திருமுடி திருக்கண் முதலிய அவயவங்களாக வைத்துப் பூநவா சாரியர்கள் தலோகங்களருளிச் செய்வுள்ளார்கள். அவற்றில், பூதத்தாழ்வரைத் திருமுடி பாகவும், பொய்கை பேராழ்வார்களைத் திருக்கண்களாகவும், பட்டர்பிராணத் திருமுக மாகவும், திருமழிசைப்பிராணத் திருக்கழுத்தாகவும், குலசேகரப்பெருமானையும் திருப் பாண்பெருமானையும் திருக்கைகளாகவும், தொண்டாடிப்பொடிக்கணத் திருமார்பாகவும், கலியணத் திருநாடியாகவும், எதிராகணத் திருவடிவாகவும் உருவகப்படுத்தித் திருத்தநாள் அவயவபூதர்களை முத்துற யரிசையாகக்கொல்லி, அவயவிபாகப் பாயங்கஜநகடஸ்தரை முடியில் கொல்லியிருப்பது இவ்வகையிலே என்கு பொருத்துமென்றுணர்க. பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுத்தருளியிருக்கும்பொது நஞ்சியருடைய பிரார்த்தனையினால் அருளிச்செய்த தலோகமிது.

பொதுத்தனியன்களின் உரை முற்றிற்று.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழிகளின்  
தனியங்கள்

(ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது.)

மரபாடாக்கியிருக்கும் பூரண வெண்கலசொலாது  
நரவதிவரிதும் முன்னோடாக்காது |  
முன்னோடாக்கியிருக்கும் நரவதிவரிதும்  
கிண்குறியினும் கல்வின்குறியினும் தோரி ||



குருமுகமகதித்ய ப்ராஹ் வேதாகசேஷாந்  
நரபதிபரிகல்பதம் சுல்கமாதாதுகாம;  
சுவகாமமரவந்த்யம் ரங்கநாதஸ்ய ஸாக்ஷாத்  
ந்விஜுகுலதிலகம் தம் விஷ்ணுசித்தம் நமாம்.

ய:	யாவரொரு பெரியாழ்வார்	ப்ராஹ்	{ (பகவத் கிருபையினால்) எடுத்த
நரபதி	{ வல்லபதேவனென்கிற அரச		{ துரைத்தாரோ,
பரிகல்பதம்	{ ஜல் ஏற்படுத்தப்பட்ட	அமர வந்த்யம்	{ தேவர்களினால் ஸேவிக் கத்
சுல்கம்	{ பந்தயப் பொருளாகிய பொற்	ரங்கநாதஸ்ய	{ தருந்தவரும்
	கிழியை	ஸாக்ஷாத்	{ முநீரங்கநாதனுக்கு நேராக மாம
ஆநாத காம:	{ ரொழிக்க எண்ணமுண்டாய்	சுவகாமம்	{ னாரும்
குருமுகம்	{ ஆசார்யமுகமாக ஒரு கல்வியும்		
அகதித்ய	{ கற்காமலே	ந்விஜுகுல் திலகம்	{ பிராமண குலத்திற்குத் திலகம்
அசேஷாந்	{ (பாதத்துவ நிர்ணயத்திற்கு	தம் விஷ்ணு	{ போன்றவருமான
வேதாந்	{ வேண்டிய) வேதங்களுக்கெல்லா	சித்தம்	{ அப்பெரியாழ்வாரை
	வற்றையும்	நமாம்	{ வணங்குகிறேன்.

பாண்டியபட்டர் அருளிச்செய்தவை.

(இருவ்கற்ப நேரிசை வெண்பா.)

மின்னூர் தடமதின்கூழ் வில்லிபுத்தூ ரென்றெருகால்  
சொன்னூர் கழற்கமலன் சூடினோம்—முன்னூர்  
கிழியறுத்தா னென்றுரைத்தோங் கிழமையினிற் சேரும்  
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து.

மின்-நூர்	"ஒளி கிடைத்த	குழி	(பாதத்துவ நிர்ணயம் பண்ணி)
தட-	பெரிய	அறுத்தான்	பொருள் முடிப்பை
மதின்கூழ்	திருமதிலாலே	என்று	{ அறுத்தருளினார் " என்று
வில்லிபுத்தூர்	சூழப்பட்ட	உரைத்தோம்	{ சொல்லப்பெற்றோம்;
என்று	{ "பூ வில்லிபுத்தூர்" என்று	நெஞ்சமே	{ ஓ! நெஞ்சே!
ஒருகால் சொன்னூர்	ஒருகால் உச்சரித்தவருடைய	வந்து	{ ஈ அதுகூடலாய் வரப்பெற்று
கழற்கமலன்	திருவடித் தாமரைகளை	கிழமையினில்	{ அதோகதியாகிற கரகத்திற்
சூடினோம்	சுபமேற்கொண்டோம்.	சேரும்	{ சேருகைக்குடனான
முன் கான்	{ "புருஷார்த்தம் வெளியாகாத	வழி	{ வழியை
	{ காணத்திற்	அறுத்தோம்	{ அறப்பண்ணினோம்.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டர் பிரான் வந்தானென்று  
சாண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய  
வேதங்க ளோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்  
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பாண்டியன்	{ வல்லபதேவனென்கிற பாண்	வேதங்கள்	வேதவாக்கியங்களை
கொண்டாட	{ டிய ராஜன்	ஒதி	{ உபக்யபரித்து
பட்டர் பிரான்	{ ப்ரசம்ஸிக்க,	விரைந்து	{ விளம்பியாமல் [நிவரித்து]
வந்தான் என்று	{ "ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உபகர	கிழி	{ ஹித்யாகலிகமாக வலத்த பொ
சாண்டிய	{ ரகரான பெரியாழ்வார்		{ ருள் முடிப்பை
சங்கம்	{ எழுந்தருளினார் " என்று	அறுத்தான்	{ அறுத்தருளின பெரியாழ்வா
எடுத்த	{ நிதர்நிரானை	பாதங்கள்	{ ருடைய
வந்த	{ சங்குகளை	யாமுடைய	{ திருவடி களானவை
வேண்டிய	{ கையில்கொண்டு	பற்று	{ கமக்கு
	{ (பார்) வந்த,		{ புகலிடம்.
	{ (விஷ்ணு பாரம்யஸ்தாபநத்		
	{ துக்கு) ஆவச்யகங்களான		

-ஓஓ- தனியன் உரை முற்றிற்று. -ஓஓ-



## பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம்

ஸ்ரீ ஸில்லிபுத்தூரில் அந்தணர்குலத்திலே ஆனிமாதத்து ஸ்வாதிநக்ஷத்திரத்தில் அவதரித்து விழுந்துவித்தரென்னுள் திருநாமமுடையராயிருந்த இவ்வாழ்வார் அவ்வுழிப் பெருமானுக்கு கந்தவனமமைத்துத் திருமாலைக்கடிச் சாத்தபவராயிருந்தார். அக்காலத்து, தென்மதுரைபுரஞான வல்லபதேவன் கந்தனின்னும் வழியைச் சித்தித்துத் தன் புரோகிதனைச் செல்வநாயகியின் உபதேசத்தினால் பல ஸித்வான்களையும் தீர்த்துப் பாதத்துவநிர்ணயம் பண்ணுகின்ற கிறிஸ்துமசு, மதுரையில் ஒரு பெரியஸ்தலத்தில் அபாரமான பணத்தை விநியோகமாகக் கிறிஸ்துமசுமேல்வைத்துப் பலவிடங்களிலுமுள்ள பண்டிதர்களுக்கு அழைப்புப் புரப்படுத்தியிருக்க வாய்ப்பினால், இவ்வாழ்வாரைக்கொண்டு பாதத்துவநிர்ணயம் செய்கின்றதற்குரிய ஸ்ரீ ஸில்லிபுத்தூர்ப் பெருமான் கனவிலே இவர்க்கு கிபமனம் தந்தருளி, இவர் ஸர்வஜ்ஞராமபுரான ஸீசேஷகடாக்ஷமும் செய்தருளி மதுரை விநியோகப்பட்டு இவரையனுப்ப, இவரும் கம்பிரமாய் எழுந்தருளி ஸ்ரீமங்கராயனனே பரமபுருஷனென்று கருதி ஸ்மிருதி இநிலாஸ புராணங்களைக்கொண்டு பலவாறுக உபநிவித்து அக்கிறியை அறுத்துக்கொண்டார். இங்ஙனம் பாதத்துவநிர்ணயம் செய்தருளின இவ்வாழ்வார்க்கு அரசன் யானையின்மீது மனோதஸவம் செய்க்க, பாம்பநாதனான எம்பெருமான் இந்த மனோதஸவத்தைத் தானும் கண்டு களிக்க விரும்பிப் பரிஜாபரிவாரங்களோடு கருடாமிது எழுந்தருளி மெருக்கிநிற்க, ஆழ்வார் ஸேவித்து விபத்து யானைமணிகளைத் தானமாகக் கொண்டு பல்வகையாலும் திருப்பல்லாண்டு பாடினர். நேரு ஸீசேஷ பண்டமாசனம் பெற்று ஸ்ரீஸில்லிபுத்தூர்க்கு எழுந்தருளி மதுரையிற் கிடைத்த பொருள்களைப்பெல்லாம் பகவானுக்கே ஸமர்ப்பித்துப் 'பெரியாழ்வார் திருமொழி' என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த முன்போலவே கந்தவனத் திருப்பணியில் கிரதராயிருந்து வாழ்ந்து விளங்கினார்.

பெரியாழ்வார் வைபவச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

## திருப்பல்லாண்டு முன்னுரை

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருப்பல்லாண்டென்று திருநாமம் வழங்குதற்குக் காரணம் யாதெனில்; ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு என்றுசொல்லி மங்களாசாஸனம் செய்திருப்பதனால் அதனையே திருபகமாதிப்ப் பல்லாண்டு என்று திருநாமம் சாத்தினர். திரு என்பது வடமொழியில் ஸ்ரீசப்தம்போல் மேன்மைமையுணர்த்தும்; மேன்மைமையையே மங்களாசாஸனப் ப்ரபந்தம் என்றபடி. இப்பிரபந்தம் பல்லாண்டென்று தொடங்கப்படுதலால் குதற்குறிப்பு என்னு மிவக்கணத்தால் திருப் பல்லாண்டெனத் திருநாமம் பெற்றதென்னாமும்.

அவர்ப்பத ஸமஸ்தகாமனென்றும் ஸர்வரக்ஷகனென்றும் ப்ரஸித்தனான ஸர்வரக்ஷகன்டால் தமக்கு வேண்டிய மங்களங்களை அவ்விடத்தில் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டுகிறார்கள, தாம் அவனுக்கு மங்களமுண்டாகுமாறு ஆசாரிப்பது தகுதியாவென்னில்; பகவத்கிருபையினால் கிடைத்த பக்தியினால் அந்த பகவானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் முதலான குணங்களை அடியோடு மறந்து 'பகவானுக்குக் குறைபொன்றுமில்லாமலிருப்பதே கமக்கு மங்களம்' என்று இவ்வாழ்வார் இனித்து மங்களா சாஸனம் பண்ணுகிறார் என்றுணர்க.

மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கும் மங்களாசாஸனத்தில் ஸ்மற்றமிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அது எப்போதோ ஒருகாலுள்ளதேயன்றி இப்பெரியாழ்வார்க்குப்போலே கீத்யமாயும் முக்ஷியமாயுமீராத, அவர்கள் எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பதறி அவ்விடத்தில் தங்களையே வாழ்ச்சிவையப்பெறுவதற்கு விரும்புவார்கள். இவ்வாழ்வார் அப்படியல்லாமல் எம்பெருமானுடைய வாழ்வையே தமக்கு வாழ்வாக கீனைத்துப் பெருமானுக்கு என்ன தீக்குவருகிறதோவென்று பயப்பட்டுக் காப்பேற்றேற்ற பரமபக்த ராவார். ஆனதுபற்றியே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களைவிட மிக்க பெருமையையுடையவரானது காரணமாகவே இவர்க்குப் பெரியாழ்வாரென்று ப்ரசித்தியுண்டாயிற்று;

“மங்களாசாஸனத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்  
தங்க ஸர்வத்தளவு தானன்றிப்—பொற்கும்  
பரியலே ஸில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரான் பெற்றான்  
பெரியாழ்வா றென்னும் பெயர்”

என்று உபதேசரத்தினமாலேயே இவ்வர்த்தத்தை மனவாளமா முனிகள் அருளிச்செய்தார்.



மு:

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

# திருப்பல்லாண்டு

(குறள் வேண் சேந்துறை.)

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு \*

பல்கோடி நூறுபிரமும்

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு \* உன்

சேவடி செவ்விதிருக் காப்பு.

(க)

மல் தூண்ட	மல்லாண்ட நிரலித்த	பல் தூயிரம்	} அகேக ப்ரதம்மகல்பங்களிலும்
திண் தோள்	{ திண்ணிய தோள்களை புடைபறைய்	ஆண்ட	
மணி	மீலமணிபோன்ற	பல் கோடி நூறு	} இப்படி உண்டான கால மெல்லாம்
வண்ணு	{ திருநிறத்தை புடைய ஞானவனே!	தூயிரமும்	
பல் தூண்டு	} பலபல வருஷங்களிலும்	உன்	உன்னுடைய
பல் தூண்டு		சே அடி	சிவந்த திருவடிகளினுடைய
		செவ்வி	அழகுக்கு
		திருக் காப்பு	{ குறைவற்ற ரமக உண்டா யிருக.

\* \* \*—பாண்டியராஜனுடைய பண்டிதஸபையிலேவந்து பாததீவிரிப்பம் பண்ணின பெரியாழ்வார்க்கு அவ்வரசன் யானியின் மேலே மஹோத்ஸவம் செய்கித்த போது அந்த உத்ஸவத்தைக் கண்டு ஆர்த்திப்பதற்காக ஸ்ரீவைகுண்ட சாதன் ஸபரிவார னம்பெருமானுக்கு எழும்பூண்டெல்லாம் அளவா பாக்ஷஸமயமாயிருக்கிற இந்திவந்திலே யாராலே என்ன நிக்ரு விளைகிறதோ வென்று அதிசங்கிப்பட்டு 'ஒரு அமங்கலமும் நேரி டாதபடி மங்களமே யாயிருக்கவேணும்' என்று பல்லாண்டு பாடுகிறார். அதாவது—ஐய

ஆழ்வார் இப்படி அதிசங்கையாலே மங்களசாஸனம் பண்ணுகிறாண்டு தெரி ந்துகொண்ட எம்பெருமான் 'ஐயோ! ஏன் இவர் இப்படி பயப்படுகிறார், எப்படிப்பட்ட எதிரிகளையும் ஒரு விரல் துளியாலே வென்றெழுதிக்கவல்ல தேஹவலியு கமக்கு உண்டென் பது இவர்க்குத் தெரியவில்லை போலும்; அந்த வலிவைக் காட்டினோமாகில் இவருடைய அச்சம் அடங்கியும்' என்று நினைத்து, முன்னே கருஷ்ணயதாரகாலத்தில் கண்ணக் கொல்லும்படி கம்மனால் ஏவப்பட்டுவந்த சாணூரன் முஷ்டிகள் முதலிய மல்லார்களை றுறுக் கித் தள்ளின தன்னுடைய புஜபலத்தைக் காட்டினான்; ஆழ்வாருடைய அச்சம் தணிவதற் காகக் காட்டின அந்த வலியு ஆழ்வாருடைய பயம் அதிகரிப்பதற்கே காரணமாயிற்று. புத்திரன் நூனாபிருத்தகால் அவனுடைய தாயானவள் 'இவன் ஒருவனையும் லக்ஷியம் பண் னாமல் புத்தம் செய்யப் போய்கிடுவனே! யாராலே என்ன கெடுதி நேர்ந்துயிடுமோ' என்று பயப்படுவதுபோல் இவரும் அந்த மல்லாண்ட திண்டோள் வலிமைக்குப் பயப் பட்டு மீண்டும் மங்களசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

(ச)

(அவசர்க்கழி நேடி லடி சூசிரிய விருத்தம்.)

அடியோமோடும்மின்னோடும் பிரிவின்றியாபிரம்பல்லாண்டு \*  
வடிவாய்கின்வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு \*  
வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சடராழியும்பல்லாண்டு \*  
படைபோர்புக்குமுழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே.

(உ)



அடியோமோடும்	{ தாழ்த்துநர்களுள் அடியேன் தொடக்கமாயுள்ள சேதநர் களோடும்	வடிவு ஆர்	{ (உன்) திருமேனியை வ்யாபித் திருக்கிற
நின்னோடும்	ஸ்வாமியான தேவரோடும்	சோதி	ஜ்யோதிஸ்ஸையுடையனாய்
மீர்வு இன்றி	நிர்நிலைமலம்	வலந்து	வலந்திருக்கைகளிலே
சூரிரம்	{ (இந்த ஸம்பந்தம்) நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.	உறையும்	நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய்
பல்லாண்டு		கடர்	பகைவரை எரிக்கும்வனான
வடிவு ஆப்	(உனக்கு) திருபக பூதையாய்	ஆழிபும்	திருவழியாழ்வானும்
நின்	உன்னுடைய	படை	பல்லாண்டு—
வல மார்பினில்	திருமார்பின் வலது பக்கத்தில்	போர்	சேனைகளைப்புடைய
வாழ்வின்ற	பொருந்தியிரா நின்றான்	புகு	யுத்தங்களில்
	{ நித்யபெயர்வன சாலிகியான பெரிய சிராட்டியரர் தொடக்கமான ராய்ச்சி மாரிகளும்	முழுக்கும்	புகுத்த
மங்கையும்		அ	கோஷிக்கின்ற
		பாஞ்ச	அளவற்றபெருமையையுடைய
		சன்னியஸும்	{ ஸ்ரீ பாஞ்சஜயோழ்வானும்
	பல்லாண்டு—;		பல்லாண்டு—[௭—௮—ந்தரண:]

\* \* \*—சேஷபூதர்களான அடியோங்கனும் ஸர்வசேஷியான தேவரீரும் ஒருவரையொருவர் கிடீர்ப் பரிபாமல் நெடுகனானும் மங்கலமாக வாழவேணும்; பெரியபிராட்டியாரும் தேவரீருமான சேர்த்தி எப்போதும் மாறாமல் நித்தியவாழ்ச்சியாகச் செல்லவேணும்; திருவாழியாழ்வானும் திருச்சங் காழ்வானும் குறையொன்றுமின்றி வாழவேணும் என்று இப்பாட்டால் உபய விழிக்கின்றோம் கூடியன நிலைமக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார், “அடியோமோடும்” என்று இந்த விவாதிப்பிலிருக்கிற தங்கனையும், மற்ற மூன்றடிகளாலே, பாம்பதமாகிய நித்யவிழித்திருந்துள்ள பெரியபிராட்டியார் முதலான வர்களையும் இப்பாட்டால் கூறியிருப்பதனால் உபயவிழிப்புத்தனை எம்பெருமானுக்கு இப்பாசுரத்தால் பல்லாண்டு பாடினாராயிற்று. இரண்டு பாட்டுக்களையும் சேர்த்தே அநுஸந்திப்பார். (உ)

வாழாட்பட்டுநின்றிருள்ளீரேஸ் வந்துமண்ணும்மணமும்கொண்மின் \*  
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினில்புகுதலொட்டோம் \*  
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலோம்காங்கள் இராக்கதர்வாழ்\*இலங்கை  
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (க)

வாழ் ஆள் பட்டு	{ உஜ்ஜிவிப்பதற்கு உறுப்பான (எம்பெருமானுடைய) அடி மைத் தொழுவில் நதிபட்டு	புகுதல் ஒட்டோம்	அங்கிரிக்கமாட்டோம்;
நின்றீர்	நிலைத்து நின்றவர்கள்		(எங்களுக்குள்ள சிறப்பு என்னவென்றிந்தீர்களோ.)
உன்னீர் ஏல்	இருப்பிரிவுகளில்	நாத்கள்	நாத்களோ வென்றால்
வந்து	{ (சீம்கள் எங்கனோடே) வந்து சேர்ந்து	ஏழ் ஆள் காலும்	ஏழு தலைமுறைபாக
மண்கொண்மின்	{ (எம்பெருமானுடைய உதன் வார்த்தமான திருமுனைத் திருகாணுக்குப்) புழுதிமண் கூடவுங்கள்;	பழிப்பு இனோம்	{ ஒருவனைக் குற்றமும் இல்லாத வர்கள்;
மணமும் கொண்மின்	{ (அந்த உதன்வந்துக்கு) அடிமா ளிகளாகவும் திருங்கள்;		(எங்களுடைய தொழிலோவென்னில்)
கூழ் ஆள்பட்டு நின்றீர்களே	{ சோற்றுக்காக (பீழைரிடத்தில்) அடிமைப் பட்டிருப்பவர் களே	இராக்கதர் வாழ்	{ ராக்ஷஸர் வளிக்கிற வகையி இலங்கை
எங்கள் குழுவினில்	எங்களுடைய கோஷ்டிகளிலே	ஆள்	ஆண்புலிகள் யாவரும்
		பாழ் ஆக	வேரோடே அழித்தபோம்படி
		படை	(வாநர) சேனையைக் கொண்டு
		பொருதானுக்கு	போர்செய்த பெருமானுக்கு
		பல்லாண்டு	{ பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களா
		கூறுதும்	{ சிருக்கின்றோம்.

\* \* \*—இவ்வாழ்வார் தனியாயிருந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுவதில் திருப்பெருமனும், போகியமான வஸ்துவைத் தனியே அறுபவிப்பது நகாது \* என்கிற வியாயத்தைக் கொண்டும் இன்னும் பல்பேர்களைப்பும் மங்களாசாஸகத்திற்குத் துணைகூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்தார்; உலகத்தில் எத்தனை வகையான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; செல்வத்தை விரும்புமவர் கள், ஆத்மாவைவாழாத வகையிதனை விரும்புமவர்கள், எம்பெருமானுடைய அறுபவத்தை அபேகிப்



பவர்கள் என்றிப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் இருப்பதைக் கண்டார்; இம்மூவரை யதிகாரிகளில் செல்வத்தை விரும்பும்வர்களும் கைவல்யத்தை விரும்பும்வர்களும் பரமோஜாதாரபரர்கள் யிருந்தாலும் அந்த அற்ப பண்ணக்காகவாவது எம்பெருமானைப் பணிந்து பிரார்த்திக்கின்றார்களானால் அவர்களையும் திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென்று ஆழ்வார் நிச்சயித்து மேற்சொன்ன மூவரை யதிகாரிகளையும் மங்களாசாஸனத் துக்கு அழைக்க விரும்பி, முடிந்தவரை எம்பெருமானுடைய அனுபவத்தையே விரும்பும்வர்களான ஜ்ஞானிகளை அழைக்கிறார்.

[மண்ணும்மணமும் கொண்டின்.] மண் கொள்ளுகையாவது—மேலாதிசயத்தில் அங்குாரிப் பணத்திற்குப் புழுதிமண் சுமப்பது. மணங்கொள்ளுகையாவது—அந்த மேலாதிசயத்தினிடத்தில் ஆயி மானங்கொண்டிருப்பது. முற்காலத்தில் அடிமையோடே யெழுதும்போது “மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியேனாகக் கடவேன்” என்றெழுதுவது வழக்கமாம். (உ)

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்து எங்கன் குழாம்புகுந்து \*  
கூடுமனமுடைபீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லிக்கூடுமினே \*  
நாடுககரமும்கன்கறிய நமோநாராயணயவென்று \*  
பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர் வந்துபல்லாண்டுகூறுமினே. (ஈ)

(கைவல்யாநுபவத்தை விரும்பி உபாஸனை செய்ப வர்களே 1, கீழ்க்கள்)

வந்து { (கைவல்யத்தில் ஆசையைவிட்  
டு) வந்து  
எங்கள் குழாம் { (அகம்பரயோஜனரான) எங்  
புகுந்து { களுடைய கோஷ்டியினே  
அகவயித்து  
கூடும் மனம் { ஒன்றுப்ச் சேர்த்துவிட வேணு  
உடைபீர்கள் { மென்கிறவிரும்பமுடையவர்  
களாயிருந்தால்  
ஏடுநிலத்தில் { பொல்லாத ஸ்தானமாகிய கை  
இடுவதன் { வல்பத்திலே உக்கனிக்கொ  
முன்னம் { ண்டு தன்னாவதற்கு முன்னே  
வரம்பு ஒழிவந்து { (ஆத்மாநுபவம் மாத்திரம்  
செய்வோமென்று வீரர்கள்  
வைத்துக் கொண்டிருக்கிற)  
வரம்பை ஒழித்துக்கொண்டு

{ (இனி பூரணநுபவம் பண்  
ணுவோமென்று) வந்து  
சிகிரமாக  
கூடுமின் { எங்கனோடு சேர்ந்து விடுங்கள்;  
(அப்படிச் சேர்த்தபின்பு)  
நாடும் ககரமும் { காட்டிலுள்ளவர்களும் ககரத்தி  
நன்கு அறிய { லுள்ளவர்களும் (உக்கன  
டைய) நன்மையை அறிந்து  
கொள்ளும்படி.  
நமோ நாராயணய { திருமந்திரத்தைச் சொல்லி  
என்று {  
பாடும் மனம் { பாடவேணுமென்கிற எண்ணத்  
உடைபத்தர் { தையுடைய பக்தர்களுக்குள்  
உவ்வீர் வந்து { சேர்ந்தவர்களாயிருந்து  
பல்லாண்டு { (எம்பெருமானுக்கு) மங்களா  
கூறுமின் { சாஸனம் பண்ணுங்கள்.

ஏடுநிலம் என்று கைவல்யஸ்தானத்தை எங்கனே சொல்லுமென்னின்; பிரகரணபலத்தினால் சொல்லும்; பொல்லாத ஸ்தானமென்று பதப்பொருள். அன்றியே, ஏடு—ஊலக்ஷம்சாரமானது, சிகித் தில்—தனக்குக் காரணமான மூலப்ரக்குதியினே, இடுவதன்முன்னம்—வலிப்பதற்கு முன்னமே, என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

“வரம்பொழிய” என்பது வரம்பொழி என்று கடைக்குறையாயிருக்கிறது. வரம்பொழியவந்து என்றபடி. இவ்விடத்தில், வரம்பாவது—அவ்வர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு எல்லை; ஆத்மாநு பவத்தோடு நாம் சிந்துவிட வேண்டியது; பகவானை யறுபவிக்கப் போகக்கூடாத” என்று சீவர்கள் வைத்துக்கொண்ட வரம்பை ஒழித்துவிட்டு உடனே வந்து சேருங்கள் என்று அழைக்கிறார்.

கைவல்ய நிஷ்டர்கள் “ஐயிடுதேகாக்ஷரம் ஸூழை ஸ்ராக்ஷரநு ஶோகிநாஸூரநு = ஒமித்தே காக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரக் மாமநுஸ்மரக்” என்கிற சாஸ்தரப்படி தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறுதற் காகப் பிரணவத்தை மாத்திரம் உச்சரிப்பார்கள்; இனி அப்படியல்லாமல் திருவஷ்டாக்ஷரத்தையும் பூர்த்தி யாகக் கோழித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று பின்னடிக்கனால் அழைக்கின்றார். பத்தர்—பக்தர், ... (ச)

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி அசாரிராக்கதரை \*  
இண்டைக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்த இருடிகேசன் றனக்கு \*  
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமஞ்சொல்லி \*  
பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே. (ஐ)

அண்டம் { அண்ட ஸமுதான்களுக்குக்  
குலத்துக்கு { னம் கியாமகனாய்  
அதிபதி ஆகி {  
அசாரிராக்கதரை { அசார  
இராகக்கதரை { இராக  
இண்டை குலத்தை { இண்டை குலத்தை  
தொழுது { தொழுது  
பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே { பல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டென்மினே







\* \* \*—“எழுதப்பட்டு” என்கிற பாகரத்தில் அகல்யப்போஜனர்களால் முழுசு—கதனை யழைத்தாரன்றே; அழைக்கும்போது “எழுத்காலும் பழிப்பீரேலாம் நாங்கள்” என்று தம்முடைய பெருமையைச் சொல்லி யழைத்தார். அப்படி அழைக்கப்பட்ட அகல்யப்போஜனர்கள் “நாங்களும் உம்மையே போலவே எழுதலை முறையாக அடிமைசெய்கிறவர்கள்” என்று தங்களுடைய பெருமையையும் எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறவர்களென்கிற தங்களுடைய தினசரியையும் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்ததாக இப்பாகரம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. (க)

தீயிற்பொலிகின் றசெஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின் \*  
கோயிற்பொறியாலேயொற் றுன்றிகின் று குடிசுடியாட்செய்கின்றோம் \*  
மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும்பொழிசுருதி  
பாய \* சுழற்றியவாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. (எ)

தீயின்	{ (சுந்தரன் னுமியன் ஆகிய முதலிய) சுடர்ப்பொருள்க னெல்லாவற்றையும்கிட	(அதையும் தவிர)	
பொலிகின்ற	தேயலமாகப் பிசகா சிப்பதும்	மாயம் பொரு	{ கருத்தும் புத்தம் செய்பவனும் சேனைகளே யுடையவனு மான பாணசுரனுடைய
செம் சுடர் திகழ்	{ சிவந்த ஒளியோடு கூடி யிளம் குவதுமான	ஆயிரம் தோளும்	ஆயிரத் தோள்களினின்றும்
திரு சக்கரத்தின்	{ திருவாழி யாழ்வான் எழும் தருளியிருக்கிற	பொழி	வெய்க்கின்றபுகிற
கோயில் ஆழி	{ ஸ்தானமாகிய வட்டவடிவ	குருதி	ரத்தமானது
பொறியாலே	{ மான அடையாளத்தினால்	பாய	{ வெள்ளமாகப் பாய்ந்தோடும் படி
ஒற்றுண்டு நின்ற	{ அடையாளம் செய்யப்பட்டவா களாயிருந்து	சுழற்றிய ஆழி	{ திருக்கையிலே சுழலச் செய்த சக்ராயுதத்தை
குடி குடி	அகாதிஸந்தாமராக	வல்லானுக்கு	ஆளவல்ல எம்பெருமானுக்கு
ஆன் செய் தின்றோம்	{ (எம்பெருமானுக்குக்) வாகங்கரி யம் செய்து வருகின்றோம்;	பல்லாண்டு கூறுதும்.	{ மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.

\* \* \*—“எழில்த்தில்” என்னும் பாகரத்தில் வைவல்பார்த்திகளை அழைத்தாரன்றே; அழைக் கும்போது “நாடுகரமும் வந்தநிய” என்று உங்களுடைய நன்மையை எல்லாரும் தெரிந்துகொள்ளும் படி நீங்கள் வரவேணும் என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னார்; அவர்களும் அப்படியே வரவேணும் என்று திச்சரித்து “சங்கு சக்கரங்களால் திருவிளக்கினை சொந்தகொள்வது நல்ல நடபாயம்” என்று அதைச் செய்துகொண்டு அடிமை செய்பவர்களால் பாணசுராயுதத்தில் பூசீக்குஷணனுக்கு அடிமைசெய்த திரு வாழியாழ்வானுக்கும் அவரே அடிமைகொண்ட பூசீக்குஷணனுக்கும் அக்காலத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெறாத நுஸந்திர மங்களாசாஸனம் செய்பவர்களாக ஆயினீட்டோம்” என்று தங்கள் குடும்ப மாகத் திருத்திப்படிப்பைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்களாக அருளிச்செய்யும் பாகரம் இது. (எ)

நெய்யெடைநல்லதோர்சோறும் நியதமுமத்தாணிச்சேவகமும் \*  
சையடைக்காயும்கழுத்துக்குப்பூனெடு காதுக்குக்குண்டலமும் \*  
மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமுந்தகது என்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல \*  
பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே. (அ)

நெய் எடை	{ நெய்யோடு நனமான சிறையை யுடையதாய்	கழுத்துக்கு பூனெடு	{ கழுத்தில் தரித்துக் கொள்ள வேண்டிய ஆபாசத்தையும்
நல்லது	பேரகம்பாய்	காதுக்கு குண்டலமும்	{ காதில் இட்டுக்கொள்ள வேண் டிய குண்டலத்தையும்
ஓர்	யிலகூணமரான	மெய் இட நல்லது ஓர் சாந்தமும்	{ உடம்பில் பூசிக்கொள்ளும்படி
சோறும்	ப்ரஸாதத்தையும்		
நியதமும்	அத		
நாணி சேவக மும்	{ எப்போதும் பரியாமல் உடவெ யிருந்து செய்கிற வேவக வ்ருத்தியையும்	தந்த	{ (அணந்தமோ குணங்களால் ஐச் வரியத்தை விரும்பின என் னுடைய விரும்பத்தின்படி யே) கொடுத்து
நாக அடைக்காயும்	{ திருக்கையால் ப்ரஸாதிக்கும் நாம் பூலத்தையும்		



என்னை	{ இப்படி எம்மாரியாய்க் கிடந்த என்னை	பை உடை	{ படத்தை யுடைய பாய்புக்கு விசேஷமான காரணிக் கொடியாக ஈடையான எம்பெருமானுக்கு
மென் உயிர்	{ கந்த ஸாத்திகனுதச் செய்தரு	நாகம் பனச	{ மந்தளாசாஸகம் பண்ணு
துக்க வல்ல	{ சின்னவனுய்	பல்லாண்டு கூறுவன்	{ வேன்

\* \* \*—“அண்டக்குலத்தக்கதிபதிபாதி” என்னும் பாகரத்தின் ஐச்வரியார்த்திகளை அழைத்தாரோ அவர்கள்தாம் எம்பெருமானிடத்தில் இவ் ஐச்வரியாய்களைப் பெற்றுக்கொண்டு திருந்தி மங்களாசாஸகத்துக்கு வித்தராக வந்தபடியைச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்களாக அருளிச்செய்தது இந்தப் பாகரம். திருப்பாகரங்களின்போல் இதில் பன்மைவின்றியே “பல்லாண்டு கூறுவன்” என்று ஒருமைபாகப் பிரயோக மிருப்பதற்குக் காரணம் கேண்மின்;—உலகத்தில் அந்நியப் பிரயோஜனங்களுடைய கூட்டமும் கைவல் யார்த்திகளுடைய கூட்டமும் மிகவும் எவ்வப்போ மிருக்குமாய்கையாலே அந்தக் கூட்டங்களிலுள்ள வாயிந்து பேர்கள் பேசினதாக்கொண்டு அவர்களது பாகரங்களில் “பல்லாண்டு பாடுதுமே” என்றும் “பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்றும் பழையபாகப் பிரயோகம் பண்ணப்பட்டது. ஐச்வரியார்த்திகளான இவர்களுடைய கூட்டம் அப்படி எவ்வப்போயிராமல், அவ்வற்றிருக்குமாய்கையால், ஒரு பெரிய கூட்டத்துக் கெல்லாம் ஒருவன் பிரயோகஸ்ப் நின்று பேசுவது வழக்கமாய்கையால் அப்படியே இவரும் ஒருவன் பேசுவதாக வைக்கப்பட்டது. மேல் “அவ்வழக்கொன்றுமில்லா” என்கிற பாட்டிலுள்ள எவ்வகத்திற்கும் இதுவே ஸமாதானம்.

உலகத்தார்க்கு வேண்டிய பதார்த்தங்கள் மூன்றுவிதம்—நாகம், போஷகம், போக்யம் என. அன்னம் நாகம்; வெய் பால் தயிர் முதலானவை போஷகம்; சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம் முதலியவை போக்யம். ஆக இந்தப் பதார்த்தங்கள் ஒருவனுக்குப் போதுமானவை கிடைத்தால் அவ்வளவில் திருப்தி பெறப்போய்தல். ஊர்ப்பட்ட அண்டாதிபத்யமெல்லாம் வேணுமென்று விரும்புவது பகவத் விழுதியை யெல்லாம் தன்னதாகிக்கொண்டு அந்தந்தப் படுவதற்கே காரணமாகும். ஆகையால் எவ்வாறுபலுநா மெல்லாம் அண்டாதிபத்யம் அளிக்கவேணுமென்று வாய்க்கல் எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்தாலும் அவன் பரமக்குபாஸாய் எவ்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி எவ்களுக்கு உசிதமாய் வேண்டியவளவு நாக-போஷக-போக்ய வஸ்துக்களைக் கொடுத்து இனிமேலாவது எவ்களுக்கு நல்லபுத்தி யுண்டாகும்படி குளிரக் கடாஷித்து “ஐச்வரியம் நியாஜம், பகவத்கைகரியமே புருஷார்த்தம்” என்னும் அத்வைதா யத்தைய் பிரபலித்து எவ்களை சுத்தன்வரபாக ஆக்கினான். அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களா சாஸகம் பண்ணுவோம் வாங்கள்—என்று ஐச்வரியார்த்திகள் சொல்லுவதாக இந்தப் பாகரம் உள்ளது.

“வெய் ஈடை” என்றும் “வெய் துடை” என்றும் பாடபேதமுண்டு. முந்தின் பாடத்தில், வெய் பாதி சோறு பாதியாய் இரண்டும் அனவொத்திருக்கு மென்கை. ஒருவிசைச் சோற்றுக்கு ஒருவிசை வெய் சேர்ப்பதென்றால் இதனில் விஞ்சிய நல்ல சோறு இல்லையென்றே, “வெய் ஈடை” என்ற பாடத்தில், வெய்யின் நல்லவே உள்ள சோறு என்று பொருளாய், வெய்யின் அளவு அதிகமாயும் பரணாதத்தினளவு அப்படியாயிருக்கு மென்கை.

அத்தாணிச் சேவகமாவது—ஆஸ்தாநவெகம்; எம்பெருமானிருக்கு மிடத்தில் கூடவேயிருந்து கொண்டே பிரயாமல் நின்று செய்கிற கைக்கரியம். ஐச்வரியார்த்திபானவன் சொல்லுகிற இந்தப்பாகரத் தில் “அத்தாணிச் சேவகமும் தந்து” என்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? அந்நியப் பிரயோஜனங்களுக்கன்றோ அத்தாணிச் சேவகமுள்ளது; சோறு அடைக்காய் பூண் குண்டயம் ஆகிய இவற்றைத்தந்து என்பது சேருமே பொழிய அத்தாணிச் சேவகமும் தந்ததாகச் சொல்லுகிறது சோராதே யென்னில்; ஐச்வரியார்த் தியா மிருந்தாலும் பகவத் கிருபையாலேதிருந்தி அந்நியப் பிரயோஜனாய் வந்தனம் தோற்றும்படியாகச் சொல்லுகிற பாகரமாய்கையாலே சேருமென்கை. நான் அபேஷித்த ஹிவநத்தை யாதிரம் கொடுத்து விட்டால் உஜ்ஜீவநத்தை யுண்டாக்கி என்னைப் பரிசுத்தந்மாயாகச் செய்தானே! என்று ஸந்தோஷித் துச் சொல்லுகிற பேச்சு.

(அ)

உடுத்துக்களைந்தலின்பீதகவாடையுடுத்துக் கலந்ததுண்டு \*  
தொடுத்ததுழாய்மலர்க்குடிக்களைந்தன குடுமித்தொண்டர்களோம் \*  
விடுத்ததில சக்கரமந்திருத்தித் திருவோணத்திருவிழவில் \*  
படுத்தவைபந்நாகனைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டுக்கூறுதுமே. (க)

(எம்பெருமானே!)	கின் பீதகவாடை	தெவரூடைய	தொம்பரத்தை
உடுத்து	{ தேவரீர் ஆறாடில் சடித்தித்	உடுத்து	உடுத்துக்கொண்டும்
களைந்த	{ கொண்டு	கலந்தது	{ தேவர் அருதுசெய்த பாதநீரத் தில் மிருத்திருப்பதை
	கழித்துவிட்ட		



உண்டு	புதித்தும்,	படுத்த	கிழே பாய்பேய்
குடி களைந்தன	{ தேவர் சாத்திக்கொண்டு களைத் தவைகளான	பை நாகம் அனை	{ படத்தைபுடைய பாய்பாசிற மருக்கையில்
தொடுத்த	தொடுக்கப்பட்டுள்ள	பள்ளிகொண்டா	{ சமனித்திருக்கிற தேவர்குக்கு
தழாய் மலர்	திருத்ததழாய் மலர் மால்களை	றுக்கு	
குடும்	குட்டிக் கொள்ளுதிருவர்களான	திரு ஓணம்	{ சீரவணத் திருகளிலே,
இத் தொண்டர்க ளோம்	{ இப்படிப்பட்ட தான்களான நாகம்,—	திருவிழவில்	
விடுத்த தினை	{ தேவரீர் என் யனுப்பிய திக் கிலே ஆகவேண்டிய காரி	பல்லாண்டு	{ மங்களாசாஸனம் செய்வோம்.
கருமம் திருத்தி	யங்களை ஒழுங்காக்கச்செய்து,	கூறுதும்.	

\* \* \*—“வாழாட்டி” என்னும் பாகரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “என்னை தன்னை தன்னை” என் னும் பாகரத்தால் தங்கள் வந்ததினையச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்த அகல்யப்போனாரிகள் தாம் எம்பெருமானை கோக்கிப் பல்லாண்டு பாடும்படியை அருளிச்செய்து இப்பாட்டு. “நின் பீதகவாடை” என்று மூன்றிலையாகச் சொல்லியிருப்பதால் இந்தப்பாகரம் எம்பெருமானையே கோக்கி அவர்கள் சொல்லுவதாக நன்றி விளக்கும். கிழே அழகாரால் அழைக்கப்பட்ட மூலகை அதிகாரிகளும் வரிசை யாக “என்னை தன்னை” “நிமிற்பொலிவின்” “வெய்யுடை நல்லது” என்னும் பாகரங்கள் சொன்னது ஆழ்வாசர கோக்கிச் சொன்னதாம். இனி, “படுத்தக்கலைந்த” என்னென்பெருமான்” அவ்வழக்கொன்று மில்ல” என்கிற மூன்று பாகரங்களும்—அவர்கள் எம்பெருமானையே ஸாக்ஷத்தாக கோக்கிச் சொல்வ தாம். மேலிரண்டு பாகரங்களில் எம்பெருமானுடைய விளி வ்யக்தமாகவுள்ளது; இப்பாகரத்தில் அப்படி வ்யக்தமாக இல்லாவிடினும் “நின் பீதகவாடை” என்கிற சொல்லாற்றலால் வ்யக்தமாகிறது. (க)

எங்காளெம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட  
வந்நாளே \* அடியோங்களடிக்குடில் வீடுபெற்றுய்ந்ததுகாண் \*  
செந்நாள்தோற்றித் திருமதுரைபுட்சிலைகுனித்து \* ஐந்திலைய  
பைநாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே. (கஉ)

எம்பெருமான்	ஸ்வாமிக்!	செம் நான்	{ நல்ல நகரத்திரத்திலே திருவ
உன்றனக்கு	தேவர்க்கு	தோற்றி	{ வதரித்து
அடியோம் என்று	{ நாகங்கள் அடிமைப்பட்டவர்க ளென்று.	திருமதுரைபுள்	அழகிய வடமதுரைகளிலே (கம்ஸனுடைய துயுத சாலையில் புஞ்சு)
எழுந்து	சொல்லானது	சிலை குனித்து	வில்லை வளைத்து முறித்து
பட்ட நான்	{ எங்களுடைய காயில் உண்டா கப் பெற்ற நான்	ஐந்திலைய	ஐந்து தலைகளையுடைய
எந்நான்	எந்த தினமோ,	பை	படத்தோடு கூடன
அந்நாளே	ஆந்ததினம் முதலாகவே	நாகம்	களைய நாகத்தினனுடைய
அடியோங்கள்	அடியோங்களுடைய	நிலை	தலைமேலே
அடி குடில்	{ அடிமைப்பட்ட ஸந்தானமெல் லாம்	பாய்ந்தவனே	குறித்தவனே!
வீடு பெற்று	{ நல்ல கதிரை யடைந்து மூன்று	உன்னை	{ தேவர்க்கு மங்களாசாஸனம்
உயர்ந்து காண்	ஐயித்து விட்டது;	பல்லாண்டு கூறுதும்.	{ செய்வோம்.

\* \* \*—“எடுக்கித்தல்” என்கிற பாகரத்தில் அழைக்கப்பட்டு “நிமிற்பொலிவின்” என்னும் பாகரத்தால் தாம் திருத்திப்படியைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்து சேர்ந்த கைவல்லியார்த்திகள் எம்பெரு மானை கோக்கி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்வது இந்தப்பாகரம்.

எம்பெருமானே! நாகங்கள் கைவல்லிய புருஷார்த்த பாகரத்திக்கு ஸாதகமாக “ஓம், நம:” முதலிய கொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு தேவரீரை பதும் பண்ணினோம்; தேவரீர் எங்களைக் கடாக்ஷித்து நாகங்கள் பீட்சியற்ற கைவல்லியத்தை யடைந்து செட்டுப்போகாதபடி அருள்புரிந்து நல்லபுத்தியை யுண்டாக்கிப்படியால் அடியோங்கள் இப்போது திருத்தி தேவர்க்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறவர்களாக ஆயிப்போ மென்கிறோம். (கஉ)



அல்வழக்கொன்றுமில்லா அணிகோட்டியர்கோன் \* அபிமானதுங்கள்  
செல்வனைப்போலத் திருமாலேகாணுமுனக்குப்பழவடியேன் \*  
நல்வகையால்நமோநாராயணுவென்று நாமம்பலபரவி \*  
பல்வகையாலும்பனித்திரனே உன்னைப்பல்லாண்டுகூறுவனே. (கக)

திருமாலே	சரிப்பாடியே!	பல்வகையாலும்	பனித்திரனே	எல்லாவிதங்களாலும் பரிசுத்த
அல்வழக்கு	அநீதிகள் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கிற	பனித்திரனே		ஐன பெருமானே!
ஒன்றும் இல்லை		நல்வகையால்		அடியேனுக்கு நன்மை யுண்டாகும்படி
அணிகோட்டியர்கோன்	அழகிய திருக்கோட்டியுரிதான் னாவர்களுக்குத் தலைவரும்	நமோ நாராயண		என்று
அபிமானம் துங்கள்	புரிவைஷ்ணவாசீமாசுத்தாத் திறந்தாயுமான	பல நாமம் பரவி		(தேவர்துடைய) அனேக திரு நாமங்களிற் சொல்லியேத்தி
செல்வனை போல	செல்வகம்பலையப் போலவே	உன்னை		தேவர்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுவேன்.
நாலும்	நாலும்	பல்லாண்டு		
உலக்கு	தேவர்துக்கு	கூறுவன்		
பழ அடியேன்	பழமையான தாஸனம் விட்டுடன்;			

\* \* \*—“அண்டக்குலத்தக்கு” என்னும் பாசுரத்தாலே அழைக்கப்பட்டு “கெய்பெடை” என்னும் பாசுரத்தால் தாங்கள் திருத்திப்படியைச் சொல்லிக் கொண்டுவந்த ஐச்வர்யார்த்திகள் எம்பெருமானே கோத்தி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறீர்கள் இதில், ஐச்வர்யார்த்திகள் எண்ணிறந்தவர்களாகையாலே அவர்களுள் ஒருவன் சொல்லுகிறானென்று “கெய்பெடை” என்கிற பாசுரத்தில் “கூறுவனே” என்று எகவசகப்ரயோகம் பண்ணினதுபோலவே இத்திலும் கொள்வது. (கக)

பல்லாண்டென்றுபனித்திரனைப் பரமேட்டியை \* சார்ங்கமென்றும்  
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்விரும்பியசொல் \*  
நல்லாண்டென்றுநவின் றுரைப்பார் நமோநாராயணுவென்று \*  
பல்லாண்டும்பரமாத்மனைச் சூழந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டே. (கஉ)

பனித்திரனை	பரிசுத்தனும்	நல் ஆண்டு என்று	மமக்கு நல்லகாலம் வாய்ந்த
பரமேட்டியை	பரமபத நிலையனும்	நவின் று உரைப்பார்	தென்று (மகிழ்ந்து)
சார்ங்கம் என்னும்	புதி சார்ங்கமென்கிற நறுங்	பார்	லர்வநா அதுளந்திப்பவர்கள்
வில் ஆண்டான்	வை அடக்கி ஆள்பவனு	பரமாத்மனை	முநீமக் நாராயணனை
தன்னை	மான எம்பெருமானே	சூழ்ந்து இருந்து	சுந்தம் சூழ்ந்து கொண்டு
வில்லிபுத்தூர்	புதிவில்லிபுத்தூர்த் திறந்த	நமோ நாராயண	என்று—
விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்	பல் ஆண்டும்	எப்போதும்
விரும்பிய சொல்	ஆசுரத்தோடு சொன்ன சொல்	பல்லாண்டு	மங்களாசாஸனம் பண்ணப்
	னைய இப்பிரயத்தத்தை.	ஏத்துவர்.	பெறுவார்கள்.

\* \* \*—பரமபதத்திலெழுந்தருளிரிடுப்பவனுய் நித்யபரிசுத்தனுய் பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டிருப்பவனுன ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் பெரியாழ்வார் பொங்கும்பரிவாலே பாடின இத்திருப் பல்லாண்டு திவ்யப்ரபந்தத்தை, நமக்கு நல்லகாலம் வந்துவிட்டதென்கிற கொண்டாட்டத்துடன் இவ் விழுதியில் எஞ்ஞான்றும் பாடுகிறவர்கள் மறுமையிலே மோகூ லோகத்தை யடைந்து அங்கும் எம்பெருமா னுடைய முகோல்லாசத்தை யே புருஷார்த்தமாக கினைத்து அனேக தேவர்களை எடுத்துக்கொண்டு அப் பெருமானுடைய நான்கு பக்கங்களிலும் இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணப் பெறுவர்களென்று இதனால் பான்சொல்வித் தலைகட்டிந்ருகிறது. (கஉ)

அடியாறு:—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் என்னை நீ கெய் உடுத்து எங்கான் அல்வழக்கு பல்லாண்ட வண்ணம்.

[ஆதி கூறுதம், அகத்தம் கூறுமின், அண்டம் என்றின், என்னை பாடுதம், தீ உடுத்து எங்கான் கூறுதம், கெய்யும் அல்லும் கூறுவனே.]

பெரியாழ்வார் திருவடி களேசரணம்.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.



# தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பள்ளியெழுச்சி



தனியன் உரை.

(திருமாலையாண்டான் அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீராம || தகில சிவர வரவாவயுடைய ராமேசுவர ராஜவடிவமுனியடி |

பூரவையாகிப் பொருகூத வாகுதிசிரோமம் மதுராவிரொணம் மமவனிலே ||

தமேவ மத்வா பரவாஸுதேவம் சங்கேசயம் ராஜவதர்ஹணியம்  
ப்ராபோதிகம் யோட்கருத ஸலுக்திமாலாம் பக்தாக்கிரேணும் பகவந்தமீடே.

பதவுரை.

யம்	யாவசொகு ஆழ்வார்	பூரவையாகி	திருப்பள்ளி யுணர்த்துமதான
ராஜவடி	அரசனைப்போல்	கீம்	
ஹமபுனியம்	பூஜிக்கத்தக்கவராய்	வாகுதிசிரோமம்	திவ்யப்ரபந்தத்தை
		சுகூத	அருளிச்செய்தாரோ
ராமேசுவரம்	{ திருவரங்கத்தரவணியில் பள்ளிகொள்பவரான, பெரிய பெருமான	(தம்	அப்படிப்பட்ட)
தம் வரவா	{ அப்படிப்பட்ட ஸாக்ஷாத் பரவாஸுதேவகுதவே	மமவனம்	{ ஞானம் முதலிய குணங்கள் அமைந்த
வயுடையெ		மதுராவிரொணம்	{ தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரை
சிவர	ப்ராதிபத்திபண்ணி,	ராமே	ததிக்கின்றேன்.

(திருவரங்கப்பெருமானையார் அருளிச்செய்தது.)

மண்டங்குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த்  
தொண்டரடிப்பொடி தொன் னகரம்—வண்டு  
திணர்த்தவாய்தென்னரங்கத்தம்மாளைப் பள்ளி  
யுணர்த்தும்பிரானுதித்த ஓர்.

வண்டு	வண்டுகளானவை	தொண்ட	{ "தொண்டரடிப்பொடி" என்
திணர்த்த	கெடுக்கப்பட்டிருக்கப்பெற்ற	ரடிப்பொடி	{ னுக் திருநாம முடையரான
வாய்	கழுனிகள் குழந்த	உதித்த	{ ஆழ்வார்
தென்	அழகிய	ஊர்	{ திருவதாரித்த திவ்ய தேச
அரங்கத்து	{ திருவரங்கத்தில் (கண்ணனரங்க	மா மறையோர்	{ மரவது—
ஆம்மாலை	{ தருள்கிற)	மன்னிய	{ சிறந்த வைதிகர்கள்
பள்ளி	பெரியபெருமானை	சீர்	{ பொருந்தி வாழ்ந்திடமான
உணர்த்தும்	{ திருப்பள்ளி யுணர்த்துமவராய்	மண்டங்குடி	{ சீர்மையையுடைய
இரான்	பரமோபகாரகராய்	தொன் னகரம்	{ திருமண்டங்குடி' என்கிற
		என்பர்.	{ அநாதியான் ககரமாகும்
			{ என்று பெரியோர் கூறுவர்

தனியனுரை முற்றிற்று.



கதிரவன் குணதிசைச்சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருள கன்றதுகாஜையம்பொழுதாய்  
மதுவிரிந்தொழுதினமாமலரெல்லாம் வானவரரசர்கள்வந்துவந்திண்டி \*  
எதிர் திசைநிறைந்தன ரிவரொடும்புகுந்த இருக்களிற்றீட்டமும்பிடியொழுகும் \*  
அதிர் தலிலைகடல்போன் றுள தெங்கும் அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. க.

அரங்கத்த அம்மா	{ திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண் டருளும் ஸ்வாமியே !	வந்து வந்து	{ ஒருவர்க்கொருவர் முற்கோலி வந்து
கதிரவன்	எதிர் பருவனவன்	என்று	திரண்டு
குணதிசை	கிழக்குத் திக்கிலே	எதிர் திசை	{ திருக்கண்ணோக்கான தெற்கு திக்கிலே
சிகரம்	(உதயகிரியின்) கொழுமுகுடிலே	நிறைந்தனர்	நிறைந்துநின்றார்கள் ;
வந்து	{ வந்துகூடினார் ;	இவரொடும்	{ இவர்களுடொகூடவந்த (இவர்க ளது வாழ்வுமாயிடு)
அணைந்தான்	{ (இரவில்) அடர்ந்திருந்த இரு ளானது	புகுந்த	{ பெரிய ஆண்டாளைத் திரள் களும்
கனம் இருள்	{ திக்கி யொழிந்தது ;	பிடியொடு	பெண்டாளைத் திரள்களும்
அகன்றது	அழகிய	முரகம்	பெரிவாதயங்களும்
அம்		அதிர் தலில்	சப்திக்கும்போது
காலம் பொழுது	{ காலம் பொழுதுவர்,	எங்கும்	எத்திசையும்
ஆய்		அலை	அலையெறியாகின்ற
மா மலர்	{ சிறந்த புஷ்பங்களெல்லாம்	கடல் போன்று	{ ஸமுத்ர கோஷத்தை ஒத்திருந் தது ;
எல்லாம்		உளது	(ஆதலால்)
விரிந்து	விகாசமடைய	பள்ளி எழுந்	{ திருப்பள்ளியை விட்டி எழுந் தருளாய்
மது ஒழுகின	தேன் வெள்ளமிடா கின்றன ;		
வானவர்	தேவர்களும்		
அரசர்கள்	ராஜாக்களும்		

கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழுமலரணவிக் கூர்ந்ததுகுணதிசைமாருதமிதுவோ \*  
எழுந்தன மலரணப்பள்ளிகொள்ள ன்னம் ஈன்பணிநனைத்ததமிருஞ்சிறகுதறி \*  
விழுங்கியமுதலையின் பிலம்புரைபேழ்வாய் வெள்ளெயிறுறவாதன்விடத்தினுக்கணங்கி  
அழுங்கியவாணையின ருந்துயர்கெடுத்த அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (உ)

குணதிசை	{ சிழ்காற்றினது	உதறி	உதறிக்கொண்டு
மாருதம்		எழுந்தன	உறக்கம் விட்டெழுந்தன ;
கொழு கொடி	{ கொழுமை தங்கிய கொடியை புடைத்தான்	விழுங்கிய	(தன் காலம்) விழுங்கின
முல்லையின்	முல்லைச்செடியிலுண்டான	முதலையின்	முதலையினுடைய
கொழு மலர்	அழகிய மலர்களை	பிலம்புரை	பாழி போன்ற
அணவி	அணைந்துகொண்டு	பேழ்வாய்	பெரியவாயிலுள் ஈ
இதுவோ	இதோ	வென் எயிறு உற	{ வெறுத்த கோரப்பற்கள் ஊன்ற
கூர்ந்தது	விசாகின்றது ;	அதன்	அம்முதலையினுடைய
மலர் அணை	புஷ்பசங்கத்திலே	விடத்தினுக்கு	பன் விழுத்திறகு
பள்ளிகொள்	உறங்குகின்ற	அணங்கி	{ மிகவும் நொவுபட்ட
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை.	அழங்கிய	
ஈன்பணி	{ (மழைபோல்) சொரிதிற பனி	ஆணையின்	சஜைந்திராழ்வானுடைய
நனைந்த	யாலே நனைந்த	அரு துவர்	பெரிய துக்கத்தை
தம்	தங்களுடைய	கெடுத்த	போக்கியருளின
இரு சிறகு	அழகிய சிறகளை		

அரங்கத்தம்மா ! பள்ளி எழுந்தருளாய்.



சுடரொளிபரந்தனகுழ்திசையெல்லாம் துன்னியதாரகைமின்னொளி சுருங்கி \*  
படரொளிபசுத்தனன்பளிமதிசுவனோ பாமிருளகன்றதுபைம்பொழிற்குமுன் \*  
மடலிடைக்கிறிவன்பாளைகள்நாற வைகறைசுபர்க்கதுமாருதமிதுவோ \*  
அடலொளிதிகழ்தருநிகிரியந்தடக்கை அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (க)

குழ்திசை	கண்டவிடமெங்கும்	பொழில்	கோலைகளிலுள்ள
எல்லாம்		சுருங்கி	பாக்குமரங்களினுடைய
கடர் ஒளி	ஸ்திரிய கிரணங்களானவை	மடலிடை கிறி	மடலிடை
பரந்தன	பரவிவிட்டன;		(அத்தாலே)
துன்னிய	(ஆகாசத்தில்) செருங்கிய	வண் பாளைகள்	அழகிய பாளைகளானவை பரி
தாரகை	சுஷுத்திரங்களினுடைய	காத	மளிக்க
மின் ஒளி	மிக்க தேஜஸ்வானது		(அப்பரிமளத்தை முக்கத்துகொண்டு)
சுருங்கி	குறைவுபட்டது மன்றி	கூர்ந்தது;	விசாரிப்பதது;
படர் ஒளி	மிக்க ஒளியையுடைய	அடல்	பெருந்த மிக்கையுடைத்தாய்
பளி மதி இவன்	இக்குளிர்த்த சுந்திரனும்	ஒளி திகழ்நரு	{ தேஜஸ்வான விளக்கா தின்
பசுத்தனன்	ஒளிமழுங்கினான்;		றான்
பாய் இருள்	பரந்த இருட்டானது	நிகிரி	செருவாழிபாழ்வானை
அகன்றது;	நீங்கிற்று;	அம் தட கை	{ அழகிய பெரிய திருக்கையிலே
வைகறை மாருதம்	இந்த விடியற்காற்றானது		யுடைய
இது			அரங்கத்தம்மா!
பை	பசுமை நங்கிய		பள்ளியெழுந்தருளாய்—.

மேட்டிளமேதிகள் தனைவிடுமாயர்கள் வேய்ங்குழலோசையும்விடைமணிக்குரலும் \*  
சுட்டியவிசைதிசைபரந்தனவயலுள் இரிந்தனசுரும்பினயிலங்கையர்குலத்தை \*  
வாட்டியவாரிசிலைவானவரேறே! மாமுனிவேள்வியைக்காத்து \* அவபிரதம்  
ஆட்டியவாடுதிறலையோத்தியெம்மரசே! அரங்கத்தம்மா! பள்ளியெழுந்தருளாயே. (ச)

மேடு இள மேதி	உயர்த்தியும் இளமையும் தங்	இலங்கையர்	{ ராஜாணவர்க்கத்தை
கள்	கிய வகுமைகளை	குலத்தை	
தனை விடும்	{ (மேய்க்கைக்கு) கட்டவிழ்த்து	வாட்டிய	உருவழித்த
ஆயர்கள்	விடுகிற	வரி சிலை	அழகிய சரங்கத்தையுடைய
வேய்ங்குழல்	இடையர் (ஊதுகிற)	வானவர் ஏறே	தேவாதிதேவனே!
ஒசையும்	{ புல்லாங்குழலின் காற்றும்	மா முனி	{ விசுவாமித்ர மஹர்ஷிசினு
விடை	{ எருதுகயின் (சுழுத்திற் கட்டி	வேள்வியை	டைய
மணி	யுள்ள)	கரத்த	யாகத்தை
குரலும்	மணிகளினுடைய	அவபிரதம்	கிறைவேற்றுவித்த
சுட்டிய இசை	ஒசையும் (ஆகிய)	ஆட்டிய	{ அவ்ருத ஸ்காரம் செய்வித்
திசை பரந்தன	{ இவ்விரண்டும் கூடின நிவாசி	அந் திறல்	{ தருளின
வயலுள்	யானது	அயோத்தி எம்	{ (விரோதிகளை) ஒழிக்கவல்ல
சுரும்பு இனம்	திக்குக்களெங்கும் பரவிவிட்டது;	அரசே	{ மிக்ககையுடையனாய்
இரிந்தன	சுழலிகளிலுள்ள		{ அயோத்தியா புரியை ஆளுகை
	வண்டுகளின் நிரல்		யாலே எங்களுக்குள்வாயி
	{ ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளம்		யானவனே!
	பின;		அரங்கத்தம்மா!
			பள்ளி எழுந்தருளாயே—.

புலம்பினபுட்களும்பூம்பொழில்களின்வாய் பேரயிற்றுக்கங்குல்புருந்ததுபுலரி \*  
கலந்ததுகுணதிசைக்கனைகடலரவம் களிவண்ணுமிழற்றியகலம்பகம்புனைந்த \*  
அலங்கலந்தொடையல்கொண்டடிசினைபணிவான் அமரர்கள் புதுந்தனராதலிலம்மா! \*  
இலங்கையர்கோன்வழிபாடுசெய்கோயில் எம்பெருமான் பள்ளியெழுந்தருளாயே.



பொழில்களின் வாய்	பூத்திராகின்றான்	மிழற்றிய கலம்பகன் புனைந்த அம்	சப்தியாதிந்தத பலவகைப்பூக்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அழகிய
புட்களும்	பறவைகளும்	அலங்கல் நொடை யல் தொண்டு	அலங்கல்மாலைகளை ஏத்திக் கொண்டு
புலம்பின	{ உணர்ந்து ஆரவாரஞ் செய் பாகின்றன;	அம்பர்கள்	நேவர்கள்
கயிலும்	இரவானது	அடி இணை பணி வான்	{ தேவரீருடைய திருவடிபிணை களில் பணிமாறுகக்காக
பொயிற்று	சுழிந்தது;	புகுந்தனர்	வந்துகின்றனர்;
புலரி	பிராநாகாலமானது	ஆதலில்	ஆகையாலே,
புகுந்தது	வந்தது;	அம்மா	எர்வன்வாயிற் !
குணதிசை	செுந்திசையிலே	இலங்கையர்	{ எங்கெச்சுவரனான விரிஷனும்
கலை	கோஷஞ்செய்கிற	கோன்	வான் தானவருத்தி பணைப்பெற்ற கோயிலிலே
கடல்	கடலினுடைய	வழிபாடு செய் கோயில்	{ (கண்வளர்ந்தருளுகிற)
அரவம்	ஒசையானது	எம்பெருமான் ! ஆன்மதன்வாயியே ! பள்ளி எழுந்தருளாயே—	
கலந்தது	வியாபித்தது;		
கனி	தேனைப் பருகிக் களிக்கின்ற		
வான்ற	வண்டுகளானவை		

இரவியர்மணிகெடுத்தேரோடுமிவரோ இறையவர்பதினொருவிடையருமிவரோ \*  
மருவியமயிலினன் றுமுகனிவனோ மருதரும்வசக்களும்வந்துவந்தினடி. \*  
புரளியோடாடலும்பாடலும்தேரும் குமரதண்டம்புகுந்தீண்டியவெள்ளம் \*  
அருவரையினையின்கோயில்முன்னிவரோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே.

மணி	விளக்கணமாய்	சுண்டி	கெருங்கிறங்க
கெடு	பெரிதான	(இவர்களுடைய வாழ்மாமான)	
தேரோடும்	தேரோடுகூட	புரளியோடு	{ குதிரைகள் பூண்ட ரதங்களும்
இரவியர்	பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும்	தேரும்	
இறையவர்	இகத்துக்கு கிர்வாணகர்களான	பாடலும் ஆடலும்	பாட்டும் கூத்துமாய்
பதினொரு விடையரும்	{ ஏகாதச ருத்தர்களும்	குமரதண்டம்	{ தேவனோ ஸமூகங்கள் வந்து
மருவிய	பொருந்திய	புகுந்து	{ புகுந்து
மயிலினன்	மயில்வாகனத்தையுடைய	சுண்டியவெள்ளம்	கெருங்கிறுக்கிற திரளானது
அறுமுகன்	ஸாபரஹ்மணியனும்	அருவரை ஆனைய	பெரிய மலைபோன்ற
மருதரும்	{ மருத்தணங்கனான ஒன்பதின்	கோயில்	கோயிலின்
வசக்களும்	மரும்	கின் முன்	{ தேவரீர் திருக்கண்ணோக்கித் தலே (கீழ்கின்றது)
வந்து வந்து	அஷ்டவசக்களும்	அரங்கத்தம்மா ! பள்ளி எழுந்தருளாயே—	
	{ ஒருவருக்கொருவர் முந்திக் கொண்டு வந்து		

அந்தரத்தமரர்கள் கூட்டங்களிவையோ அருந்தவமுனிவரும்மருதருமிவரோ \*  
இந்திரனாயும் தானும்வந்திவனோ எம்பெருமானுன்கோயிலின் வாசல் \*  
சந்தரர்கெருக்கவிச்சாதார னுக்க இயக்கரும்மயங்கினர் திருவடிதொழுவான் \*  
அந்தரம்பாரிடமில்லமற்றிதுவோ அரங்கத்தம்மாபள்ளியெழுந்தருளாயே. (எ)

எம்பெருமான்	எமக்கு ஸ்வாமியான	இந்திரன் தானும்	தேவெந்திரனும்
உன கோயிலின் வாசல்	{ தேவரீருடைய திருக்கோயில் வின் வாசலிலே	ஆணையும்	{ (அவனது வாழ்மாமான) ஐராவதபாணியும்



வந்து	வந்திருப்பதுமன்றி,	கந்தரர் நெருக்க	கந்தர்வர் நெருக்கவும்
அந்தரத்து	} அண்டத்துக்குள் இராகின்ற தேவர்களும்	விச்சாதரர் தூக்க	வித்பாதரர்கள் தள்ளவும்
ஆமரர்கள்		திருவடி	(தேவர்களுடைய) திருவடிகளைத்
கூட்டங்கள்	} இவர்களுடைய பரிவாசல் களும்	தொழுவான்	தொழுவதற்காக வந்து
		மயங்கினர்	மயங்கி நின்றனர்;
அரு தவம்	} மஹாதபஸ்விகளான ஸங்காதி மஹர்ஷிகளும்	அந்தரம்	ஆகாசமும்
முனிவரும்		பார்	பூமியும்
மருதரும்	} மருதகணங்களும்,	இடம் தில்லை	அகாசமற்றிரா நின்றது;
இயக்கரும்			அரங்கத்தம்மா! பன்வியெழுந்தருளாய்—

வம்பளிழ்வானவரவாயுறைவழங்க மாநிதிகபிலையொண்கண்ணாடி முதலா \*  
எம்பெருமான் படிமைக்கலங்காண்டற்கு ஏற்பனவாயினகொண்டுகன்முனிவர் \*  
தும்புகாரதர்புகுந்தனரிவரோ தோன்றினனிரவியும் துணங்கொளிபரப்பி \*  
அம்பரதலத்தில்கின் றகல்கின் றதிருள் போய் அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே.

வழங்க	} (தேவர்களுக்கு) ஸமர்ப்பிப்பதற் காக	நல் முனிவர்	மஹர்ஷிகளும்
வம்பு அளிழ்		தும்புகாரதர்	தும்புகாரதர்களும்
வாயுறை	} பரிமளம் மிகுந்த அறுகம்புல்லும்	புகுந்தனர்	வந்து நின்றார்கள்;
மா			(இதுவுமன்றி);
நிதி	} சங்கந்தி பத்தமிகளும் (லகமிசெழுண்டையராய்க் கொண்டு)	இரவியும்	சூரியமும்
		துலங்கு ஒளி	(தனது) மிக்க தேஜஸ்ஸை
வானவர்	} தேவர்களும், காமதேவரும்	பாப்பி	{ எங்கும் பரவச் செய்து கொண்டு
கடிலை		தோன்றினன்	உதயமானான்;
ஒண்	} ஒளி பொருந்திய கண்ணாடி முதலாக,	இருள்	இருளானது
கண்ணாடி முதலா		அம்பரதலத்தில்	} ஆகாசத்தினின்றும்
எம்பெருமான்	} ஸ்வாமிபான தேவரீர் கண்டருளுகைக்கு	போய்	
காண்டற்கு		அகல்கின்றது	} நீங்கிப்போயிற்று;
ஏற்பன ஆன	} தருதியாயுள்ளவையான உபகரணங்களுக்கெல்லாவற்றை புன்கொண்டு		
படிமைக் கலம்			அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—

ஏதமில்தண்ணுமையெக்கம்மத்தளி யாழ்குமுல்முழவமோடிசைதிசைகெழுமி\*  
நீதங்கள் பாடினரின்னரர்கருடர்கள் கெந்தருவருமிவர்கங்குலமெல்லாம்\*  
மாதவர்வானவர்சாரணரியக்கர் சித்தரும்மயங்கினர்திருவடிதொழுவான்\*  
ஆதலிலவர்க்குநாளோலக்கமருள அரங்கத்தம்மா பள்ளியெழுந்தருளாயே. (ஊ)

ஏதம் இல்	குற்றமற்ற	இசை கெழுமி	} இசை மாட்டிப் பாட்டு
தண்ணுமை	சிறுபறையும்	நீதங்கள் பாடினர்	
எக்கம்	} ஒற்றைத் தந்தியையுடைய வரப்பறும்	கின்னரர்	கின்னரர்களும்
மத்தளி		கருடர்கள்	கருடர்களும்
யாழ்	} மத்தளமும் வீணையும்	கெந்தருவரும்	கந்தர்வர்களும்
குழல்		இவர்	இதோ மற்றுள்ளவர்களும்
திசை	} புல்லாங்குழல்களுமாய் திக்குக்களெங்கும்	மாதவர்	மஹர்ஷிகளும்
முழவமோடு		வானவர்	தேவர்களும்
		சாரணர்	சாரணர்களும்



இயக்கர்	யஷாகளும்	ஆதலில்	ஆகையாலே
சித்தரும்	ஸித்தர்களும்	அயர்க்கு	அயர்களுக்கு
திருவடி	(தேவரீருடைய) திருவடிகளின்	நான் ஓலக்கம்	பகலோலக்க மருளுமைக்காக
தொழுவுவன்	வணங்குமைக்காக	அருள	
கங்குலம் எல்லாம்	இரவெல்லாம்		
மயங்கினர்	(கெருக்கத்தில் வருந்தி) மோலமுற்றனர்;		அரங்கத்தம்மா! பள்ளி எழுந்தருளாய்—

கடிமலர்ச்சுமலங்கள் மலர்ந்தன விவையோ கதிரவன்களை கடல்முனைத்தன விவனே\*  
முடியிடையார்க்கிருமுழப்பிழிந்துதறித் துகிலுடுத்தேறினர்குழ்புனலரங்கா\*  
தொடையோத்தருளவழங்குடையம்பொலிந்துதோன்றிமதோள்தொண்டாடிப்பொடியென்ன  
மடியனை\* அளியனென்றருளியுன்னடியார்க்காட்படுத்தாய் பள்ளியெழுந்தருளாயே. (க)

புனல் குழ	{ திருக்காவேரித் தீர்த்தத்தாலே குழப்பிட்ட	ஏறினர்	கரையேறியிட்டார்கள்;
அரங்கா	{ முரையகத்தில் கண்வளர்ந் தருளுமவனே!	தொடை ஒத்த	ஒழுங்காகத் தொடுக்கப்பெற்ற
கடி	பரிமளமுடைய	தளவழும்	திருத்துழாய் மாலையும்
கமலம் மலர்கள்	தாமரைப் பூக்களானவை	கூடையழும்	பூக்குடையுழும்
மலர்த்தன	(நன்றாக) மலர்த்து விட்டன;	பொலிகது தோன்	விளங்கா கிற்கப்பெற்ற
கதிரவன்	{ தாமரைமலர் மலர்த்தவல்லி ஸ்திரிபுனலவன்	நிய	
களை கடல்	{ கோலுந் செய்கையையே இயல்வாகவுடைய கடலிலே	தோன்	தோளையுடைய
முனைந்தனன்	{ உதயபிரிவிலே வந்துதோன்றி னன்;	தொண்டாடிப்	தொண்டாடிப்பொடி என்ற பொடி பென்னும் பெயருடைய
துடி இடையார்	{ உருக்கை போன்ற (குடிம மரன்) இடைமையுடைய மரன்	அடியனை	நாணனை
கரி குழல்	(நமது) கருண்டமயிர் முடிவை	அளிபன் என்று	{ கிருபை பண்ணுகைக்கு உரிய பாதிரம் என்ற திருவுன்னம்பற்றி அங்கே நித்தருளி
பிழிந்து உதறி	{ நீர்ப்பலையறப் பிழிந்து உதறி விட்டு	அருளி	
துகில் உடுத்து	{ (தந்தம்) ஆடைகளை உடுத்துக் கொண்டு	உன் அடியார்க்கு	{ தேவரீருடைய நித்யவிக்ரம் கணான பாகவதிகளுக்கு
		ஆன்படுத்தாய்	{ ஆளாக்க வேணும்; (அதற்காக)
		பள்ளி எழுந்தருளாய்	{ திருப்பள்ளியை விட்டு எழுந் தருள வேணும்.

அடிவாவு — கதிரீ கொழு கடர் மேட்டு புலம்பின இரவிபர் அந்தரம் வம்பு ஒதம் கடி அமலன்.

தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளை சரணம்.





ஸ்ரீ:

சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் அருளிச்செய்த

# திருப்பாவையின் தனியன்கள்

பட்டர் அருளிச் செய்தது.

நீளாகுணமுதமிழிதடி ஸுஷோமோயு க்ருஷ்ணம்  
வாராயுடும் ஸும் ஸுதிராஸுரிஜெயுரபயந்தி |  
ஹோஸிஷுராயம் ஹரிநிமலிகம் யா ஸாரதீயுக் ஸுக்ஷே  
மொடா அஹெயு நரி ஹரிஹம் ஹியவனவாஸு ஹியம் ||

நீளாதுங்கஸ்தகிரிதடையுந்தமுத்போத்ய க்ருஷ்ணம்  
பாரார்த்த்யம் ஸவம் ச்ருதிசதசிரஸ்ஸித்தமத்யாபயந்தி  
ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகளிதம் யா பாலாக்கருத்ய புங்க்தே  
கோதா தனைய நமஇதமிதம் பூயவாஸ்து பூய :

நீளாதுங்க ஸ்நகிரி தடையுந்தம்	{ அப்பின்னைப் பிராட்டியினது உயர்ந்த திருமுனைத் தடங்க ளாகிற மலிச் சாரலில் கண் வளர்ந்தருள மலனும்.	ஸ்வம் பாரார்த்த்யம் அத்யாபயந்தி பலாக்கருத்ய யா கோதா	தன்னுடையதான பாரதந்திரியத்தை அறிவியா நின்றவளாய் பலாதாரம் செய்து யாவனொரு ஆண்டான்
ஸ்வோச் சிஷ்டாயாம்	{ தன்னால் சூடிக்களைப்பப்பட்ட மாலிகே	புங்க்தே	{ (அக்கண்ணிராணை) அதுப விக்கிராணை
ஸ்ரஜி	மாலிகே	தன்மை	{ அப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடையவளான ஆண்டா ளின் பொருட்டு
நிகளிதம்	விளக்கப்பட்டவனுமான	பூயோ பூய ஏவ	காலத்ததுவ முன்னதனையும்
க்ருஷ்ணம்	கண்ணிராணை	இதமிதம் நம:	இந்த இந்த நமஸ்காரமானது
உத்போத்ய	திருப்பன்னி யுணர்த்தி	அஸ்து	ஆயிடுக.
ச்ருதி சத சிரஸ் வித்தம்	{ பற்பல வேதங்களின் தலை யான பாகங்களாலேதேறின [வேதாந்த வித்தமான]		

\*\*\* அப்பின்னைப் பிராட்டியின் திருமுனைத்தடங்களில் தலைசாய்த்துக் கண்ணிரந்தருளா  
நின்ற கண்ணிராணைத் திருப்பன்னியுணர்த்தி, அடிமை செய்யும் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆவலை  
அறிவித்துத் தன் குழலிற் சூட்டிய பூமாலையோ அப்பிராணை விளக்கிட்டு அதுபவித்த ஆண்டானைத்  
திருவடி தொழுகின்றேன் என்றவாறு.

(உய்யக்கொண்டார் அருளிச் செய்தது).

அன்ன வயற்புதுவை யாண்டா ளாங்கற்குப்  
பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதியம்—இன்னிசையாற்  
பாடிக் கொடுத்தாள்நற் பாமாலை பூமாலை  
சூடிக் கொடுத்தானைச் சொல்.

அன்னம் வயல்	{ ஹம்ஸங்கள் (உலாவுகின்ற) வபல்களை யுடைய	ஆண்டான்	{ 'ஆண்டான்' என்னும் திருநாமத்தை யுடையவளும்
புதுவை	{ ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் (திருவவ) தரித்த	பன்னு	{ சூராய்ந்து அருளிச் செய்யப் பட்ட



திருப்பாவை பல்பதியம்	{ திருப்பாவை யென்னும் பற பாகரங்களை	க் மாலை	{ (சென்பகம் முதலிய) பூக்களினாலாகிய மாலை
இன் இசையால்	இவிய இசையுடன்	குடி	(தான் முந்துறக் குழலிற்) குடி
பாடி	பாடி (அவற்றை)	கொடுத்தாளை	{ (மேரு ரங்காதனுக்கு) ஸமர்ப் பித்தவருமான கோதையை
அரங்கற்கு	ஸ்ரீரங்காதனுக்கு	சொல்	அருளந்திக்கக் கடவை.
கல் பர மாலை	விளக்கணமான பரமாலையாக		
கொடுத்தான்	ஸமர்ப்பித்தவனும்,		

\* \* \*—ஆண்டான் அருளிச்செய்த நிவ்விப்ப் பிரபந்தங்களை ஒதுவதில் காட்டிலும் அவ்  
வாண்டான் தன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே முக்கியமென்பது இப்பாட்டின் கருத்தாம்.

(இதவும் அங்ஙனமே)

குடி.க் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே தொல்பாவை  
பாடி யருளவல்ல பல்வளையாய்—நாடி  
வேங்கடவற் கென்னை விதியென்ற விம்மாற்றம்  
நாங்கடவா வண்ணமே நல்கு.

குடி கொடுத்த	{ பூமாலையைத் திருக் (குழலிற்) குடி, (அதனை எம்பெருமா னுக்கு) ஸமர்ப்பித்த	க்	க்
கடிகொடியே	{ தேஜோமயமான கொடி போன்றவனே!	நாடி	(மன்மதனை) நாடி
தொல் பாவை	{ அநாதி ஆசாரவித்தமான கோண்பை	என்னை	{ ("காமதேவா! நீ என்னைத் திருவேங்கட முடையானுக்கு வாழ்க்கைப் படுத்த வேணும்") என்று காமனைக் குறித்துக் கூறிய கூற்றை
பாடி	(திருப்பாவை முகமாகக்) கூறி	வேங்கடவற்கு விதி என்ற இம்மாற்றம்	
அருள வல்ல	{ (அடியார் திறத்துக்) கருணை புரிய வல்லவனும்	காம் கடவா வண்ணம்	{ யாம் மீளுதொழியுமாறு
பல் வளையாய்	{ பல்வளையகளை அணிந் துள்ள வருமான கோதாய்!	நல்கு	அருள்புரிவாயாக.

\* \* \*—இப்பாட்டால், நாச்சியார் திருமொழியில் மிக்க அன்பு எமக்குப் பிறக்கவேண்டுமென்ப  
பிரார்த்தித்தவாறு. அதில் முதற்றிருப்பதிகத்தில் "அனங்கதேவா!, உய்யவுமாவ்கொளோ வென்று  
சொல்லி புன்னைப் பூம்குழையுந் தொழுதேன், வெய்யதோர் தழுவமிழ் சக்கரக்கை வேங்கடவற்கென்னை  
கிதிக்கற்றியே" இத்திபாதி பாசரங்களினால், ஆண்டான் காமனை வணங்கி, "வேங்கடவாணனுக்கு நான்  
வாழ்க்கைப்படுமாறு நீ விதிக்கவேணும்" என வேண்டுகனமை அறிக.

தனியன் உரை முற்றப்பெற்றது.

ஆண்டான் திருவடிகளே சரணம்.



# திருப்பாவையின் உரை

அவதாரிகை.

ஆழ்வார்கள் தாங்கள் ஸம்ஸாரத்திற் கிடந்துறங்குகிறீர்கள், எம்பெருமான் தானாகவந்த அவர்களின் உணர்ந்த, மிகு உணர்ந்தவர் அவர்கள். ஆண்டான் அங்கனத்திற் மணத்தடன் முனைக்கும் திருத்தாய் போன்று எம்பெருமான் திறத்த ஆராதகாதலன் அவதரித்த இவந்தாளே அவ்வெம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்திற் சென்று "உம்பர்கோமாளே! உறங்காதெழுந்திராய்" என்று அவனை உணர்ந்தினளாதலால் ஆழ்வார்களினும் ஆண்டாருக்குள்ள வலகூண்யம் சொல்லாற்குறும்பாய்மன்று. அன்றியும், ஆடவரை ஆடவர்கண்டு காழுறுவதிற் காட்டிலும் பெண்டிற்குண்டு காழுறுதல் பன்னமடையா மிகுக்குமென்பது உலகத்து எளிதிலுணர்ந்த விஷயமாதலால், பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்வார்களின் காமம்போல் மேட்டி மடையா மிகுக்கையான்றியே இவ்வாண்டாருடைய காமம் பன்னமடையா மிகுக்கையாதிற மற்கொரு வலகூண்யமும் உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆழ்வார்கள், காமத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்காகப் பெண்ணுடை உடுத்துப் பேசினார்கள்; இவர்கு அங்ஙன் சூரோத்தமக் கொள்ளவேண்டிய ஆகாயமொன்று மில்லையே.

இங்ஙன் அமைந்த அநிசய விசேஷங்களுடன் வளர்த்தருளானின்ற சுழக்கோத்த கடக்கொடி ஒரு கொள்கொம்புடன் கூடவேண்டும் பருவமாய், அதற்குரிய ஞானபக்திகள் மிதர்ந்த செவ்வப்பெற்று, "மணிமயக்கென்று பேச்சுப்படிவல் வாழுகில்லேன்" என்று மாதுஷ காற்றத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே \* அங்கைத்தலத்திலை பாழிகொண்டானவன் முகத்தின்று விழியாதானாய், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுத்திரன் எழுந்தருளியிரானின்ற கடபெருங் கோயிலுடையானுடனே நழுவி முழுசிப் பரிமாறப் பெறவேணுமென்று விரும்பிச்செல்ல, அவ்விரும்பத்திற்சீடாக வடதளசாயி முகங்காட்டாமையாலே மிகவும் மனம் கொந்து "இவ்வெம்பெருமானோடு கலவிபெற்றுக் களித்தார் ஆரேனுமுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்த கிடத்து, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள அங்குலகூண்யம் ஆயர்மங்கைகள் இவனுடன் கலந்து களிக்கப்பெற்றுங்கள்" என்றுணர்ந்த, "அக்கலவி காலாத்தரத்தில் மடத்தொன் றுகையாலே அதில் மருக்கு அவ்வய மின்றி போழ்ந்தது, இனி, அவன் உலகிப்போன அடிக்கவந்த அவனும் பெண்களுமாகத் தினைத்த பருவாகதியும், அவன் கோன்றைக்காக எடுத்த கோவர்த்தனமிரியும் கிடத்தனவாகிவ், அவற்றைக் கொண்டா கிலும் தரிப்போம்" என்று அங்குச்செல்ல நீனைக்க, பகவத் விஷயத்தாலே உடல் மெலியுற்ற இவ்வாண்டான் அவ்வளவு செல்லமாட்டாதானாய், "ஐங்கராலுன் தன் மகளான சிதைக்கு விட்டாறி என்று ஒரு அவதி வைத்தாப்போலவும் கும்பா தம் மகளான கம்பிள்ளைப்பிராட்டிக்கு ஏறு தழுவதல் என்று ஒரு அவதி வைத்தாப்போலவும் எம் தந்தை மருக்கு ஓர் அவதிகும் கற்றிக்கவிழ்ப்போ! இனி எம் வாழ்வது எங்குளேயோ?" என்று கித்தித்துத் தளர்ந்திருக்க; அவ்வாணில் சில தார்பிகர்கள்—'நிருவாய்ப்பாடியிற் கண்ணிரான் ஆயர்மங்கைகளுடன் | குரவையகோத்து விளையாடும்போது ஆண்களான நலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டு செல்ல, 'இனி கற்கேடு கெடலாகாத என்று அந்த ரகம் மாறுதலக்காதக் கண்ணிரான் பெண்களைப் பிரிந்து மறைந்திருக்க, அப்போது அப் பெண்களினிகள் தங்கள் ஆற்றாமையாலே 'இனி எவ்வகையாலாயினும் எம் தரிக்கவேணும்' என்று ஓர் ஆய்ச்சி 'கான் காளியாகத்தின் வலியை அடக்குகிறேன்கான்' என்பது, மற்கொத்தி 'கான் தெயுக்களையானத் தொலித்தொழுகிறேன்கான்' என்பது, வேறொருத்தி கான் பூதனை முலைப்பசி கலவத்துண்ணுகிறேன் கான் என்பதாய் தீப்படி அனை வரும் தாங்கள் கண்ணிரான்போல அநகராஞ்செய்த ஒருவாறு தயர்நின்று தரித்தார்கள்" என்று | சொல்லக்கேட்ட ஆண்டான் தானும் அவ்வாய்ச்சிகளைப்போல் அநுகரித்துத் தரிக்கும்படியைக் கூறுவது, திருப்பாவை என்கிற இத்திவ்வியப் பிரபந்தம்.

அவதாரிகை முற்றுப்பெற்றது.

ஆண்டான் திருவடிசுளே சாணம்.

\* இஃகுரவையகோத்து வடமொழியில் ராஸநரிடை என வழங்கும். அந்தாவது கண்ணிரான் பல் நிருவுருக்கொண்டு ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணாகுகின்ற ஆடுவதொருகூத்து.

† ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம்—ஐந்தாவது அம்சத்தில் பதின்மூன்று மத்தியாயத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளமை காண்க.



# திருப்பாவை

மார்கழித்திங்கள் மதிலிறைந்தகன்னளால் \*  
 நீராடப்போதுவீர் போதுமினோகேரிழையீர் \*  
 சீர்மல்குமாய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் \*  
 கூர்வேற்கொடுத்தொழிலன் கந்தகோபன்குமரன் \*  
 ஏரார்ந்தகண்ணி யசோதை யிளஞ்சிங்கம் \*  
 கார்மேனிச்செவ்கண் கதிர்மதியம்போலழகத்தான் \*  
 காராயணனே நமக்கேபறைதருவான் \*  
 பாரோர்புகழப் படிந்தேனோரெம்பாவாய்.

(க)

சீர் மல்கும்	செல்வம் விறைந்துள்ள	அசோதை	யசோதைப் போட்டிக்கு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	இள சிங்கம்	{ சிங்கக்குட்டி போலிருப்பவ
செல்வம் சிறுமீர்	{ கை விரிய வைப்பதையும்	கார் மேனி	{ கார்மேனத்தோடொத்த திருமே
காள்	{ இளம் பருவத்தையு முடைய	செம் கண்	{ செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
	பெண்களால்	கதிர் மதியம்	{ திருக்கண் களையும்
நேர் இழையீர்	{ விஷணுமான் பூணைக்களை	போல் முகத்	{ னாழ்வாரையும் சந்திரனையும்
	ஆணித்துள்ளவர்களை	தான்	{ போன்ற திருமுகத்தையு மு
மார்கழி திங்கள்	{ (மாநய்க்கின்ற சிறந்த) மார்கழி	காராயணனே	{ நாமக்காராயணன் நானே
	மானமும்	நமக்கே	{ ('அவனால் பேறு' என்றிருக்
மதிலிறைந்த கல்	{ பூர்ண சந்திரோதயத்தை	பறை	{ கிற) நமக்கே
காள்	{ யுடைய (சுக்கில பஷத்திய)	தருவான்	{ பறையை
	கல்லகாலும் (நமக்கு வாய்த்	ஆல்	{ கொடுக்குமவனுமிராகின்றான்.
	திராநின்றன.)	பாரோர்	{ ஆதலால்,
கூர் வேல்	{ கூர்மைபொருந்திய வேலால்	புகழ	{ இவ்வழகத்தவர்கள்
	யுத்தத்தை யுடையவனும்	படிந்து	{ கொண்டாடும்படி.
கோடு தொழிலன்	{ (கண்ணிரோலுக்குத் தீங்கு	நீர் ஆட போதுவீர்	{ (இந்நோன்பிலே ஊன்றி
	செய்யவரும் கூடாது ஐந்துக்	போதுமின்	{ நீராட வர விரும்பமுடையீர்
	கள் பக்கலிலுஞ் சேறித்)		{ களை!
	கோடுமைத் தொழிலப்பிரிய		{ காரதங்கள்;
	மவனுமான்		{ ஏல் ஓர் எம்பாவாய்!—.
கந்தகோபன்	கந்தகோபனுக்கு		
குமரன்	வினவியாய்ப்பி யிறந்தவனும்,		
ஏர் ஆர்ந்த கண்ணி	{ அழகு விறைந்த கண்களை		
	யுடையவளால்		

\* \* \*—ஆயர் சிறுமீர்கள் "நாம் கோன்பு நோற்பதற்கு நமக்கு இவ்வனே விஷணுமான் தொரு  
 காலம் கோரப்பட்டபடி என்!" என்று காலத்தைக் கொண்டாடி, மார்கழி நீராட்கதில் விருப்பமுடைய  
 பெண்களை விளக்குமாறு கூறுவது இப்பாட்டு. ஏனோரெம்பாவாய்=கோன்பு நோற்பதில் அவகாலத்த  
 னாவைக் காட்டுகின்ற ஓர் சொற்றொடர்.

(க)

வையத்துவாழ்வீர்காள் நாமும் நம்பாவைக்கு \*  
 செய்யுங்கிரிசைகள் கேளீரோ \* பாற்கடலுள்  
 பையத்துமின்ற பரமனடிபாடி \*  
 நெய்யுண்ணோம்பா லுண்ணோம் நாட்காலே நீராடி \*  
 மையிட்டெழுதோம் மணிட்டுகா முடியோம் \*  
 செய்யாதன செய்யோக் திக்குறளை சென்றோதோம் \*  
 ஸுயமும்பிச்சையு மாந்தனையுங்கைகாட்டி \*  
 உய்யுமாறெண்ணி யுகந்தேனோரெம்பாவாய்.

(உ)



வையத்து	இப் பூமண்டலத்தில்	கிரிசைகள்	கிரியைகளை
வாழ்ச்சிகள்	வாழ்ந்திராகின் றுள்ளவர்களே	கேள்	காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள்.
காரும்	{ (எம்பெருமானாலேயே பேறு என்ற ஆதயவளையமுடைய) காரும்	காம்	{ கோன்பு கோற்கத் தொடங் கின காம்
உய்யும் ஆறு	{ உற்றுநீங்கும் வழியை	கொய் உண்ணேம்	{ கொய் உண்ணக் கடவோமல் லோம்;
எண்ணி	{ ஆராய்ந்து,	காட்காலே கீர் ஆடி	{ விடியற்காலத்திலேயே ன்கா நஞ் செய்துவிட்டு
பால் கடலுள்	திருப்பாற்கடலில் அவதாரத்	மை இட்டு எழு	{ (கண்ணில்) மைபிட்டு அலங்கார தோம்
பைபு துயின்ற	துடன் கண் வளர்ந்தருளா	மலர் இட்டு முடி	{ (குழலிற்) பூ வைத்து முடிக்கக் கடவோமல்லோம்;
பாமன் அடி	நின்ற பாம புருஷனுடைய	செய்ப்பாதன	{ (மேலைத் தலைவர்கள்) செய்யா தவற்றை
பாடி	திருவடிக்கு மங்கனாசாஸ னம் பண்ணி	செய்யோம்	{ செய்யக் கடவோமல்லோம்;
ஐயமும் பிச்சை	{ (ஆசாரியாதிக்கு இடுகை பாகிற்) ஐயத்தையும், (ஆர்த் தர் கட்கு இடுகையாகிற்)	தீ குறளை	{ கொடிய கோட்சொற்களை (எம்பெருமாலிடத்துச்) சென் று கூறக் கடவோமல் லோம்;
யும் ஆந்தளையும்	பிணக்கையையும் சக்தியுள்ள	சென்று ஒதோம்	{
கைகாட்டி	வளவும் இட்டு		
உகந்து	மகிழ்ந்து		
நம் பாவைக்கு	{ நமது கோன்புக்கு (அங்கமாகச்)		
செய்யும்	{ செய்பவோண்டிய		

ஏல் ஓர் எம்பாவாய்.—

\* \* \*—ஒரு விசேஷகாரியத்தில் ஒருப்பட்டவர்கள் அக்காரியம் தலைக்கட்டுமனவும் சிவவற்றைப் பரிணரிக்க வேண்டுமென்றும் சிவவற்றைப் பற்றவேண்டு மென்றும் விடுபற்றுகளை முதலில் வைக்கல் சித்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ளதனால், அதற்கேற்ப, கோன்பு ஆகிற விசேஷ காரியத்தில் ஒருப்பட்ட இவ்வாபர்மங்கைகள் தங்கள் விடுமவற்றையும், பற்றுபவற்றையும் ஸங்கல்பிக்கிறார்கள், இப்பாட்டில்.

(உ)

ஒங்கியுலகளந்த வுத்தமன்பேர்பாடி \*  
நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றிநீராடினால் \*  
திங்கின்றி நாடெல்லாந் திங்களும்மாரிபெய்து \*  
ஒங்குபெருஞ்செங்கெ லாடுகையலுகள் \*  
பூங்குவளைப்போதிற் பொறிவண்டுகண்படுப்ப \*  
தேங்காதேபுக்கிருந்து சீர்த்தமுலைபற்றி  
வாங்க \* குடம்நிறைக்கும் வள்ளற்பெரும்பசுக்கள் \*  
நீங்காதசெல்வம் நிறைந்தேலோரெம்பாவாய்.

(க)

ஒங்கி	{ (மஹாபலி வார்த்த நீர் கையில் விழுந்தவாறே) ஆகாசத்தள வும் வளர்ந்து	காடு எல்லாம்	தேச மெங்கும்
உளகு	{ (மூன்று) லோகங்களையும்	திங்கு இன்றி	{ (அதிவ்ருஷ்ட, அகாவ்ருஷ்ட ஆகிற்) திங்கு ஒன்றுமில்லா மல்
அளந்த	{ (திரு வடி க ள ள லே தான்) அளந்து கொண்ட	திங்கள் மும்மாரி	{ மாதந்தோறும் மூன்றுதாம் பெய்து
உத்தமன்	புருஷோத்தமனுடைய	ஒங்கு பெரு செங்	{ ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்து பெருத்துள்ள செங்கெற் பயிர்களின் நடுவே
பேர்	திருநாமங்களை	கயல் உகன	{ மீன்கள் துள்ள
நாங்கள்	{ (பிரயோஜனாதரத்தை விரும்ப பாத) நாங்கள்	ங்	{ அழகிய
பாடி	{ (பிரதிக்குப் போக்கு விடாகப்) பாடி	குவளை போதில்	{ கொந்தல்மலரில்
நம் பாவைக்கு	{ நம் கோன்புக்கென்று சங்கற் சாற்றி	பொறி வண்டு	{ மிக்க புலையுடைய வண்டுக ளானவை
கீர் ஆடினால்	நீராடினால்	கண் படுப்ப	{ உறங்க,



புக்கு	(மாட்டுத் தொழுவிற்) புருந்து	{ கைபாவிற்) உதாரணவபாவ முடைய
தெய்வாதே இருந்து	சலியாமல் பொருந்தியிருந்து	
சீர்த்த முலை	{ (பசுக்களின்) பருந்த முலைகளே	பெரும் பசுக்கள் பெரிய பசுக்களானவை
பற்றி வாங்க	{ (இரு வாயாலும்) பிடித்து வளிக்க	சீங்காத செல்வம் நிறைந்து
வள்ளல்	{ (வல்லாரக்கும்) சுட்டி அடிக்க லாம்படி விதேயமாயிருக்க	குடம் நிறைக்கும் { (பால் வெள்ளத்தாலே) குடம் களை நிறைக்கும்.

\* \* \*—உகைத்தில் சுவர்க்கத்தை முக்கியமான பேறுகக்கொண்டு ஜ்யோதிஷ்டோமமாகத் செய் பவத்து, ஆயுஷ்ஷம், ஸந்தானம் என்று சில அவதார பண்டங்களும் உடன்கூறும்; இவ்வாய்ச்சியிற் எம்பெரு மானையே எல்லாவகையு் பயங்கலும் உள்ளத்துக்கொண்டவர்களுதலால் அவ்வெம்பெருமானையெழிய வேண்டுரு பயிலையும் விரும்பமாட்டார்கள்; ஆயினும் இவர்கள் விரும்ப வேண்டுவதொன்றுண்டு; அதாவது தங்கள் மோன்பு மோற்றமுடைய அதுமதி அளித்தவர்கட்குச் சில ஸம்ருத்திகளை ஆசாவிக்கலா. அஃது இப்பாட்டிற் செல்லும். “யசுரஷ்டாஷ்டாஸம்வரிஷோ தேவாஸாமோ தேவீயகெ” || ந கரு வஸவரிஷஷுனி வ்யாபிஷ்டாஸிபுஷு தவ்யஸா || [யசுரஷ்டாஷ்டாஸம்வரித்தோ மதஸபாகோ மஹி யதே—சுதரா ஸஞ்சரிய்யந்தி வ்யாதிஸுர்ப்யிக்ஷதஸ்கரா:] என்று திருவெட்டெழுத்து வல்லானொருவா னுத்த காசி ஸம்ருத்தமாயிருக்கு மென்று நின்றுல் இத்தனை மதஸதுபாவைகள் இருக்கும் காசி ஸம்ருத்த மாகச் சொல்லிவெண்டாவே.

ஆழி மழைக்கண்ணை ஒன்றுநீ கைகரவேல் \*  
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொ டார்த்தேறி \*  
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல் மெய்கறுத்து \*  
பாழியக் தோளுடைப் பற்பநாபன் கையில் \*  
ஆழிபோல் மின்னி வஸம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து \*  
தாழாதே சார்க்க முதைத்த சரமழைபோல் \*  
வாழ வுலகினிற் பெய்திடாய் \* நாக்களும்  
மார்கழிநீராட மகிழ்ந்தேனோ ரெம்பாவாய்.

(ச)

ஆழிமழைக்கண்ணை	{ மண்டல வர்ஷத்துக்குத் தலை வளை பரங்குயனே !	{ னுமர னம்பெருமானு டைய கையில் (வஸப்பக்கத் திதின்ன)
ஆழியுள் புக்கு	முகந்துகொ டார்த்தேறி	ஆழி போல் { திருவாழி பாழுவாணைப்போல் மின்னி
ஊழிமுதல்வ னுருவம்போல்	மெய்கறுத்து	வஸம்புரி போல் { (இப்பக்கத்திதின்ன) பாஞ்ச றுப்பாழ்வாணைப்போல் நிலை நின்று அதிர்த்த
பாழியக் தோளுடைப் பற்பநாபன்	கையில்	சார்க்கம் உதைத்த பூசார்க்கத்தாலே தள்ளப்பட்ட சரம் மழைபோல் பாணவரஷம்போல்.
ஆழிபோல் மின்னி	வஸம்புரிபோல்	வாழ { (உலகத்தாரணவரும்) வாலும் படியாகவும்
தாழாதே	சார்க்க முதைத்த	நாக்களும் { (கண்ணோரோனுட்டைக் கல விக்கு மோன்பு மோற்றிற்) நாக்களும்
வாழ வுலகினிற்	பெய்திடாய்	மகிழ்ந்து ஸந்தோஷித்து
மார்கழிநீராட	மகிழ்ந்தேனோ	மார்கழி நீராட { மார்கழி நீராட்டம் செய்யும் படியாகவும்
ரெம்பாவாய்		உலகினில் இவ்வலகத்தில்
		தாழாதே { தாமதம் செய்யாமல் (சுடக் கேள்)
		பெய்திடாய் மழைபொழியக் கடனை.



மாயனை மன்னு வடமதுரை மைத்தனை \*  
 தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை \*  
 ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கை \*  
 தாயைக் குடல்விளக்கஞ் செய்த தாமோதரனை \*  
 தூயோமாய் வந்துநாம் தாமலர்கள் தூய்த்தொழுது \*  
 வாயினுற் பாடி மனத்தினுற் சிந்திக்க \*  
 போய பிழையும் புகுதருவா னின்றனவும் \*  
 தீயினில் தூசாகும் செப்பேலோ ரெம்பாவாய்.

(ரு)

மாயனை	{ மாயச் செயல்களை புடைய வனும்,	தூயோம் ஆய்	{ பரிசுத்தியுள்ளவர் களாய்க் கிடக்க
மன்னு வடமதுரை மைத்தனை	{ (பகவத் ஸம்பந்தம்) நித்யமாகப் பெற்றுள்ள வடமதுரைக் குத்தலைவனும்,	தூ மலர்கள் தூய்	{ கல்ல மலர்களைத் தூள் தொழுது வணங்கி வாயினால் பாடி வாயாரப்பாடி
தூய பெருநீர்	{ பரிசுத்தநாய் ஆழம்மிக்கிருந் தோ தீர்த்தத்தை புடைய	மனத்தினுற் சித்	{ நெஞ்சார தியானம் பண்ண திக்க (அதன் பிரசு)
யமுனை துறை வனை	{ யமுனை பாற்றங்கரையை நிகு பகமாக வுடையவனும்,	போய பிழையும்	{ (சேஷ சேஷிபாவ ஜ்ஞான முண்டாவதற்கு) முன்பு கழிந்த பாவங்களும்,
ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும்	{ இடைக்குலத்தில் விளக்கா நின் றான	புகுதருவான்	{ சின்பு (நன்னை யறியாமல்) லின்றனவும் வரக்கூடிய பாவங்களும்
அணி விளக்கை	மங்கள் தீபம் போன்றவனும்,	தீ யினில் தூசு	{ நெருப்பிலிட்ட பஞ்சு போலே உருமாய்ந்து போம்; (ஆன சின்பு)
தாயை குடல் விளக்கம் செய்த	{ தாயாகிய தேவசிப் பிராட்டி யின் வலிற்றை விளக்கச் செய்தவனுமான	செப்பு	{ அவ்வெம்பெருமான் திருகாமக் களைச் சொல்;
தாமோதரனை	கண்ணபிரான,		
நாம்	(அடிச்சியோமாயி) நாம்		ஏன் ஓர் எம் பாவாய்—.

புள்ளுஞ் சிலம்பினகாண் புள்ளரையன் கோயிலில் \*  
 வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ \*  
 பிள்ளா யெழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சுண்டு \*  
 கள்ளச் சகடம் கலக்கழியக் கானோச்சி \*  
 வெள்ளத் தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தனை \*  
 உள்ளத்துக்கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும் \*  
 மெள்ள வெழுந்து அரியென்ற பேரரவம் \*  
 உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(ரு)

புள்ளும்	பறவைகளும்	சங்கின்	சங்கிணுடைய
சிலம்பினகாண்	{ (இறை தேநகைக்காக எழுந்து) ஆரவாரங்கள் செய்யா கின்றனகாண்;	பேர் ஆரவம்	பேரொலியையும்
புள் அரையன்	{ பறவைத் தலைவனான பெரிய திருவடிக்கு	கேட்டிலையோ	செலிப்படுத்துகின்றிலையோ!
கோ	{ ஸ்வாமியான ஸர் வேச் வர ணுடைய	மீன்னாய்	{ (பகவத் விஷயமான மறியப் பெருது) பெண்ணே!
இல்லில்	ஸந்திதிடுலே	எழுந்திராய்	{ (சுடக்கொள்) எழுந்திரு;
வெள்ளை	வெண்மை நிற முடையதும்	பேய் முலை நஞ்சு	{ துதனைபின் முலைசில் (நடனிக் கிடந்த) விஷத்தை
விளி	{ (அலைவரையும்) அழையா திற் பதுமான	உண்டு	{ (அவனது ஆயிபுடன்) அழுது செய்து
		கள்ளம் சகடம்	{ வஞ்சனைபொருந்திய (அணுரா விஷ்டமான) சகடமானது



கலக்கு அழிய	கட்டுக் குலைபும்படி	உள்ளத்து	(எமது) ஸ்ருதயத்தில் அமர்த்
கால்	திருவடிவய	கொண்டு	திக்கொண்டு
ஒச்சி	ஒக்கச் செய்தவனும்		
வெள்ளத்து	திருப்பாற்கடலில்	மெள்ள எழுந்து	(ஸ்ருதயஸ்தனான அய்வெம் பெருமான் அசையாதபடி) ஸாவதாநமாக எழுந்து
அரவில்	திருவனந்தாழ்வான்மீது	அரி என்ற	'ஹரி' ஹரி' என்ற
துயில் அமர்த்த	திருக்கண் வளர்க்கருவின	பேர் அரவம்	பேரொலியானது
வித்தினை	{ ஐகக்காரணபூதனுமான் எம் பெருமானை	உள்ளம் புழுந்து	(எமது) கொஞ்சிற் புழுந்து
முனிவர்களும்	மகாசீலரான சிஷிகளும்	குளிர்த்து	குளிர்த்தது;
போகிகளும்	{ யோகப்பயிற்சியில் ஊன்றின வர்களும்		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

(இவ்வாறெல்லாம் எழுந்திரு என்று ஸ்ருத்தியை உணர்த்துகிறபடி.)

இப்பாட்டு முதல், மேல் "எல்லேயினங்கிலியே" என்ற பாட்டளவாகப் பத்துப் பாசரங்களிலே  
அதுபோக்தாக்களைக் குறித்துத் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடப்படுகின்றது. (சு)

கேகிசென்றெங்குமாணைச்சாத்தன் கலந்து \*  
பேசின பேச்சரவங் கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே \*  
காகம் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து \*  
வாச நறுங்குழலாய்ச்சியர் \* மத்தினால்  
ஓசைபடுத்த தயிரரவங் கேட்டிலையோ \*  
நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி \*  
கேசவனைப் பாடவும்நீ கேட்டே கிடத்தியோ \*  
தேசமுடையாய் திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(எ)

பேய் பெண்ணே	மதிகெட்ட பெண்ணே !	மத்தினால்	மத்தாலே
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	ஓசை படுத்த	ஓசைபடுத்தின
ஆசைச்சாத்தன்	பரதவாஜபகூதிகளானவை	தயிர் அரவம்	தயிரின் ஒலியையும்
கலந்து	{ (ஒன்றோடொன்று) ஊமச்சேஷித்து	கேட்டிலையோ	கேட்களில்லையோ !
கேகிசெ என்று	கேக்கிச்சென்று	நாயகப் பெண்	{ பெண்களுக்கெல்லாம் தலை பிள்ளாய் } மையாயிருப்பவளே !
பேசின	பேசிய	நாராயணன்	{ மீ மந் நாராயணவதார மூர்த்தி கேச } மான கண்ணிரோனை
பேச்சு அரவம்	பேச்சினுடைய ஆரவாரத்தை	பாடவும்	{ (நாங்கள்) பாடா கிற்கச்செய் தேயும் }
கேட்டிலையோ	{ (இன்னும் நீ) கேட்க வில்லை யோ ?	கீ	கீ
வாசம்	பரிமள வஸ்துக்களினால்	கேட்டே	{ (அப்பாட்டைக்) கேட்டு வைத் தும் }
நறு	மணம்கமழா நின் னுள்ள	கிடத்தியோ	(ஐயமனே) உறங்குவாயோ !
குழல்	உந்தலிழையுடைய	தேசம் உடையாய்	{ மிகக் தேஜஸ்ஸையுடைய வளே ! }
ஆச்சியர்	இடைப்பெண்கள்	திற	{ (நீயே எழுந்துவந்து கதவைத் திற ; }
காகம்	{ (கழுத்தில் அணிந்துள்ள) அச்சு கத் தாடியும்		
பிறப்பும்	ஆமைத்தாடியும்		
கலகலப்ப	{ கலகலவென்று சப்திக்கும்படி யாக		
கை பேர்த்து	கைகளை அசைத்து		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—



கீழ்வானம் வெள்ளென் நெருமை சிறுவிடு \*  
மேய்வான் பரந்தனகான் மிக்குள்ள பிள்ளைகளும் \*  
போவான் போகின்றாரைப் போகாமற் காத்து \* உன்னைக்  
கூவுவான் வந்துகின்றோம் \* கோதுகமுடைய  
பாவா யெழுந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு \*  
மாவாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய \*  
தேவாதி தேவனைச் சென்றுநான் செவித்தால் \*  
ஆவாவென் றராய்க் தருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(அ)

கோதுகமும் உடைய பாவாய்	{ கிருஷ்ணனுலே மிகவும் கீழும் பந்தக்க பதுமமேயன்ற வனே!	வந்து நின்றோம்	{ (உன் மானிகை வாசலில்) வந்திரா நின்றோம்;
கீழ்வானம்	{ கீழ்த்திசைப்பக்கத்து ஆகாசமானது	எழுந்திராய்	{ (எங்களுடைய கூடுவதற்காக) எழுந்திரு;
வெள்ளென்று	{ வெளுத்தது; (அன்றியும்)	பாடி	{ (கண்ணிரானுடைய குணம் களைப்) பாடி.
எருமை	எருமைகளானவை	பறை கொண்டு	{ (அவனிடத்துப்) பறையைப் பெற்று,
மேய்வான்	{ (பணிப்பும்) மேய்க்கக்காக	மா வாய் பிளந்தானை	{ குதிரையுருவமெடுத்து வந்த கேசி யென்று மகானுடைய வாய்க்கிண்டெறிந்தவனும்
சிறுவிடு	சிறு தோட்டங்களில்	மல்லரை மாட்டிய	{ மல்லர்களை மானச் செய்தவனுமான
பரந்தன	சென்று புரிகள;	தேவாதி தேவனை	அத்தேவ தேவனை
போவான் போகின்றார்	{ (கிருவேங்கட யாத்திரை போலே) போகையையே சூயோனுமாய்க் கொண்டு போகின்ற	நாம் சென்று	{ நாம் அணுகி அடி பணிந்தால் (அவன்.)
மிக்குள்ள பிள்ளைகளும்	{ மற்றுள்ள எல்லாப் பெண்களும் பிள்ளைகளையும்	ஆராய்க்து	{ (மது குறைகளை) ஆராய்க்து
போகாமல் காத்து	போக ஒட்டாமல் தடுத்த	ஆ ஆ என்று	{ றுமே! என்று திரங்கியருள்
உன்னைகூவுவான்	உன்னை அழைத்தற்பொருட்ட	அருளும்	{ வன்,

என் ஓர் எம் பாவாய்—

துமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரிய \*  
துபந் கமழத் துயிலனைமேற் கணவனரும் \*  
மாமான் மகளை மணிக்கதவந் தாள்திறவாய்  
மாரீ ரவளை யெழுப்பிரோ \* உன்மகள்தான்  
ஊமையோ அன்றிச் செவிடோ வனந்தலோ \*  
எமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ \*  
மாமாயன் மாதவன் வைகுந்த னென்றென்று \*  
நாமம் பலவும் நவின் றேலோ ரெம்பாவாய்.

(ஆ)

துமணி மாடத்து	{ பரிசுத்தமான மாணிக்கங்க ளழுத்திச் சமைத்த மாணி கையே	மாமான் மகளை	அம்மான் பெண்ணே!
சுற்றும்	சுற்றும்	மணி கதவம்	மாணிக்கக் கதவினுடைய
விளக்கு எரிய	{ விளக்குகள் எரியவும்	தான்	தாழ்ப்பாளை
துபந் கமழ	{ (அதில் முதலியவற்றின்) வாசனைப்புகைகள் மணம் விசவும்,	திறவாய்	திறந்திரையாக;
துயில் அனைமேல் கண் வளரும்	{ மென்மையான படுக்கையின் மீது நித்திரை செய்வா நின்ற,	மாரீர்	அம்மாரீ!
		அவளை	{ (உன்னை உதங்குகிற) உன் மகளை
		எழுப்பிரோ	எழுப்ப மாப்பிரோ?
		உன் மகன்	உன் மகளானவன்
		ஊமையோ	வாய்ப்புள்ள தில்லாதவனோ?



அன்றி சென்றோ	அல்லாமற் போனால் சென்றபுனன் தில்லாதவனோ?	மா மாயன்	} அளவிறந்த ஆச்சரியச் செய் கைகளை புடைப்பவனே!
	(அன்றி)	மாதவன்	
அனந்தனோ	{ பெருமக்க முடையவனா யிருக் கின்றனோ?	மயகுந்தன்	'திருமகன் தேழ்வனே!'
	(அன்றி)	என்று என்று	'புதி வைகுண்ட காதனே!'
பெறுதலில்	பெரிய படுக்கையில்	என்று பலகால் சொல்லி	{ எம்பெருமானுடைய) திருநா மங்கள் பலவற்றையும்
ஏம்பட்டானோ	காவலிடப்பட்டானோ?	நாமம் பலவும்	
	(அன்றி)	கவின்று	(வாயாரக்) கற்றோம்;
மத்திரப் பட்டா னோ	{ மத்திர வாத்தினால் கட்டப் படுதற்பட்டானோ?	(இனியாகிலும் உன் மகள் உணரலாகாதா!)	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற வம்மனாய்! \*  
மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார் \*  
காற்றத் துழாய்முடி நாராயணன் \* நம்மால்  
போற்றப் பறைதரும் புண்ணியனால் \* பண்டொருநாள்  
கூற்றத்தின் வாய்விழ்ந்த கும்பகாணனும் \*  
தோற்று முனக்கோ பெருந்துயில்தான் தந்தானே \*  
ஆற்றவனந்தலுடையா யருங்கலமே \*  
தேற்றமாய் வந்து திறவேலோ ரெம்பாவாய்.

(க0)

கொற்று	கோண்பு கோற்று	புண்ணியனால்	{ தம்மே வடிவுகொண்டு வந் தாத் போன்றவனுமான இராமரோனால்
சுவர்க்கம் யின்ற	{ ண்காறுபவம் பண்ணுகின்ற அம்மே!	பண்டி ஒரு நாள்	முன் ஒரு காலத்திலே
அம்மனாய்		கூற்றத்தின் வாய் விழ்ந்த	பமன் வாயில் (நுணராயாக) விழுந்தொழிந்த
வாசல் திறவாதார்	{ வாசற்கதவைத் திறவாதவர் கள்	கும்பகாணனும்	கும்பகாணனும்
மாற்றமும் தாரா ரோ	{ ஒருவாய்ச் சொல்லிங்கொடுக்க மாட்டாரோ?	தோற்று	தோல்வியடைந்து
		பெருத்தயில்	(நனது) பெருமக்கத்தை
எற்றம் துழாய் முடி	{ கது காற்றம் வீசுகின்றதுள்ள திருத்துழாய் மாமேலைய அணிந்துள்ள திருமுடியை புடைய	உனக்கேதான் தந் றானே	{ உனக்கே தான் கொடுத்த னிட்டானே!
நாராயணன்		ஆற்ற அனந்தன் உடையாய்	{ மிகவும் உதக்க முடையவனே! அரு கலமே
எம்மால் போற்ற பறைதரும்	{ நம்மால் மங்களா சாஸனம் பண்ணப் பெற்றுப் புகு வார்த்தைகளைத் தந்தருள் பவனும்	தேற்றம் ஆய் வந்து திற	{ தெளிந்து வந்து (கதவவத்) திறந்திடு;
			ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—

கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பகைறந்து \*  
செற்றார் திறழியச் சென்று செருச்செய்யும் \*  
குற்றமொன்றில்லாத கோவலாதம் பொற்கொடியே \*  
புற்றா வல்குற் புனமகிலே போதராய் \*  
கற்றத்துத் தோழிமாரெல்லாரும் வந்து \* கின்  
முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர்பாட \*  
சிற்றுதே பேசாதே செல்வப்பெண்டாட்டி \* நீ  
எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோ ரெம்பாவாய்.

(கக)



கன்று கறவை	கன்றுகிய பசுக்களினுடைய	செல்வம் பெண்	செல்வமுள்ள பெண் இள்
பல் கணங்கள்	பல் திரள்களை	டாட்டி	ளாய்!
கறந்து	கறப்பவர்களும்	போதராய்	(எழுந்து) வருவாயாக,
செற்றார்	சுத்துருக்களினுடைய	வந்து	நாய்கள் (திரண்டு) வந்து
திறல் அழிய	வலி அழிபும்படி	நின் முற்றம்	உனது (திருமாளிகையின்)
சென்று	{ நூதமே படைபெடுத்துச் } சென்று	புகுந்து	முற்றத் தேர்ப் புகுந்து
செரு செய்யும்	போர் செய்யும்வர்களும்	முதில் வண்ணன்	{ கார்மேகவண்ணனுள் கண்ண
குற்றம் ஒன்று	{ ஒருவனைக் குற்றமும் அற்ற	பேர் பாட	{ சீரானுடைய திருகாமங்க
இல்லாத	வர்களுமான்		ளைப் பாடச் செய்தேயும்
கோவலர் தம்	{ கோபாலர்களுடைய (குடிநீர்	நீ	(பேருறக்கமுடைய) நீ
	மீறத்)	சிறுது	சலியாமலும்
பொன் கொடியே	பொன்கொடி போன்றவனே!	பேசாது	(ஒன்றும்) பேசாமலும்
புற்று அரவு	{ புற்றிலிருக்கிற பாம்பின் படம்	உறங்கும் பெர	{ உறங்குவது என்ன சீரபோ
அங்குல் புன	{ போன்ற அங்குலமும், காட்	குள் எற்றுக்கு	{ ணுணத்திற்காகவோ? (அந்
மயிலே	{ டில் (இஷ்டப்படி திரிதிற		யோம்)
	மயில் போன்ற சாயலிபு		
	முடையவனே!		

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

கனைத்தினங் கற்றெருமை கன்றுக் கிரங்கி \*  
 நினைத்து முலைவழியே நின்று பால்சோர \*  
 நனைத்தில்லஞ் செருக்கும் நற்செல்வன் தங்காய் \*  
 பனித்தலை வீழ நின் வாசற்கடை பற்றி \*  
 சினத்தினல் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற \*  
 மனத்துக்கொரியாளைப் பாடவும் நீ வாய்திறவாய் \*  
 இனித்தா நெழுந்திரா யிதென்ன பேருறக்கம் \*  
 அனைத்தில்லத்தாரு மறிந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(கஉ)

இள கன்று	{ இளங்கன்றுகளைப்போல எரு	சினத்தினல்	{ (சிராட்டியைப் பிரித்தான் என்
எருமை	மைகளானவை		னுந்) சிற்றத்தினல்
கனைத்து	{ (பால் கறப்பார் இல்லாமையா	தென் இலங்கை	{ தென்திசையிலுள்ள வங்காபுரி
	வே) கதறிக்கொண்டு	கோமானை	{ க்கு அரசனா திராவணனை
கன்றுக்கு இரங்கி	{ (நன்) கன்றின்மீது இரக்க	செற்ற	கொன்னெழுந்தவனும்
	முற்று	மனத்துக்கு இனி	{ சிந்தனைக்கு இனியனுமான
நினைத்து	{ (கன்று ஊட்டுவதாக) நினைத்து	யானை	{ இராமசீரானை
	(அந்நினைவிலும்)	பாடவும்	{ (நாய்கள்) பாடா நிற்கச் செய்
முலை வழியே	முலை வழியால் இடைவிடாமல்		தேயும்
நின்று பால்	{ பால் பெருக, (அப்பெருக்	நீ	நீ
சோர	கிலும்)	வாய் திறவாய்	வாய்திறந்து பேசுகிற மிகிலை,
இல்லம்	வீட்டை	இனித்தான்	{ எங்களாற்றமையை அறிந்து
நனைத்து	(முழுதும்) நரமாக்கி		கொண்ட இன்பம்கிலும்
சேறு தூக்கும் நல்	{ சேறுகப் பண்ணுடைகயாகிற	எழுந்திராய்	எழுந்திரு;
செல்வன்	{ சிறந்த செல்வத்தை யுடைய	சுது என்ன போர்	{ இஃது என்ன ஓயாத தூக்கம்!
	யனுடைய	உறக்கம்	
தங்காய்	தங்கையானவனே!	அனைத்து இல்லத்	{ (துச்சேரியிலுள்ள) எல்லா
பனி	பனியானது	தாரும்	{ வீட்டுக்காரர்களாலும்
தலை வீழ	எங்கள் தலையிலே வீழும்படி	அறிந்து	{ (நாய்கள் உன் மானத்தை வாச
நின் வாசல்	{ உனது மானத்தைவின் வாசற்		{ லில் திரண்டு நிற்கிறவிது)
கடை பற்றி	{ கடைபைய அவலமீட்டுதற்குக்		அறியப்பட்டதாயிற்று;
	கொண்டு,		

ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.



புள்ளின்வாய் கீண்டாணைப் பொல்லாவரக்களை \*  
கின்னிக் களைந்தாணைக் கீர்த்திமை பாடிப்போய் \*  
பிள்ளைகளெல்லாரும் பாவைக்களம் புக்கார் \*  
வெள்ளி யெழுந்து வியாழ முறங்கிற்று \*  
புள்ளஞ் சிலம்பினகாண் போதரிக்கண்ணினாய் \*  
குள்ளக்குளிரக் குடைந்து நீராடாதே \*  
பள்ளிக்கிடத்தியோ பாவாய்கீ கன்னாளால் \*  
கள்ளம் தவிர்த்து கலந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௩)

புள்ளின் வாய் கீண்டாணை	{ பறவைபுருவம் பூண்டு வந்த பக்கரணுடைய வாயைக் கீண்டெறித்தவனும்,	போது அரி கண்ணினாய்	{ புஷ்பத்தின் அழகைக்கொள்ளி கொள்ளாநின்ற கண்ணை புடையவனே!
பொல்லா அரக் களை கின்னிக் களைந்தாணை	{ கொடியணு இராவணனை முடித்து (அரக்கர் குலத்தை வேரோடு) களைந்தொழித்த வனுமான எப்பெருமானு டைய	பாவாய் நீ	பதுமை போன்றவனே!
கீர்த்திமை பாடி போய்	{ வீர சரிதங்களைப் பாடித் கொண்டு சென்று	கல் கள்ள	{ கிருஷ்ணனும் நாமும் கூடுகை க்கு வாய்த்த காலமாகிய இந்த கல்லகாளில்
பிள்ளைகள் எல்லா ரும்	{ எல்லாப் பெண்கள்ளைகளும்	கள்ளம் தவிர்த்து	{ (கிருஷ்ணனுடைய குண சேஷ டிதங்களைத்தனியே நினைத் துக் கிடக்கையாகிற) சுபாத் தை விட்டு
பாவைக் களம் புக்கார்	{ நேரன் பு நேர்ப்பதற்காகக் குறிக்கப்பட்ட இடத்திற் புகுத்தனர்;	கலந்து	எங்களுடன் கூடி
வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கி இறந்து	{ அக்ரோதயமாகி புருஷஸ்பதி அஸ்தமித்தான், (அன்றியும்)	குள்ளக் குளிர குடைந்து நீர் ஆடாதே	{ உடம்பு வலுவலிழம்படி குளத் திற்படிந்து ஸ்ரானம் பண் னும்
புள்ளும் சிலம்பின	{ பறவைகளும் (இராதேடப் போன இடங் களில்) ஆரவாரஞ்செய்தன;	பள்ளி கிடத்தியோ ஆல்	{ படுக்கையிற் கிடந்துறங்கா நின்றோ!
		ஆல் ஓர் எம் பாவாய்—	

உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்த வாஸியுள் \*  
செங்கழுநீர் வாய்க்கெழிற் தாம்பல்வாய் கூம்பினகாண் \*  
செங்கற பொடிக்கூறை வெண்பல் தவத்தவர் \*  
தங்கள் திருக்கோயில் சங்கிடுவான் போகின்றார் \*  
எங்களை முன்ன மெழுப்புவான் வாய்பேசும் \*  
நங்கா யெழுந்திராய் நாணதாய் நாவுடையாய் \*  
சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன் \*  
பங்கயக்கண்ணனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௪)

உங்கள் புழைக் கடைத் தோட்டத் து வாஸியுள்	{ உங்கள் (விட்டுப்) புழைக்க டைத் தோட்டத்திலிருக்கிற தடாகத்திலுள்ள	செங்கல் பொடி கூறை வெண் பல் தவத்தவர்	{ காவிர்பொடியில் (தோய்த்த) வந்திரங்களைபும் வெணுத்த பற்களைப் புழுடையராய் நபஸ்விகளா யிருந்துள்ள ஸந்தியாளிகள்,
செங்கழுநீர் வாய்க்கெழிந்து	{ செங்கழுநீர்ப் பூக்களானவை விசுளிக்க,	தங்கள் திரு கோயில் சங்கு இடுவான்	{ தமது திருக்கோயில்களைத் திறவுகோலிட்டித் திறக்கைக் காக
ஆம்பல் வாய் கூம்பின	{ ஆம்பல் மலர்களின் வாய் முடிப்போயின; (அன்றியும்)	போகின்றார்	போகா நின்றனர்;



எங்களை	எங்களை	சங்கொடு சக்கரம்	சங்கையும் சக்கரத்தையும்
முன்னம் எழுப்பு	முந்தி வந்து எழுப்புவதாகச்	ஏத்தம் நட	தரிபா நின்றுள்ள விசால
வான் வாய்	சொல்லிப்போன நக்கை	வையன்	பாண திருக்கைக்கோ யுடைய
பேசும் நங்காய்	பே!		வணும்
நாணுதாய்	{ ('சொன்னபடி எழுப்பவில்லை பே!' என்னும்) வெட்கமு மில்லாதவனே!	பங்கயம் கண்	நாமரைபோற் கண்ணனுமான
		ணுனை	கண்ணமிரவின்
		பாட	பாடுகைக்கு
நீ உடைமாய்	{ (இவியபேச்சுப் பேசலல்ல) நானாய் பாடத்தவனே!	எழுந்திராய்	எழுந்திரு;
			ஏல் ஓர் எம் பாகாய்---

எல்லே யினங்கினியே யின்ன முறங்குதியோ \*  
 சில்லென் றையேயன்மின் நக்கைமீர் போதர்நின்றேன் \*  
 வல்லையுன் கடநிறைகள் பண்டேயுன் வாய்நிறும் \*  
 வல்லீர்கள் நீங்கனே நானேதா னுயிடுக \*  
 ஒல்லீநீ போதா யுனக்கென்ன வேறுடையை \*  
 எல்லாரும் போந்தாரோ போந்தார் போந்தெண்ணிக்கொள் \*  
 வல்லாணை கொன்றானே மாற்றாரை மாற்றழிக்க  
 வல்லாணை \* மாயனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். (கரு)

இள கினியே	{ இளமைதங்கிய கிளி போன் றுன்னவனே!		{ தென்! என்று உன்னுறங்கு மவன் கேட்க;)
எல்லே	(இது) என்னே!	நீ	நீ
இன்னம்	{ இத்தனை பெண் சிள்ளைகள் நிரண்டுவந்த யின்பும்	ஒல்லீ	செக்கிரமாக
		போதாய்	எழுந்தவா;
உறங்குதியோ	{ நுங்குகின்றியோ! (என்று உணர்ந்த வந்தவர்கள் கேட்க;)	உனக்கு	(தனியே) உனக்கு மட்டும்
நக்கைமீர்	பெண்களாள்!	வேறு* என்ன	{ (நீ) வேறு என்ன (அதிகபுத் தை) உடைமையாயிரா நின் றுய்? (என்று உணர்ந்தவக் தவர்கள் கேட்க;
போதர்நின்றேன்	{ (இதோ) புறப்பட்டு வருகி றேன்;	உடையை	
சில் என்று அழை யோன்மின்	{ சிலுக்கு சிலுகொன்று அழையா தேயுங்கள்; (என்று உறங்கு திறவன் விடைசொல்ல) (இளங்கினியே!)	எல்லாரும்	{ (வரவேண்டியவர்கள்) எல்லா ரும்
வல்லீ	{ (நீ) வார்த்தை சொல்லுவதில் வல்லமை யுடையவன்;	போந்தாரோ	{ வந்தாரோ? (என்று உறங்கு மவன் கேட்க;)
உன் கடநிறைகள்	{ உனது கடுமைபாண சொற் களையும்	போந்தார்	(எல்லோரும்) வந்தார்கள்;
உன் வாய்	உன் வாயையும்	போந்து எண்ணிக்	{ (நீ எழுந்தவந்த எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்;
பண்டே	செடுகளாகவே	கொள்	{ (என்று உணர்ந்தவந்தவர்கள் கூற.) (என்னை எதுக்காகவரச்சொல்லுகிறீர்களென்று உறங்குமவன் கேட்க;)
ஆறிறும்	{ நங்கள் அறிவோம் (என்று உணர்ந்தவந்தவர்கள் சொல்ல)	வல் ஆனை	{ குவையாபிட மென்னும்) வலிய பாணைய
நீங்கனே வல்லீ	{ (இப்படிச் சொல்லுகிற) நீங் கந்தான் (பேச்சில்) வல்ல மை யுடையீர் (ஆன்றேல்)	கொன்றானே	கொன் னெழுதித்தவனும்
நானே தான்	{ (நீங்கள் சொல்லுகிறபடி) நான் தான் (வல்லவனாய்) ஆகக் கடனென்; (உனக்குக்கு நான் செய்யவேண்டுவ	மாற்றாரை	சத்தாறுக்களான கம்மாநிகளை
ஆயிடுக		மாற்று அழிக்க	{ மிகுக்கு அழிந்தவர்களாகச் செய்தருள வல்லவனும்
		மாயனை	{ அற்புதனுமான கண்ண மீராணை
		பாட	பாடுகைக்காக
			(ஒல்லீ நிரோதாய். ஏன்றழைக்கிறீர்கள்) ஏல் ஓர் எம் பாகாய்---



\* \* \*—எல்லாப் பெண்களுடைய திரட்சியையும் காணக்கருதிக் கிடப்பாளொருத்தியை உணர்ந்தும் பாசரம், இது.

தீழ்ப் பதித்துப்பாட்டிலும் நிகழ்ந்த வினாவிடைகள் இப்பாட்டில் வெளிப்படைபாகக் காணப்படும். "புன்னாஞ் சிலம்பினகான்" என்ற பாட்டித் தொடர்க்கித் தீழ்ப்பாட்டானவுமுள்ள ஒன்பது பாட்டுக்களிலும் உணர்த்துமவர்களுடைய பாசரமொன்றேயன்றி உறக்குமவளுடைய ஆகேற்பாதிருப்பமான பாசரமொன்றும் இயக்கமாகக் காணப்படவில்லை; அது, சொற்றொடையோக்கி அவதாரிகையாக எடுத்துரைக்கத்தக்கது; இப்பாட்டிலேவென்றில்;

முதலடி-உணர்த்துமவர்களின் பாசரம்;  
இரண்டாமடி-உறக்குமவளின் பாசரம்;  
மூன்றாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;  
காண்காமடி-உறக்குமவன் பாசரம்;

ஐந்தாமடி-உணர்த்துமவர் பாசரம்;  
ஆறுமடியில், முற்கூறு-உறக்குமவன் பாசரம்;  
மேல்முழுதும்-உணர்த்துமவர் பாசரம்.

நாயகனுய்நின்ற நக்தகோபனுடைய  
கோயில்காப்பாளே \* கொடிந்தோன்றுந் தோரண  
வாசல்காப்பாளே \* மணிக்கதவந் தான்றிறவாய் \*  
ஆயர் சிறுமியரோழுக்கு \* அறைபனை  
மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்கேர்த்தான் \*  
துயோமாய் வந்தோந் துயிலெழப்பாடுவான் \*  
வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே யம்மா \* நீ  
நேச நிலைக்கதவம் நீக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(கக)

நாயகன் ஆய் } (எமக்கு) இவையியங்குகிற  
உய்ந்த }  
நக்தகோபனுடைய } நக்தகோபனுடைய  
கோயில் } திருமாளிகையை  
காப்பாளே } காக்கும்வனே!  
கொடி } தவனுபடக்கன்  
தோன்றும் } விளக்காற்றகப்பெற்ற  
தோரணம் வாசல் } தோரணவாசலை  
காப்பாளே } காக்கும்வனே!  
மணி } அழகிய  
கதவம் } கதவினுடைய  
தான் } தாழ்ப்பாளே  
திறவாய் } திறக்கவேணும்;  
ஆயர் சிறுமியரோ } இளமை தங்கிய இடைப்பெண்  
ழுக்கு } சுளகிய எமக்கு  
மாயன் } ஆச்சரியச் செயல்களையுடைய  
வனும }  
மணி வண்ணன் } நீலமணி போன்ற திருநிறத்  
தையுடையவனுமான கண்  
ணிரான் }

நென்னலே } நேற்றே  
அறை பறைவாய் } ஒலி செய்யும் பறைபைத் தரு  
கேர்த்தான் } வதாக வாக்கு அளித்தான்;  
துயில் எழு } (அல்லெம்பெருமான்) துயிலி  
வின்றும் எழுந்திருக்கும்  
படி.  
பாடுவான் } பாடுகக்கரக  
துயோம் ஆய் } பரிசுத்தைகளாய்  
வந்தோம் } (அடியோம்) வந்திருக்கின்  
ரோம்;  
அம்மா } ஸ்வாமி!  
முன்னம்முன்னம் } முதல் முதலிலே  
வாயால் } (உமது) வாயினால்  
மாற்றாதே } மறுக்காதொழிய வேணும்;  
(அன்றியும்)  
நேசம் நிலைக்கதவம் } (கண்ணிரான் பக்கவில்) பரி  
வுற்றிருக்கும் நிலைமையை  
யுடைய கதவை  
நீ } நீயே  
நீக்கு } நீக்கவேணும்;  
எல் ஓர் எம் பாவாய்—

"துயிலெழை பாடுவான்" "துயிலெடை பாடுவான்" என்பன பாடபேதங்கள்.

அம்பரமே தண்ணீரே சோறே யறஞ்செய்யும் \*  
எம்பெருமான் நக்தகோபாலா வெழுந்திராய் \*  
கொம்பனார்க் கெல்லாந் கொழுந்தே குலவினக்கே \*  
எம்பெருமாட்டி யசோதா யறிவுறாய் \*  
அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகனந்த \*  
உம்பர்கோயானே யுறங்கா தெழுந்திராய் \*  
செம்பொற் கழலடிச் செல்வா படைதேவா \*  
உம்பியும் நீயு முறங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(கங)



அம்பரமே வந்தரங்கையே  
தன்னிரே தீர்த்தத்தையே  
சோறே சோற்றையே  
அறம் செய்யும் தருமமாக அளிக்கின்ற  
எம்பெருமான் } எமக்கு ஸ்வாமிபான கந்த  
நந்தகோபாலன் } கோபரே!  
எழுந்திராய் எழுந்திருக்கவேணும்;  
கொம்பு அணுக்கு } வஞ்சிக்கொம்பு பேரான் த  
எல்லாம் } மாநர்க்கெல்லாம்  
கொழுந்தே முதன்மைபானவனே!  
குலம் விளக்கே { (நீதி) குலத்திற்கு (மக்கள்)  
நிபமாயிருப்பவனே!  
எம்பெருமாட்டி எமக்குத் தலையியானவனே!  
அசோதாய் யச்சரதைப் பிராட்டியே!  
அறிவுறய் உணர்க்தேழு!

அம்பரம் னடு } ஆகாசத்தை நுடவெனியாக  
அறுத்த } கிங்கொண்டு  
ஒங்கி உபரவளிந்து  
உலகு அளந்த { (எல்லா) உலகங்களையும் அளந்  
தருவான  
உம்பர்கோமானே தேவாதி தேவனே!  
உறங்காது (இனி) கண்வளர்ந்தருளாமல்  
எழுந்திராய் எழுந்திருக்கவேணும்;  
செம்பான் குழல் } சுவந்த பொன்னார் செய்த  
அடி } வீரக்கழல் அணிந்துள்ள  
செல்வா சீமானே!  
பலதேவா பலதேவனே!  
உம்பையும் கீழும் } உன் தம்பியாகிய கண்ணனும்  
உறங்கேல் } கீழும்  
உறங்கேல் உறங்காதொழிய வேணும்;  
ஓர் எம் பாவாய்—.

உந்து மதகளிற்ற னோடாத தோள்வலியன் \*  
நந்தகோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய் \*  
கந்தங்கமழுந் குழலீ கடைதிறவாய் \*  
வந்தெங்குங் கோழி யழைத்தனகான் \* மாதவிப்  
பந்தல்மேற் பல்காற் குயிலினங்கள் கூவினகான் \*  
பந்தார்விரலி யுன் மைத்துனன் பேர்பாட \*  
செந்தாமரைக்கையாற் சீரார் வளையொலிப்ப \*  
வந்து திறவாய் மகிழந்தேலோ ரெம்பாவாய் \*

(கஅ)

உந்து மதகளிற் { (தன்னால் வென்று) தன்னப்  
படுகிற மதயானைகளை  
நன் } யுடையவனும்  
ஒடாத { (பேர்த்தகனத்தில்) முதகு  
காட்டி) ஒடாத  
தோள் வலியன் { புலப்படுத்த யுடையவனு  
மான  
நந்தகோபாலன் நந்தகோபாலனுக்கு  
மருமகளே மருமகளானவனே!  
நப்பின்னாய் ஓ! நப்பின்னைப் பிராட்டியே!  
கந்தம் கமழும் } நீரிமளம் வீசாநின்றான் கூந்  
குழலீ } தலையுடையவனே!  
கடை திறவாய் தாழ்ப்பாளைத் திறத்திடு;  
கோழி கோழிகளானவை  
எங்கும் வந்து எல்லாவிடங்களிலும் பரவி  
அழைத்தனகான் கூவா நின்றனகான்;  
(அன்றியும்),  
மாதவி பந்தல் } குருக்கத்திக் கொடகனாரையி  
மேல் } பந்தலின் மேல் (உறங்குற)

குயில் இனங்கள் குயிற் கூட்டங்கள்  
பல்கால் பல தடவை  
கூவின கான் கூவா நின்றனகான்;  
பந்த ஆர் விரலி { (க்குஷணத்தோடு விளையாடு  
கைக்கு உபகரணமான)  
பந்து பொருத்திய விரலை  
யுடையவனே!  
உன் மைத்துனன் { உனது கணவனுள் கண்ண  
பேர்பாட } பிராணுடைய திருகாமங்களை  
(காங்கள்) பாடும்படியாக  
சீர் ஆர் விரலி { சீர்மை பொருத்திய (உன்)  
ஒலிப்ப வந்து } கைவளைகள் ஒலிக்கும்படி  
(கூடது) வந்து  
செம் தாமரை } செந்தாமரைப் பூப்போன்ற  
கையால் } (உன்) கைகளினால்  
மகிழ்ந்து திறவாய் { (எங்கள்நீதி) மகிழ்ச்சி கொ  
ண்டு (தாழ்ப்பாளைத்) திறந்  
திடு;  
ஓர் எம் பாவாய்—.



குத்து விளக்கெரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல் \*  
மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறி \*  
கொத்தவர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல் \*  
வைத்துக் கிடந்த மலர்மார்பா வாய்திறவாய் \*  
மைத்தடங் கண்ணினாய் நீயுன் மணுளனை \*  
எத்தனையோதும் துயிலெழ வொட்டாய்கான் \*  
எத்தனையேனும் பிரிவாற்ற கில்லாயால் \*  
தத்துவமன்று தகவேலோ ரெம்பாவாய்.

(௧௧)

குத்து விளக்கு { நிலைவிளக்குக் ளானவை  
எரிய { (காற்புறமும்) வீரபா கிந்த,  
கோடு கால் கட { பாலைத் தந்தக்களிறை செய்த  
கூல் மேல் { கால்களை யுடைய கட்டிலிலே  
மெத்தென்ற { மெத்தென்றிருக்குமதாயும்  
பஞ்ச சயனத்தின் { (அழகு, குளிர்ந்தி, மென்மை,  
மேல் ஏறி { பரிமாணம், மென்மை என்  
னும் ஐந்து குணக்களை  
யுடையதுமான பங்குகை  
யின் மீதேறி,  
கொத்து அணித் { கொத்தக் கொத்தாக அணி  
குழல் { கின்ற பூக்களை யணிந்த  
கூந்தலை யுடையான  
நப்பின்னை { நப்பின்னைப் பிராட்டியினு  
டைய  
கொங்கை { திருமுலைத் தடக்களை  
மேல் வைத்து { தன்மேல் வைத்துக்கொண்டு  
கிடந்த { பள்ளிகொள்கின்ற  
மலர் மார்பா { அகன்ற திருமாலை யுடைய  
பிரானே !

வாய்திறவாய் { வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை  
அருளிச் செயல்வேணும்,  
மை தட கண்ணி { மைமிட்டி அணிகரிக்கப்பெற்ற  
னாய் { தும் விசாலமான கண்ணை  
யுடைய மயின்னாய் !  
நீ { நீ  
உன் மணுளனை { உனக்குச் கணவனான கண்ண  
பிரானே  
எத்தனையோதும் { ஒரு கொடிப்பொழுதும்  
துயில் எழ ஒன் { படுக்கையை விட்டு எழுந்  
டாய் { திருக்க ஒட்டுகிறாயில்லை ;  
எத்தனையேனும் { ஆனகாலமும்  
பிரிவு ஆற்ற கில் { (அவனைப்) பிரிந்து தரித்திருக்க  
லாய் { மாட்டுகிறாயில்லை ;  
ஆல் { ஆ ! ஆ !!  
தகவு அன்று { (நீ இப்படி இருப்பது உனக்  
குத்) தகுதியன்று ;  
தத்துவம் { (இத்த) உண்மை ;  
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

முப்பத்து மூவ ராமர்க்கு முன்சென்று \*  
கப்பந் தவிர்க்குங் கவியே துயிலெழாய் \*  
செப்பமுடையாய் திறனுடையாய் \* செற்றார்க்கு  
வெப்பங்கொடுக்கும் விமலா துயிலெழாய் \*  
செப்பன்ன மென்முலைச் செவ்வாய்ச் சிறுமருங்குல் \*  
நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயிலெழாய் \*  
உக்கமும் தட்டொளியுந் தந்துன் மணுளனை  
இப்போதே யெம்மை நீராட்டேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௦)

முப்பத்து மூவ { முப்பத்து முக்கோடி தேவர்  
அமரர்க்கு { கட்டு  
முன் சென்று { (துன்பம் வருவதற்கு) முன்ன  
மே எழுந்தருளி  
கப்பம் { (அவர்களுடைய) நஞ்சுத்தை  
தவிர்க்கும் { நீக்கியருளாவல்ல  
கவியே { மிருக்கையுடைய கண்ணபிரா  
னே !  
துயில் எழாய் { படுக்கையினின்றும் எழுந்  
தருள் ;  
செப்பம் உடை { (ஆசிரிதரகூணத்தில்) குண  
மாய் { வா யிருக்குந் தன்மைமைய  
யுடையவனே ;

திறல் உடையாய் { (படைவர் மண்ணுண்ணும்படி  
கான) வலிமை யுடைய  
வனே !  
செற்றார்க்கு { சத்துருக்களுக்கு  
வெப்பம் { (பயமாகிற) ஸ்வரத்தை  
கொடுக்கும் { கொடுக்கவல்ல  
விமலா { பரிசுத்தனவராவனே !  
துயில் எழாய்—;  
செப்பு அன்ன { பொற்கலசம் போன்ற  
மென் முலை { வீரமம் பொருத முலைகளை  
யும் { யும்  
செம் வாய் { சிவந்த வாயையும்



சிறு மருங்குல்	{ துண்ணிதான் இடைவையு முடைய	தட்டொளியும்	கண்ணுடையையும்
நப்பின்னை நங்காய்	{ நப்பின்னைப் பிராட்டியே !	உன் மணுளனை	{ உனக்கு வல்லபனுள் கண்ண பிராணையும்
திருவே	பூதிமறாக்கூறியே !	தந்து	கொடுத்த
	துயில் எழாய்—;	எம்மை	{ (விநயந்தால் மெலிந்து) எம் களை
	(துயிலெழுந்த பின்பு.)	இப்போதே	இந்த கூணத்தினையே
உக்கரம்	{ (கோன்புக்கு உபகரணமான) ஆவையட்டத்தையும் [விசிறி வையும]	பிராட்டி	பிராட்டிக் கடவாய்;
			எல்லா எம்பாவாய்—,

ஏற்ற கலங்க னெதிர்பொங்கி மீதளிப்ப \*  
மாற்றுதே பால்சொரியும் வள்ளற் பெரும்பசுக்கள் \*  
ஆற்றப் படைத்தான் மகனே யறிவுறும் \*  
ஊற்றமுடையாய் பெரியாய் \* உலகினில்  
தோற்றமாய் நின்ற கடரே துயிலெழாய் \*  
மாற்றுருன்கு வலிதொலைந்துன் வாசற்கண் \*  
ஆற்றது வந்துன் னடிபணியு மாபோலே \*  
போற்றியாய் வந்தோம் புகழ்ந்தேனோ ரெம்பாவாய்.

(உக)

ஏற்ற கலங்கள்	{ (சாந்தபாலே) ஏற்றுக்கொண்ட கண்களானவை	தோற்றம்	ஆய்	ஆயிர்ப்பலித்த
எதிர் பொங்கி	எதிரே பொங்கி	நின்ற		
மீது அளிப்ப	மேலே வழியும்படியாக	கடரே		தோலோருபிபானவனே!
மாற்றுதே	இடைவிடாமல்	துயில் எழாய்—;		
பால் சொரியும்	பாலிச் சூரகின்ற	மாற்றார்		சத்துருக்கள்
வள்ளல்	{ (பெண்களும் பேதைகளும் அணைத்துக் கொள்ளும்படி) கற்சிலந்தை புடைய	உனக்கு வலி		{ உன் விஷயத்தில் (தங்களுடைய) வலிமாண்டு [உப போக மற்ற வலிவை புடையராய்]
பெரு பசுக்கள்	பெரிய பசுக்களை	உன் வாசல் கண்		உன் மாளிகை வாசலில்
ஆற்ற படைத் தான் மகனே	{ விசேஷமாகப் படைத்துள்ள கந்தகோபர்க்குப் பிள்ளையானவனே!	ஆற்றது வந்து		கதியற்று வந்து
அறிவுறும்	திருப்பள்ளி புணரவேணும்;	உன் அடி பணியும்		உன் கருவடிகளில் சரணாகதி
ஊற்றம் உடை யாய்	{ (அடியாவதற்கு காப்பதில்) சீர்த தையுடையவனே!	ஆ போலே		பண்ணிக் கீடப்பதுபோல்
பெரியாய்	பெருமை பொருத்தியவனே!	யாம்		நாங்கள்
உலகினில்	(இவ்வுலகத்திலே	புகழ்ந்து		(உன்னைத்) துதித்து
		போற்றி		{ (உனக்கு) மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு
		வந்தோம்		{ (உன் திருமாளிகை வாசலில்) வந்து சேர்க்தோம்;
				எல்லா எம்பாவாய்—,

அங்கண்மா ஞாலத் தரசர் \* அபிமான  
பங்கமாய் வந்துநின் பள்ளிக்கட்டிற்கேழே \*  
சங்க மிருப்பார்போல் வந்து தலைப்பெய்தோம் \*  
கிங்கினி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போலே \*  
செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ \*  
திங்களு மாதித்தியனு மெழுந்தாற்போல் \*  
அங்க ணிரண்டுங்கொண் டெங்கள்மேல் கோக்குதியேல் \*  
எங்கள்மேற் காப மிழிந்தேனோ ரெம்பாவாய்.

(உஉ)



அம் உண் மா	அழகியதாய் விசாலமாய்ப்	சிறுச் சிறிது	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
குலத்துஅரசர்	பெரிதாயுள்ள பூமியில் (அரசர் சாட்சி செய்த ராஜரக்கன்	எம் மேல்	எங்கள் மேலே
அமோன பங்கம்	(நங்களுடைய) அறங்கார	விழியாவோ	விழிக்கமாட்டாவோ?
பூர் வந்து	மடங்கி வந்து	திங்களும்	சந்திரனும்
கீள் பள்ளி	உன் சிங்காசனத்தின் கீழ்	ஆதித்தியனும்	சூரியனும்
உட்கூல் கீழே	திருநீரினாக இருப்பது போலே	எழுந்தால் போல்	உந்தித்தாற்போல
சங்கம் திருப்பார் போல்	(நாங்களுக்கும் உன் இருப்பதேற்ற) விடைகொண்டு	அம் உண் தூண்	அழகிய திருக்கண்களிரண்டும் கொண்டு
வந்து	நிலப்பெய்தோம் கிட்கூலும்;	எங்கள் மேல்	எங்களைக் கடாத்தித்தருள்வா
நிலப்பெய்தோம்	கிட்கூலும்;	நோக்குதி ஏம்	பாங்கில்
கிட்கூலி வாய்ச்	கிட்கூலியின் வாய்போலிரா	எங்கள் மேல்	எங்கள் பக்கவினுள்ள பாரம்
செய்த	நின்ற (பாதிக்கெளிதமான)	சாரம்	
நாமரைப் போலே	செந்தாமரைப் பூப்போன்ற	இழிந்து	கழிந்துவிடும்;
செம் கண்	சிவந்த திருக்கண்கள்	ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—	

மாரி மலிவுமுழுஞ்சில் மன்னிக் கிடந்துறங்கும் \*  
 சிரிய சிங்க மறிவுற்றுத் திவிழித்து \*  
 வேரி மயிர்போங்க வெப்பாடும் பேர்த்துதறி \*  
 மூரி கிமிர்க்து முழங்கிப் புறப்பட்டு \*  
 † போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ண \* உன்  
 கோயில்கின் றிங்கனே போந்தருளி \* கோப்புடைய  
 சிரிய சிங்கா சனத்திருந்து \* யாம்வந்த

காரிய மாராய்க் தருளேலோ ரெம்பாவாய்

(௨௬)

மாரி	மலையகாந்தில்	புறப்பட்டு போத	வெளிப் புறப்பட்டு வருவது
மலிவுமுழுஞ்சில்	மலையிலுள்ள குழைகளில்	ரும் ஆ போலே	போல,
மன்னி கிடந்து	{ (பேடையும் தானும் ஒருவந்து என்னலாய்படி) ஒட்டிக் கொண்டு கிடந்து	பூவை பூ வண்ண	{ காயாம் பூப்போன்ற கிறத்தை புடையவிரானே!
உறங்கும்	உறங்குகின்ற	கீ	நீ
சிரியசிங்கம்	{ (விரியமாகிற) சீர்மையுடைய சிங்கமானது	உன் கோயில்	உன்னுடைய திருக்கோயிலி
அறிவுற்று	உணர்ந்தெழுந்து	கின்று	கின்றும்
திவிழித்து	{ நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கண்களை விழித்து	இங்கனே போந் தருளி	{ இங்கிடத்தேற (ஆனந்தத்தில்) எழுந்தருளி
வேரி மயிர்	{ (மூலிக்கு உரிய) பரிமளமுள்ள உடையோடுகளானவை	கோப்பு உடைய	{ அழகிய ஸக்திவேசத்தை புடைய
போங்க	கிலும்பும்படி	சிரிய	லோகோத்தரமான
எப்பாடும்	காற்புறங்கனிலும்	சிங்காசனத்து	சரிமலாஸகத்தின் கீது
பேர்த்து	புடைபெயர்ந்து (அசைத்து)	இருந்து	எழுந்தருளியிருந்து
உதறி	(சீர்த்ததை) உதறி	யாம் வந்த காரியம்	{ நாங்கள் (மனோரதித்துக்கொண்டு) வந்த காரியத்தை
மூரி கிமிர்க்து	சோம்பல் முறித்து	ஆராய்த்து	விசாரித்து
முழங்கி	கரிணை பண்ணி	அருள்	கிருபை செய்ய வேணும்;
		ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—	

† “போதருமா போலே” என்றபாடம் எதுகையின்பத்திற்கு இயைந்திருக்கு மென்பர் சிலர்; அது பொருத்தமுடைய பாடமேயாயினும் எங்கும் வழங்காத பாடமாதலாலும், “போதருமா போலே” என்ற பாடத்தில் விசேஷ விசேஷத்தில்லாமையாலும் முன்னோர்மொழிந்த முறையே கொண்டோம்.



அன்றிவ் வுலக மளந்தா யடிபோற்றி \*  
சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல்போற்றி \*  
பொன்றச் சகட முதைத்தாய் புகழ் போற்றி \*  
கன்று குணிலா வெறித்தாய் கழல்போற்றி \*  
குன்று குடையா வெடுத்தாய் குணம்போற்றி \*  
வென்று பகைகெடுக்கும் நின்கையில் வேல்போற்றி \*  
என்றென்றுன் சேவகமே யேத்திப் பறைகொள்வான் \*  
இன்றியாம் வந்தோ மிரங்கேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௪)

அன்று	{ (இந்திரன் முதலானவர்கள் மஹாபல்யால் நலிவுபட்ட) அக்காலத்தில்,	கழல்	{ (உன்னுடைய) திருவடிகள் போற்றி!—;
இ உலகம்	இந்த லோகங்களை	குன்று	கோவர்த்தனகிரியை
அளந்தாய்	{ (இரண்டடியால் அளந்தருளின வனே!)	குடையா	குடையாக
அடி	(உன்னுடைய அத்) திருவடிகள்	எடுத்தாய்	துக்கினவனே!
போற்றி	மன்னாண்டு பல்லாண்டுவாழ்க;	குணம்	{ (உன்னுடைய ஸௌந்தரிய ஸௌலப்பாதி) குணங்கள் போற்றி!—;
அங்கு	{ பிராட்டியைக் கவனம் கண்ட இராவணனிருக்குமிடத்தில் எழுந்தருளி	வென்று	{ (பகைவரை) ஒழித்து
சென்று	{ (அவனுடைய பட்டணமாயிய அழகிய) லக்காபுரிவை அழித்தருளினவனே!	பகை	நீவேஷத்தை
தென் துலங்கை	(உன்னுடைய) மிகக்கு	கெடுக்கும்	அழிக்கின்ற
செற்றாய்	மன்னாண்டு வாழ்க;	நின்கையில்	{ உனது திருக்கையிலுள்ளவேல் வாழ்க;
திறல்	சகடாணரன் முடியும்படி	வேல் போற்றி	{ என்றிப்படிப் பலவானாக மன் களாசாஸ்கம் பண்ணிக் கொண்டு
போற்றி	{ (அச்சகடத்தை) உதைத்தரு ளினவனே!	என்று என்று	{ உன் சேவகமே உன்னுடைய வீரியங்களையே
சகடம் பொன்ற	(உன்னுடைய) கீர்த்தியானது போற்றி!—;	உன் சேவகமே	புகழ்த்துகொண்டு
உதைத்தாய்	{ கன்னம் நின்ற ஒரு அணாரனை [வதனாணாரனை.] எறிதடியாகக் (கொண்டு)	எத்தி	அடியேயாம்
புகழ்	{ (கீர்த்தாணரன் (ரீது) எறிந்த ருளினவனே!)	யாம்	இப்போது
கன்று		இன்று	{ பறை கொள்வதற்காக உன் விடம் விடை கொண் டோம்;
குணிலா		பறை கொள்வான்	கிருபை பண்ணியருள்:
எறித்தாய்		வந்தோம்	எல் ஓர் எம் பாவாய்—.
		இரங்கு	

இன்று + யாம், இன்றியாம், "யவ்வரினிய்யாம்" என்பது கன்னால்.

ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து \* ஓரிரளில்  
ஒருத்தி மகனு யொளித்து வளர \*  
தரிக்கிலா னாகித்தான் தீங்கு நினைந்த \*  
கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் \*  
நெருப்பென்ன நின்ற நெடுமாலே \* உன்னை  
அருத்தித்து வந்தோம் பறைதருதி யாகில் \*  
திருத்தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம்பாடி \*  
வருத்தமும் தீர்ந்து மகிழ்ந்தேலோ ரெம்பாவாய்.

(௨௫)

ஒருத்தி	{ தேவசுப் பிராட்டியாகிற ஒருத் திக்கு		{ (அவதார காலமாகிய அந்த) ஒரு ஶத்திரியில் (திருவாய்ப் பாடியில்) கத்தகொபர் திரு மானிகையில் வந்து சேர்ந்து),
மகன் ஆய்	பிள்ளையாய்	ஓர் இரளில்	
பிறந்து	அவதரித்து		



ஒருத்தி	{ யசோதைப் பிராட்டியாகிற ஒருத்தியினுடைய	நெடு மாலை	{ ஸர்க்காதிகளுள் மானே!	எம் பெரு
மகன் ஆய்	பிள்ளையாக	உன்னை	உன்னிடத்தில்	
ஒளிந்து வளர நான்	ஏகாந்தமாக வளரும் காலத்தில் தான் [கம்ளம்]	அருத்தித்து வந் தோம்	{ புருஷார்த்தத்தை பின்று கொண்டு வந்தோம்;	யாதியா
நரிக்கொன் ஆடி	{ அம்மனம் வளர்வதைப் பொருதவனாய்	பறைதருதி ஆகில்	{ எங்களுடைய மகோரத்ததை நிறைவேற்றித் தருவாயாகில்	
தீயரு கினைந்த	{ இவனை எப்படியாகிலும் கொல்லவேணும் என்று தீயை கினைந்த	நிருநக்க செல்வ மும்	{ திராட்டி விரும்பத்தக்க எம்பத் தையும்	
கஞ்சன்	கம்ளனுடைய	சேவகமும்	வீரயத்தையும்	
கருத்தை	எண்ணுதல்த	யாம் பரிசு	நாங்கள் பாடி	
நெழுப்பித்து	வீணக்கி	வருத்தமும் தீர்ந்து	{ உன்னைப் பிரித்து தயரம் ரீங்கி	படுகிற
வயிற்றில்	(அக்கஞ்சனுடைய) வயிற்றில்	மகிழ்ந்து	மகிழ்ந்திடுவோம்;	
நெருப்பு என்ன	{ 'நெருப்பு' என்னும்படி சிந்த		எல் ஓர் எம்பாவாய்;—	

மாலே மணிவண்ணு மார்கழி நீராடுவான் \*  
மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல் \*  
ஞாலத்தை யெல்லாம் நடுங்க முரல்வன் \*  
பாலன்ன வண்ணத்துன் பாஞ்சசன்னியமே \*  
போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பா நடையனவே \*  
சாலப் பெரும்பறையே பல்லாண் டிசைப்பாரே \*  
கோல விளக்கே கொடியே விதானமே \*  
ஆலி நிலையா யருளேனோ ரெம்பாவாய்.

(உசு)

மாலே	{ (அடியார் பக்கத்தில்) வியா மோஹமுடையவனே!	பால் அன்ன வண் ணத்து உன்	பால் போன்ற நிறமுடையதான
மணி வண்ணு	{ சீலமணிபோன்ற வடிவை உடையவனே!	பாஞ்ச சன்னிய மே போல்வன	உன்னுடைய ஸ்ரீ பாஞ்சஜந் யத்தை ஒத்திருப்பனவுமான
ஆலின் இலையாய்	{ (ப்ரளயகாலத்தில்) ஆலந்தளி ரில் பள்ளிக்கொள்பவனே!	சங்கங்கள்	சங்கங்களையும்
மார்கழி நீராடு வான்	{ மார்கழி நீராட்டத்திற்காக	போய் பாடு உடை யன	{ மிகவும் இடமுடையனவும்
மேலையார்	உத்தமபுருஷர்கள்	சால பெரு	மிகவும் பெரியனவுமான
செய்வனகள்	அனுட்டிக்கும் முறைமைகளில்	பறை	பறைகளையும்
வேண்டுவன	வேண்டியவற்றை	பல்லாண்டு இசைப்பார்	{ திருப்பல்லாண்டு பாடுமவர்களை யும்
கேட்டி எல்	{ கேட்கிறாங்கில்; (அவற்றைச் கொல்லுகிறோம்)	கோலம் விளக்கு	மங்கள் தீபங்களையும்
ஞாலத்தை எம்	{ பூமியடக்கலும்	கொடி	நவஜயங்களையும்
நடுங்க	நடுங்கும்படி	விதானம்	மேற்கட்டிகளையும்
முரல்வன	ஆலிசெய்யப் கடவனவும்	அருள்	ப்ரணாதித்தருளவேணும்;
			எல் ஓர் எம்பாவாய்;—

கூடாரை வெல்லுஞ்சீர்க் கோலின்தா \* உன்றன்னைப்  
பாடிப் பறைகொண்டு யாம்பெறு சம்மானம் \*  
நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாக \*  
குடகமே தோள்வளையே தோடே செனிப்பூவே \*



பாடகமே யென்றனைய பல்கலனும் யாமணிவோம் \*  
ஆடை யுடுப்போ மதன்பின்னே பாற்சோறு \*  
மூடகெய் பெய்து முழங்கை வழிவார \*  
கூடி யிருந்து குளிர்கதேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஎ)

கூடாரை	தன் அடிபணிவாதவர்களை	என்று சொல்லப்படும் இங்
வெல்லும் சீர்	{ வெல்லுகின்ற குணங்களை யுடைய	வாபரணங்கள் போன்ற
கொள்கிறா	கண்ணிரானே !	மற்றும் பல ஆபரணங்க
உன் தன்னை	உன்னை	ளும் (உன்னாலும் நம்மன்
பாடி	(வாயாரப்) பாடி	னைப் பிழைக்கினாலும் பூட்
பறை கொண்டு	{ (உன்னிடத்து யாம் வேண்டு கின்ற) பறையைப் பெற்று	டப்பட்ட.)
யாம் பெறு சம்மா	{ (மீண்டும்) நங்கள் பெறும்	யாம் நன்றாக அணிவோம்—
னம்	படி யான ஸம்மாசமாவது—	ஆடை
காடு புகழும் பரிசி	{ காட்டார் புகழும் படியாக	சேல்களை
னல்		உடுப்போம் { (நீ உடுத்த) உடுத்துக்கொள்
குடகம்	{ (கைமில்லியும் ஆபரண மான) குடகங்களும்	யோம்;
தோள் வளை	தோள்வளைகளும்	அதன் மின்னே
தோடு	{ (காதுக்கிடும் ஆபரணமான) தோடும்	அதற்குப் பின்பு
செவிப் பூ	காண்பூவும்	பாற் சோறு
பாடகம்	பாதகடகளும்	பாற்சோறுணது [கூராகம்]
		மூட
		கெய் பெய்து
		முழங் கை வழி
		வார
		கூடி இருந்து
		குளிர்கதே
		ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—

கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ம் துண்போம் \*  
அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலத்து \* உன்றன்னைப்  
பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் \*  
குறைவொன்று மில்லாத கொள்கிறா \* உன்றன்னே  
நேவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது \*  
அறியாத பிள்ளைகளோ மன்பினால் \* உன்றன்னைச்  
சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சிறியருளாதே \*  
இறைவாநீ தாராய் பறையேலோ ரெம்பாவாய்.

(உஅ)

குறையு ஒன்றும் இல்லாத	உன் தன்னேடு	உன் னேடு (எங்களுக்குள்
கொள்கிறா ; —	உறவு	டாள்) உறவானது
யாம்	நங்கள்	இங்கு நமக்கு
கறவைகள் பின்	{ பசுக்களின் பின்னேபோய்	ஒழிக்க ஒழி
சென்று		யாது
கானம் சேர்க்கு	காடு சேர்க்கு	இங்கு உன்னாலும் எம்மாலும்
உன்போம்	{ சீர்போஷணமே பண்ணித் திரிய மனர்களாயும்,	ஒழிக்க ஒழியமாட்டாத.
அறியு ஒன்றும்	{ சிறிதளவும் அறியில்லாத	அறியாத பிள்ளை
இல்லாத		களோம்
ஆய் குலத்து	இடைக்குலத்தில்	உன் தன்னை
உன் தன்னை	உன்னை	அன்னோல்
சிறப்பெறுந்தனை	{ (ஈழாதியனாகப்) பெறுவதற்	சிறுபேர் அழைத்
புண்ணியம்	குத் தக்க புண்ணியமுடைய	தனவும்
உடையோம்	வர்களாயுமிராகின்றோம் ;	நீ
இறைவா	ஸ்வாமியான கண்ணிரானே !	சிறி அருளாதே
		பறை தாராய்
		ஏல் ஓர் எம்பாவாய்—



சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்துன்னைச் சேவித்து \* உன்  
பொற்றாமரையடியே போற்றும்பொருள்கேளாய் \*  
பெற்றம்மேய்த்துண்ணும் குலத்திற் பிறந்(து)த நீ \*  
குற்றேவென்கனைக் கொள்ளாமற் போகாது \*  
இற்றைப்பறைகொள்வா னன்றுகாண் கோவிந்தா \*  
எற்றைக்குமேழேழ் பிறனிக்கும் \* உன்றன்னேடு  
உற்றேமேயாவோ முனக்கேகாமாட்செய்வோம் \*  
மற்றைநங்காமங்கள் மாற்றேனோரெம்பாவாய்.

(உக)

கோவிந்தா கண்ணிரானே !  
சிற்றஞ் சிறுகாலை விடி காலத்திலே  
வந்து (இவ்விடத்தேற) வந்து  
உன்னை சேவித்து உன்னைத் தெண்டனிட்டு  
உன் பொன் நாம { உனது அழகிய திருவடித் தாம  
ரை அடி போற் { ரைகளை மன்களாசாணம்  
தும் பொருள் { பண்ணுவதற்குப் பிரயோ  
ஜனத்தை  
கோளாய் கேட்டருளவேணும் ;  
பெற்றம் மேய்த்து { பசுக்களை மேய்த்து உண்ணும்  
உண்ணும் குலத் { இடைக் குலத்தில் பிறந்த நீ  
தில் பிறந்த நீ  
என்களை எங்கனிடத்தில்  
குற்றேவால் அந்தரங்க வகக்கரியத்தை  
கொள்ளாமல் { திருவுள்ளம் பற்று தொழிய  
போகாது } வொண்ணாது ;

இற்றை பறை { இன்று (கொடுக்கப்படுகிற துப்)  
கொள்வான் { பறைபைப் பெற்றுக் கொள்  
அன்று காண் { வதற்காக ராக்கள் வந்தோ  
மல்லோம் ;  
எற்றைக்கும் காலமுள்ளவளவும்  
எழ் எழ் பிறயிக் { உண்ணுடைய என் வவநாரன்  
கும் { கனிலும்  
உந்தன்னேடு உன்றேடு  
உற்றே மே ஆ { உறவு உடையவர்களாகக் கூட  
வோம் } வோம் ;  
உனக்கே உனக்கு மாத்திரமே  
நாம் நாம்கள்  
ஆள் செய்வோம் அடிமை செய்பக் கூடவோம் ;  
நம் எங்களுடைய  
மற்றை காமங்கள் இதர விஷய விருப்பங்களை  
மாற்று தவிர்த்தருளவேணும் ;  
ஏல் ஓர் எம் பாவாய்—.

வங்கக்கடல்கடைந்த மாதவனைக்கேசவனை \*  
திங்கள் திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்றிறைஞ்சி \*  
அங்கப்பறைகொண்டவாற்றை \* அணிபுதுவைப்  
பைங்கமலத் தண்டெரியற் பட்டர்பிரான்கோதைசொன்ன \*  
சங்கத்தமிழ்மலை முப்பதுந்தப்பாமே \*  
இங்கிப்பரிசுரைப்பா ரீரிரண்டுமால்வரைத்தோள் \*  
செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் \*  
எங்குத் திருவருள்பெற் றின்புறுவ ரெம்பாவாய்.

(கஉ)

வங்கக் கடல் { கப்பல்களையுடைய திருப்பாற் } அணி புதுவை { அழகிய ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில்  
கடலை (தேவர்களுக்காகக்) கடைந்த (திருவவந்திரத்த)  
கடைந்த (தேவர்களுக்காகக்) கடைந்த  
மாதவனை சரியப்பதியான  
கேசவனை கண்ணிரானே  
திங்கள் திருமுகத் { சந்திரன் போன்ற அழகிய  
து சே இழை { முகத்தையும் செவ்விய ஆப  
யார் { ரணங்களையுமுடைய ஆய்ச்  
சிகள்  
சென்று அடைந்த  
இறைஞ்சி வணங்கி  
அங்கு அத்திருவாடிப்பாடியில்  
பறை கொண்ட { (தங்கள்) புருஷார்த்தத்தைப்  
அ ஆற்றை { பெற்ற அந்த விருத்தாந்தத்  
தை  
தப்பாமே தப்பாமல்  
இங்கு இங்கிலத்தில்  
குபரிசு இய்வண்ணமாக



உரைப்பார்	ஓதமவர்கள்	திரு மாரை	{ சீரியாபதிமுமான எம்பெருமா
சர் தூண்டு மால்	{ பெரிய மலைபோன்ற தான்கு	என்றும்	{ னாலே
வரை தோள்	{ திருத் தோள்களையுடைய		{ எய்திடத்தும்
	{ னும்,		
செம் கண் திரு	{ திருந்த திருக்கண்களையுடைய	திரு அருள்பெற்று	{ (அயனுடைய) கருவையாய்
முத்தி	{ திருமுத்தையுடையனும்,	தூன்புதுவர்	{ பெற்று
செய்வம்	{ ஓர்வர்ப்பந்தையுடையனும்		{ ப்ரஹ்மாகத்தசாலிகளாவர்.
			{ எம்பாவாய்—.

அடிவரவு :—மார்த்தி, வையம், ஒங்கி, ஆழி, மாயன், புனளும், கீச, நீழலானம், தாமணி, நோற்று, கற்று, கண்ணு, புன், உங்கன், எய்தோ, காயகன், அம்பரம், உந்து, குத்து, முப்பது, ஏற்ற, அங்கன், மாரி, அன்றி, ஒருத்தி, மாலே, கூடாரை, கறவை, சிற்றம், வங்கம், தை.

## திருப்பாவையில் ஆறு முதல் பதினைந்து வரையிலுள்ள பாசரங்களின் ஸ்வாபதேசார்த்த ஸங்க்ரஹம்

திருப்பாவையில் ஆறுவது பாசரத் தொடங்கிப் பதினைந்தாவது பாசரத்தையும் பத்துப் பாசரங்களினால் தூண்டான் தன்னுடைய திருத்தகப்பன்மார்களான ஆழ்வார்கள் பதினமரையும் திருப்பள்ளியுணர்த்துகிறுள்ளபடி பெரியார் நிர்வாணித்துப்போகும் ஒரு பரம ரஸ்ய ஹ்மைய விசேஷார்த்தம். ஆழ்வார்களை எந்த அடையில் தூண்டான் பேசியிருக்கின்றனானில், தன்னைப் பெற்றெடுத்த களர்த்த பெரியாழ்வார் தொடங்கி அவரோடணைக்கிரமமாகப் பொய்கை யாழ்வாரானவஞ் சென்று, அவ் வேழு நிறுமங்களையும் ஏழு பாசரங்களிலு ணைத்தி, பிறகு தன் காலத்திற்குப் பின்பு திருவவதரிக்கப் போகின்ற அன்பர்நான்துளி, உற்பாணன், கன்கலியன் என்ற மூன்று ஆழ்வார்களையும் அகக் கண்ணினுணர்ந்து அவர்களை மூன்று பாசரங்களினால் அடையே உணர்த்தத் தலைக்கட்டுகின்.

அகவே ஆழ்வார்கள் திருப்பள்ளி யெழுச்சியான இப்பத்துப் பாசரங்களில் ஒவ்வொரு பாசரத்தில் ஒவ்வொரு ஆழ்வார்க்குண்டான சொற் பொருத்தம், பொருட் பொருத்தம் முதலியன எண்ணிச் சுருக்கமாக கிறுக்கப்படுகின்றன.

1. புன்னுத் சிலம்பினகாண்.—இது பெரியாழ்வாரைத் திருப்பள்ளி யுணர்த்தும் பாசரம். பின்னாய்! என்பது இதில் யினி, அறிவிக்காதவனைப் பின்னை யென்பது. எம்பெருமானுடைய ஸர்வ ரக்ஷகத்வம் முதலிய திருக்குணங்களை மறந்தே இவ்வாழ்வார் மங்களாசாஸனத்தில் ஒருப்பட்டாராதலால் பின்னை யென்னத் தகுதியுடையாராயினர், “ஐந்தாணிபாக கார்யமான அஐந்தானதாலே வகுமலையெல்லாம் அடிக்கடின்கு பெறும்” என்ற பூதி வசபுஷண தீவ்ய ஸூக்தியும் மங்களாசாஸனத்திற்கு அஐந்தானத்தையே மூலமாகக் காட்டிற்று. இவ்வாழ்வார் பெரும்பாலும் மந்தவனத்தினையே போது போக்குவராதலால் அவ்விடத்து அடையாளமாகிய ‘புட்களின் சிலம்புதல்’ மூன்றே கூறப்பட்டது. புள்ளரையன் என்று பெரிய திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்திருப்பதில் இப்பெரியாழ்வார் பெரிய திருவடியின் அம்பரமாகத் திருவவதரித்தவர் என்று குருபரம்பரா ப்ரபாவாதிகள்த் கூறிபுள்ள விஷயம் முத்ராலங்காரநிதியில் ஸித்தியாகிறது.

‘வேள்ள விளிசங்கு’ என்கிற சொல்தொடர் முதன் முதலாகப் பெரியாழ்வாருடைய திருவாக்கில் தோன்றியது. (பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-7 காண்க.) அதனை இங்கு அறுவதித்துக் காட்டுவது ஒருவகையான விக்கம். [பேய்முலை நஞ்சுண்டு] பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (தெக்கடலில்) கண்ணிரானுடைய கரித்திரங்களில் பேய்முலை நஞ்சுண்ட கதை முதன் முதலாக அறுவதிக்கப்பட்டது. “ஏறங்கிய பேய்ச்சி மூலை கவைத்தன்குட்டு” என்றது காண்க. மறுபடியும் அந்தச் சரித்திரத்தை அறுவதிக்கவகையில் சகபாஸாரபக்ததையும் கூட்டி யறுவதித்தார். “காண்களேரர் காலிமந்து” என்ற பாசரம் காண்க. அதற்குப் பொருத்த இங்கு “பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச் சகடக் கலக்கழியக் காலோசி” என்றது. “வேள்ளத்தரவில்” என்று தொடங்கிப் பெரியாழ்வார்க்குள்ள ‘விஷ்ணுசித்தர்’ என்னுத் திருநாமமும் அதற்கு விவரணமான “அரவத்தமலியினேறும்” “பலிக்கடலில் பள்ளிகோளை” என்ற பாசரங்களில் தாற்பரியமும் கன்கு ஸூக்திதம்.

2. கீசகிசென்றெங்கும்.—இது, பெரியாழ்வார்க்கு அடுத்த மூத்தினவரான குளசேகராழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரம். “பேய்ப்பெண்ணே! காயகப் பெண்ணின்னாய்! தேசமுடையாய்! என்ற மூன்று யினிகளும் குளசேகராழ்வாரை வற்புறுத்துவன. பெருமான் திருமொழியில் “மெய்யில் காழ்க்கையை” என்ற வொரு பதிகத்தினால் தம்மைப் பெரும்பேயராகச் சொல்லிக்கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். “சர் மலர்ப் பூங்குழல், ஆலைகள் கரும்பு, மன்னுபுகழ்க் கெசைநீதன்” என்ற பதிகங்களில் பல பெண்களின் தன்மைமை யடைந்து பேசுகருமியார். “சொல்லி காவலன் கூடல் நாயகன்” என்று அஸாரான தன்மை தோற்றப் பேசினாராதலால் நாயகப் பெண்ணின்னாய் என்றது. அன்றியும், ஒரு ஹாரத்தில் கட்டி நடுவிலுள்ள மணியை “காயகக்கல்” என்பதுண்டு. குரு பரம்பரையில் எம்பெருமானாரை கடுகாயக



மென்று யதிராஜ ஸப்தியில் நேசிகன் கூறினார்; "வதிராஜேந சிப்த நாயக ஸ்ரீ: மஹதி குபங்க்தி ஸ்ராயணம்:" என்றார். அதன்போலவே ஆழ்வார்களுள் குலசேகரர் கடுகாயகமாகவுள்ளார். பொய்கை யார் பூதத்தார் போயார் மழிசையர் மாறார் என முன்னே ஸ்ரீவர்; பட்டகாதல் கோதை தொண்டாடிப் பொங்குன் பண்பெருமான் கவிபன் எனப் பின்னே ஸ்ரீவர்; கடுவே குலசேகரர். ஆகவே இதுபற்றியும் நாயகப் பெண்ணினாய் என்ற விளி என்ரு பொருத்தம். [தேசமுடையாய்!] பகவத்திதையில் [18-43].

"பொய்யுடும் தெனொ டுபுதிடி-காஹு-கூட-ஹுலாவஹு:" [பொய்யும் தெனோ த்ருதிர் தாஹும்—கூதாரம் கர்ம ஸ்வபாவமும்.] என்று தேஜஸ்ஸு கூதரிய நர்மமாகச் சொல்லப்பட்ட கருப்பதந்தினனாக இந்த விளி இவ்வாழ்வானுடைய கூதரியத்தத்தைத் தெரிவிக்கும். அன்றியும், "தேவ த்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஹிகன் போலே ப்ரஹ்ம ஹன்மநம் இழக்கென்பார்க்குப் பண்டா காவில் பிறவி உண்ணாட்டுத் தேசிறே" என்ற ஆசார்ய ஹகுதய ஸ்ரீ ஹிகத்தியின்படியும். அதற் கும் ஸ்ரீமநான "மண்குண்டிவாராதி பெய்வீழிவிற்றாணும், ஆழியங்கைப் பேராயற்கு ஆளம்பிறப்பு— உண்ணாட்டுத் தேசுன்றே" என்ற பெரிய திருவந்ததிப் பாசாத்தின்படியும் பகவத் ஸேஷத்தத்திற்கு அதுகூலமான பிறப்பே தேஜஸ்ஸென்று கிரீணயிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட பிறப்பைப் \*மணேறு செவிவந்து\* என்ற பதிகத்தில் பாசாரஸேறும் ஒரோயிதமாக விரும்பினவர் இவ்வாழ்வாரோபாதலால் தேச முடையார் இவரோயாகத் தரும். இப்பாட்டில் "ஆணைச் சாத்தன்" என்ற பதப்பேரோகம் கவனிக் கத்தக்கது. இச் சொல் மலையாள பாஷையிலிருந்து திசைச் சொல்லாகத் தமிழில் வழங்குவதென்பர். (ஆனசாதம்) என்று மலையாள வலியென்னும் பறவையை வழங்குவராம். இவ்வாழ்வார் மலையாட்டில் திருவயநகித்தவராதலால் அத்திசைச்சொல் இங்குப் பரவாமலாகவே அமைந்ததுபோலும். காசும் பிறப்பும் என்று ஆபரண விசேஷங்களைப் பற்றிப் ப்ரஸ்தாவமிருப்பது இவ்வாழ்வானுடைய சரிதையில் ஆபரண ப்ரஸ்தாவமுள்ளவாற்றை ஒருவாறு கிளைப்பூட்டும். "ஆங்கெடப் பரவன்பர் கொள்ளாசென்று அவர்களுக்கே வரவ்கொடு குடப்பாம்பில் கைகிட்டவன்" என்ற தனியனும் ஸ்மரிப்பது "வாசநாந் குழ லாய்ச்சியர் மத்திஞ லோசைபடுத்த தவிராவம்" என்றது பெருமான் திருமொழியில் "கெண்டை பொய்க்கன் மடகாஸொருத்தி கெழையகத்துத் தவிர் கடையக கண்டி..... வண்டம் பூக்குழல் தாழ்க் தாவ..... தன் தவிர் க் கடைத்திட்ட வண்ணம்" என்ற பாசாத்துச் சொற்களைக்கிள கன்கு கிளைப் பூட்டும். [காராயணம் ஸூத்தி கேசவனைப் பாடவும்] திருஷ்ணவதாரத்தில் குதிரை வடிவாக வந்த கேசி பென்னு மனாரின் வதந் செய்ததனால் கேசவனென்றது. இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் முதன் முதலாக இந்த வரலாற்றையே பேசி யதுபலித்தார் - "மாவின் வாய்பிளந்துகத்தமாவை" என்று. மவ ப்ரபத்தத்தை "கலந்திழை காரணனடிக்கிழை கண்ணுவாரே" என்று காராயணைப் பாடித் தலைக் கட்டி னார். [கேட்டே கிடத்தியோ] இவ்வாழ்வார் காடோறும் அந்தணர்களைக் கொண்ட ஸ்ரீராமாயண பாரா யணந் செய்கித்துத் தாம் கேட்டவர், கேட்டு, இருந்த விடத்தி லிராமல் படைபெடுத்துச் சென்றவர்.

3. கீழ்வானம் வெள்ளென்று.—குலசேகரர்க்கு அடுத்த முத்தினவரான கம்மாழ்வாரை யுணர்ந் தும் பாசாரிது. கோதுகலமுடைய பாவாய்! என்றவிளி கம்மாழ்வாரை யறப்புறுத்தும். [கோது குல முடைய] என்று வழங்குவதும் பாடம் பரமக்குறையுடன் மறக்கத்தக்கது. அப்பாடம் கெதளனாகவே னடென்றும் பரவியானுடைய அகர்த்தம். பெரிதுமுண்ட. ஸ்ரீபாகாஸ்வாமி விவாகவிமானம் செய்ததனு மிடத்து "குலம் குலமாக வுனக்குப் பரிசர்வப் பண்ணும்படி....." என்றுவரத்திட்டார். அத. 'கோதுகுலமுடைய' என்கிற (தவறுதலான) பாடத்தில் அபிவிருத்திக்குள்ளேயேபா லும், வந்துதலத்து, வட மொழியில் கொதுதலம் என்ற சொல் தமிழில் கோதுகலமெனத் திரிந்தது. இதில் குகரம் துறைய ப்ர ஸக்தியினால். "கோதுகலமுடைத் குட்டினையோ" என்றார் (பெரியாழ்வாரும்) கோதுகலமாகது ஆசை, ஆசையைப்புடைய என்றது-எம்பெருமானிடத்தில் ஆசையைப்புடைய, அன்றது எம்பெருமானுடைய ஆசையைத் தங்கிடத்திலே கொண்டுள்ள-என்று இருவகையாகவும் பொருள்படும்- பட்டர் கம்மாழ்வாரைப் பற்றிப் பேசும்போது "சிவீம் ஜுஷா மஹே கிருஷ்ணத்ருஷ்ணத்தவீவோதிதம்" என்று க்ருஷ்ண குதாஹலமே கம்மாழ்வாராக வடிவெடுத்தது என்றார். க்ருஷ்ணத்ருஷ்ண என்றதும்-க்ருஷ்ண விடத்தில் த்ருஷ்ணை, க்ருஷ்ணனுடைய த்ருஷ்ணை என இருவகையாகவும் விரியும். இதனால் தேறின பொருளை "வகம்மா துன்பொழித்தாயென்று வகத்தி பூசலிட்டே, மெய்மரண பொழிந்தேன் எக்ரொஸு நென்மேலானே" என்ற பாசாத்தினால் கம்மாழ்வார்தாமே வெளியிட்டருளினார். "வி-பொ வலி சூராகி தொடகூடபூஷம் ஸ வ 28 விதப்—ப்ரியோதறி ஜ்ஞாநிதோட்பர்த்தம் அகம் ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றபடி. எனும் எம்பெருமானிடத்துக் குதாஹல் கொண்டேன், அவனும் என்னிடத்துக் குதாஹல் கொண்டான் என்றருகிச் செய்தவர் கம்மாழ்வார். பாவாய்! என்ற விளியும் இவர்க்குப் பொருத்தம். திருவாய்மொழியில் "குழங்கின் பாட்டியென் பாவையே" என்றும் "என்பாவை போயினித் தண்புறந்த திருக்கொணர்க்கே" என்றும் பரவிடங்களில் தம்மைப் பாவையாகச் சொல்லிக் கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். "எழந்திராய்" என்ற சொல்லாதற்கல் கன்கு கோக்கத்தக்கது; உட்காத்திருப் பவையாய்நே எழந்திரா யென்பது. மந்தையாழ்வார்களெல்லாரும் அர்ச்சகையில் நின்ற திருக்கோல் மாகவேயுள்ளார்; கம்மாழ்வாரொருவரே விற்றிருந்த திருக்கோலம். "பத்மாஸநோபலிஷம்" என்ற பூர்வாசாரியலோக ரதனமும் இங்கு அதுஸந்தையம், திழ்வானம் வெள்ளென்று. உதயகாலத்தில் கிழக்கு வெளுக்கும். இக்கும் வஞ்சுபூஷண பான்கசோதயமாதலாலும், அதுதானும் கலிபுரத்தின் உதய காலத்திலாதலாலும் கிழக்கு வெளுத்ததாகச் சொல்லிற்று. கீழ்வான மென்றபோதே மேல்வானம் விளைவுக்குவரும். நித்தியவிபூதி மேல்வானமாகும். விளைவிபூதியானது கம்மாழ்வானுடைய திருவாய்



மொழியாவதாரத்தானே "ஓராயிரத்துள் பிப்பந்து உரைக்கவல்லார்க்கு வைஞ்சுந்தமாகும் நம்முடையல்லாம்." "வைவயம் மன்னி யீர்நிறுத்து விண்ணுமான்வர் மன்னுதே" இப்பாதிப்படியே தானே பாம்பதமா யிற்று. ஆகவே சிழ்வானமான் இவ்விழிநி வெள்ளென்றது. [எருமை சிறுவீழ் மேய்வான்] விடு என்று மோகும்; சிறு எம் என்று வைவயம் மோகும். இந்த வங்கோமிட்டருளினவர் கம்மாழ்வார்; திருவாய் மொழியில் (4-1-10) "குறுக மிகவுணர்வத்தொடு கோக்கி" என்ற பாசரத்தின் பொருள் கொண்டு இந்த அறியத்தக்கது. எருமை பென்பது தாமஸப்ரக்ருதிகளை. கம்மாழ்வார் திருவடிதாரம் செய்தருள்வதற்கு முன்னே பலரும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் கல்வித் செல்வாது சிறுவீழ் முறியியவற்றிற் சென்று பாழாயினர் என்பது இங்கு ஸூசிதம். [மிக்குள்ள பிண்டிகருமித்தாமி] மற்றைப் பிண்டிக ளையும் போகவொட்டமல் தந்தது இப்பிண்டிக வாசலில் வந்து துவளவதனால் இவனுக்குண்டான விஷக் கணமான ஏற்றம் தோற்றுவதுபோல், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டில் கம்மாழ்வார்க்குண்டான ப்ரபங்களுக் கூடவந்த தலமாகிற் ஏற்றம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. "போவான் போகின்றான்" என்ற சரபோகம் வெகு ஆச்சரியமானது. "போவதற்காகப் போகிறவர்கள்" என்று சொல்லுவதுண்டோ! இம்மிட ஆப்படியிருக்க ஏன் சொல்லிற்று! போவதுதானே வைவயம் ப்ரபோஜன மென்று காட்டுவதற்காகவே சொல்லிற்று. இத்தலகய சரபோகம் முதன் முதலாக கம்மாழ்வார் திருவாக்கில்தான் வந்தது; திருவிருத் தத்தில் "போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களை!" என்றார். [உன்னைக் கூவுவான் வந்துகின்றோம்.] "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங்குறுகாதோ" "என்னைக் கூவியருளாய் கண்ணனே" "கூவிக்கொள் ளாய் வந்ததோ" என்று பலகாலும் விரும்பினபடியே கூவுவான் வந்து கின்றோமென்றிருள். [மாவாய் மன்க்த தேவாதி தேவனை] இப்போது ஆண்டான் கோற்பது போல கம்மாழ்வாரும் ஒரு திருவாய்மொழி யில் கோன்பு கோற்றார்; விற்றிருத்தோழனும் என்ற திருவாய் மொழியில் "ஏற்ற கோற்றேற்கு" என்று முதலிலும் "வண்டமிழ்தாற்க கோற்றேன்" என்று முடிவிலும் வருவதுகாண்க. அவ்வளம் கோற்ற திருவாய்மொழியில் தேவாதிதேவனை அறுபவிக்கின்ற ஆழ்வார் மாவாய் மன்க்தானென்ற விசேஷணத் தையே முதற்பாட்டில் இட்டருளினார்; "வெம்மாயினந்தான் தன்னை" என்றதுகாண்க. ப்ரதம்ப்ரபந்தத்தில் "இமைபோர் தலைவா!" என்றும், சரம்ப்ரபந்தத்தில் "அயர்வறுமமரர்க்குதிபதி" என்றும் தேவாதி தேவ னையே முந்தற முன்னம் சேவித்தாராழ்வார். [சென்று நாம் சேவித்தால்] "வானவாய்க்களை! அடிபென் தொழுவத்தானே" என்று தேவாதிதேவனை ஶீர் உம்பிடம் வருமாறு அழைத்தார்; அவ்வளமல்லாமல் அவ னிடம் நாம் சென்று சேவிக்கலாம் வாரும் என்றழைக்கிறார் போலும். [ஆவாவென்று] "ஆவாவென விரங்கார் அந்தோயவியே கொல், மாவாய் மன்க்தார் மனம்" என்றும், "அடியவற்கு ஆவாவென்னுபே" என்றும் ஶீர் விரும்பினபடியே மாவாய்மன்க்த பெருமான் உமக்கு ஆவாவென்பன் என்று காட்டுகிறபடி. [ஆவாய்க்து] "ஆவென்னையாராய்வார்" என்ற உம்முடைய குறையும் தீரும் என்று காட்டியபடி.

4. தாமஸிமாடத்து. கம்மாழ்வார்க்கு அடுத்த முத்தினவான திருமழிசைப்பிரானியுணர்த் தும் பாசரமிது. இதில் நாமான் மகளை! என்ற விளி ஒருவகையான தேறணம்பந்தத்தில் கோக் குடையது. ஆண்டாளுக்கும் திருமழிசை பாழ்வார்க்கும் ஒருவகையான தேறணம்பந்தமுண்டு; அதாவது—ஸ்ரீதேசிகன் கோநாஸ்ததியில் "கமலாயிவாங்காம் கோநாம்" என்றும் "ஸந்த பயோதி துறியுள் ஸஹநாம் விதுல் தயாம்" என்றும் அருளிச் செய்த படியே ஆண்டான் ஸக்ஷாத் ஸ்ரீமஹா ஸக்ஷாயாகான். "ஊமபூவி் கொகஜந்தி கஜீரஸா மரவலலெவா—பார்க்கவி் கோதஜகம் கஜீரஸாகரணம்பவா" என்ற அமரகோசத்தின்படியும் இதிலான புரான வரலாற்றின் படியும் ஸக்ஷாயி (ஆண்டான்) ப்ருகு குலத்தில் தோன்றியவன். திருமழிசைப்பிரானியும் ப்ருகு குலத்தின் தோன்றியவ னென்பது சரிதரவிதம். இத்தலகய ஸமாந குலஸம்பந்தம் இங்கு கோக்கத்தக்கது. சிஷி குலத்திலே பிறந்து சரம்பன் குடியிலேயானார் அவர். ப்ரான்மண குலத்திலே பிறந்து கோபான் குலத்திலேயானான் இவன். இதுவும் ஒற்றுமை யும். [தாமஸிமாடத்து] சிறந்த மானிக்கக் குப்பியினுடையேயுள்ளது வெளியில் சிழலிட்டுத் தோன்றும். திருமழிசைப்பிரான் "உட்கிடந்த வண்ணமே புதம் பொசிந்து காட்டிடே" என்று வேண்டிக் கொண்டபடியே உள்ளிருந்த திருமால் அப்படியே வெளியிற் பொசிந்து காட்சிதந்தமைமேல் இவர் தாமஸிமாட மென்னத் தகுதிபடமாட்டார். [சுற்றும் விளக் கொரிய] விளக்காவது ஞானவொளி. "சாக்கியம் கற்கோரு சமண்கற்றோம் சங்கரஞ்சாக்கிய ஆமதால் ஆராய்க்தோம்," என்றபடி இவ்வாழ்வார் ஸகல மதங்களிலும் புக்கு ஸர்வதோ முகமான ஞான விளக்கம் பெற்றவ ராதலால் சுற்றும் விளக்கெனில் இவர்க்கு அனாதாரணம். "யானதிற்த வானு—ஆரதிவார்" என்றும் "என் மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டே விலை" என்றும் இவரது பாசரங்களினாலும் இது வித்தம். [தூயம் கமழ] சிறந்த ஞானமிருத்தல் மாத்திரம் பயன்படாது; அது கன்கு பரிமாணிக் கவேண்டும். எம்பெருமானையன்றி வேறொரு தெய்வத்தைக் தொழுகுத்தலே ஞானத்திற்குப் பரிமாணம். "மறத்தம் புறத்தொழாமாந்தா" என்பது இவ்வாழ்வாருடைய திருவாக்காகும். [தூயிலினை மேல் கண்ணனும்] இவ்வாழ்வாருடைய திருக்கண் செவ்வது சயனத்திற்குக் கோலமான எம்பெருமான்களின் பீதுதான். கச்சி வெகிகாத்தும் திருக்குடத்தையிழ்மே பெரும்பாதும் இவர் காலம் கழித்தது. சயனத்திருப்பதென்கையே ஒரு கோரியையாக வெந்ததுப் பாசரம் பாடினவரும் இவ்வாழ்வார்; "சாகத்தினைக் குடத்தை வெக்தாந் திருவெவவுன் நாகத்தினைப்பார்க்கம் பேர் அன் டில்—சாகத்தினைப் பாற்கடல் கிட்டு மாநிகெறமால், அனைப்பார் கருந்தருளான்" என்றது காண்க. [தூயிலினை மேல் கண்ணனும்] மாவானும் மாவானுடைய மகளை! மகள் என்றதனால் விதேயத்தம் சொன்னபடி. மகள் சொற்படி தந்தை கேட்பதும் தந்தை சொற்படி மகள் கேட்பதும் வழக்கம்.



மாமான் என்றது மறா மறான் என்றபடி. துயிலினைமேல் கண்வளரும்மாமான் யதோத்தகாரி யென்பெருமான். அப்பெருமான் இவ்வாழ்வார் சொற்படி கேட்டவர். "தனிகண்ணன் போயினான்— ஸ்ரீமூர்த்தன் வபர்க்காப்பாய் கருட்டிக்கொள்" என்ற போது அப்படியே கருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டார். "உன்நன் வபர்க்காப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்றபோதும் அப்படியே. இனி, துயிலினை மேற்கண்வளரும் மாமான்—ஆராவருதன்; அப்பெருமானும் "எழுந்திருந்து பேசுவாழி கேசனே" என்ற இவ்வாழ்வாரது வேண்டுகோளின் டி. எழுந்திருந்தவர் என்பது பரளித்தம். [உன் மகன்தான் ஊமயோ] வாய்திறவாமமே ஹந்தசேஷ்டை முதலியவற்றால் காரியம் செய்வது ஊமகனின்பணி. இவ்வாழ்வாரும் யாத்நிர யடைவில் பெரும்புலியூரென்னும் கிராமத்தில் ஒரு வேதயன் வீடுவாசல் திண்ணையில் சிறிது பொழுது எழுந்தருளியிருக்க அங்கு வேதமோதிக் கொண்டிருந்த அந்தணிகள் ஒரு பூத்த கொடுப்புப்போலுள்ள ஆழ்வாருடைய மலர்மலையாத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவரைக் முக்தாதிப ராகவெண்ணி வேதாத்தயாகம் அவருடைய காதிற் படலாகாது என்று கருதி ஒத்தது தவிர்ந்திருக்க, அக்குறிப்பையறிந்த ஆழ்வார் அவ்வீடத்தை விட்டுத் தூரத்திற் சென்று வேறொருத்தது மேடையில் சிற்றி ருக்கையில் அந்தவேதியர்கள் மீண்டும் வேதமோதத் தொடங்கி, விட்ட வாக்கியம் தோன்றாத மயங்கி கிற்க, ஆழ்வார் அதுகண்டு கறுப்பு நெற்களிக் கையுரோலே இடந்துபோட, அப்பொருளுள்ள வேத வாக்கியம் அவர்கட்குத் தோன்றிற்று: அதாவது—“கூலமா தாம் வீரவீணாம் நவநிவிபுளபு” என்பது. உடனே அவர்கள் பாதகலிண பாணமாதிக்காய் இவரை உபசரித்து கருதார்த்தராயினர் என்பது சரித்திரவரலாறு. இங்ஙனமாக, வாய்திறவாமமே இவ்விதத்தினால் காட்டினது புறநி ணையோ என்றது. சொன்ன சொந்தகலிச் செவியெற்காதவர் செவிடர்: அந்தச் செவிடம் இவரது சரிதையில் பரளித்தம்: முன் சொன்ன பெரும்புலியூரில் அந்தணரடிகள் வாசல் செய்துகொண்டிருந்த விடத்தில் இவ்வாழ்வாரை எழுந்தருளியிட்டுக் கொண்டு போய்ச் சில மறான்கள் துவர்ச்சு அகரபூலுறு செய்கிக்க, அப்போது அங்கிருந்த டல் சிதபாலஜ்ஞாநிகள் எண்ணிறந்த வாய்சொழிகளை வர்மிக்க, அவற்றை இவ்வாழ்வார் செவியெற்காதிருந்தனர் என்ற வரலாறு காண்க. [அனந்தமே] தூக்கமே என்பது, பரணைகாத்திட்டுத் தூக்கமாவது பரணயனியாகுகளிறிற் சிறிதும் கெஞ்ச செல்லா திருக்கப் பெறுதலே. "உன்னைத் தெரித் தொழி நாசித்தது கேட்டம் வணங்கிவழிபட்டம் பூசித்தம் போக்கி னேன் போது" என்றும் "தொழிலெனக்குத் தொல்லிமால் தன்மாமேத்தப் பொழுதெனக்கு மற்ற துவே போதும்" என்று மருளிச்செய்ய மிவ்வாழ்வார்க்கு இந்தத் திண்ணையே அனந்தனாகும். [எயப் பெருகதுயில் மந்திரப்பட்டானே] மற்றைய யாழ்வார்களிற்காட்டிலும் இவ்வாழ்வாருடைய பரணைகா த்திவாய் மிக விஸிஷணம் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. "பிதிரு மனமிலேன் சேஞ்சுக்கற்றன்னே டெயிர்வன், அவனெனக்கு மேரான்" என்னும்படியான திருவாய்று இவர்க்கே அஸாதாரணமன்றோ! இதுதான் பெருந்துயில்; எம்பெருமானை பொழிந்த மற்றையோரைக்கண்ண்கொண்ட பரணமயிற் பெருமை.

[மாமாயன்] "மாமமென்ன மாமமே" என்றும், "மாமைய மாக்கினாய் உன்மாயமுற்று மாயமே" என்றும் பலகாலம் எம்பெருமானது மாமாயக்களைப் பேசுகிறவர் இவ்வாழ்வார். [மாதவன்] "மாதவனை எத்தாதார் கணையே" என்றவரும் இவ்வாழ்வாரே. "திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேன்யின் தேவு" என்றதற்காணவாய் [வைகுத்தன்] "வைகுத்தச் செல்வரைச் சேவடிமேல் பாட்டி" என்றவர் இவ்வாழ்வாரே. வைகுத்தனது சேவடிமேல் நாம் பாசரம் பாடினவராகச் சொல்லிக்கொண்டார். ஆகவே, மாமாயன், மாதவன், வைகுத்த னென்ற திருவாய்மிகள் இவ்வாழ்வார்க்குப் பரம்போக்காய்க் கென்பது ஸபிஷிதம்.

5. போற்றுச் சுவிர்க்கம்.—திருமழிசை யாழ்வார்க்கு அடுத்த முத்திவரான பேயாழ்வாரை புணர்த்தும் பாசராகிது. ஒடித்திரியப் போகிகளாய் ஒருவரோடு ஒருவர் சேராமல் ஈடுசரித்துக் கொண்டிருந்த பொய்கையார் பூத்ததார் பேயார் இவ்வாழ்வாரும் ஒன்று சேர்த்து அதுபயிக்கக் கருதிய எம்பெரு மான் ஒரு பெருமையுடைய விபாறுமாக்கித் திருக்கோவலிடை கழியில் நெருக்கி யதுபயித்தானென்பது வரலாற்றின் கருக்கம். இப்பேயாழ்வாரைப் பற்றித் திருவாய்க்கத் தழுதனார் தாமரத்தையில் அருளிச் செய்துமிடத்து "மன்னிய பேரிருள் மாண்டின் கோவறுன் மாமலரான் தன்னெடுமாயனைக் கண்டமை காட்டித் தமிழ் தலைவன்" என்றார். பொய்கையாரும் பூத்ததாகும் இருவினக்கேற்றியிருளியாகற்ற. இவ்வாழ்வார் "திருக்கண்டேன்" பொன்மேனி கண்டேன் என்று கொடங்கிப் பலாதுபலம் செய்தருளினார் என்பார் நூன்டோர். அவ்வாற்றமே மிக்கு முதலாகிற் பொலியும். கோற்று—மற்றை பிசண்டு ஆழ்வார்களும் வினக் கேற்றுகையாகிற் உபாயாறுஷ்டானகு செய்யவே என்றபடி. சுவிர்க்கமாவது நுணர்த்தாறுபலம். "யன்தவ பாணம் சுவிர்க்கோ கிரயோ யன் தவயாவினா" என்று பூரி தாமாயணத்தில் சீராட்டி அருளிச் செய்ததும் காண்க. "வாசல் திறவாதார்" என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகவும் பெருந்தமான் வின்கம். திருக்கோவலிடைகழியில் பொய்கையார் முன்னே புருத்து தானிட்டிக் கொண்டார்; மற்ற பூத்ததார் வந்து கோ அவர்க்கு அப்பொய்கையார் வாசல் திறந்தார். மற்ற வந்து சேர்ந்த பேயார்க்குப் பூத்ததார் வாசல் திறந்தார். இப்பேயார்க்குப் பிறகு ஒருவரும் வந்து புராமையிலும் வாசல் திறக்க வேண்டுகிறிலில் ஆகவே வாசல் திறவாதார் என்றது பேயாழ்வார்க்கு மிகப்பெருந்தமாத அமைந்த குறிப்பு. [தாமரத்தையாழ்வு காசரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்துறாய்மயமாகவே குறிப்பு. [தாமரத்தையாழ்வு காசரபணன்] இவ்வாழ்வாருடைய பாசரங்கள் திருத்துறாய்மயமாகவே குறிப்பு. \* திருக்கண்டேனுக்கு அடுத்த பாசரம் "பொன்மேல் வரை மார்பில் பூத்துறாய்" என்பது அதற்கடுத்த பாசரம் "மலரான் தனத்துள்ளான் தன்னொய்மார்வன்" என்பது முடிவுபாசரத்திலும் "தன்னொய்த்தார் வாழ்வரை மார்பன்" என்றார். இடைவிதும் பல பாசரங்கள் காண்க. ஒன்பதாவது



பாகரத்தில் [காமம் பல் சொல்லி பென்பதில்] காராயணமும் திருத்தழாவையும் கண்ணனையும் சேர்த்துப் பாடினார் போயர். இவரும் ஒரு திறந்த பொருத்தம். "காண்காணென் கிறும்புக்கண்கள்" என்று ஒரு சொல்பொழுதும் கண்ணடி கிருக்க மாட்டாமையைச் சொல்லிக்கொண்ட சீர் கும்பகர்ணனுக்கும் மேலாக இன்னமும் துறில் கொன்னல் தருதியோ எவ்விதும் பண்டொருதானென்று சொல்க்கி. இப்பாட்டுடைப திருவந்தாதிதில் தட்ட "தன்" அவனை—இவ்வகாபுரமெரித்தானெய்து "என்றும்" "எய்துவதும் தென்னிலவகை கோன்றியு" என்றும் அருளிச்செய்தமைக்கு கன்ற ஒக்கும், திருமழிசைபாழுவானை யுணர்த்தின பிற்பாட்டில் அணந்தலோ என்று வெறும் அனந்தகே சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் ஆற்றவ னந்தலுடையாய்! என்மெது... மழிசைபர் கோணக்கும் இவ்வாழ்வார் ஆசாரியாதலால் விசேஷண மிட்டபடி. அனந்தல் என்று தேவயமான உறக்கமென்று சொல்லுகிறது. "உரொவிநுலுமலலா

லெ திபுரபனெ ஸுமிகமபுரூ—உரொவியல் த ஸுந்தானந்தே சித்ராயர் தே ஸுமிப்பரா:—" என்று பகவத சாந்திரங்கனில் கொண்டபாட்ட 'அனந்தல்' பரமைகாந்தித்வ ஸிமா பூமியைக் காட்டிமது. [அருங்கலமே!] எம்பெருமானது திருவருளி மிக அருமையாகப் பெற்ற ஸத்பாதாமே! என்றபடி. பாகரம் தொடங்கும்போதே "திருக்கண்டென் பொன்மேன் கண்டென்" என்று அனந்த மாகத் தொடக்கப் பெற்ற பகவத பரமக்குபா பாதாபூதி மற்றொரு ஆழ்வாரில்கேயே. [தேற்றமாய் வந்து திற] உம்முடைய திருகாமமோ போயர்; பேயத்தனமாக வாராமல் தேறிவந்து திறவும் என்மெது.

6. கற்றுக் கறவை. போயர்க்கு அடுத்த மூத்தினவரான பூதந்தாரை யுணர்த்தும் பாகரம்த. இதில், "குற்ற மொன்றில்லாத கோவலர் தம் பொற்கோடியே!" என்ற கிளி பூதந்தார்க்கு கன்கு பொருந் தும். பல் பொருள்களை யுடையதான கோ என்னும் சொல் மொடியா என்ற விடத்திற்போல ஸ்ரீ ஸுலக்தி வைச் சொல்லுகிறதற்கு. கோவலர்—ஸ்ரீ ஸுலக்திகளை யருளவல்லவர்களான ஆழ்வார்கள். "குற்ற மொன் றில்லாத" என்ற விசேடணம் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கே பொருந்தும்; யோசிறுத்தவராகிற பொரு குற்றம் மற்றைய பாழ்வார்களுக்குண்டு. அக்குற்ற மொன்றும் இல்லாத கோவலர்—முதலாழ்வார்கள். அவர்களுள் பொற்கோடியே!—"கோல்தேடி யோடுகொழுக்திே போன்றதே மாந்தேடி போடும் மனம்" என்கிற பாகரத்தினால் தம்மை ஒரு கோடியாகச் சொல்லிக்கொண்டவர் பூதந்தாழ்வாரே யாவர். எம்பெருமானுகிற உபகந்தைத் தேடிச் சொல்லுகின்ற கோடியோலவேன் நான் என்றவர் இவரேயே. "கற்றுக் கறவைக் கணக்கன் பல் கறத்த" என்றது முதலாழ்வார் மூவர்க்கும் பொதுவான வாசகம். கற்றுக் கறவை—கன்று கிய கறவை. (கறவை பென்பதனால் ஸ்ரீ ஸுலக்தி விவகிதம்.) மற்றைய பாழ்வார்கள் பெரிய பெரிய பாகரங்களை யளித்தார்கள். முதலாழ்வார்கள் அம்மன்னரிக்கே வெண்பாவாகிய மிகச் சிறிய பாகரங் களை யளித்தார்கள். பொய்கை யாழ்வாருளிய திருவந்தாதி கறவைக் கணம்; பூதந்தாழ்வார் திருவந் தாதியும் சேர்த்து கறவைக் கணக்கன்; போய்ழ்வார் திருவந்தாதியும் சேர்த்து கறவைக்கணக்கன் பல். கிரமென ஏகவசத் தனிவசந பஸுவசனங்கள் இன்னகினை அழகு காண்க. [செற்றார் திறஸியச் சென்று செருச் செப்பும்] தேசமெங்கும் திரிந்து பகவத் விரோதிகளை கிரளிக்க வேணுமென்றே அத்தந்தை "என்னுடையும் போத்தந்தர் என்னுடையான் பேரோதிப் பேதைதான்! தீர்த்தகராயின் திரிந்து" என்ற பாகரத்தினால் வெளிவிட்டவர் இவ்வாழ்வாரே. "புற்றாவல்குல்" என்பது இடை யறவை கருணிப்பதாகும். ஸ்வாபதேயத்தில் இடைபழகாவது பக்தியின் பெருமை. ஞானம் பக்தி ஓரக்தி இவ்வாழ்வார் தம்முடைய திருவந்தாதியை முடிக்குடிட்டது "என்றனவன்குல் மாணுடைய வன்பு" என்றே முடித்தார். இதனால் இவரது இடைபழகு கன்கு வெளிப்பட்டதாயிற்று. அன்றிலே தொடக்கி அன்றிலே தங்கி கட்டினார். புனமலிலே! என்ற கிளியும் இவர்க்கு அழகாகப் பொருந்தும். பொழி விடத்தே வாயும் மலில்; இவ்வாழ்வார் தோன்றிய தலமீமா திருக்கடல்மலில், அதனைப் பாடின கலியன் 'கடி பொழில் குழகடன் மலில்' என்றே பன்முறையும் பாடினார். மலில் மேகத்தைக் காண்பதிலே மிக்க குன்றமல முடைத்தாதலால், மேகம் ஈர்புகு கருமிடமான உறகரைமலில் மலில்கன் மகிழ்தி கிற்கும். இவ்வாழ்வார் கின் விடமும் கடற்கரைமலில் கிறே. [கற்றத்தத் தோழிமரித்தியாதி.] இவர்க்குப் பொய்கைவாரும் பேயாரும் சுற்றத்தவர்கள்; மற்றையாழ்வார்கள் தோழிமார். [முகில் வண்ணன் பேர் பாட.] முத்து மூன்றம் முகில் வண்ணன் பேர் பாடினவர் இவ்வாழ்வாரே யாவர்; "உலகேழும் முற்றும் கிழங்கும் முகில்வண்ணன்... எத்தமென்னெஞ்சு" என்ற இவர் பாகரம் காண்க. புனமலில் முகில் வண்ணனைத் தானே பாடும்.

7. கணத்தினங் கற்றெருமை. பூதந்தாழ்வார்க்கு அடுத்து முத்தினவரான பொய்கை யாழ் வாரை யுணர்த்தும் பாகரம்த. தங்காய்! என்ற கிளி இவர்க்கு கன்கு பொருத்தம். உலகில், தங்கை யென்று ஸ்ரீ மதற ஸக்தியையும் தமக்கையென்று மூதேவியையும் வரக்குவர்கள். 'தோட்டை தம் மடியகத்த' என்ற திருமாவேப் பாகரத்தில், தமக்கைக்கு வாக்கமான இயேஷ்டா என்ற சொல்லால் மூதேவியைக் குறித்தமை காண்க. ஸ்ரீ மதறஸக்தி தம்மொ மலிற் கிறந்தவன். 'கைச மலர்க்குருவ தனில் வந்தமலத்தான் யாழியே' என்கிறபடிபோ பொய்கை யாழ்வாரும் தம்மொப் பூதில் தோன்றியவர். தந்த வொற்றமைமலம் பற்றித் தங்காய்! என கிளிக்கத் தருதியுடையாரில் யாழ்வார். "நனைத்திவலஞ் சேருக்கும்" என்ற விசேடணமும் இவர்க்கு கெடு கோத்தியாகப் பொருத்தம். பாகவதாதல்க்காய் திரு வியோத்திக்கு மீண்டு எழுத்தருளாயின் பெருமாளே கோக்கி பரதவாஜ மதறவி "வங்குடிபுலம்



இயிலொ ஹரதலூர் ஸ்ரீகீஷதே—பச்ச தித்தன்த ஹுனோ பாதன் த்வாம் ப்ரதீக்யதே” என்றார். இவ்ரு பாதாழ்வான் செறு பூசப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதன் கருத்து யாது? இரவும் பகலும் நீர்செய்த அழுதஹந கணத்தின்னம் செருக்கினன் என்றபடி. “வண் பொன்னிப் பேராறபேன் வகுந் கண்ண நீர்செய்து அரக்கன் கோயில் திருமுற்றம் செறு செய் தொண்டர்” என்றார் குலசேகரப் பெரு மானார். ஆய்வண்ணமாகவே பொய்கை யாழ்வாரும் “பாழதே பல பகலும்போயினவென்று அஞ்சி யபூதேன்” என்று தாமே பேசினபடியே அழுதவாாதலால் கணத்தின்னம் செருக்கின றென்க.

[கணத்தது] முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கும்போது கணப்பது குயல்பு. பொய்கையார்க்கு முன்னம் பேசினவர்கள் யாருமில்லை. இவரே முதன் முதலாகப் பேசத் தொடங்கினவரென்பது இவ் வினியெச்சத்தினால் தோற்றுவிக்கப்படும். [இளங் கந்தறெருமை] எருமை பென்றால் மதுநீர்; கணத்தி னகணஞ்சுமத்தால் தேவதேவ திவ்ய மதுநீர் என்றவாறு. எம்பெருமானார்க்கு திவ்ய மதுநீர்ப்பான மிரட்டியை யொப்பவர் இவ்வாழ்வார் என்பது ஸூதிரை. “இளங் கன்றுகணியுடைய” என்று விசே ஷண மிட்டதனால், மற்றை யாழ்வார்க ளனைவரும் இவர்க்கு வத்ஸி ஸ்தாநியர்க்களாய் இவர் மாத்திர ன்தா ரியர் என்று காட்டினபடி. ஆழ்வார்களுள் முதலவரிறே மீவர். [கன்றுக் கிரங்கி] இவர் ஸ்ரீ ஸூகத்தி யாருளிச் செய்யத் தொடங்கினது கன்றுகனான எம்போல்வார் பக்கலிலுள்ள பரம க்ருபையா லென்னக.

[நினைத்த முலிவழியே கீன்று பால்சோர.] பகவத் குணங்களை நினைத்தவாதே அந்த நினைவு தானே ஸந்த்ருகப் பால் போன்ற ஸ்ரீ ஸூகத்திகள் பெருகப்படுக்கன என்றபடி. [பனித் தலைநீழ நின் வாசல் கடைபற்றி] இவர் பொய்கையில் தோன்றினவராதலால் இவரது வாசற் கடையைப் பற்றுவார்க் குப் பனித்தலை வீழ் ப்ராப்தமே யாகுமிறே. [நினைத்திவ விய்யதி.] இது ஸ்ரீராம குண கீர்த்தனம். மஹாபிகளின் ஞானக் கண்ணுக்கும் துலக்காகாத வொரு ஸ்ரீராமசாரீரம் இவ்வாழ்வாருடைய அதக் கண்ணுக்கு துலக்கானமை “பூமேய மாதவத்தோன் நான் பணிந்த வானரக்கன் நீன்முடிவையப், பாத மத்தா லெண்ணினன் பண்பு” என்ற இவரது பாசரத்திற் பொலியும். அதில் “எமே யநிசிற்போம் கன்னேஞ்சே” என்றதற்குப் பொருத்த “மணத்துக் கிணியாரை” என்றான். [இனித் தானெழுந்திராய்] “பழுதே பல பகலும்” என்றிற பாசரம் பேசின மிறகுக்கூட உறக்கலாமோ! என்கை. முழுக்ஷாப் படியில் “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இறந்த காரணக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறக்க விர கில்லை” என்ற ஸ்ரீ ஸூகத்தியும் இங்கு உதாஸந்தேயம். [அனைத்திலலத்தாரு மறித்து] “அற்புறம்கெல் லாம் யானேயு மல்லேன்” என்ற இவ்வாழ்வாரது பாசரத்தை அழகாக நினைப்பூற்றிறபடி காண்பின்.

இப்பாசரத்தோடு ஆண்டாளுக்கு முந்தின ஆழ்வார்களை பெல்லாம் உணர்த்திற்றுமேற்று. “ஆழ் வார்கள் பன்னிருவர்” என்றுமுள்ள எம்பாதாயப்படிக்கு ஸ்ரீ மதரகன்களும் ஆண்டானும் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் சேர்த்தவர்களாதலால் இவ்விறுவரையு முணர்த்தவதும் இப்பாட்டினையே அறியக் கிடத் திறது. எங்ஙனே பென்னில; நற்செல்வன் தங்காயி! என்றது நற்செல்வன் தங்கையே! என்று பொருள்படுதலால் நற்செல்வன் தன்னுடைய கையாக இருப்பவனே! என்றபடியாதும். இங்கு நற் செல்வ னென்பது நம்மாழ்வாரை, அவர் திருவாய்மொழி அருளிச் செய்கையில் மதரகன்கள் அவ ருடைய கையின் ஸ்தாநியராயிருந்து மட்டேயில் கொண்டவராதலால் இந்த வியி மதரகன்கட்குப் பொருத்தம்.

இனி நற்செல்வனென்று எம்பெருமானாரைச் சொல்லிற்றுவி அவருடைய தங்கையென்று ஆண் டானியுந் சொல்லக் குறையிலில்லை. “கோதற்ற ஞானத் திருப்பாவை பாடிய பாவை தங்கை” என்றும், “பெரும்பூதர் மாமுனிக்குப் பிள்ளைன் வாழியே” என்று முள்ளவை காண்க. ஆண்டான் தன்னைத் தானே உணர்த்திக் கொள்ளுகை பொருந்துமோவென்று விரஸமாக வினவுவார்க்கு நாம் விடையளிக்க வல்லோமல்லோம். சொற்கவை அமைந்திருக்கு மழகை அறுபன்ததுப் போருகிறே மத்தனை.

தவிமேல் மூன்று பாசரங்கள் ஆண்டாளுக்குப் பிறகு தோன்றிய மூன்று ஆழ்வார்களை அடைவே உணர்த்தவன். இந்திய ஆழ்வார்களின் புகன், முத்தியே ஆண்டாளுக்கு எங்ஙனே நெரியு மென்று சிலர் சங்கிப்பரேல். “வியபயு வெவிகா; க்ஷீபயமஹீரநொநுஸாரிண” என்ற ஆனவந்தார் ஸ்ரீ ஸூகத்தியையும் “ஐஷீணர் ஸுநாராஷுநாந் வாவரெஷுநுயாவதி” என்ற பவபூதி பாஷித்ததையும் அன்னவர்கட்கு கினைப்பூட்டுவோம்.

8. புள்ளின்வாய் கிண்டாவை.—இது ஆண்டாளுக்கு அடுத்த தொண்டாடிப்பொடி யாழ்வாரை யுணர்த்தும் பாசரம். [யோதுஅரிக் கண்ணினாய்] புஷ்பங்களை ஹரிப்பதிலேயே த்ருஷ்டியைச் செலுத்து பவரே! என்றபடி. புஷ்ப கைக்கரிய யாரிறே இவ்வாழ்வார். “துளபத் தொண்டாய் தொல் கீர்த் தொண்டாடிப்பொடி” “தொடை பொத்த துளவமுங் கூண்டயும் பொலிந்து தோன்றியதோன் தொண்ட ரடிப்பொடி” என்றவை காண்க. யாவாய்! என்ற வினியும் இவர்க்கு நன்கு பொருத்தம். பதிவ்ரதா சிரோமணியைப் பாவை யென்பார். இவ்வாழ்வார் அரக்கனெருவனுக்கே லாழ்க்கைப்பட்டு வேடுகுரு திருப்பதி யெம்பெருமானை கெஞ்சினும் கிணையாதவராதலால் இவ்வகையான சுறப்புச் சிறப்பு குறிக்கொன் னதற்குது. திருமேல்கடபுடையா னெதிரே ஒருவர் “பகின்மப் பாடும் பெருமான்!” என்று ஏத்த, அதைக் கேட்ட பெரிய கேளவியார், “சோழியன் கெடுத்தான் காணும்; அந்த ஏற்றம் நம் பெருமானாக் கில்லையே; எம்பெருமானாரொருவர்க்கே” என்றார் என்ற ஐதிற்பழமும் இங்கு கினைக்கத் தக்கது.



[கண்ணனார்] “மார்சுழித் திங்கள் மதிகிறந்த கண்ணனார்” என்ற திருவாக்கிலேயே துச் சொல்லும் வகுசின்றது. தொண்டரடிப்பொடிகள் திருவவதரித்தது மார்சுழித் திங்களே யாதலால் கண்ணனென்னத் தட்டுண்டோ? [கண்ணர் தவிர்ந்து] “குதனுபக் கண்ணகி” என்றும் “கண்ணமேகாதல் செய்து” “கண்ணத்தெண்ணுக் கொண்டாய்” என்றும் பலகாலும் தமது கண்ணத்தைப் பேசிக் கொண்டாடுவாழ்வார். இவரது சரிதையிலும் பொன்வட்டில் விஷயமான கண்ணம் அடிப்பட்டுக் கிடக்கிறது. அது தவிர்ந்து பகவத் பாகவத கோஷ்டியில் கண்த படியை சுற்றடி தெரிவிக்கின்றது. பெரியாழ்வார் போலவே இவ்வாழ்வாரும் பெரும்பாலும் பூம்பொழில் வான முடைபவராதலால் அன்னிடத்த அடைபாசமாகப் புள்ளும் சீகம் கிணகான் என்பது துப்பாட்டிலும் புகுந்தது. [குன்னக் குளிரவித்யாதி.] நீராட்டம் முதலிய வித்யா கர்மா லுஷ்டானங்களையும் தவிர்ந்து சிலகாலம் பணிக்கிடத்தமை இவ்வாழ்வாரது சரிதையிற் காணத்தக்கது. புன்னின்வாய் கிண்டலின் பென்று தொடங்கிக் கண்ணிரோனுடையவும் இராமரோனுடையவும் நீர்த்திமை பாடினபடி சொல்வதிறது. இவ்வாழ்வார் திருமாளியின் முடிவில் “வன வெழூர்கவனமாட மதுரைமா நகர்தன்னுள், கவனமால் யானை கொன்ற கண்ணனை யரங்கமாளி” என்று கண்ணிரோனுடைய நீர்த்தி மையையும், திருப்பாளி யெழுச்சியில் “மாழனி வேல்லைபக் காத்து அலாரைமார்ட்டிய வடுகிற ஸயோத்தி பெம்மரசே யரசுத்தம்மா!” என்று இராமரோனுடைய நீர்த்தியையும் பாடினமை புணர்க. “கண்ணகனெல்லாரும்” என்றது ஆண்டான் தனக்கு முந்தின ஆழ்வார்களைல்லாரையும் சொன்னபடி.

9. உங்கள் புறமுக்கடை.—தொண்டரடிப் பொடிகளுக்கு அடுத்த திருப்பாணுழ்வாரை புணர்த்தும் பாகரமிது. இதில், ஸங்காய்! காணுதாய்! காயுடையாய்! என்ற மூன்று விளிகளும் பாண்பெருமா னுக்கு வந்து பொருத்தும். உங்கை பென்பது குணபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. லோக ஸாங்கமஹா முனிகள் வந்து என் தோளின் மீது ஏறிக்கொள்ளுமென்ன. அந்நந்த பாரதந்திரிய வ்ஸுபத்தை நீனைத்து அதற்கு உடன்பட்டமை குணபூர்த்தி, அங்ஙனம் அந்தணர் தரிசுவரது தோளின்மீது ஏறி யிருக்கச் செய்தே யும் சிறிதும் செருக்குக் கொள்ளாமல் “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த சிமலன்” என்றே பேசினவராத லால் காணுதாய். (காண்—அணங்காரம்.) “பாண்பெருமான் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுயின்கள்” என்று தேசிகன் பணித்தபடி ஸகல வேதார்த்தங்களையும் பத்துப் பாகரத் திலே அடக்கிப் பேசின பரம சதுராரதலால் காயுடையார். “கையினுச் சரிசங்கனாழியர்” என்று சங்கொடு சக்கரமேந்தின கழவை வறுபவித்தமை பற்றியும் “கரியவாடிப் புடை பர்த்து மிளிரிந்து செவ்வரியோடி கீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” என்று கண்ணழிகில் ஈடுபட்டும் பேசினமை பற்றியும் “சங்கொடு சக்கர மேந்துத் தடக்கையன் பங்கயத் கண்ணனைப் பாட” என்னுள். இவ்வாழ்வார் தமது சாதி நிலைமைக்கு ஏற்ப வாழ்ந்த சித்ததைக்கருதி உங்கள் புறமுக்கடை யித்யாதி அருளிச் செய்யப் பட்டது. இவரது சரிதையே ஸம்பந்தப்பட்ட லோகஸாங்க மஹாமுனிகளின் தன்மையைக் காட்டுவது போலுள்ளது செங்கற் பொடித் கூடை யித்யாதி. “எக்கனை முன்னமெழுப்புவான் வாய் பேசும் ஸங்காய்” என்பதில் ஒரு அழகிய பொருள்தொனிற்கும். (அதாவது—) எழுப்புவதாவது—துக்கிக் கொள்வது. எக்கனை என்றது பாகவதர்களை யென்றபடி. பாண்பெருமானே! உம்முடைய முதற் பாகரத்தில் “அடியார்க் கென்னை யாட்படுத்தசிமலன்” என்றசொல் கயத்தை நோக்குங்கால் பாகவதர்களை நீர் தோளில் துக்கிக் கொண்டாடுபவர் போலத் தெரிவின்றது. உமது கதையோ அப்படியில்தே. மஹாபாகவதரான லோகஸாங்க மஹா முனிசின் தோளின் மீதேறி நீர் இருத்ததாகவுள்ளது ஆகவே, முத்தறுமுன்னம் பாகவத செஷதவத்தை நீர் சொல்லிக் கொண்டது வாய்பேசு மத்தையே போலும் என்று விசேதமாகக் கூறுகிறபடி.

10. என்னெயின்வகிளியே.—பாண் பெருமானுக்கு அடுத்தவரும் ஸங்கலிஷ்டருமான திரு மங்கை யாழ்வாரை புணர்த்தும் பாகரமிது. இவ்வாழ்வார் இரண்ட ஆய்ச்சிகளுக்குப் பரப்பா ஸம்வாத மாக \* மாணமு மென்றோக்கி \* என்றொருபதிகம் அருளிச்செய்தவராதலால் இவ்வாழ்வார்த்தம் பாகரம் பரப்பா ஸம்வாதரூப மாகவே அமைக்கப்பட்டது. \* கிளிபோல் மிழற்றி நடத்து \* மென்கிளிபோல் மிக மிழற்ற மென்பேதையே” என்று பல பாகரங்களில் இவர் தன்மைக் கிளியாகச் சொல்லிக்கொண்டவ ராதலால் கிளியே! என்ற விளி இவர்க்குப் பொருத்தம். அன்றியும், சொல்லிற்றையே சொல்லுவது கிளியின் சூயசுபு. அதுபோல இவர் “மாதற் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கம் கூட” என்றபடி ஸம்மாழ்வார் பூரி ஸுத்திகளை யதுசரித்தே அருளிச் செய்பவராதலும் கிளிவென்றது. துண்டாமடி திருமங்கையாழ்வாருடைய கிடைபாளிப்பு. [வல்லியுன் கட்டுரைகள் பண்டே உன்வாய்ந்தும்.] இது கலியாணலோககி ஆண்டான் கூறுமது. “வாசிவல்லியிர்த்தனார்! வாழ்ந்தேபோம் கிரே” என்று நீர் மிகக் கடினமாகப் பேச வல்லியன்பது எனக்கு, [பண்டே—ர்] அவதரித்துப் பாகரம் பெகவதற்கு முன்னமே தெரிபுங்காணும் என்னுள். அதுகேட்ட கலியன் வல்லிகள் நீங்களே = “கொள்ளும் புகுளென்றிலிந்த கொண்க தன்னிக் கெழவிகோடும், அன்னிப்பறித்திட்டவன் மார்சென்றிந்து காண்மழிந்த தீர்வெனே” என்று அறவெட்டாதாகச் சொன்ன உன் பேசிக் கடினமா? என் பேசிக் கடினமா? நியே பார்க்கலாம்—என்றார். என்ற வுடனே \*கண்ணுதலானவுரை \*கண்ணோர வெவ்ருதி\* முதலிய திருமொழிகளில் தாம் அதுவந்திற்ற பாகவத செஷதவ காயுடையா றினைத்து \*கானே தாது மித்த என்னார். “உனக்கென்ன வேறுடையை” என்றது திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அஸ்தாரணமான திருமடல் திவ்ய பரபந்த வக்த்துத்தத்தை புளப்படுத்தியதாலும். [என்னாகும் போந்தாரோ இத்யாதி.]



கலியனுக்கு முன்னமே மந்துள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்கிற ஸங்கியை இவரோடு நிரம்பிற்று என்று தெரியக்கப்பட்டது.

[வம் ஆகி கொன்னுனை—மாயனைப் பாட.] ஆணையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே” என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெறுவதும் வல்லனை கொன்ற வரலாற்றையே; “கவன யானகொம் பொசித்த கண்ணென்னும்” இத்தயாதிகள் காண்க. [மாற்றுவர மாற்றழிக்க வல்லனை மாயனைப் பாட] ஏம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களைச் செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவார்த்தகோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இரத்தினுக்கு ஒரு தீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை யடக்கினானிறே. இக்கதையிலே கலியன் மிக்க வுற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் “குன்ற மெடுத்த ஆகிரை காத்தவன் தன்னை” என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய நிருகெடுத் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் “குன்றெடுத்த தோளினனை” என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விவகரணையுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டான் ஒவ்வொரு பாகரத்தானும் ஒவ்வொரு திருத் தகப்பனாரை யுணர்த்தினனென்று கிர்வகரிக் கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புகுந்தால் “பன்னி யுரைக்குங்கால் பாரதமாம்” என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதானுமென்று ஸங்கிப்பதமாயிற்று.

காண்டீவாழிவயதூராவஸீயாணம் மராயபுலங்கவிதா |

மொடிவாழிதூரவயபுலாஸிசெஷா ஸதாஃ கோபே ஸூரியாக |

திருப்பாவை உரை முற்றிற்று.

## நீராட்டம்—வெண்ணெயனைந்த

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]



அவதாரிகை :—யசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்ட வேணுமென்றதைப் பட்டு அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் வரித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் பலபடியாக ஸ்வார்த்தை சொல்லிப் புகழ்ந்தழைத்து மஞ்சனமாட்டி யதை அருளிக் செய்வது.

வெண்ணெயனைந்தருணுக்கும் வினையாடுபுழுதிபுங்கொண்டு \*  
திண்ணெனவிவ்வினிரவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கநானெட்டேன் \*  
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் \*  
நண்ணலரியபிரானே நாரணநீராடவாராய். (க)

வெண்ணெய்	வெண்ணெயனைந்தருணான	உன்னை	உன்னை
ஆனைந்த		திண்ணென	சீச்சயமாக
குறுக்கும்	மொகிதை காற்றததையும்	கான் ஒட்டேன்	கான் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்;
வினையாடு புழுதி	வினையாடுவதிலும் படித்த புழு	எண்ணெய்	{ தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வேண்டிய) எண்ணெயையும்
யும்	தையையும்	புளி பழம்	புளிப்பழந்தையும்
கொண்டு	(உடம்பை) கொண்டிருந்து, (அதனால்)	கொண்டு	ஸித்தமாக வைத்துக்கொண்டு
இ.இரா	இன்னுற இரயில்	இங்கு	இங்கே
தேய்த்து கிடக்க	{ உடம்பைப் பறிக்கையிலே) தேய்த்துக் கொண்டு படுத்திருக்கும்படி (விட)	எத்தனை போதும்	{ எவ்வளவு காலமாக [நெருகாமாக]



கலியனுக்கு முன்னமே மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் அவதரித்து, பன்னிருவர் என்றை ஸங்கியை இவரோடு நீரம்பற்று என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

[வல் ஆனை கொன்றுனை—மாயனைப் பாட.] ஆனையைக் கொன்ற விஷயத்தை ஒரு ஆச்சரியமாக எடுத்துப் பேசினவர் கலியன். “ஆவரிவை செய்தறிவார் அஞ்சனமாமலை போலே” என்ற பெரிய திருமொழி காண்க. அடிக்கடி கலியன் வாய்வெறுவதும் வல்லானை கொன்ற வரலாற்றையே. “கவன யானகொம் பொசித்த கண்ணென்னும்” இப்பாடிகள் காண்க. [மாற்றுவா மாற்றழிக்க வல்லானை மாயனைப் பாட] ஏம்பெருமான் தன் திறத்தில் மாறு செய்பவர்களது செருக்கை வெகு ஆச்சரியமாக அடக்குபவன் என்பதைக் காட்டுகின்ற சரிதைகளுள் கோவந்தநோத்தரண கதை மிகச் சிறந்தது. மாறுசெய்த இந்திரனுக்கு ஒரு நீங்கு மிழைக்காமலே கண்ணன் அவனது கொழுப்பை பாக்கினவிறே. இக்கதைமேல் கலியன் மிக்க ஆற்றமுடையவர்; பெரிய திருமொழியை முடிக்கும்போதும் “ருன்ற மெடுத்த ஆனை காத்தவன் தன்னை” என்றார்; சரமப் பிரபந்தமாகிய திருமெடுந் தாண்டகத்தை முடிக்கும்போதும் “ருன்றெடுத்த தோளினனை” என்றே தலைக் கட்டினார்.

ஆக விவ்மனையுள்ள பல்வகைப் பொருத்தங்களினால் ஆண்டான் ஒவ்வொரு பாகரத்தாலும் ஒவ்வொரு திருத்தகப்பனுவலாய்வுணர்த்தினனென்று கிரியவழிக்கும்படி. இப்பொருத்தங்களை இன்னமும் விவரிக்கப் புதுந்தால் “பன்னி புறார்க்கும்கால் பாரதமாம்” என்ற கணக்கிலே விரிவு பெரிதுடையதாகுமென்று ஸங்கிப்தமாகிறது.

கராலீவாடிவயஜ்ஜவாயீயாணம் மராயபுலங்கலி தா |

மொழிவாயுதிருவவயுபுசுபாசரிசெஷா ஸதாம் சிஷெ ஸூபாச |

திருப்பாவை உரை முற்றிற்று.



## நீராட்டம்—வெண்ணெயனைந்த

[பெரியாழ்வார் திருமொழி-2-4.]



அவதாரிகை :—பசோதைப்பிராட்டி கண்ணபிரானை நீராட்ட வேணுமென்றாகப் பட்டி அதுதற்குவேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் வரித்தப்படுத்தி அப்பிரானைப் பலபடியாக நல்வாரத்தை சொல்லிப் புதழ்ந்ததைத்து மஞ்சனமாட்டியதை அருளிச் செய்வது.

வெண்ணெயனைந்தருணுங்கும் வினையாடுபுழுதியுங்கொண்டு \*  
திண்ணெனவிவ்விராவுன்னைத் தேய்த்துக்கிடக்கநானொட்டேன் \*  
எண்ணெய்புளிப்பழங்கொண்டு இங்கெத்தனைபோதுமிருந்தேன் \*  
கண்ணளரியபிரானே நாரணநீராடவாராய். (க)

வெண்ணெய்	{ வெண்ணெயனைந்ததனுலான	உன்னை	உன்னை
அனைந்த		திண்ணென	கீச்சயமாக
ருணுங்கும்	மொச்சை காற்றத்தையும்	நான் ஒட்டேன்	நான் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்;
வினையாடு புழுதி	{ வினையாடுவதிறைப் படிந்த புழுதியும்	எண்ணெய்	{ (தேய்த்துக் கொள்வதற்கு வெண்டியு) எண்ணெயையும்
யும்		புளி பழம்	புளிப்பழத்தையும்
கொண்டு	(உடம்பிற்) கொண்டிருந்து, (அதனால்)	கொண்டு	வித்தமாக எவத்துக்கொண்டு
இ இரா	நுன்றை இரவின்	இங்கு	இங்கே
தேய்த்து கிடக்க	{ (உடம்பைப் படுக்கையிலே) தேய்த்துக் கொண்டு படுத்திருக்கும்படி. (விட)	எத்தனை போதும்	{ எவ்வளவு காலமாக [வெகு காலமாக]



திருந்தேன்	{ (உன் வரவை யெதிர்பார்த்து) இராவணத்தேன்;	நாரண	நாராயணனே!
கண்ணல்	{ (ஒருவராலும் ஸ்வயந்ததால்) அரிய	கீராட	கீராடுவதற்கு
விராவே	{ இடக்கூடாத ஸ்வாமியே!	வாராய்	வரவேறுமே.

கன்றுகளோடச்செனியில் கட்டெறும்புபிடித்திட்டால் \*  
தென்றிக்கெடுமரகில் வெண்ணெய்திரட்டி, விழுந்துமா காண்பன் \*  
கின்றமராமாஞ்சாயத்தாய் கீபிறந்ததிருவோணம் \*  
இன்றுகீரீராடவேண்டு மெம்பிரானோடாதேவாராய். (உ)

கின்ற	கிரீராவய்கின்ற	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
மராமரம்	ஸந்தராலெழுகூங்களை	திரட்டி	திரட்டி
சாயத்தாய்	{ (ஊடுருவ அம்பெய்து) சாயத்த வோன!	விழுங்குந்த	விழுங்கும்படியை
கன்றுகள்	பசுவின் கன்றுகள்	காண்பன்	பார்ப்பேன்.
ஒட	வெருண்டோடுபடி.	[வெண்ணெயே உனக்கு உண்ணக் கிடைக்காதன்றபடி.]	
செனியில்	(அக்கல் அகனின்) காதிஸ்	இன்று	இந்த நாள்
கட்டெறும்பு பிடி	கட்டெறும்பைப் பிடித்துப்	கீபிறந்த	கீ அவநித்த
பிடி இட்டால்	போகட்டால்	திரு ஒணம்	சீரவணக்கூதரமாகும்;
	(அதனால் அக்கன்றுகள் வெருண்டு)		(ஆகையால்)
தென்றி	சிதறிப்போய்	கீ	கீ
கெடும் துகில்	{ (கண்ணிசுக்க முடியாதபடி) ஒடிப்போய்விட்டால்,	கீர் ஆட வேண்டும்—;	
	(இன்பு கீ.)	எம்பிரான்! ஓடாதே வாராய்—.	

பேய்ச்சிமுலையுண்ணக்கண்டு பின்னையும்கில்லாதென்னெஞ்சம் \*  
ஆய்ச்சியரெல்லாருங்கூடி அழைக்கவுபநான் முலைதந்தேன் \*  
காய்ச்சினகீரோடுநெல்லி கடாரத்திற்பூரித்துவைத்தேன் \*  
வாய்த்தபுகழ்மணிவண்ணு மஞ்சனமாடகீவாராய். (க)

பேய்ச்சி	பூதணையினுடைய	நான்	{ (உன்மேல் அன்புகொண்ட) நான்
முலை	முலையை	முலை தந்தேன்	முலை (உண்ணக்) கொடுத்தேன்;
	(அவளுடைய உயிரோடும்)	நெல்லியொடு	நெல்லியையிட்டு
உண்ண	(கீ) உண்டுவிட	காய்ச்சின	காய்ச்சின
கண்டு	(அதைப்) பார்த்தும்	கீர்	வெங்கீரை
	(நான் அஞ்சி ஓடவேண்டியிருக்க, அந்நனம் செய்பாமல்)	கடாரத்தில்	சுருவத்தில்
பின்னையும்	என்	பூரித்து	{ கிதைத்த வைத்திருக்கிறேன்
கெஞ்சும்	நில்	வைத்தேன்	
லாது	{ என்மனம் என்மனம் கேளாமல்		பொருந்திய
ஆய்ச்சியர் எல்லா	{ இடைச்சிக்களெல்லாரும்		யசன்னைபுடைய
ரும்	{		{ கீர்மணிபோன்ற கிதத்தன
கூடி	ஒன்றுகூடி	மணிவண்ணு	கண்ணனே!
அழைக்கவும்	கூப்பாடுபோட்டுக் கதறவும்	மஞ்சனம் ஆட	கீராட
			கீ வாராய்—.

கஞ்சன்புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து \*  
வஞ்சகப்பேய்மகள் தஞ்ச வாய்முலைவைத்தபிரானே \*  
மஞ்சளுஞ்செங்கமுரீரின் வாசிகையும்நாறுசாந்தும் \*  
அஞ்சனமுங்கொண்டுவைத்தே னழகனேகீராடவாராய். (ச)



கஞ்சன்	கம்மனுடைய	வாய் வைத்த	வாயைவைத்த
புணர்ச்சியில்	கபடமான ஆலோசனையினாலே	சிரானே	சிரபுவே!
வந்த	(கவிவாதா) வந்த	(உன்மேனி கிறம்பெறும்படி சாத்துவதற்கு உரிய)	
கடிய	{ (அணுராசைத்தாலே) க்ஞா	மஞ்சளும்	மஞ்சளையும்
சகபம்	மான		
உதைந்து	சகடத்தை	செங்கழுநீரின்	{ (நீராடிய பிறகு சாத்திக்
வஞ்சகம்	{ (நிறுவவுகளால்) உதைத்து	வாசிகையும்	கொள்ள வேண்டிய) செங்
பேய்கள்	முறித்துவிட்டு,	நாறு சாந்தும்	சுழுகி மாலைபையும்
தஞ்ச	வஞ்சனை யுள்ள	அஞ்சனமும்	பரிமளிதமான் சந்தந்தையும்
மூலம்	பூதனை பாராவான்		(கண்களிலிடும்) மையையும்
	முடிபுர்ப்படி		கொண்டு வைத்தேன்—;
	(அவனுடைய) முலைகளே		அழகனே! நீராட வாராய்—.

அப்பங்கலந்தகிற்றுண்டி அக்காரம்பாவிற்கலந்து \*  
சொப்படநான்சுட்டுவைத்தேன் தின்ன வறுதியேல்கம்பி \*  
செப்பிளமென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச்சிரிப்பர் \*  
சொப்படநீராடவேண்டும் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய்.

(ரு)

கம்பி	(பால சாபலத்தால்) பூர்ணனே!	கலந்த	(அப்படியே) சேர்ந்த
செப்பு	(நீ நீராடாதிருந்தால்)	கிற்றுண்டி	கிற்றுண்டியையும்
இள மெல்	பொற்கலசம்போன்ற	சொப்பட	கன்றாக
முலையார்கள்	{ இள மையான மெல்லிய		நான் சுட்டு வைத்தேன்—;
சிறு புறம் பேசி	{ முலையையுடைய மாதர்கள்		(நீ அவற்றை)
கிரிப்பர்.	{ (உன்மேலே) அற்பமான குற்	தின்னல் உறுதி	{ தின்னவிரும்பினோயாகின்
	{ நக்களை மறையிற் சொல்லி	சொப்பட	கன்றாக
	பரிமளிப்பார்கள்.		நீராட வேண்டும்—;
பாலில்	(அன்றியும்)	சிரான்	ஸ்வாமியே!
அக்காரம்	பாலிலே	சோத்தம்	உனக்கு ஓரஜ்ஜலி;
கலந்த	வெள்ளை கட்டையை		இவ்வக வாராய்—
அப்பம்	சேர்த்து (பிசைந்து)		
	அப்பத்தையும்		

எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி விளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி \*  
கண்ணைப்புரட்டிவிழித்துக் கழைகண்டுசெய்யும்பிரானே \*  
உண்ணக்கனிசுந்தருவன் ஓலிகடலோதநீர்போலே \*  
வண்ணமழையகம்பி மஞ்சனமாடநீவாராய்.

(சு)

எண்ணெய்	{ எண்ணெய் கிறைந்த குடத்தை	சிரானே	ஸ்வதந்தானே!
குடத்தை	உருட்டிவிட்டு	கனிசுள்	(கல்லி) பழக்களை
உருட்டி	{ (உறங்கிமுற) சிறு குழந்தை	உண்ண	(நீ) உண்ணும்படி
இள பிள்ளை	{ களை	தருவன்	(உனக்குக்) கொடுப்பேன்;
கிள்ளி	கையால் வெறுக்கெனக் கிள்ளி	ஒலி	கோலியாகின்ற
எழுப்பி	{ (துக்கம்விட்டு) எழுந்திருக்கச்	கடல்	சடலினுடைய
கண்ணை	{ செய்து	ஒதம்	அலிகையையுடைய
	கண் இமையை	நீர் போலே	ஐயம்போலே
புரட்டி விழித்து	{ தலைபூசுகமாற்றி	வண்ணம் அழகிய	{ திருமேனியின் கிறம் அழகா
கழைகண்டு	{ (அபழுச்சி காட்டி) விழித்த	கம்பி	{ கிருக்கப் பெற்ற
செய்யும்	பொறுக்கமுடியாத நம்புகளை		உத்தமயுகளுனே!
	செய்துவருகிற		மஞ்சன் தூ. நீ வாராய்—.



சுறந்தநற்பாலுந்தயிருங் கடைந்து நிமேல்வைத்தவெண்ணெய் \*  
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றநியேனெம்பிரானே \*  
சிறந்தநற்குயலர்தூற்றும் என்பதனற்பிறர்முன்னே \*  
மறந்துமுரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாடகீவாராய்.

(எ)

எம்மோனே—!

சுறந்த	{ (அந்தந்த காலங்களில்) கறக்கப்பட்ட	சிறந்த நல் தாய்	{ (எல்லாரிலும் குழந்தைக்குச் சிறக்கின்ற பெற்ற தாயும் பழி சொல்லுகின்றனே!' என்று சொல்லுவார்களே— என்ற ஆச்சத்தினால்
நல் பாலும்	நல்ல பாலையும்	அகர் தூற்றும்	
தயிரும்	தயிரையும்	என்பதனால்	
கடைந்து உறி	{ (தயிரைக் கடைந்து) உறியில்	சிறர் முன்னே	அயனரெதிரில்
மேல் வைத்த	{ வைத்திருக்கிற வெண்ணெ	மறந்தும்	நூபகந்தவறியும்
வெண்ணெய்	யையும்,		
பிறந்ததுவேமுதல்	{ (நீ) பிறந்தவன்று தொடங்கி	உரை ஆட மாட்	{ (உனக்குக் குறைவைத் தருகின்ற) சொகலைச் சொல் வமாட்டேன்;
ஆக		டேன்	
பெற்று அறிவேன்	கண்டறியேன்;		மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்—

கன்றினைவாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து \*  
பின்னொடர்ந்தோடியோர்பாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டாட்டினாய்போலும் \*  
விந்திறத்தேனல்லேன்மம்பி நீபிறந்ததிருகன்னுள் \*  
கன்றுநீநீராடவேண்டும் நாரணுவோடாதேவாராய்.

(அ)

கன்றினை	கன்றினுடைய	பிடித்துக் கொண்டு	பிடித்துக்கொண்டு
வால்	வாலிலே	ஆட்டினாய் போ	ஆட்டினவனெனான் (நீ);
ஒலை கட்டி	ஒரு ஒலையைக்கட்டி	தும்	
(கன்றினை)	{ (அனாரத் தன்மையினால் உன் லைக் கொல்லவந்த ஆத்) கன்றை	கம்பி	{ ஒன்றி றும் குறைவில்லாத வனே!
(மறி குணிலாகக்கொண்டு, அனாரா வேசமுள்ள வினாமரத்தின்)			(நான்)
கனிகள்	பழக்கள்	கின் திறத்தேன்	{ உன் விஷய மொன்றையு மறி அல்லேன்
உதிர	{ (உமே) உதிர்த்து விழும்படி		{ பாதவளா பிராகின்றேன்;
எறிந்து	விதி		(அது கிடக்கட்டும்.);
பின்	பின்பு	நீ பிறந்த	நீ அவதரித்த
ஒடி தொடர்ந்து	ஒடிப்போய்	நல் திரு கான்	திருநகரத்திரமாகும் (இக்கான்);
ஒர் பாம்பை	{ (காளியெனென்ற) ஒரு னாய்		(ஆலையால்)
	பத்தை		நீ மன்று நீர் ஆட வேண்டும்—;
			நாரணு ஓடாதே வாராய்—

பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியனைந்தபொன்மேனி \*  
காணப்பெரிதுமுகப்பன் ஆகிலுங்கண்டார்பழிப்பர் \*  
நாணெத்தையுமிலாதாய் நப்பின்னைகாணிற்சிரிக்கும் \*  
மாணிக்கமேயென்மணியே மஞ்சனமாடகீவாராய்.

(ஐ)

பூணி	பசுக்கள் கட்டிய	உகப்பன்	(நான்) விரும்புவேன்;
தொழுவினில்	கொட்டகையிலே	ஆகிலும்	ஆனதும்
புரீகு	துறைத்து	கண்டார்	(உன்னைப்) பார்ப்பவர்கள்
புழுதி அகிரந்த	{ புழுதி மண்ணி லலைந்து அத னால் மாக படிந்த		
பொன் மேனி	(உனது) அழகிய உடம்பை	பழிப்பர்	{ (இவன் என்னை வளர்ப்பது அழகர யிருக்கின்றது' என் று என்னை) எகவர்கள்;
காண	பார்ப்பதற்கு		
பெரிதும்	மிகவும்		(அன்றியும்.)



சத்தனையும் காண்	சிறிதும் ஐந்துபென்பது இல்	சிரிக்கும்	சிரிப்பான்;
இலாதாய்	நாதவனே!		
கப்பின்னை	கப்பின்னையானவன்		என் மானிக்கமே! (என்) மணியே!
காணில்	{ நீ இப்படி இருப்பதைக் கண் டால்		மஞ்சனம் ஆட நீ வராய்—

கார்மலிமேனிரிறத்துக் கண்ணபிரானையுசந்து \*  
வார்மலிகொல்கையசோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றை \*  
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபாடல் \*  
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் நிவினையாதுயிரே.

(௧௦)

கார்	காளமேகத்திற் காட்டினும்	மலி	சிறந்த
மலி	சிறந்த	தொல்	பழமையான
மேனி நிறத்து	நிறமேனி நிறத்தையுடைய	புதுவை	புதிதில்விபுத்தூர்க்கு
கண்ணபிரானை	கண்ணபிரானை	கோன்	நிர்வாணகரான
வார் மலி	{ கச்சுக்கு அடக்காமல் விழு கின்ற	பட்டர்பிரான்	பெரியாழ்வார்
கொல்கை	ஸ்தனங்களைபுடைய	சொன்ன	அருளிச்செய்த
அசோதை	யசோதைப்பிராட்டி.	சீர் மலி	அழகு நிறைந்த
உகத்து	விரும்பி	செந்தமிழ்	செந்தமிழாலாகிய
மஞ்சனம் ஆட்டிய	நீராட்டின	பாடல்	(இப்) பாசுரங்களை
ஆற்றை	ப்ரகாரத்தை—	வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
பார்	பூமிமேலே	யாதும்	சிறிதும்
		நிவினை இவர்	பாவநிலைதவராவர்.

அடிவரவு :—வெண்ணெய், கன்று, பேய்ச்சி, கஞ்சன், அப்பம், எண்ணெய், சுறந்த, கன்றினை பூனி, கார், பின்னை.

## பூசுக்குடல்—ஆநிரை மேய்க்க

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-7.]



[கண்ணபிரானை நீராட்டினவின் பூசுக்குடலாவென்று யசோதைப் பிராட்டி அழைத்தமை கூறுவது.]

ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி அருமருந்தாவதறியாய் \*  
கானகமெல்லாந்திரிந்து உன்கரியநிறுமேனிவாட \*  
பாணையிற்பாலைப்பருகிப் பற்றுதாரெல்லாஞ்சிரிப்ப \*  
தேனிலினியபிரானே செண்பகப்பூசுக்குட்டவாராய்.

(௧)

தேனில்	தேனைக்காட்டினும்	கரிய	ச்யாமரான
இனிய	போக்யனாயிருக்கிற	நிறு மேனி	அழகிய நிறுமேனி
பிரானே	ப்ரபுவே!	வாட	வாழும்படி.
பற்றுதார் எல்லாம்	பாணையெல்லாம்	என்கம் எல்லாம்	{ காட்டிடம் முழுதும் திரிந்து
சிரிப்ப	பரிதாபிக்கும்படி.	திரிந்து	{ கொண்டு
பாணையில் பாலை	{ (சுறந்த) பாணையிலே யுள்ள	ஆ நிரை	பகக்கனின் திரனை
பருகி	{ பச்சைப் பாலைக் குடித்து	மேய்க்க	மேய்ப்பதற்கு
	(சின்பு)	நீ போதி	நீ போகிறாய்;
உன்	உன்னுடைய		



அரு மருந்து	(நீ உன்னை) பெறுதற்கரிய தேவாமருதம் போன்றவனு தலை	(இனி நீ கன்று மேய்ப்பதை விட்டிட்டு)	சென்பகம் பூ	சென்பகப்பூவை
ஆறியாய்	அழிகியுயில்லை;		குட்ட	(நான்) குட்டிம்படி வருவாயாக.

கருவுடைமேகங்கள் கண்டால் உன்னைக்கண்டாலொத்குய்கண்கள் \*  
உருவுடையாயுலகேழும் உண்டாகவந்துபிறந்தாய் \*  
திருவுடையாள் மணவாளா திருவரங்கத்தேகிடந்தாய் \*  
மருவி மணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச்சுட்டவாராய். (உ)

கண்கள்	கண்களானவை	திரு உடையாள்	{ (உன்னை) எப்பத்தாகவுடைய
உன்னை கண்டால்	உன்னைப்பார்த்தால்		பிராட்டிக்கு
கரு உடை மேகங்	கர்ப்பத்தைய உடைய [நீர்	மணவாளா	நாயகனே!
கள்	கொண்ட] மேகங்களை	திரு அரங்கத்தே	கோயிலிலே
கண்டால்	பார்த்தால் (அதை)	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
ஒக்கும்	ஒத்துக் குளிக்கின்ற	மணம்	வாணனை
உரு உடையாய்	வடிவையுடையவனே!	மருவி கமழ்கின்ற	நீங்காமலிருந்து பரிமளிக்கிற
உலகு ஏழும்	ஏழுகள்களும்	மல்லிகைப்பூ	மல்லிகைப்பூவை
உண்டாக	ஸத்தைபெறும்படி		குட்ட வாராய்—.
வந்து பிறந்தாய்	திருவவதரித்தவனே!		

மச்சொடுமாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்கு \*  
கச்சொடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவையேறி \*  
நிச்சலுந்திமைகள் செய்வாய் நீள்திருவேங்கடத்தெந்தாய் \*  
பச்சைத்தமனகத்தோடு பாதிரிப்புச்சுட்டவாராய். (ங)

மச்சொடு	மாளி	{ கடுகிலையிலும் மேல் கிலையிலும்	(இப்படியே)
கையேறி		ஏறிப்போய்	பாதித்தாய்
மாதர்கள் தம்		பெண்களிருக்கிற குடத்திலே	நிமைகள்
இடம் புக்கு		புருந்து	துஷ்டசேஷஸகளை
கச்சொடு		{ (அவர்களுடைய முலைகளின்	செய்வாய்
பட்டை		மேலிருந்த) கச்சுக்களையும்	செய்யவனே!
கிழித்து		பட்டைகளைபுழை	நீள்திருவேங்க
காம்பு தலை		கிழித்துவிட்டு	உயர்ந்த திருமலையிலெழுந்த
அவை		{ (மற்றும் அப்பெண்கள் உருத்	குளியிருக்கிற
கீறி		தள்ள) கரைகட்டின சேலை	எந்தாய்
		பையும்	எவ்வாறியோ!
		கிழித்துப்போட்டு	பச்சை
			பசு நிறமுள்ள
			தமனகத்தோடு
			மருக்கொழுந்தையும்
			பாதிரிப்பு
			பாதிரிப்புதலையும்
			குட்ட வாராய்—.

தெருவின் கண்கின் றிள வாய்ச்சிமார்களைத் திமைசெய்யாதே \*  
மருவுந்தகப னமுஞ்சீர் மாலையணங்கமழ்கின்ற \*  
புருவங்கருங்குழல்நெற்றி பொலிந்தமுகிற்கன்றுபோலே \*  
உருவமழகியநம்பி உகந்தினைகுட்டிவாராய். (ச)

புருவம்	புருவங்களையும்	மு கில் கன்று	{ மேகக் கன்றுபோலே
கரு குழல்	கருநிறமான உத்தலையும்	போலே	
நெற்றி	{ (இவ்விரண்டிற்கும் இடைப	உருவம் அழகிய	வடிவமழகிய
	துள்ள) நெற்றியையும்	நம்பி	கிறந்தோனே!
பொலிந்த	கொண்ட	தெருவின் கண்	{ தெருவிலே நின்றுகொண்டு
	விளங்குகின்ற	கின்று	



இள ஆய்ச்சி மாரி களை	இடைச்சிவாகினை	சிர் மாரி	அழகாமாரிகள்
நிலை செய்பாடு	நீம்புசெய்பாமலிரு;	மணம் கமழுகின்ற	வாலை விசுன்றன;
மருவும்	மருவையும்	நுனை	துவற்றை
தமனகமும்	{ தமனகந்தையும் (சேர்த்துக்கட்டின)	உகந்து	மநிழ்ச்சி கொண்டு
			சூட்ட வாராய்—.

புள்ளினைவாய்பிளந்திட்டாய் பொருகரியின்கொம்பொசித்தாய் \*  
கள்ளவரக்கியைமூக்கொடு காவலனைத்தனைகொண்டாய் \*  
அள்ளிவேண்ணெய்விழுங்க அஞ்சாதடியேனடித்தேன் \*  
தெள்ளியகிரிலெழுந்த செங்கழுநீர்குட்டவாராய். (௫)

புள்ளினை	பகாலாரனை	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
வாய் பிளந்திட்டாய்	வாய்நிழித்தும் பொருகட்டாய்	அள்ளி விழுங்க	வாரிவிழுங்க
பொரு	புத்தோற்றுகமான	அஞ்சாது	சிறிதும் பயப்படாமல்
கரியின்	ருவனயாமிடத்தின்	அடியை	{ எப்போது குழந்தை மேத்து
கொம்பு	கொம்பை		வெண்ணெய் விழுக்கப்
ஒசித்தாய்	பறித்தவனை!		போகிறது! என்றிருந்த
கள்ளம் அரக்கி	{ வஞ்சனையை யுடைபராக்ஷனி	அடித்தேன்	அடித்தேன்;
யை மூக்கொடு	யாகிய குர்ப்பணகையின்		(அம்பிழையைப்பொறுத்த)
	மூக்கையும்	தெள்ளிய	தெளியான
காவலனை	{ (அவருக்குப்) பாதுகாவலா	கிரில்	கிரிலே
தலை	யிருந்த ராணனுடைய	எழுந்த	உண்டான
கொண்டாய்	தலையையும்	செங்கழுநீர்	செங்கழுநீரை
கீ	அறுத்தவனே!		சூட்ட வாராய்—.
	(இப்படிப்பட்ட) கீ		

எருதுகளோடுபொருதி யேதுமுலோபாய்காண்கம்பி \*  
கருதியநிலைகள்செய்து கஞ்சனைக்கால்கொடுபாய்ந்தாய் \*  
தெருவின் கண்திலைகள்செய்து சிக்கெனமல்லர்களோடு \*  
பொருதுவருகின்றபொன்னே புண்ணிப்பூச்சுடல்வாராய். (௬)

கம்பி	சிறத்தோனே!	பாய்ந்தாய்	பாய்ந்தவனே!
(நப்பின்னையை மணம் புணர்வதற்காக)			(அக்ஞாந்மூலமாயழைக்கப்பட்டிக் கம்பி
எருதுகளோடு	எழுநிவுபங்களுடன்		னரண்மனைக்குப் போகும்போது)
பொருதி	பொர்செய்ய நின்றாய்	தெருவின் கண்	தெருவிலே
ஏதும்	எதிலும் [ஒன்றிலும்]	நிலைகள் செய்து	{ நிலைகளைச் செய்துகொண்டு
உலோபாய் கான்	{ விருப்பமின்றாதவனா கிராகிள்	சிக்கென	வலிமைவாக
	ருய்;		
கருதிய	{ (கம்பனை உன்மேல் செய்வ)	மல்லர்களோடு	{ (சாணுரமுஷ்டகரென்னும்)
	கினைத்த		மல்லர்களுடனே
நிலைகள்	நீம்புகளை	பொருதுவரு	{ பொர்செய்துவந்த
செய்து	(கீ அவன்மேற்) செய்து	கின்ற	
கஞ்சனை	(அந்தக்) கம்பனை	பொன்னே	{ பொன் போலருமை
கால் கொடு	காலினும் [காலைக்கொண்டு]		வானவனே!
			புண்ணிப்பூ சூட்ட வாராய்—.



குடங்கனெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே \*  
மடங்கொன்மதி முகத்தாரை மால்செய்யவல்லவென்மைந்தா \*  
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபினவாகமுன்கிண்டாய் \*  
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சுட்டவாராய். \* (ஏ)

குடங்கள்	பலகுடங்களை	மால் செய்யவல்ல	மயக்கவல்ல
எடுத்து	துக்கி	என்மைந்தா	எனதுபுத்திரனே!
ஏறவிட்டு	உயர்வெறிந்து (இப்படி)	முன்	கரளீர்மாவதாரத்திலே
கூத்து ஆட	குடக்கூத்தை யாடுவதற்கு	இரணியன்	கெஞ்சு மூரணியாணை ரணுடைய
வல்ல	ஸாமர்த்தியமுடைய	சை	மார்பை
எம் கோவே	எம்முடைய தலைவனே!	இடத்திட்டு	(திருவுகிர்த்தி) ஊன்றவைத்து
மடம் கொள்	{ மடப்பென்ற குணத்தை யுடைய	திருபினவு ஆக	இரண்டுளவாகப் போம்படி
மதி முகத்தாரை	{ சந்தரன் போன்ற முகத்தையு டைய பெண்களை	கிண்டாய்	மனத்தவனே!
		குடந்தை	திருக்குடந்தைசில்
		கிடந்த	பள்ளிகொள்ளுகிற
		எம் கோவே	எமது தலைவனே!
		குருக்கத்திப்பூ	சூட்ட வாராய்—

சீமாலிகனவனெடுத்தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய் \*  
சாமாறவனைநீயெண்ணிச் சக்கரத்தால்தலைகொண்டாய் \*  
ஆமாறறியும்பிரானே அணியரங்கத்தேகிடந்தாய் \*  
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தாய் இருவாட்சிப்பூச்சுட்டவாராய். (அ)

சீமாலிகன் அவனெடு	மாலிகன் என்ற பெயரை யுடையவனெடு	ஆம் ஆறு	நடத்தவேண்டியவைகளை
தோழமை கொள்	ஸ்கேஹம் செய்துகொள்ளுதற் கும்	அறியும்	அறியவல்ல
வல்லாய்	வல்லவனாய்,	பிரானே	ப்ரபுவே!
அவனை	அந்த மாலிகனை	அணி	அழகிய
நீ	நீ	அரங்கத்தே	கோயிலிலே
சாம் ஆறுஎண்ணி	{ செத்துப்போம் வழியையும் ஆனோசித்து	கிடந்தாய்	பள்ளிகொண்டிருப்பவனே!
சக்கரத்தால்	சக்ராயுதத்தினால்	என்னை	எனக்கு
தலை கொண்டாய்	தலையை மறுத்தாய்;	ஏமாற்றம் தவிர்த்தாய்	{ துன்பத்தைப் போக்கினவனே! தாய்
		இருவாட்சிப்பூ	சூட்ட வாராய்—

மாலிகனென்னுமொருவன் முதலில் கண்ணெடு மிகவும் ஸ்கேஹமாகிருந்து பல அந்தரக்  
களையும் பசுன்று, சிறகு அஹங்காரப்பட்டதனால் சக்கராயுதம் பரிஷித்திற் றியாலுமாக அவன் கண்ண  
னால் தலையறுத்தொழிக்கப் பட்டானென்பது சுருக்கமான வரலாறு. சீமாலிகன் - பூரிமாலிகன்.

அண்டத்தமரர்கள்கூழ் அத்தாணியுள்ளங்கிருந்தாய் \*  
தொண்டர்கள்நெஞ்சிலுறைவாய் தாமலரான் மணவாளா \*  
உண்டிட்டுலகையேழும் ஓராலிலையிற்றுகில்கொண்டாய் \*  
கண்டுநாணுன்னையுக்கக் கருமுசைப்பூச்சுட்டவாராய். (ஆ)

அத்தாணியுள்	அருகான இடத்திலே (ளேவிக்குப்படி)	தொண்டர்கள்	அடிபார்களுடைய
அமரர்கள்	தேவர்கள்	நெஞ்சில்	ஹ்ருதயத்தில்
சூழ்	சூழ்த்திருக்க	உறைவாய்	வளிப்பவனே!
அக்கு	அயர்கள் நடுவில்	தாமலரான்	{ பரிசுத்தமான தாமரைமலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிராட் யுக்கு
அண்டத்து	பரமபதத்தில்	மணவாளா	கொழுநனே!
இருந்தாய்	வீற்றிருப்பவனே!		



(மீரையகாலத்தில்)  
உலகின் எழும் எழு உலகக்களையும்  
உண்டிட்டு உண்டாக்கி  
ஓர் ஆல் இலையில் ஒரு ஆலிலையில்  
தலில் கொண்டு போகத்திறையைக் கொண்ட  
டாய் வளே!

கான் கான்  
உன்னை கண்டு நீ பூச்சுநாயதைப் பார்த்து  
உக்கக் மகிழும்படி  
கருமுகைப்பூ கருமுகைப்பூவை  
சூட்ட வாராய்—

செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி \*  
எண்பகர்ப்பூவுங்கொணர்ந்தேன் இன்றிவைசூட்டவாவென்று \*  
மண்பகர்கொண்டாளை ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்தனிம்மாலை \*  
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. (கௌ)

செண்பகம் 'செண்பகப்பூவும்  
மல்லிகையோடு மல்லிகைப்பூவும்  
செங்கழுநீர் செங்கழுநீர்ப்பூவும்  
சூருவாட்சி இருவாட்சிப்பூவும் (ஆகிய)  
எண்பகர் { (இன்னதின்னதென்று) எண்  
ணிக் கொல்லப்படுகிற  
பூவும் மலர்களையெல்லாம்  
கொணர்ந்தேன் கொண்டு வந்தேன்;  
மின்று இப்போது  
இவை சூட்ட இப் பூக்களைச் சூட்டும்படி  
வா வருவாயாக \*  
என்று என்று—

பகர் மண் { (சாந்திரங்கனில் தன்னதாகச்)  
கொண்டாளை கொல்லப்பட்ட மண்ணை  
(இரந்து) கொண்டவனை  
ஆய்ச்சிமகிழ்ந்து பச்சையை மகிழ்ச்சி கொண்டு  
உரை செய்த சொல்லியவற்றை  
பண்பகர் சாகமாகவே சொல்லுகின்ற  
வில்லிபுத்தூர் } பூ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்  
கோன் } வாறுகாரை  
பட்டர்பிரான் } பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த  
சொன்ன }  
இ மாலை இந்தச் சொல் மாலைபும்  
பத்தே ஒருபத்தே!

[இது பொரு அற்புதமான பதிகம் என்றபடி.]

அடிவரவு :—ஆரிரை, கரு, மச்சு, தெரு, புன், எருது, குடம், சீமாலிகன், அண்டம், செண்பகம்  
இந்திரன்.

## காப்பிடல்—இந்திரனோடுபிரமன்

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 3 - 8.]

மச்சோதைப்பிராட்டி கண்ணிராளை நீராட்டிக் குழல்வாரிப் பூச்சுட்டின பின்பு, அவனுக்கு நகுஷ்ட  
நோஷம் வாராதபடி காப்பிடவேண்டுமென்று கருதி, 'நீ போதுபோன வேளைவில் நாற்சந்தி முதலிய  
இடங்களில் கில்லாதே' என்று அப்பிராளை அழைத்துக் காப்பிட்டபடியை அருளிச்செய்தது.

இந்திரனோடுபிரமன் ஈசனியைவரெல்லாம் \*  
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவராய்வந்துநின்றார் \*  
சந்திரன்மாளிகைசேரும் சதுரர்கள்வெள்ளறைநின்றாய் \*  
அந்தியம்போதிதுவாகும் அழகனேகாப்பிடவாராய். (க)

சந்திரன் சந்திரனாவன்  
மாளிகை சேரும் { விடுகளின்மேல்கிலையிலே சே  
ரப் பெற்ற  
சதுரர்கள் வெள் ளைமர்த்தர்கள் வளிக்கின்ற திரு  
ளறை } வெள்ளறைமேலே

நின்றாய் நின்றவனே!  
அழகனே அழகு உடையவனே!  
இந்திரனோடு இந்திரனும்  
பிரமன் ப்ரஹ்மாவும்



சான்	குதிரனும்	இத	இக்காலம்
இமையவர்	மற்றுமுள்ள தேவர்களும்	அம்	அழகிய
எல்லாம்	(ஆகிய) பாவனும்	அந்தி போதும்	நாயம் ஸந்தபாகாலமாகும்;
மா மந்திரம்	சிறந்த மந்திர புஷ்பக்களைக்		(ஆனையால்)
மலர் கொண்டு	கொண்டு		{ (நான் உனக்கு ரகசியமாக)
உவர் ஆப் வந்து	{ (மிகக் ஸபீயமாகவும் மிகக்	காப்பு இட	{ திருவந்திக் காப்பிடும்படி
	தூரமாகவு மல்லாமல்) கடு		
	விடத்திலிருப்பவராக வந்து	வாராய்	கருவாயாக.
மறைந்து நின்றார்	மறைந்து நிற்கிறார்கள்;		

கன்றுகளில்லம்புகுந்து கதறுகின்ற பகவெல்லாம் \*  
 நின்றொழிந்தேனன்னைக்கடவி நேசமேலொன்றுமிலாதாய் \*  
 மன்றினில்லேலந்திப்போது மதிட்டிருவெள்ளைநின்றாய் \*  
 நன்றுகண்டாயென்றன்சொல்லு நாணுன்னைக்காப்பிடவாராய். (உ)

மதிள்	மதிளரணையுடைய	கன்றுகள் இல்லம்	கன்றுக ளிருக்கு மிடத்திலே
திருவெள்ளை	திருவெள்ளைமேலே	புகுந்து	சேர்ந்து
நின்றாய்	நின்றருளினவனே!	கதறுகின்ற	கதறுகின்றன;
மேல்	(என்) மேல்		(ரி)
ஒன்றும்	அல்லமும்	அந்தி போது	அந்தி வேளையில்
நேசம் இலாதாய்	அன்பில்லாதவனே!	மன்றில்	நாற்சந்தியில்
உன்னை கடவி	உன்னைக் கடவிக்கொண்டு	கில்லேல்	கில்லாதே;
நின்றொழிந்தேன்	நின்றவழிட்டுடன்;	என் தன் சொல்லு	என்னுடைய வார்த்தை
	(அதனால்)	நன்று கண்டாய்	(உனக்கு) கல்லதாருங்கிடாய்
பக எல்லாம்	பகக்கொல்லாம்	நான் உன்னை காப்பு இட வாராய்—	

செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சிதைத்திட்டு \*  
 அப்போதுநாணரப்பப்போய் அடிசிலுமுண்டிலையான்வாய் \*  
 முப்போதும்வானவரேத்தும் முனிவர்கள்வெள்ளைநின்றாய் \*  
 இப்போதுநானொன்றுஞ்செய்யேன் எம்பிரான்காப்பிடவாராய். (ங)

ஆன்வாய்	என்னை ஆளப் பிறந்தவனே!	சிதைத்திட்டு	அழித்துவிட்டு (நிற்க)
முப்போதும்	முன்று காலத்திலும்	அப்போது	அக்காலத்தில்
வானவர்	தேவர்கள்	நான்	நான்
எத்தம்	ஸ்தோத்திரஞ் செய்கின்ற	உசப்ப	கோடித்துச் சொல்ல
முனிவர்கள் வெள்	{ (உன் மக்களத்தையே) என்		{ (செத்தடிப்போது) என்மருகி என்
ளறை	னுமிறுவர்களுடைய திரு		முன் கில்லாமல்)
	வெள்ளைமேலே		
நின்றாய்	நிற்பவனே! (ரி),	போய்	அப்பாற்போய்
செப்பு ஒது	{ பொற்கலசக்களை (உவமையாக	அடிசிலும்	சோற்றையும்
	கசி) சொல்லத்தகுந்த	உண்டிவி	உண்ணாமலிருந்திட்டாய்;
மென்முலையார்கள்	{ மெல்லிய முலையை புடைய	இப்போது	இந்த ஸமயத்திலே
	ஸ்திரிகள் (விளையாட்டாகச்	நான் ஒன்றும்	நான் உன்னை (மருட்டுதல் முத
	செய்த)	செய்யேன்	லியன்) ஒன்றும் செய்ய
சிறு சோறும	மணற்சோற்றையும்		மாட்டேன்;
(சிறு) இல்லம்	மணல் வீட்டையும்		எம்பிரான்காப்பிட வாராய்—

கண்ணில்மணற்கொடுதுவிக் காலிஹம்பாய்ந்தனையென்றென்று \*  
 எண்ணரும்பினைகள்வந்திட்டு இவரால்முறைப்படுகின்றார் \*  
 கண்ணனவெள்ளைநின்றாய் கண்டாரோடேதீமைசெய்வாய் \*  
 வண்ணமேவேலையதொப்பாய் வள்ளலேகாப்பிடவாராய். (ச)



கண்ணனோ முழி கிருஷ்ணனோ!  
வெள்ளறை கின்றாய்!—  
கண்டரோடே கண்டகரோடெல்லாம்  
நீமை செய்வாய் தீயு செய்பவனோ!  
வண்ணம் திருமேனி நிறம்  
மேலை அது கடலின் நிறத்தை  
ஆப்பாய் ஒத்திருக்கப்பெற்றவனோ!  
வண்ணலை உதாரனோ!  
என் அரு { எண்ணுவதற்கு அருமையான  
(மிகப்பல)  
ரிசன்கள் இவர் இப்பின் லின்கள்

வந்திட்டு வந்திருந்து  
மணல் கொடு மணலெக்கொண்டு வந்து  
கண்ணில் துளி கண்ணில் துளியிட்டிடு  
(அதனோடு நிலலாமல்)  
காலினால் பாயம் } காலினாலும் உடைத்தாய்;  
நீரை }  
என்று என்று என்று பந்தரஞ் சொல்லி  
(நீ செய்புந்நீம்பைக் குறித்து)  
முறைப் படுகின் } முறைவிடா கின்றார்கள்;  
ரு }  
(ஆதலால் அங்கே போவதைட்டு)  
காப்பு இட வாராய்—

பல்லாயிரவரிவ்வுரிற் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார் \*  
எல்லாமுன்மேலென்றிப்போகாது எம்பிரான்நீயிங்கேவாராய் \*  
நல்லார்கள் வெள்ளறைகின்றாய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி \*  
சொல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சொப்படக்காப்பிடவாராய். (ரு)

இ ள்ளில் { (பஞ்சலக்ஷம் குடியுள்ள இவ்  
வூரிலே  
தீமைகள் செய் } தீய்புகளைச் செய்பவர்களுடைய  
வார் }  
ரிசன்கள் சிறுவர்கள்  
பல் ஆயிரவர் { அனேக ஆயிரக்கணக்கானவ  
ராவர்;  
எல்லாம் { அவர்கள் செய்யும் தீய்புக  
ளெல்லாம்  
உன் மேல் அன்றி உன்மேலெல்லாமல்  
(மேலெருகுவர் மேலும்)  
போகாது ஏகுது;

(இப்படியிருப்பதால் அங்கே போதாமல்)  
எம்பிரான்! நீ இங்கே வாராய்—  
நல்லார்கள் நல்லவர்கள் வாழ்விற்  
வெள்ளறை (யில்) கின்றாய்—  
ஞானம் சுடரே { ஞான வொளியை யுடைய  
வனே!  
உன் மேனி உன் திருமேனியை  
சொல் ஆர கின்று சொல் கிறையும்படி நின்று  
ஏத்தி ல்தோதரஞ்செய்து  
வாழ்ந்தி மக்களாசானைச் செய்து  
சொப்பட கன்றாக  
காப்பு இட வாராய்—

கஞ்சன்க றுக்கொண்டுகின்மேல் கருகிறச்செம்மயிர்ப்பேயை \*  
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தான் என்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு \*  
மஞ்சதவழ்மணிமாட மதிள்திருவெள்ளறைகின்றாய் \*  
அஞ்சவன்நீயங்குகிற்க அழகனேகாப்பிடவாராய். (ஞ)

மஞ்சதவழ் மேகங்கள் ஊர்ந்து செல்பின்ற  
மணி மாடம் ரத்னமயமான வீடுகளையும்  
மதிள் மதினையுமுடைய  
திரு வெள்ளறை(யில்) கின்றாய்!—  
கஞ்சன் 'கம்ஸனானவன்  
கின்மேல் உன்மேல்  
கறுக்கொண்டு கோபக்கொண்டு  
கரு கிறம் கரு கிறத்தையும்  
செம் மயிர் செம்பட்ட மயிரையுமுடைய  
பேயை பூதனையை

வஞ்சிப்பதற்கு { (உன்னை) வஞ்சனைபாகக்  
கொள்வதற்கு  
விடுத்தான் அனுப்பினான்  
என்பது என்பதான்  
ஒர் வார்த்தையும் ஒரு சொல்லும்  
உண்டு கேட்டிருப்பதாண்டு,  
(ஆதலால்)  
நீ அங்கு சிற்சு நீ அவ்விடத்திலே நிற்பதற்கு,  
அஞ்சவன் \* நான் அஞ்சா கின்றேன்;  
அழகனே(காப்பு இட வாராய்—

கள்ளச்சகடுமருதும் கலக்கழியவுதைசெய்த \*  
பிள்ளையரசேநீபேயைப்பிடித்து முலையுண்டபிள்ளை \*  
உள்ளவாருென்றுமறியேன் ஒளியுண்டவெள்ளறைகின்றாய் \*  
பள்ளிகொள்போதிதுவாகும் பரமனேகாப்பிடவாராய். (எ)



கள்ளம்	வஞ்சனையுடைய
சுகம்	சகடாணரணயம்
மருதம்	பயனாரிணசங்கரையும்
கலக்கு அழிய	{ (வடிவம்) கடங்குநிலை தழியும் படி
உதை செய்த	{ (திருவடிவனால்) உதைத்துத் தள்ளிய
பின்னை அரசே	{ பின்னைத் தன்மையைக்கொண் ட பெருமையனே!
நீ	நீ
பேயை	பூதனைபிறுடைய

முலை மிகுத்து	முலையைப் பிடித்து (வாய் உண்ட பின்னை) வைத்து உண்டபின்பு
உள்ள ஆறு	உள்ளபடி
ஒன்றும் அறி	ஒன்று மறிகிறேனில்லை;
பேன்	பேன்
	ஒளி உடை வெள்ளறை நின்றாய்!—
இது	இப்போது
பள்ளிகொள்	பந்தது உறக்குகிற வேளைபா
போது ஆகும்	கும்;
	பாமனே! காப்பு இட வாராய்—

இன்பமதனையுயர்த்தாய் இமையவர்க்கென்றுமரியாய் \*  
கும்பக்களிற்றட்டகோவே கொடுங்கஞ்சன்கெஞ்சினிற்கூற்றே \*  
செம்பொன்மதிள்வெள்ளையாய் செல்வத்தினுல்வளர்பின்ளாய் \*  
கம்பக்கபாலிகாணங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய்.

(அ)

(உன் குணசேஷத்தின்களால்)

இன்பம் அதனை	பரமார்த்தத்தை
உயர்த்தாய்	{ (எனக்கு) மேன்மேலுண்டாக் கினவனே!
இமையவர்க்கு	நேயர்களுக்கு
என்றும்	எங்காளும்
அரியாய்	அருமையானவனே!
கும்பம்	மந்தகத்தையுடைய
களிது	ருவாயாபிடபாணையை
அட்ட	கொன்ற
கோவே	ஸ்வாமியே!
கொடு	கொடுமைத்தனிய
கஞ்சன்	கம்மனுடைய

கெஞ்சினில்	மகஸ்வரிலே
கூற்றே	{ பயன்போல் பயங்கரணத் தோன்றுமவனே!
	செம்பொன்மதிள் வெள்ளையாய்!—
செல்வத்தினுல்	செல்வச் செருக்கோடு வளர்
வளர்	கின்ற
பின்ளாய்	குழந்தாய்!
அங்கு	நீ இருக்கிறவிடத்தில்
கம்பம்	{ (கண்டார்க்கு) மடுக்கத்தை கிளைக்கவல்ல
கபாலிகாண்	தர்க்கையாகும்;
	(ஆகையால் அங்கு நிலைமல்)
கடிது ஓடி	மிகவும் விரைந்தோடி
	காப்பு இட வாராய்—

இருக்கொடுநீர்சங்கிற்கொண்டிட்டு எழில்மறையோர்வந்துமின்றார் \*  
தருக்கேலநம்பிசம்தினின்று தாய்சொல்லுக்கொள்ளாய்சிலநான் \*  
திருக்காய்ப்புரணன்னிச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறையினின்றாய் \*  
உருக்காட்டுமந்தினிளக்கு இன்னொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய்.

இருக்கொடு	{ (புருஷனுக்கதம் முதலிய)ருக் குக்கலிச்சொல்லிக் கொண்டு
நீர்	நிர்த்தத்தை
சங்கில்	சங்கத்திலே
கொண்டிட்டு	கொணர்ந்து
எழில்	விலகலுண்டான
மறையோர்	பிராணம்மணர்
	(உனக்கு ரணவடிவெற்றிகு)
வந்து நின்றார்	வந்து நிற்குநர்கள்
நம்பி	நிம்பு நிறைந்தவனே!
சக்தி நின்ற	நாற்சக்தியிலே நின்ற
தருக்கேல்	செருக்கத்தினியாதே
சிலநான்	சிலநாளம்

தாய் சொல்லு	தாய் வார்த்தையை
கொள்ளாய்	கேட்பாயாக.
தேசு உடை	தேஜஸ்ஸை உடைய
	வெள்ளறை நின்றாய்!—
இன்று	இப்போது
நான்	நான்
திரு காப்பு	அழகிய ரணகூலைய
உன்னை சாத்த	உனக்கு இடுதற்காக
உரு காட்டும்	உன் திருமேனி வடிவத்தைக்
அந்தி விளக்கு	காட்டுகின்ற அந்திவிளக்கை
ஒளி கொள்ள	ஒளியையுடையதாக
வற்றுகேன்	வற்றுவேன்;
	(இதைக்காண்)
வாராய்	கடுக வருவாயாக.



## பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்—சென்னியோங்கு ஸக

போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்நிறுவெள்ளையாணை \*  
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம் \*  
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமலை \*  
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. (க0)

		(எம்பெருமானுக்கு மண்களாசாளம் செய்கையையே)	
மாதர்க்கு உயர்ந்த	ஸந்தர்களுள் சிறந்த	வேதம் பயன்	வேதநாற்பர்யமாக
அசோதை	யசோதைப் பிராட்டி	கொள்ளவல்ல	ஆறியவல்ல
மகன் தன்னை	தன்புதரான கண்ணனை	விட்டுசித்தன்	பெரியாழ்வார்
காப்பு இட்ட	ரணகூழிட அழைத்த	சொன்ன	அருளிச்செய்த
மாற்றம்	வார்த்தையை	மலை	பாமாலைநிலைய
போது அமர்	{ தாமரைப்பூவைப் (தேப்பிட மூகப்) பொருந்திய	பாதம் பயன்	ஓரடி சுற்றதனுலாகிய பயனை
செல்வம் கொழுந்து	{ செல்வத்திற்கு உரியவனாய் மற்றதைத் தேயிபரிந் சிறந்த வளான பிராட்டி	கொள்ளவல்ல	ஆடையவல்ல
புணர்	ஸம்சினைவிக்கப் பெற்ற	பத்தர்உள்ளார்	பத்தராக உள்ளவரது
நிறுவெள்ளை	{ நிறுவெள்ளையில் நின்றது வியவனைப் பற்றி—	வினை	வினைகளெல்லாம்
யாணை		போம்	சுழிந்துயிரும்.

அடிவரவு :—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லாபிரவர் கஞ்சன் கள்ளம் இன்பம் இருக்கு போதமர் வெண்ணெய்.



## பெரியாழ்வார் திருமொழி முடிவு பதிகம்—சென்னியோங்கு



நித்தியாநுஸந்தானத்திற்குப் பெரியாழ்வானுடைய திவ்யப்பிரபந்தமே முதன்மையாகக் கொள்ளப்பட்டதனால் அதன் முடிவு திருமொழியாகிய இப்பதிகமும் சேர்த்து அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது.

சென்னியோங்கு தன்னிறுவெங்கடமுடையாய் \* உலகு  
தன்னைவாழுவின் நகம்பீ தாமோதராசதிரா \*  
என்னையுமென்னுடைமையையும் உன்சக்கரப்பொறியொற்றிக்கொண்டு \*  
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன் இனியென்திருக்குறிப்பே. (க)

சென்னி ஒங்கு	{ கொழுமுடியானது (துகாசத்தள வும்) உயர்ந்திருக்கப் பெற்ற	என்னையும்	என்று ஆந்துமாவுக்கும்
தன்	குளிர்த்த	என் உடைமை	என் உடைமையான சரீரத்திற்
நிறுவெங்கடம்	திருவேங்கடமலையை	யையும்	கும்
உடையாய்	(இருப்பிடமாக) உடையவனே!	உன்	உன்னுடைய
உலகு தன்னை	உலகத்தவர்களை	சக்கரப்பொறி ஒற்	ஸுதர்சனதுவானுடைய நிறு
வாழ	வாழ்விப்பதற்காக	றிக் கொண்டு	{ விமர்சனையை இடுகித்து
நின்ற	ஈழந்தருளியிராநின்ற	நின்	உன்னுடைய
கம்பி	{ (கல்பாண குணங்க ளால்) நிறைந்தவனே!	அருளே	கருணையையே
தாமோதரா	தாமோதரனே!	புரிந்திருந்தேன்	{ (ஸ்வயம் பிரயோஜகமாக) விரு
சதிரா	{ (அடியானுடைய சூற்றத்தைக் கண்ணெடுத்தப் பாராத) சதிரை புடையவனே!	இனி	இப்படியான மின்பு
		திருக்குறிப்பு	திருவுள்ளக்கருத்து
		என்	எதுவா திருக்கின்றது?



பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக்கைக்கொண்டபின் \*  
பிறனியென்னுக்கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால் \*  
இறவுசெய்யும்பாவக்காடு திக்கொளி இவேகின்றதால் \*  
அறிவையென்னுமமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. (உ)

பறவை ஏறு	{ பெரிய திருவடிமேல் ஏறுமவ னு	பெரும் பதம் ஆகி	{ பெரிய தரம் பெற்றதாகிறது;
பரம்புருடா	புருஷோத்தமனே!	இறவு செய்யும்	{ இவ்வாத்தமனானது முடிக்கிற
நீ	(ஸ்ரீ ரக்ஷதான) நீ	பாவம் காடு	பாபமுதமானது
என்னை	(வேறு கதியற்ற) என்னை	தீக் கொளிது	நெருப்புப்பயிடு
கைக் கொண்ட பின்	{ ஆட்படுத்திக் கொண்டபிறகு	வேகின்றது	வெந்நிட்டது;
பிறகு என்னும்	{ ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரமும்	அறிவை என்னும்	ஞானமாகிற
கடலும்	{ ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்தரமும்	அமுதம் ஆறு	அமுதநதியானது
வற்றி	வறண்டுபோய் (அதனால்)	தலைப்பற்றிவாய்க்	{ மேன்மேலும் பெருகிச்செல்லா
		கொண்டது	{ கின்றது

எம்மனுவென்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே \*  
நின்னுளேனாய்ப்பெற்றதன்மை யிவ்வுலகினிலார்பெறுவார் \*  
நம்மன்போலேவிழ்த்தமுக்கும் நாட்டிலுள்ளபாவமெல்லாம் \*  
சும்மெனாதேகைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்க்கதனவே. (ங)

எம் மன	எமக்குத் தலைவனே!	எம்மன் போலே	{ பூதப்போத பிரசங்கிப்போல்
என் குல தெய்	{ என் குடிக்குப் பரதேவதைபா		{ உருத் தெரியாமல் ஒளிந்து
வமே	னவனே!		வந்து
என்னுடை	நாய	விழ்த்த அமுக்கும்	{ கிழேதள்ளி மேலே அமுக்கா
கனே	{ எனக்கு காதுணவனே!		விறுள்ள
	(அடியேன்)	நாட்டில் உள்ள	{ உலகத்திலுள்ள எல்லாருடைய
நின்னுளேன் ஆய்	{ உன் அமோகத்தில் ஒதுங்கின	பாவம் எல்லாம்	{ பாவங்களும்
	வனாய்	சும்மெனது	மூக்கவிடவும் மாட்டாமல்
பெற்ற என்மை	பெற்ற என்மையை	கைவிட்டு	வைவானமாக விட்டுட்டு
தி உலகினில்	இந்த உலகத்தினுள்	ஒடி	ஒடியபோய்
ஆர் பெறுவார்?	மற்ற யார்தான் பெறுவார்?	தூறுகள்	புதர்களில்
		பாய்க்கதன	ஒளிர்துகொண்டன

கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைகிறைத்தாப்போல் \*  
உடலுருகிவாயிறிந்து மடுத்தன்னிறைந்துக்கொண்டேன் \*  
கொடுமைசெய்யுங்கடற்றமும் என்கோலாடி குறுகப்பெறு \*  
தடவரைத்தோள்சக்கரபாணீ சார்ங்கவிற்சேவகனே. (ச)

தட வரை	பெரிய மலைபோன்ற		(அடியேன்)
தோள்	தோள்களை புடையவனும்	உடல் உருகி	உடல் உருகப்பெற்று
சக்கரபாணீ	{ திருவாழி பாழ்வாணீத் திருக்	வாய் நிறந்து	வாயைத் நிறந்து கொண்டு
	{ கையி லுடையனுமான	உன்னை	(ஆராயமுதமாயி) உன்னை
	வனே!	மடுத்து நிறைத்	{ உட்கொண்டு தேக்கிக் கொண்
சார்ங்கம் வில்	{ சார்ங்கத்தை வில்லாகக் கொ	துக் கொண்	{ டேன்;
சேவகனே	{ ண்ட விரனே!	டேன்	{ (இனி.)
கடல்	திருப்பாற் கடலை		
கடைந்து	{ (மந்தர மலையாகிற) மத்திலால்	கொடுமை செய்	{ கொடியா தண்டங்களை நடந்து
	கடைந்து	யும்	{ மவனான
அமுதம் கொண்டு	{ (அக்கடலினின்றும்) அமுதத்	கடற்றமும்	ராமனும்
	தை பெடுத்து	என்கோல் ஆடி	{ எனது சேக்தோல் சென்று
கலசத்தை	கலசத்தில்		{ மிடர்களில்
கிறைத்தது போல்	(நீ) கிறைத்ததுபோல	குறுக பெறு	அணுகவல்லவனல்லன்.



பொன்னைக்கொண்டொரைகல்மீதே கிறமெழவுரைத்தாற்போல் \*  
உன்னைக்கொண்டென்னுவகம்பால் மாற்றின் நியுரைத்துக்கொண்டேன் \*  
உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தேன் என்னையுமுன்னிலிட்டேன் \*  
என்னப்பாவென்னிருமகேசர என்னுயிர்காவலனே. (டு)

என் அப்பா	எனக்குத் தந்தையானவனே!	என் னா ஆகம்	என் நானிலுட் கொண்டு
என் திருமுகை	{ எனது இத்திரியங்களை (உன் வசப்பட்டொழுங்கும்படி) கிய பிக்க வல்லவனே! }	பால் கொண்டு	மாற்று அழிப்படி
என் உயிர்	என் ஆத்மாவை	உரைத்துக்கொண்டேன்	உரைத்துக் கொண்டேன்.
காவலனே	{ (அந்தசேஷ மாகாதபடி) காக்க வல்லவனே! }	உன்னை	{ (போகிகட்கும் அரியனான) உன்னை
பொன்னை	மாவரிணத்தை	என்னுள்	என் கெஞ்சினுள்
கிறம் எழு	{ கிறமறிய (கிறத்தைப் பரிசுதிப் பதற்காக) }	கொண்டு வைத்தேன்	அமைத்தேன்;
உரைகல்மீது கொண்டு	உரைகல்லில் இட்டு	என்னையும்	(மீசனான) அடியோனையும்
உரைத்தால்போல்	உரைப்பதுபோல்	உன்னில் இட்டேன்	உனக்குச் சேஷப்படுத்தினேன்.
உன்னை	(பரம போக்யனான) உன்னை		

உன்னுடையவிக்கிரமம் ஒன்றொழியாமலெல்லாம் \*  
என்னுடையகெஞ்சுகம்பால் சுவர்வழியெழுதிக்கொண்டேன் \*  
மன்னடங்கமழுவல்லங்கைக்கொண்ட இராமநம்பி \*  
என்னிடவந்தெம்பெருமான் இனியெங்குப்போகின்றதே. (சு)

மன்	(துஷ்ட) கூத்திரியர்கள்	எல்லாம்	எல்லாவற்றையும்
அடங்க	அழிப்படி	என்னுடைய	என்னுடைய
மழு	மழு என்னும் ஆபுதத்தை	கெஞ்சுகம் பால்	கெஞ்சினுள்ளே
வலம் கொண்ட	{ வலக்கலையில் ஏந்தியிரா நின் னுள்ள }	சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்	{ சுரளில் சித்திர மெழுதுவது போல எழுதிக்கொண்டேன்;
இராமன்	பாகராமனாய்த் திருவவநரித்த	எம்பெருமான்	எமக்குத் தலைவனே!
கம்பி	குணபூரித்தியை புடையவனே!	என்னிடவந்து	என் பக்கலில் எழுந்தருளி
உன்னுடைய	உன்னுடைய	இனி	இனிமேல்
விக்கிரமம்	விரச் செயல்களில்	போகின்றது	போவதானது
ஒன்று மல்	ஒழியா ஒன்று தப்பாமல்	எங்கு	வேறு எவ்விடத்தைக் குறித்து!

பகுப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலைபதிபோல் \*  
திருப்பொலிந்தசேஷடி யென்சென்னியின்மேற்பொறித்தாய் \*  
மருப்பொசித்தாய்மல்லடர்த்தாய் என்றென்றுன்வாசகமே \*  
உருப்பொலிந்தநானினேனை உனக்குரித்தாக்கினேயே. (எ)

பகுப்பதத்து	மதமேமேகுபாவதத்திற்	என் சென்னியின்	என் தலைவின்மீது
வால்	(நனது) மகர கேதுவை	மேல்	
பொறித்த	காட்டின	பொறித்தாய்	{ (அடையாளமாக) காட்டியருளினவனே! என்றும்,
பாண்டியர் குலை	பாண்டிய வம்சத்த அரசனைப்	என்று	
பதி போல்	போல்,	மருப்பு ஒசித்தாய்	{ (குலையாட்டத்தின்) கொம்பை எழுதித்தவனே! என்றும்,
திரு பொலிந்த	அழகு விளங்கா நின்னுள்ள	மல்	மல்லரை
சே அடி	{ செந்தாமரைமலர் திருவடிகளை	அடர்த்தாய் என்று	கிரளித்தவனே! என்றும் (இவ்வாறான)



உன் வாசகமே	{ உனது செயல்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களின் அறு ஸந்தாகத்தினாலேயே	உனக்கு	உனக்கு
உரு பொலிந்த நாவினே	{ தழும்பெறின காக்கையுடைய அடியேனை	உரித்து ஆக்கினேயே	{ அந்நாயாநமசேஷனாக ஆக்கிக் கொண்டாயே.

அனந்தன்பாலுங்கருடன்பாலும் ஐதுகொய்தாகவைத்து \* என் மனந்தனுள்ளேவந்துவைகி வாழச்செய்தாயெம்பிரான் \* நினைந்தெனுள்ளேநின்றிறுநெக்குக் கண்களகம்பொழுத \* நினைந்திருந்தேசிரமந்தீர்த்தேன் கேமிகெடியவனே. (௮)

கேமி	திருவாழியாழ் வாணையுடைய	வாழ செய்தாய்	(என்னை) வாழ்வித்தருளினாய்
நெடியவனே	ஸரிவாதிகனே!		(இப்படி வாழ்வித்த உன்னை)
எம் சீரான்	{ எனக்குப் பரமோபகாரகனுனவனே!	என் உய்வே	என் கெஞ்சல்
அனந்தன் பாலும்	திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்	நினைந்து நின்று	அதுஸந்தித்துக் கொண்டு
கருடன் பாலும்	பெரிய திருவடிபிவிடத்திலும்	நெக்கு	{ (அதனால்) நெஞ்சு சிதிலமாகப் பெற்று
ஐதுகொய்து ஆக	{ (அன்பை) மிகவும் அற்பமாக வைத்து	கண்கள் அகம்பு	கண்களினின்றும் நீர் பெருகுமடி
என் மனம் தன்	{ எனது ஹ்ருதயத்தினுள்ளே	நினைந்து இருந்தே	{ நீ செய்த நன்றிகளை அதுஸந்தித்துக்கொண்டே
உன்னை		சிரமம் தீர்த்தேன்	இளைப்பாறப் பெற்றேன்.
வந்து வைகி	வந்து பொருந்தி		

பனிக்கடலிற்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து \* என் மனக்கடலில்வாழுவல்ல மாயமணுளநம்பி \* தனிக்கடலேதவிச்சுடரே தனியுலகேயென்றென்று \* உனக்கிடமாயிருக்க என்னையுனக்குரித்தாக்கினையே. (௯)

பனி	குளிர்த்த	தனி கடல் என்று	{ ஒப்பற்ற திருப்பாத் கடலென்றும்
கடலில்	திருப்பாற்கடலின்	தனி கடல் என்று	{ ஒப்பற்ற ஆதித்ய மண்டலமென்றும்
பள்ளிகோளை	பள்ளிகொள்ளுநனை	தனி உலகு என்று	{ ஒப்பற்ற பரமபதமென்றும் (சொல்லப்படுகிற இவை
பழகவிட்டு	{ பழகியதாக விட்டு (மறந்து விட்டு)	உனக்கு இடம்	உனக்கு (எற்ற) வாஸஸ்தான ஆய் இருக்க மாபிருக்கச் செய்தேயும், (அவற்றை உபேக்ஷித்து விட்டு)
ஒடி வந்து	(அக்கு கின்றும்) ஒடி வந்து	என்னை	(மிகவும் சீசனான) அடியேனை
என்	என்னுடைய	உனக்கு	உனக்கு
மனம் கடலில்	ஹ்ருதயமாகிற கடலில்	உரித்து ஆக்கினேயே	{ உரிய வாஸஸ்தானமாக அமைத்துக் கொண்டருளினையே! (இந்த என்னு ளெளசில் உம்!)
வாழ வல்ல	வாழ வல்லவனும்		
மாயம்	{ ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனும்		
மணுன	{ (பெரிய சீராட்டியார்க்குக்) கணவனும்		
நம்பி	{ குணபூர்ணனுமான எம்பெருமானே!		

தடவரைவாய்மிளிர்த்துமின்னும் தவளநெடுங்கொடிப்போல் \* சுடரொளியாய்கெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்கோதிகம்பி \* வடதடமும்வைகுந்தமும் மதின்துவராவதியும் \* இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு என்பாலிடவகைகொண்டனையே. (௧௦)



தடவரை வாய்	பெரிய பரிவரத்தில்	வையுந்தமும்	ஸ்ரீவையுண்டமும்
மிளிர்ந்துமின்னும்	மிகவும் விளங்குகின்றன	மதின்	மதின் களைபுடைய
தவளம் கொடு	பரிசுத்தமான பெரிய தொகு கொடி போல்,	துவரவதியும்	நவரகையும் (ஆகிற)
கடர் ஒளி ஆய்		இடவகைகள்	இடக்களைபெல்லாம்
என் கொஞ்சின்	எனது நம்முதயத்தினுள்	இகழ்ந்திட்டு	உபேகழித்துவிட்டு,
உள்ளே		என்பால்	என்னிடத்தில்
தோன்றும்	விளங்குகின்றன	இடவகை கொண்டனையே	{ வாணந்தாக புத்தியைப் பண்ணி யருளினேயே! (இஃது என்ன வாதஸ்யம்!)
சோதி நம்பி	ஒளியினால் கிரம்பிப்பவனே!		
வடநடமும்	{ வடநிலையிலுள்ள திருப்பாற் கடலும்		

வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன்மனத்தே \*  
கோயில்கொண்டகோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை \*  
ஆயரேற்றையமரர்கோவை அந்தணர்தமமுதத்தினை \*  
சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமணுக்கர்களே. (கக)

வேயர் தங்கள்	வேயர்களுடைய	அமரர்கோவை	{ கித்யஸூகிதங்கு நிரவாணக் கும்.
குலத்து	வம்சத்தில்	அந்தணர்தம்	{ (ஸககர் முதலிய) மறர்வுக கூக்கு
உதித்த	ஆவதரித்த	அமுதத்தினை	{ அமுதம்போல் இனியனுமான எம்பெருமானே
விட்டு சித்தன்	பெரியாழ்வாருடைய	பாடவல்லார்தாம்	{ (இத்திருமொழியினால்) பாட வல்லவர்கள்
மனத்து	நம்முதயத்தில்	சாயை போல	திழல்போல
கோயில் கொண்ட	{ திருக்கோயில்கொண் டெழுக் நருளியிருக்கிற	அணுக்கர்கள்	{ (எம்பெருமானே எப்போதும்) அணுகி யிருக்கப் பெறுவார் கள்.
கோவலனை	கோவலனும்,		
கொழு குளிர்	கொழுமையும் சூகிர்ச்சியும்		
முகில் வண்	{ பொருந்திய மேகம்போன்ற ணனை		
ஆயர் எற்றை	இடையர்களுக்குத் தலைவனும்,		

அடிவரவு:—சென்வி பறவை எம்மகு கடல் பொன் உன் பருப்பு அனந்தன் பனி  
நட வேயர் மாகழி.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்



ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்

நாச்சியார் திருமொழியில் ஆருவது திருமொழி

வாரணமாயிரம்

(ஆண்டாள் தனது திருமணத்தைப்பற்றிக் கணக்கண்ட திருப்பதிகம்)



வாரணமாயிரம் சூழவலஞ்செய்து \*  
நாரணநம்பி நடக்கின்றனென்றெதிர் \*  
பூரணபொற்குடம் வைத்துப்பூரமெங்கும் \*  
தோரணம்காட்டக் கணக்கண்டேன்தோழிநான். (க)

தோழி	என் உயிர்த்தோழியே!	நாரணன்	ஸ்ரீமந்நாராயணன்
நம்பி	ஸகல சூண்பரி பூரணனான	ஆயிரம் வாரணம்	{ ஆயிரம் யானைகள் சூழ்ந்துவா குழ



வலம் செய்து கடக்கின்றான் என்று எதிர்	மீதகவினமாக எழுந்தருளு கிறு னென்று (வாதிய) கோஷாதிதனாக் கிச்சயித்த வதிவே	புரம் எங்கும் தோரணம் காட்ட	மட்டணம் முழுதும் { தோரண வந்தம்பங்கள் காட்ட (நூந்த கிணைமைய)
பொன் பூரண குடம் வைத்து	பொன்மயமான பூரணமும்பத் களை வைத்து	நான் கனகக்கண் டேன்	நான் ஸ்வப்நத்தில் அனுபவித் தேன்.

நானைவதுவை மணமென்றுநாவரிட்டு \*  
பானைகழுகு பரிசடைப்பந்தற்கீழ் \*  
கோளரிமாதவன் கோவிந்தனென்பானோர் \*  
கானைபுகுதக் கனகக்கண்டேன்தோழி நான்.

(உ)

நானை வதுவை மணம் என்று நாள் இட்டு	தோழி!— நானைக்கு விவாஹ மணேரதவமென்று முணைந்ததம் நிரணபித்து	கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர் கானை	நரவரிமணென்றும் மாதவ னென்றும் கோவிந்தனென் றும் திருநாமங்கள் பூண்ட ஒரு புலாவானவன்
பானை கழுகு பரிசு உடைபந்தற்கீழ்	பானைகளைநி கூடின பானைக்கு மரக்கனாகிற அனக்காரை களை யுமடந்தான மணப் பந்தலின் கீழே	புகுத நான் கனகக்கண்டேன்—	மீரவேலிக்க

இந்திரனுள்வரிட்ட தேவர்குழாமெல்லாம் \*  
வந்திருக்கென்னை மகப்பேரிமந்திரித்து \*  
மந்திரக்கோடிபுடுத்தி மணமாலை \*  
அந்திரிகுட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழி நான்.

(க)

இந்திரன் உள் வரிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம்	இந்திரன் முதலான தேவர் எழுந்தாங்கனெல்லாம்	அந்தரி மந்திரக் கோடி உடுத்தி	'தூர்க்கை' என்கிற நாத்தனார் கல்பாணப் புடவைமைய என க்கு உடுத்தி
வந்து இருந்து என்னை மகள் பேசி	(நூல்விடத்திலே) வந்திருந்து என்னைக் கம்பாணப் பெண் னாக வார்த்தை சொல்லி	மணம் மாலைகுட்ட புழைந்த	பரிமளம் மிக்க புஷ்பங்களை யும் குட்ட
மந்திரித்து	அதற்குமேல் னம்பந்திகள் ஒரு வார்க்கொருவர் செய்தனொ ள்ளவேண்டிய ஏற்பாடுகளை விஷயமாகவேசித்து முடிவு செய்துகொண்டு (மேரு)	தோழி! நான் கனகக்கண்டேன்—	

நாற்றிசைத்தீர்த்தம் கொணர்ந்துநனிநல்கி \*  
பாப்பனச்சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத்தேத்தி \*  
பூப்புனைகண்ணிப் புனிதனோடென்றன்னை \*  
காப்புநாண்கட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழி நான்.

(ச)

தோழி!— பாப்பனர் சிட்டர் கள் பல்லார்	சிஷ்டர்களான பல் ப்ராண மணர்கள்	எடுத்த ஏத்தி பூ புனை கண்ணி புனிதனோடு	{ உச்சஸ்வரமாக வெடுத்து மங்க ளாகாஸகம் பண்ணி (பலவகைப்) புஷ்பங்கள் புனைந்தமாலையை யுடையவ னுய் பரமபாவானான கண் னமிரானோடு
நால் நிசை தீர்த்தம்	நான்கு நிசைகளிலுமிருந்து தீர்த்தங்களை	என்றன்னை காப்பு நான் கட்ட	என்னை (நினைத்து) கங்கணங்கட்ட
கொணர்ந்து நனிநல்கி	கொண்டுவந்து நன்றாகத்தெயித்து	நான் கனகக்கண்டேன்—	



கதிரொளிதீபம் கலசமுடனேந்தி \*  
சதிரிளமங்கையார்தாம் வந்தெதிர்கொள்ள \*  
மதுரையார்மன்னன் அடிவிலைதொட்டெங்கும் \*  
அதிரப்புகுதக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௫)

தோழி!—

சதிரிள மங்கை யார்தாம் } அழகிய இளம் பெண்கள்  
கதிரி ஒளி தீபம் } ஸலிபுலுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியை யுடைய மங்கை நிறத்தையும்  
கலசம் } பொற்கலசங்களையும்  
உடன் வந்தி } லகையில் வந்திக்கொண்டு

வந்து எதிர் கொள்ள } எதிர்கொண்டுவர.  
மதுரையார் மன் னன் } மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரச னான கண்ணிரான்  
அடிவிலை தொட்டு } பாதுகைகளைச் சாத்திக் கொண்டு  
எங்கும் அதிர புருத } ழுரியெங்கும் அதிரும்படியாக எழுந்தருள்  
நான் கனாக் கண்டேன்—

மத்தனம்கொட்ட வரிசங்கம்கின்றது \*  
முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்தபந்தற்றேழ் \*  
மைத்துனன்மம்பி மதுகுதன்வந்தென்னை \*  
கைத்தலம்பற்றக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௬)

தோழி!—

மத்தனம் கொட்ட மத்தனங்கள் அடிக்கவும்  
வரி சங்கம் கின்று } ரேகைகளையுடைய சங்குகளை ணதவும்,  
மைத்துனன்மம்பி } மைத்துனமை முறையையுடையனாய் பூர்ணான கண்ணிரான்  
மதுகுதன்

முத்து உடை தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தல் கீழ் வந்து } முத்துக்களை யுடைய மாலைத் திரள்கள் தொக்க விடப் பெற்ற பந்தலின் கீழேவந்து  
என்னை கைத்தலம் பற்ற } என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தருள  
நான் கனாக் கண்டேன்—

வாய்கல்லார் நல்லமறையோதிமந்திரத்தால் \*  
பாசிலைநாணல்படுத்திப் பரிதிவைத்து \*  
காய்சினமாகளிறன்னன் என்னைப்பற்றி \*  
திவலைஞ்செய்யக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௭)

தோழி!—

வாய் கல்லார் } கன்னுக் ஓதின் வைதிகர்கள்  
நல்ல மறை ஒதி } சிறந்த வேத வாக்கியங்களை உச்சரிக்க,  
மந்திரத்தால் } (அந்தந்த கரியகளுக்கு இவைசந்த) மந்திரங்களைக் கொண்டு  
பாக இலை நாணல் படுத்த } பாகமைதங்கியஇலைகளையுடைத் தான நாணற்புல்லிப் பரிஸ் தரணமாக அமைத்து

பரிதி வைத்து } எமித்துக்களை இட்டு,  
காய் சினம் மா களிறு அன் னன் } மிக்க சினத்தையுடைய மந்த களிறு அன் கண்போல் செருக்கனான கண்ணிரான்  
என்னை பற்றி } என்னைப்ப் பிடித்துக் கொண்டு  
திவலை செய்ய } அக்கியைச் சுற்றிவர  
நான் கனாக் கண்டேன்—

இம்மைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்பற்றுவான் \*  
நம்மையுடையவன் நாராயணன்மம்பி \*  
செம்மையுடைய திருக்கையால்தாள்பற்றி \*  
அம்மிமிதிக்கக் கனாக்கண்டேன்தோழிகான். (௮)

தோழி!—

இம்மைக்கும் இப்பிறவிக்கும்  
ஏழ் ஏழ் பிறவிக் } மேலுள்ள பிறவிகள் எல்லா  
கும் } வற்றிற்கும்

பற்று ஆவான் } சரணயனுதிருப்பவனும்  
நம்மை உடைய வன் } நமக்கு சேஷியாய்  
நம்பி } னைகல கல்யாணகுண பரிபூரண னாய்



நாராயணன்

நாராயணனுள் கண்ணபிரான்

செம்மை உடைய { செவ்விய (தனது) திருக்கையி

திரு கையால் { னால்

தான் பற்றி

(எனது) காலைப்பிடித்து

அம்மி மிதிக்க

அம்மியின்மேல் எடுத்துவைக்க

நான் கனகக் கண்டேன்—

வரிசிலைவாண்முகத்து என்னைம்மார்தாம்வந்திட்டு \*

எரிமுகம்பாரித்து என்னைமுன்னேநிறுத்தி \*

அரிமுகனச்சதன் கைம்மேலென்கைவைத்து \*

பொரிமுகந்தட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான். (கூ)

தோழி!—

வரி சிலை வா ன் { அழகிய வில்போன்ற புகுவத்  
முகம் { வையும் ஒளி பொருந்திய  
முகத்தைப் முடையவர்க  
ளான

அரி முகன்

{ (அரி ரண் ய வதத்திற்காக)  
எரிமுக முகத்தை யுடையவ  
ராய் அவநிர்த்த

அச்சதன்

கண்ணபிரானுடைய

கை மேல்

திருக்கையின்மேலே

என் கை வைத்து

என்னுடைய கையை வைத்து

பொரி

பொரிகளை

முகந்த அட்ட

அள்ளிப் பரிமாற

நான் கனகக் கண்டேன்—

என் னும்மார் தாம் எனது தமையன்மார்கள்  
வந்திட்டு வந்து

எரி முகம் பாரித்து { அக்கியை நன்குக் ஜ்வலிக்கச்  
செய்து

முன்னே என்னை { அந்த அக்கியின் முன்னே  
நிறுத்தி { என்னை நிறுத்தி

குங்குமமப்பிக் குளிர்சாந்தம்மட்டித்து \*

மங்கலவீதி வலஞ்செய்துமணநீர் \*

அங்கவனோடும் உடன்சென்றங்காளைமேல் \*

மஞ்சனமாட்டக் கனகக்கண்டேன்தோழிநான். (கூ)

தோழி!—

குங்குமம் குங்குமக் குழம்பை

அட்டி உடம்பெல்லாம் பூசி

குளிர் சாந்தம் குளிர்ந்த சந்தனத்தை

மட்டித்து கனக்கந்தடவி

ஆனை மேல் மத்தகழுத்தின் மேலே

அவனோடும் உடன் { அக் கண்ணபிரானோடு கூடி  
சென்று { மிகுந்து

மங்கலம் வீதி

{ (விவாஹ நியந்தமான) அலங்  
காரங்கள் விளங்குகின்ற  
வீதிகளிலே

வலம் செய்து

ஊர்வலம் வந்து

மணம் நீர்

வணந்த ஜலத்தினால்

மஞ்சனம் ஆட்ட

{ (அங்கனிநுவரையும்) திருமஞ்ச  
னம் பண்ணுவதாக

நான் கனகக் கண்டேன்—

ஆயனுக்காகத் தான்கண்டகனவினை \*

வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன்கோதைசொல் \*

தாயதமிழ்மாலில் ஈரைர்தும்வல்லவர் \*

வாயுநன்மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரே. (கூ)

வேயர் புகழ் { வேயர் குலத்தவரால் புகழப்  
பட்டவராய்

சொல்

அருளிச்செய்த

வில்லிபுத்தூர் { மீ வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவ  
ரான பெரியாழ்வானுடைய  
(திருமகளான)

தாய

பரிசுத்தமான

கோதை ஆண்டான்

தமிழ் மாலில் ஈர்

{ தமிழ்த் தொடையான இப்பத்  
தூப் பாட்டுக்களையும்

தான் ஆயனுக்கு தான் கோபால் கருஷணனுக்கு

ஐந்தும்

ஒதலல்லவர்கள்

ஆக கண்ட கன வினை வாழ்க்கைப்பட்டதாகக்கனகக்

கண்மகளை

மந்திரணங்க ளைமந்த

கண்டபடியைக் குறித்து

பேற்று

{ விஷகூணரான புத்திரர்களைப்  
பெற்று

மகிழ்வார்

ஆகந்திக்கப் பெறுவார்கள்.

அடிவரவு:—வாரணம் காளை இந்திரன்

குங்குமம் ஆயன் கருப்பூரம். நால் கதிர் மத்தனம் வாய் இம்மை வரிசிலை

ஆண்டான் திருவழிகளே சரணம்



திருப்பாணுவார் அருளிச்செய்த

## அ ம ல ன ன தி பி ர ன்

தனியன் உரை



(பெரியகம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்)

ஆபாதஞ் சமதுபூய ஹரிம் சயாகம்  
மத்யே கவேரதுஹிதர் முதிதாந்தராத்மா |  
அத்ரஷ்ட்ருதாம் நயநயோர் விஷயாந்தராணம்  
யோ கிச்சிகாய மகவை முகிவாஹகம் தம் ||

ய:	யாவொரு திருப்பாணுவார்	நயநயோ:	விஷ	(தமது) திருக்கண்கள் (அப்
கவேரதுஹிதர்	திருக்காவேரின்	யாந்தராணம்	மாத்ராணம்	பெருமானன்றி) மத்தென்
மத்யே	நடுவில்	அத்ரஷ்ட்ருதாம்		றையும் காண மாட்டா
சயாகம்	திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற			மையை
ஹரிம்	{ அழிய மணவாணப் பெரு	கிச்சிகாய		அறுநிமிட்டருளினாரோ,
	மாத்ரா	தம்		அப்படிப்பட்ட
ஆபாதஞ் சமதுபூய	{ திருவடி தொடங்கித் திருமுடி	முதிவாஹகம்		{ லோகஸாயக மஹாமூரீயை
முதிதாந்தராத்மா	யாவாக	மகவை		வாஹகமாகக் கொண்ட
	(கண்ணுளிர) அறுபதித்து			திருப்பாணுவாரை
	மகிழ்ந்த சிந்தையராய்			இந்திக்கக்கடவேன்.

(திருமலைகம்பி அருளிச்செய்த தனியன்)

(அறுநெக்கழிநெடிநெடியாசிரிய விருத்தம்)

காட்டவே கண்டபாத கமலநல் லாடையுத்தி  
தேட்டரு முதரபந்தர் திருமார்வு கண்டஞ்செவ்வாய்  
வாட்டமில் கண்களமேனி முனியேறித் தனிபுகுந்து  
பாட்டினால் கண்டுவாரும் பாணர்தான் பரவினோமே.

முனி ஏறி	{ லோகஸாயக முனியின் (தோ	கண்டம்	திருக்கழுத்தம்
தனி புகுந்து	ளின்மேல்) ஏறி	செம் வாய்	சிவந்த வாயும்
காட்டவே கண்ட	தனியே உண்ணே புகுந்து	வாட்டம் இல்	சொர்வு இல்லாத
	{ (அம்முனிவார்) காண்டித்தபடி	கண்கள்	திருக்கண்களும்
	யே கண்டு ஸேவிக்கப்பட்ட		(ஆசிய இவற்றெடு கூடிய)
பாத கமலம்	திருவடித் தாமரைகளும்	மேனி	திருமேனியை
நல் ஆடை	{ விலகலுணமரன் திருப்பிதாம்பர	பாட்டினால் கண்டு	{ பாகரங்கனின் அறுஸந்தானத்
	மும்	வாழும்	தோடு கூட ஸேவித்து ஆனந்
உத்தி	திருவாடியும்		தித்த
தேட்டரும்	கிடைத்ததற்கு அரிதான	பாணர்	திருப்பாணுவாருடைய
உதர பந்தம்	பொன் அரைகாணும்	தான்	திருவடிக்கீள்
திருமார்வு	பிராட்டி வாழுகிற மார்பும்	பரவினோம்	துதிக்கப் பெற்றோம்.



அமலனுதிபிரான் அடியார்க்கெண்ணையாட்படுத்த  
விமலன் \* விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில்வேங்கடவன் \*  
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன் நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் \* திருக்  
கமலபாதம்வந்து என் கண்ணினுள்ளனவொக்கின்றதே. (க)

அமலன்	பரிசுத்தனாய்	நின்மலன்	{ அடியாருடைய குற்றத்தைக் காண்கையாகிற தோஷமில் லாத வந்நனாய்,
ஆதி	நுகத்தகாரணமுதலாய்	நீதிவானவன்	{ சேஷசேவி முறை வழுவாத படி நியாயமே செல்லும் நில மான பரமபதத்துக்கு நீர்வா றாகனாய்
பிரான்	உபகாரகனாய்	நீன் மதிள்	உயர்ந்த மதின்களையுடைய
எண்ணி	(இழிகுலத்தவனான) எண்ணி	அரங்கத்து	{ கோயிலிலே (கண் ணளர்த்தருளு கிற)
அடியார்க்கு	{ (நனது) அடியவர்களுரை பாச வதாக்குக்கு	அம்மான்	{ ஸ்வாமியான ஆழகிய மணவா ளனுடைய
ஆட்படுத்த	ஆட்படுத்தலையையாலே வந்த	திருக் கமலபாதம்	திருவடித்தாமரைகளானவை
விமலன்	சிறந்தபுகலர யுடையானாய்	வந்து	தானேவந்து
விண்ணவர்கோன்	{ நித்யவாழ்க்குத் தலைவனுயிரு ந்து வைத்து (குச்சிநிகட்காக)	என் கண்ணின்	{ என் கண்ணுக்குள்ளே புருந் தன போலிரா நின்றனவே.
விரை நூர் பொ ழில்	{ பரிமளம் மிக்க சோலைகளை யுடைய	உள்ளன	ஒக்
வேங்கடவன்	{ திருவேங்கட மலையில் வந்து தங் குமவனாய்	கின்றதே	
நிமலன்	{ ஆச்சரியப்பார்க்கு ஆர்பவையிருக் கையாகிற குற்றமற்றது, ஆச் ரித பாரதந்திரியத்தை வெளி யிட்டு கிறகுமவனாய்		

உவந்தவுள்ளத்தனாய் உலகமளந்தண்டமுற \*  
நிவந்தநீண்முடியன் அன்றுநேர்ந்தகிசாசாரை \*  
கவர்ந்தவெங்கணைக்காகுத்தன் கடியார்பொழிலரங்கத்தம்மான் \* அரைச்  
சிவந்தவாடையின்மேல் சென்றதாமென்சின்தனையே. (உ)

உவந்த உண்ணத்	{ மகிழ்ச்சியோடு கடடிய மனத் தன் னாய்	லெம் கணை	கொடிய அம்புகளையுடைய
உலகம் அளந்து	முடியுலகங்களையும் அளந்து	காருத்தன்	இராமபிரானாய்,
அண்டம் உற	{ அண்டகடாவுறத்தனவுஞ் சென் று முடித்தம்படி	கடி நூர்	மணம் மிக்க
நிவந்த	உயர்த்தியை அடைத்த	பொழில்	சோலைகளையுடைய
நீன் முடியன்	{ பெரிய திருமுடியை யுடையவ னாய்	அரங்கத்து	{ பூரீரங்கத்தின் எழுந்தருளியிருப் பவனான
அன்று	முற்காலத்தில்	அம்மான்	எய்விரானுடைய
நேர்ந்த	எதிர்த்து வந்த	அரை	திருவரையே (சாத்திய)
கிசாசாரை	ராசாணர்களை	சிவந்த ஆடையின்	{ தோம்பரத்தின்மேல்
கவர்ந்த	உயிர்வாங்கின	மேல்	
		என் சிந்தனை	என்னுடைய கிணவானது
		சென்றதும்	பதிர்த்தாம்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை \* வானவர்கள்  
சந்திசெய்யகின்றான் அரங்கத்தரவினையான் \*  
அந்திபோலிறத்தாடையும் அதன்மேலையிணைப்படைத்ததோரெழில் \*  
உத்திமேகைன்றோ அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. (ஈ)

மந்தி	குரங்குகளானவை	வடவேங்கடம் மா	{ வட நிலையிலுள்ள திருவேங் கடமேன்னும் திருமலையிலே
பாய்	{ (ஒரு கிணையில் கின்றும் மத் தெரு கிணையில்) பாயப் பெற்ற	மலை	
		வானவர்கள்	கித்யவாழ்கிகள்



சந்தி செய்ய நின்	பூக்கிரகிகொண்டு ஆராதிக்	அதன் மேல்	அபிதாம்பரத்தின் மேலே
குன்	கும்படி நிற்பவனுய்,	அபரண படைத்	நிரமணப்படைத்த ஒப்பற்ற
அரங்கத்து	கோவலிலே	தது ஓர் ஸ்பூல்	அழகையுடைய திருநாடிக்
அரவு தின் அணை	திருவனந்தாழ்வானைப் போக	உத்திமேலது	சுமலமும் ஆகிய இவற்றின்
யான்	யமான பழக்கையையுடைய	அன்றோ	மேற் படித்ததன்றோ
அந்தி போல் நிறம்	அன்ன அழகிய மணவாளனு	அடியேன் உன்	என்னுடைய மனஸ்ஸிலே
ஆடையும்	செய்வான்மேல்போன் நிறத்தை	என்து இன்	என்னருகிற இவ்வான ஆத்ம
	புடைய திருப்பிதாம்பரமும்	உயிர்	ஸ்வரூபம்.

சதுரமாமதிள் குழிலங்கைக்கிறவன் தலைபத்து  
உதிரவோட்டி \* ஓர்வெங்கணையுத்தவன் ஓதவண்ணன் \*  
மதுரமாவண்ணுபாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான் \* திருவகிற்  
றுதரபத்தம் என்னுள்ளத்துள்ளின்றுலாகின்றதே.

(சு)

சதுரம்	சாற்சதுரமாய்	வண்டு	வண்டுகளானவை
மா	உயர்ந்திருக்கிற	மதுரமா	மதுரமாக
மநின் குழ்	மநின்களாலே குழப்பட்ட	பாட	இசைபாட
இலங்கைக்கு	லங்காகரத்திற்கு		(அதற்குத் தகுதியாக)
இவறவன்	நாதனுன் இராவணனை	மா மயில் ஆடு	{ நிறந்த மயில்கள் கூத்தாடப் பெற்ற
ஒட்டி	{ முதல் நாள் புத்தத்தில் தோற்று ஒடுமபடி செய்து (முறுகாப்போரில்)	அரங்கத்து அம்	{ திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
தலை பத்து	(அவனது) தலை பத்தும்	திரு வாயேறு உற	{ திருவாயிற்றில் சாத்தியுள்ள 'உதரபத்த' மென்னும் திரு வாபரணமானது
உதிர	(பணங்காய்போல்) உதிரும்படி	பத்தம்	
ஓர்	ஒப்பற்ற	என் உன்னத்துள்	{ என் கெஞ்சினுள் நிலைத்து நின்று
வெம் கணை	கூர்மையான அந்தரத்தை	நின்று	
உய்த்தவன்	ப்ரவோகித்தவனும்,	உலாகின்றது	உலாகுகின்றது.
ஒதம் வண்ணன்	{ கடல்போன்ற (குளிர்த்த) வடி வையுடையவனும்,		

பாரமாய் பழனினைப்பற்றறுத்து \* என்னைத்தன்  
வாரமாக்கிவைத்தான் வைத்ததன்றியென்னுள்புகுந்தான் \*  
கோரமாதவம்செய்தனன்கொலரியேன் அரங்கத்தம்மான் \* திரு  
வாரமார்பதன்றோ அடியேனையாட்கொண்டதே.

(ரு)

பாரம் ஆய	{ பொறுக்க முடியாத சுமையா யிராநின்ற	கோரம் மாதவம்	{ உத்தமான பெரிய தொகு தபஸ்ஸை
பழ விலை	அநாதியான பாபங்களின்	செய்தனன் கொல்	{ (முற்றேறவில்லை) செய்திருப்பே னோ, என்னவோ?
பற்று அறுத்து	சம்பந்தத்தைத் தொலைத்து	அறியேன்	அறிகிறேனில்லை;
என்னை	{ (அதனால் பாபம் நீங்கப்பெற்ற) அடியேனை	அரங்கத்து அம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
தன் வாரம் ஆக்கி	தன்விடத்தில் அன்பு உடையவ	திரு ஆரம்	{ சோடிகையையும் முக்தாணாரத் தையும் உடைத்தான்
வைத்தான்	னாகப் பண்ணி வைத்தான் (ரங்கநாதன்)	மார்பு அறு அன்	{ அத்திருமார்பன்றோ
வைத்தது அன்றி	{ இப்படி செய்து வைத்தது மல் லாமல்	அடியேனை	தானான என்னை
என்னுள் புகுந்	{ என் ன்ருதயத்திலும் ப்ரவே சித்து விட்டான்;	குள்கொண்டது	அடிமைப்படுத்திக் கொண்டது.
தான்			

(இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தைப் பெறு  
தற்கு உறுப்பாக, நான்)



துண்டவெண்பிறையன் துயர்கீர்த்தவன் \* அஞ்சிறைய  
வண்டுவாழ்பொழிக்குழ் அரங்கநகர்மேயவப்பன் \*  
அண்டரணடபிரண்டத்து ஒருமாகிலமெழுமால்வரை \* முற்றும்  
உண்டகண்டங்கண்டர் அடியேனையுய்யக்கொண்டதே. (சு)

துண்டம்	{ ஒரு துண்டாமிருக்கிற (கலா மாத்திரமான)	அண்டர்	{ அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி வர்க்கங்களையும்
வெண்பிறையன்	{ வெணநிற சந்திரனை (முடியிலே) உடையவனை சிவனுடைய	அண்டம்	அண்டங்களையும்
துயர்	{ (மிச்சை போலத்துத் திரிந்த) பாதசத்தை	பிரண்டம்	அண்டாவரணங்களையும்
தீர்த்தவன்	போகனைவனும்	ஒரு மா நிலம்	ஒப்பற்ற மஹாபுருஷிகளையும்
அம் சிறைய	{ அழகிய சிறையுடைய வண்டு கண்	எழு மால் வரை	எழு குடபர்வதங்களையும்
வாழ்	வாழ்த்துபெயரான	முற்றும்	{ சொல்லிச் சொல்வாத மற்றெல் லாவற்றையும்
பொழில் குழ்	சோலைகள் குழும் பெற்ற	உண்ட	அமுதசெய்த
அரங்கம் நகர்	திருவரங்கப்பெரு நகரிலே	கண்டம் கண்டர்	திருக்கழுத்துக்கிசர்
மேய	பொருத்தியிரா நின்ற	அடியேனை	நானனை என்னை
அப்பன்	{ ஸ்வாமியுமான ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய	உய்யக் கொண் டது	{ உறுதியிழந்தது.

கையினர் கரிசங்கனவாழியர் நீள்வரைபோல்  
மெய்யனார் \* துளபனிரையார் கமழ்நீண்முடியெம்  
ஐயனார் \* அணியரங்கனார் அரணினையிசைமேயமாயனார் \*  
செய்யவாய்ஐயோர் என்னைச்சிந்தைகவர்த்ததுவே. (ஏ)

கையின்	திருக்கைகளில்	எம் ஐயனார்	எமக்கு ஸ்வாமியாய்
ஆர்	பொருத்தியிருக்கின்ற		
கரிசங்கு	{ கரியையுடைய திருச்சங்கை யும்	அணி அரங்கனார்	{ அழகு பொருத்திய திருவரங் கத்திற் கண் வளர்ந்தருள் பவராய்
அனல் ஆழியர்	{ நீ வீசுகின்ற திருவாழியையும் உடையவராய்,	அரவு இன் அனை மிசை மேய	{ திருவனந்தாழ்வானுகிற துவிய திருப்பள்ளியின்மீது பொரு ந்திய
நீள் வரைபோல்	பெரியதொரு மலைபோன்ற	மாயனார்	{ ஆச்சரிய செய்கைகளை புடை யாரான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
மெய்யனார்	திருமேனியை புடைவராய்	செய்ய வாய்	செய்த திருப்பவனமானது
துளபம் விரை ஆர்	{ திருத்துழாயின் பரிமாளம் மிகப் பெற்று அதனால்	என்னை	என்னுடைய
கமழ்	பரிமளியா கின்றுள்ள	நின்றை கவர்த்தது	நெஞ்சைக் கொள்ளுகொண்டது
நீள் முடி	{ உயர்ந்த திருவாழியேகத்தை புடைவராய்	ஐயோ	(ஆகந்தாதிசயக் குறிப்பு.)

பரியனாகிவந்த அவுணனுடல்கிண்ட \* அமரர்க்  
கரியவாதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன்முகத்து \*  
கரியவாகிப்புடைபரந்து மிளிர்ந்துசெவ்வரியோடி \* கீண்டவப்  
பெரியவாயகண்கள் என்னைப்பேதைமைசெய்தனவே. (அ)

பரியன் ஆடி	{ மிகவும் ஸ்தூலமான வடிவை புடையவனாக் கொண்டு	கீண்ட	கிழித்துப் பொடிபட்டவனும்,
வந்த	(ப்ரஹ்மணனை கலிய) வந்த	அமரர்க்கு	பிரமன் முதலிய தேவர்கட்கும்
அவுணன்	அனுபவான இரணியனுடைய	ஆரிய	அணுகமுடியாதவனும்
உடல்	சரீரத்தை	ஆதி	ஐக்கரசாணபுதனும்
		பிரான்	மஹோபகாரகனும்



அரங்கத்து	{ கோயிலில் எழுந்தருளியிருத் திற	செவ்வரி ஓடி	செவ்வரி படர்ந்திருப்பனவாய்
அமலன்	{ பரமபாவானுமாயி எம்பெரு மானுடைய	நீண்ட	{ (காது வரை) நீண்டிருப்பன வாய்
முடித்து	திருமுக மண்டலத்தில்	பெரிய ஆய	{ பெருமை பொருத்தியவையு மான
கரிய ஆடு	கருத்த கிறமுடையவையாய்	அக் கண்கள்	அரிதத் திருக்கண்களானவை
புடை பரந்து	விசாலங்களாய்	என்னை	அடியேனை
மீளிர்த்து	நெகாசமுடையவையாய்	பேதைமை செய் தன	{ உம்மத்தனாகச் செய்துவிட்டன.

ஆலமாமரத்தினிலேமேல் ஒருபாலகனாய் \*  
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினணையான் \*  
கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும்முடிவில்லதோரெழில் \*  
நிலமேனிஸ்யோ 1 நிறைகொண்டதென்கெஞ்சினையே. (க)

மா	பெரிதான	மணி ஆரமும்	{ ரத்தங்களால் செய்யப்பட்ட ஹாரமும்
ஆலமரத்தின்	ஆலமரத்தினுடைய	முத்து தாமமும்	{ முத்துவடமும் (ஆடிய இவை போன்ற பல்லாசிரஸ் திரு வாபரணங்கள்)
ஞாலமேல்	(கிறிய) இலையிலே	முடிவு இல்லது	{ எல்லேகாண முடியாமல் அபரி மிதமாக விளங்குகிறத்ப் பெற்றதும்
ஒரு பாலகன் ஆய்	ஒரு சிறு பிள்ளையாகி	ஓர் எழில்	ஒப்பற்ற அழகையுடையதும்
ஞாலம் எழும் உண்டான்	{ எழுகைக்களையும் திருவயிற் றிலே வைத்து கோக்கினவ னும்	நீலம்	{ கருகெய்தல் மலர் போன்றது மான
அரங்கத்து	கோயிலிலே	மேலி	திருமேனியானது
அரவு இன் யான்	{ திருவனந்தாழ்வானிற திருப் பள்ளியின்மீது சாய்ந்தருள் பவனுமான ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய	என் கெஞ்சினே	எனது கெஞ்சினுடைய
கோலம்	அழகிய	நிறை	அடக்கத்தை
மா	நிறத்த	கொண்டது	கொள்ளுகொண்டபோலிற்று;

ஸ்யோ 1 இதற்கென் செய்வோன்? என்விழி.

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனுய்வெண்ணெய்  
உண்டவாயன் \* என்னுள்ளம்கவர்ந்தானே \*  
அண்டர்கோனணியரங்கள் என்னமுதினைக்  
கண்டகண்கள் \* மற்றென்றினைக் காணுவே. (க)

கொண்டல் ணனை	{ காலமேகம் போன்ற வடிவை யுடையவனும்	அணி அரங்கள்	{ (பூமண்டலத்துக்கு) அலங்கார மான திருவரங்கத்தில் கண் வளர்ந்தருள்பவனும்
கோவலன் ஆய்	{ கோபால குமாரனாகப் நிறத்து வெண்ணெய் யழுது செய்த உண்டவாயன்	என் அமுதினை	{ எனக்குப் பரம போக்யமான அம்ருதம் சிறப்பவனுமான அழகிய மணவாளனை
என்டள்ளம்	என்னுடைய கெஞ்சை	கண்ட கண்கள்	{ வேலிக்கப்பெற்ற (எனது) கண்களானவை
கவர்ந்தானே	கொள்ளுகொண்டவனும்	மற்று ஒன்றினை	{ வேறென்றையும் (பரம பத நாதனையும்)
அண்டர் கோன்	தித்யவாசிகட்குத் தலைவனும்	காணு	காணமாட்டா.



இப்பாட்டு அருளிச்செய்தவுடனே பெரிப்பெருமான் அத்திருமேனியோடு ஆழ்வாரை அங்கீகரித் தருள. அனைவருக்கான அப்பிராந்த திருமேனியிலே அந்நரிப்பவித்துக் காங்கி இரும்பு உண்ட நீரா யினர் என்று—எம்பிரதாயம் வல்ல பெரியோர்கள் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாமிருக்கும்.

அடிவரவு :—அமலன் உவந்த மந்தி சதுரம் பாரம் துண்டம் கைபரி ஆலம் கொண்டல் கண்ணி.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சாணம் ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்

அமலனாதிபிரான் உரை முற்றிற்று.



## மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு



தனியன் உரை

[நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த தனியன்]

அவிதிதவிஷயாந்தரஸ்ஸடாரே உபநிஷதாமுபகாசமாத்ரபோக |  
அபிசகுணாவஸாத்ததேகஸேஷி மதுரகவிர் ஹ்ருதயே மமாவிரஸ்து. ||

அவிதித விஷயாந் நா:	{ (நம்மாழ்வாரைத் தனியர்) வேறெரு விஷயத்தைப் பற்றி யாதவரும்	குணவஸாதசே	குணமடியாகவும்
ஸடாரே:	{ நம்மாழ்வாரைடைய (தினிய ஸூக்திநாஸாசிய)	ததேகஸேஷி	{ அந்த நம்மாழ்வாரொருவரை யே நமக்கு தேஷியாகக் கொண்டவருமான
உபநிஷதாம்	{ த்ரமிடோபநிஷத்தான தினிய ப்ரபந்தங்களை	மதுரகவி:	மதுரகவியாழ்வார்
உபகாச மாத்ர போக:	{ விசை பாடுவது ஒன்றையே பேரின்பமாகக் கொண்டவ ரும்	மம ஹ்ருதயே	என் நெஞ்சில்
		ஆவிரஸ்து	ஆவிப்பவிக்கக்கடவர்.

[இதுவும் நாதமுனிகளருளிச்செய்தது]

வேறென்றும்நானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த  
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர்—ஏறெங்கள்  
வாழ்வாமென்றேத்தும் மதுரகவியாரெம்மை  
ஆள்வாரவரேயரண்.

வேறு ஒன்றும் நான் அறியேன்	{ "(நம்மாழ்வார் தனியர்) வேறெரு பொருளும் நான் அறியமாட் டேன்,	சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
வேதம் தமிழ் செய்த	{ வேதார்த்தங்களைத் தமிழாக அருளிச்செய்த	எங்கள் வாழ்வு ஆம் என்று	{ எமக்கு உஜ்ஜீவனராவர்" என்று
மாறன்	{ மாறனென்னும் திருகாமத்தை முண்டயவரும்	எத்தும்	தோத்திரஞ் செய்தருளின
வண்குருகூர் என்று	{ அழகிய திருக்குருகூர் நகர்க் குத் தலைவருமான	மதுரகவியார் எம்மை ஆள்வார்	மதுரகவியாழ்வார் நம்மை ஆள்பவர்;
		அவரே	அந்த மதுரகவிகளே
		அரண்	(ப்ரபந்தகுறித்துக்கு) ரகசகர்.



இக்கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு எனது மந்தைப் பிரபந்தங்கள்போல் எம்பெருமான் விஷயமன்று ; கம்மாழ்வார் விஷயம் இது. ஆகிலும் இக்கணையும் கம்முன்னோர் காலபிரபந்தத்தினால் சேர்த்துள்ளென்பதை "வாய்த்ததிருமந்திரத்தின் மத்திமமாம்பதம்போல், சீர்த்தமதுரகவி செய்கலையை, ஆர்த்தபுகழாரியர்க்குநாகன் அருளிச்சொல்லெனவே, சேர்ந்தார் தாழாரியமதேர்த்து" என்ற உபதேச சத்தினமாலையாலிக.

கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்  
பண்ணியபெருமாயன் \* என்னப்பனில் \*  
நண்ணித்தென்ருகூர் கம்பியென்றக்கால் \*  
அண்ணிக்குமமுதாறும் என்னவுக்கே. (க)

கண்ணி	{ உடம்பிலே உறுத்தும்படி பல் முடிக்கையுடைத்தாய்	என் அப்பனில்	{ எனக்கு கம்மாமியான ஸர்வேச் வரனை விட்டு,
முண்	{ உடம்பிலே அழுத்தும்படி) அட்பமாய	நண்ணி	{ (ஆழ்வாரை) கிட்டி ஆசாமித்து
சிறு	{ (உடம்பிலே) ராதபடி) சிறிதா	தென்ருகூர்	{ தெறுத்த திசையிலுள்ள (ஆழ்வார் திருக்காரி பென்னும்) குருகூர்க்கு கிர்வாணகாரன ஆழ்வார் என்று (அவரது திருநாமத்தைச் சொன்னால்
தாமசினால்	கவிற்றினால்	கம்பி என்றக் கால்	பரம போக்பமா மிருக்கும்;
கட்டுண்ணப் பண்ணிய	{ பசொனதுப்பிராட்டி தண்ணைக் கட்டும்படி பண்ணுவித்துக் கொண்ட	அண்ணிக்கும்	யன் ஒருவனுடைய நாகுக்கே
பெருமாயன்	{ விசேஷ ஆச்சரிய சக்தியுடைய	யன் மாயக்கே	அம்ருதம் னறுகிற்கும்.

நாவினால்கவிற்றி இன்பமெய்தினேன் \*  
மேவினேன் அவன்பொன்னடிமெய்ம்மையே \*  
தேவமற்றறியேன் குருகூர்கம்பி \*  
பானினின்னிசை பாடித்திரிவனே. (உ)

நாவினால்	நாகினால்	மற்று தேவு அறி	{ (ஆழ்வாரை யொழிய) வே
கவிற்றி	{ (ஆழ்வாரை) ன்தேத்திரம் பண்ணி	பேன்	{ குருகு தெய்வத்தை அறிய மாட்டேன்;
இன்பம் எய்தினேன்	{ ஆகத்தந்தைப் பெற்றேன்;	குருகூர் கம்பி	{ திருக்காரிக்கு கிர்வாணகாரன அவ்வாழ்வாருடைய
அவன்	அவ்வாழ்வாருடைய	பானின்	அருளிச்சொல்லுகளின்
பேன் அடி	அழகிய திருவடிகளை	இன் இசை	குனிய இசையையே
மேவினேன்	ஆச்சரிக்கப் பெற்றேன்;	பாடி	பாடிக்கொண்டு
மெய்ம்மையே	இது னந்தியமே;	திரிவன்	திரிவக்கடவேன்.

திரித்தாடிலும் தேவபிரானுடை \*  
கரியகோலத் திருவுருக்காண்பன் நான் \*  
பெரியவண்குருகூர் நகர்கம்பிக்கா  
னரியனும் \* அடியென்பெற்றநன்மையே. (ங)

திரித்தாடிலும்	{ (பகவத் விஷயத்தோடு ஒட்டற் றாக) திரித்தேனாகிலும்	நான் காண்பன்	நான் னேன்ப்பேன்;
தேவபிரானுடை	{ கித்ய னைரிகளுக்குந் தலைவ னான எம்பெருமானுடைய	பெரிய வண் குருகூர் நகர் கம்பிக்கா	{ பெருமையையும் ஓளதார்பமு முடைய ஆழ்வார்க்கு
கரிய	{ (கலைமேகம்போல்) கறுத்தநாய்	உரிய ஆன் ஆய்	{ அகர்வாழ்வு சேஷத்துக்கு கிருக் து வையத்து
கோலம்	அழகியதான்	அடியென் பெற்ற	{ அடியென் பெற்ற பேறு இது காணி.
திரு உரு	{ பிராட்டியோடு கூடிய திவ்ய ரூபத்தையும்	கன்மை	

\* \* \*—ஆழ்வாருடைய உகப்புக்காக எம்பெருமானையும் னேகிப்பேனென்றவாறு.



நன்மையால்மிக்க நான்மறையாளர்கள் \*  
புன்மையாகக் கருதுவாராதலில் \*  
அன்னையாயத்தனும் என்னையாண்டிடும்  
தன்மையான் \* சடகோபனென்றம்மியே.

(ச)

நன்மையால் மிக்க	{ கருணத்தால் மேன்மை பெற்றவர்களாய்	அன்னை ஆய்	மாதா வாயும்
நால் மறை ஆளர்	{ நான்கு வேதங்களிலும் வல்லவர்களான வைதிகர்கள்	அந்தன் ஆய்	பிதாவாயும்
(என்னை)	அடியேனை	என்னை ஆண்டிடும்	அடியேனைக் கைக்கொண்ட
புன்மை ஆக கருதுவர் ஆதலில்	{ நேரடி குணங்களின ஒரு வடிவு கொண்டதென் மெண்ணி உபேகித்திருப்ப ஒன்பது வே நேறுவதாக	தன்மையான்	ருளு மியல்லினரான
		சடகோபன்	நம்மாழ்வார்
		என் நம்பி	எனக்குத் தலைவர்.

\* \* \*—அருள் மிகுந்தவர்களும் கைவிடத்தக்க நம்மை ஆழ்வார் கைக்கொண்டாரென்று.

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள்தன்னையும் \*  
நம்பினேன் மடவாரையும்முன்னெலாம் \*  
செம்பொன்மாடத் திருக்குருகர்நம்பிக்கு  
அன்பளாய் \* அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே.

(ரு)

அடியேன்	{ (இன்று 'அடியேன்' என்று சொல்லும்படி திருத்தின) கான்	{ (மேல்) மடவாரையும்	மேற்குடைய ஸ்திரீகளையும்
முன் எலாம்	{ (ஆழ்வாருடைய விஷயாகாரம் பெறுவதற்கு) முன்பெல்லாம்	நம்பினேன்	கிரும்பிப் போத்தேன் ;
மேல்	அபலாருடைய	இன்று	இப்போதோ வென்றும்
நல் பொருள் தன்னையும்	{ நல்ல பொருள்களை	செம்பொன்மாடம்	{ செவ்விய பொன்னுற் சமைந்த மரடங்களை யுடைய
நம்பினேன்	ஆசைப்பட்டிருக்கிறேன் ;	திரு குருகர் நம்	திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆழ்
		மேற்கு	வார்க்கு
		அன்பன் ஆய்	பந்தனாகப்பெற்று
		சதிர்த்தேன்	{ ச திர த ர யுடையேனென [சமந்தனுர் விட்டேன்.]

இன்றுதொட்டும் எழுமையுமெம்பிரான் \*  
நின்றதன்புக மேத்தவருளினான் \*  
குன்றமாடத் திருக்குருகர்நம்பி \*  
என்றுமென்னை பிசுழ்வினன்காண்மினே.

(சு)

இன்று தொட்டும்	இன்று முதலாக	குன்றம் மாடம்	{ மலைபோன்ற மரடங்களை யுடைய
எழுமையும்	மேதான் காண்மெல்லாம்	திரு குருகர் வந்த	திருக்கரிக்குத் தலைவரான ஆவ
கின்று	{ (என்) அற்பவளையம் கிண்குப்பெற்றது	என்றும்	வாழ்வார்
தன் புகழ்	{ தம்முடைய (ஆழ்வாருடைய) திருப்புகழ்களை	என்னை	(இனி) எக்காளத்திலும்
எத்த	ததிகூழ்ப்படி	இகழவு இலன்	என் விஷயத்தில்
எம் பிரான் அருளிஞன்	{ எம் ஸ்வாமிபான ஆழ்வார் கருப பண்ணினார் ;	காண்மின்	{ அகாதாமுடையவராக இருக்க மாட்டார் ;
			{ (இதனை அறுபவத்தில்) கண்டு கொள்ளுங்கள்.



கண்டுகொண்டென்னைக் காரிமாறப்பிரான் \*  
பண்டைவல்லினை பாற்றியருளினன் \*  
எண்டிசையும் அறியவியம்புகேன் \*  
ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளியே.

(௭)

மீரான்	பாமோபகாரகராய்	பாற்றி அருளி	உருமாய்ந்த போம்படி பறக்
காரி மாறன்	{ பொற்காரியார் திருக்குமார	னன்	கடித்தருளினார்: (ஆடலால்)
என்னை	{ ரான் கம்மாழ்வார்	ஒண் தமிழ் சட	அடியை தமிழ்க் கவிதனுக்கு
கண்டு	{ (நமது பெருமையை அறிபாத)	கோபன் அரு	ஆசாமான் அவ்வாழ்வாரு
கொண்டு	{ என்னை	ளியே	டைய க்ருபையையே
பண்டை வல்லினை	{ கடாஷித்த	எண் நிசையும்	எட்டத் திகிலுள்ளவர்களுந்
	{ கைக்கொண்டு	அறிய	அறியும்படி
	{ அநாதிபாயப் பிரபலமாகிடுந்த	இயம்புகேன்	சொல்லக்கடவேன்.
	{ பாவங்களை		

அருள்கொண்டாடும் அடியவரின் புற \*  
அருளினான் அவ்வருமறையின்பொருள் \*  
அருள்கொண்டு ஆயிரமின் றமிழ்ப்பாடினான் \*  
அருள்கண்டார் இவவுலகினில் மிக்கதே.

(௮)

அருள் கொண்டார்	{ பகவதி சிருஸபவையக் கொண்	இன் தமிழ்	{ இவ்வீ தமிழ்ப் பாஷைகளிலே
இம்	{ டாடுகின்ற	ஆயிரம்	{ அமைந்த
அடியவர்	பக்தர்கள்	திருவாய்	திருவாய் மொழியாயிரத்தை
இன்புற	ஆகத்திக்கும்படி	பாடினான்	{ பாடினவருமான ஆழ்வாரு
அ அரு மறையின்	{ அந்த அருமைபான் வேதத்தின்	அருள் கண்டார்	{ டைய
பொருள்	{ உட்பொருள்களை	இரு உலகினில்	{ க்ருபை ஒன்று மாத்திரமன்றே
அருளினான்	அருளிச் செய்தவராயும்	மிக்கது	{ இந்த ஸோகத்திலே
அருள் கொண்டு	பரமக்ருபபாளே		{ அதிசயத்திருக்கிறது.

மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் \*  
கிற்கப்பாடி யென்றெஞ்சுகின்றாத்தினான் \*  
தக்கதீர்ச் சடகோபனென்கம்பிக்கு \* ஆட்  
புக்ககாதல் அடிமைப் பயனன்றே.

(௯)

மிக்க வேதியர்	{ சிறந்த வைதிகர்களால் ஓதப்	தக்கதீர்	{ தகுதியான குணங்களை யுடைய
வேதத்தின்	{ படுகின்ற வேதத்தினுடைய	சடகோபன்	{ சடகோபனென்ற திருநாமத்
உள் பொருள்	உள்ளுறை பொருளானது	என் கம்பிக்கு	{ தை யுடையாரான
கிற்க	கிலை கிற்கும்படி	ஆன் புக்க	{ (அந்த) ஆழ்வார் விஷயத்திலே
பாடி	(திருவாய்மொழியைப்) பாடி	காதல்	{ அடிமை செய்வதற்கு உறுப்
என் கொள்கள்	என்னுடைய ந்ருதபத்திலே	அன்றே	{ பான
			{ ஆளாயானது
			{ அந்த ஆணத்திலேயே
கிறுத்தினான்	{ (அந்த வேதார்த்தங்களை அந்	அடிமைப் பயன்	{ (ஆழ்வார் திருவடிக்கீழ்) கைந்
	{ கது (திருவாய் மொழியை)		{ கரியம் செய்வதையே பய
	{ னைப்பாதிஷ்டித மாகியருளி		{ னாக அடைத்தாயிற்று.
	{ னார் (ஆழ்வார்);		

பயனன்றாகிலும் பாங்கலாகிலும் \*  
செயல்கன்றாகத் திருத்திப்பணிகொள்வான் \*  
குயில்கின்றனப்பொழிச்குழ் குருசுடர்கம்பி \*  
முயல்கின்றேன் உன்றன்மொய்குழற்கன்பையே.

(௧௦)

பயன் அன்று	(மீறல் திருந்துவதால்) தமக் கொரு பயனில்லாமற் போனதும்	குயில் கின்று ஆம்	குயில்களானவை கின்று ஆவரஞ் செய்பப் பெற்ற சோலைகளாலே குழப்பப் பட்டிருக்கிறதே (எழுந்தருளி மிருக்கிற)
பாய்கு அல்ல ஆகும்	(அவர்கள் திருந்துவதற்குப்) பாய்க்காக அமைவாமற் போகும்	குருகூர்	
செயல்	தமது அறுஷ்டாபத்தாலே	கம்பி!	ஆழ்வாரே!
கன்றாக திருத்தி	கன்றாக விஷித்த	உன்தன்	தேவரீருடைய
பணி கொள்வான்	(அவர்களை) சூட்டுகொள்வதற்காக	மொய் கழற்கு	சிறந்த திருவழிகளில்
		அன்பையே	அன்பு உண்டாவதைக் குறித்தே
		முயல்கின்றேன்	முயற்சி செய்கின்றேன்.

அன்பன்றன்னை அடைந்தவர்கட்கெல்லாம்  
அன்பன் \* தென்குருகூர் நகர்கம்பிக்கு \*  
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்னசொல்  
நம்புவார்பதி \* வைகுந்தங்காண்மினே.

(கக)

அன்பன் தம்பிய	குசிரித பாஷபாதிபான் எம் பெருமானே	அன்பன் ஆய்	பக்தனைருந்துகொண்டு
அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்	குசிரித்தவர்களுடன் ஸ்கல பாசவநர் பக்கவிலும்	மதுரகவி சொன்ன சொல்	{ மதுரகவி அருளிச்செய்த இந்த திவ்யியப் பிரபந்தத்தை
அன்பன்	பக்திபாஷபாதிபான்	நம்புவார்	{ (நங்களுக்குத் தஞ்சமாக) கிரீவ வந்திருப்பவர்களுக்கு
தென் குருகூர் நகர் கம்பிக்கு	மம்மாழ்வார் விஷயத்திலே	பதி	வாணஸ்தாநமாஸ்து
		வைகுந்தம் காண்மின்—பரமபதமாம்.	

மதுரகவியாழ்வார் திருவழிகளே சரணம்

எம்பெருமானார் திருவழிகளே சரணம். ஜீயர் திருவழிகளே சரணம்

மீ;

ஆழ்வார் திருவழிகளே சரணம்

கோயில் திருவாய்மொழி



"அந்நாயக ஜ்ஞானாதுஷ்டாபங்களாலே பிரபலமாய்மொழிப்போலே சந்தங்களாயிரமும் அறிவக் கற்று வல்லாராயுள் வயவண்ணவந்தவனித்தி" என்பது ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸ்துத்தி. கம்மாழ்வாரருளிச் செய்த திருவாய்மொழி ஆசிரித்ததையும் அறிவக் கற்று வல்லவர்களுக்குத் புரிவவாழ்வணவசீவம் வந்திக்கு மென்றது. எந்த விஷயத்திலும் பிரதானகல்பம், அதுகல்பம் [அதாவது - முக்தாபகஷம், உகாணபகஷம்] என்று இரண்டு உண்டாதலால் திருவாய்மொழி யாசிரித்ததையும் அதிகரிக்கமாட்டாதவர்களுக்காக அறு கல்பமாய் கோயில்திருவாய்மொழியைப் பரமகாருணிகர்களான நம் பூகுவாசாரிபர்கள் சிபந்தித்தருளி னார்கள். வைபித்திக விசேஷங்களில் திருவாய்மொழி யாசிரித்ததையும் ஸேகிக்க இயலாத பேராதைக்கு ஸைனகரியமாகவும் இந்தக் கோயில்திருவாய்மொழி அமைக்கப்பட்டது.

திருவாய்மொழி யாசிரித்தில் ஒவ்வொரு தாரிலும் ஸாரமான ஒவ்வொரு பதிகம் எடுத்து இது அமைக்கப்பட்டுள்ளது. முதற்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் மாத்திரம் இரண்டாண்டு பதிகங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஆக, பன்னிரண்டு பதிகங்கள் [தாற்றிருபது பாசங்கள்] கோயில் திருவாய்மொழி பென்றுணர்க.

அவற்றின் அடைவு வருமாறு

1. முதற்பத்தில் தொடக்கத்திலேயுள்ள \*உடாய்வற\* \*விழயின்\* என்கிற இரண்டு பதிகங்கள்.
2. இரண்டாம் பத்தில் திருவாய்மொழிப்போலே விஷயமான \*விளரொளி\* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
3. மூன்றாம்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான \*ஒழிவில்லகலமெள்ளம்\* என்கிற மூன்றாம் பதிகம்.



4. காளாம்பத்தில் திருக்குருகூர் விஷயமான \*ஒன்றுத்தேவு முலையும்\* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
5. ஐந்தாம்பத்தில் திருக்குடந்தை விஷயமான \*ஆராவமுதே\* என்கிற எட்டாம் பதிகம்.
6. ஆறும்பத்தில் திருவேங்கடமலை விஷயமான \*உலகமுண்ட\* என்கிற பத்தாம்பதிகம்.
7. ஏழாம்பத்தில் கோயில் விஷயமான \*கங்குலும் பகலும்\* என்கிற இரண்டாம் பதிகம்.
8. எட்டாம்பத்தில் பாகவத சேஷத்வ ப்ரதிபாததமான \*கெடுமாற்கடிமை\* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
9. ஒன்பதாம்பத்தில் திருக்கண்ணபுரம் விஷயமான \*மாலிகண்ணி\* என்கிற பத்தாம் பதிகம்.
10. பத்தாம்பத்தில் அர்ச்சிராதி கதையதுபவ விஷயமாயும் அவாவற்று விடுபெற்ற விஷயமாயும் முடிவிலுள்ள \*சூழ்னிகம் பணிமுதில்\* \*மூலியே காண்முகனே\* என்கிற தூரண்டு பதிகங்கள்.

ஆக இப்பன்னிரண்டு பதிகங்களுக்குக் கோயில் திருவாய்மொழியென்று தொன்றுதொட்டு வழங்குந் திருநாமம், திருநாராயணபுர ப்ராக்ரத்தில் \*ஒரு நாயகமாய்\* (4-1.) என்கிற பதிகத்தையும் சேர்த்து வழங்குவர்.



ஸ்ரீ:

தூழ்வார் திருவடிக்கே சரணம்

## திருவாய்மொழித் தனியன்கள்



ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அருளிச்சேய்தது)

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாறுமோதகம்  
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோபவாங்கமயம்  
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத்ஸமாகமம்  
கமராயஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்.

பக்த அம்ருதம்	{ தொண்டர்கட்கு அருத மா யிருப்பதும்	ஸ்ரீசடகோப வாங் மயம்	{ கம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி மயமுமான
விச்வ ஜந அறு மோதகம்	{ ஸகல ஜனங்களையும் ஆனந் திகச்சி செய்வதும்	த்ராவிட வேத ஸாகரம்	{ தமிழ் வேதக் கடலை
ஸர்வ அர்த்ததம்	{ ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் அளிக்குவல்லதும்	அஹம்	அடியென்
ஸஹஸ்ர சாகா பநிஷத் ஸமா கமம்	{ நூற்றாக்கணக்கான சாகை களையுடைய உபநிஷத்துக்க ளின் திரட்சியா யிருப்பதும்	கமாயி	ஸேவிக்கிறேன்.

\* \* \*—திருவாய்மொழி ஒரு கடலாக ரூபணம் செய்யப்படுகின்றது. கடலுக்குள்ள தன்மை  
படங்களும் திருவாய்மொழிக்கும் உண்டென்று ஐந்து விசேஷணங்களினால் கிரூரிக்கப்படுகின்றது.

நச்வரமுனிகள் அருளிச்சேய்த தனியன்

\* திருவழுதிநாடென்றுந் தென்குருகூரென்றும்  
மருவினியவண்பொருநலென்றும்—அருமறைகள்  
அந்தாத்செய்தானடியினையே யெப்பொழுதும்  
சிந்தியாய்நெஞ்சேதெளிந்து.

கெஞ்சை	மனமே!	அரு மறைகள்	அருமைமயான வேதங்களே
திருவழுதி காடு	திருவழுதி காடுடன் நெற	அந்தாதி செய்	அந்தாதித் தொடையான திரு
என்றும்	தேசத்தை அதுணர்ந்தும்	நான்	வாய்மொழி முகத்தரவே
தென் குருகூர்	அழகிய திருக்குருகூடுவென்ற	அடி இனையே	பாடின ஆழ்வாருடைய
என்றும்	தீவிய தேசத்தை அதுணர்	எப்பொழுதும்	உபய பாதங்களையே
மருவ இளியவண்	தீத்தும்	தெளிந்து	இடைவிடாமல்
பொருகல் என்	ஆசைப்பெடும்படி போக்யமாய்	சிந்தியாய்	தெளிவுடனே
றும்	அழகியதான நாமிரபர்ணி		சிறிதை செய்யக்கடவை.
	யாத்நை அதுணர்ந்தும்,		

\* \* \*—ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை அருணர்ந்திக்கும்போது அவரது திருவவதார ஸ்தலமான திருக்கரிலையும், அது இருக்கும் காடாகிய வழுதிவனகாட்டையும், அங்காட்டுக்கு அங்ககரமாய் ஆழ்வார்க்குப் புராண கிருபகருமான நாமிரபரன் தீவிய உதையையும் அதுணர்ந்துப் பின்பு 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்' என்னவெனும்பெய்தது. இதனால் உத்தேசம் வந்துள்ள ஸம்பந்தம்மபத்தம் பெற்ற வஸ்துக்களும் உத்தேசம் என்கிற சாஸ்தாரீந்தம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

சோட்டைகம்பிகள் அருளிச்செய்த தனியன்

மனத்தாலும்வாயாலும்வண் குருகூர்பேணும்  
இனத்தாரையல்லாதிறைஞ்சேன்—தனத்தாலும்  
ஏதுங்குறைவினேன் எந்தைசடகோபன்  
பாதங்களையாழுடையபற்று.

மனத்தாலும்	கெஞ்சினாலும்	ஏதும் குறைவு	எவ்விதமான குறையுமுடையே
வாயாலும்	வாக்கினாலும்	இனேன்	எல்லேன்;
வண் குருகூர்	திருக்கரிலை ஆதரிக்கின்ற	எந்தை சடகோ	(எதனுமென்னில்)
பேணும்	பேணும்	பன்	அம்மத் தவாயியான கம்மாழ்
இனத்தாரை அல்	கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்களைத்	பாதங்கள்	வாருடைய
லாது	தவிர (மற்றையோர்களை)	பாழுடைய	திருவடிகள்
இறைஞ்சேன்	வணங்கமாட்டேன்;	பற்று	கம்முடைய
தனத்தாலும்	செய்வத்தினாலும்		ஆதாரமாயிரவின்றது.

\* \* \*—ஆழ்வார்திருக்கரிலையே போற்றிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியில் அந்நியத்த மஹான்களைத் தவிர மற்று எவரையும் வணங்கமாட்டேனென்றது, எப்போதும் அப்படிப் பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ சிகாமணிகளையே வணங்குவேனென்றபடி.

முன்னடியில் இறைஞ்சேன் என்று ஒருமைமாகச் சொல்லிப் பின்னடியில் யாழுடைய என்று பன்மைமாகச் சொன்னது, இயல்புபற்றிய தனித்தன்மைப் பன்மை; ஸ்வணம்பந்திகளையும் கூட்டிக் கொண்டு பேசுகிறாரென்னவுமாம்.

(\*)

அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்த தனியன்

ஏய்ந்தபெருங்கீர்த்தி சீராமானுசமுனிதன்  
வாய்ந்தமலர்ப்பாதம்வணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்  
சீரார்சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்  
பேராதவுள்ளம்பெற.

ஆய்ந்த	குற்றங் கல்காத	உள்ளம்	கெஞ்சை
பெரு சீர்	சிறந்த திருக்குணங்களினால்	பெற	பெறும் பொருட்டு
ஆர்	பரிபூர்ணரான	ஏய்ந்த பெரு	தகுதியான பெரும் புகழை
சடகோபன்	கம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த	கீர்த்தி இராமா	புடைய எம்பெருமானாரது
செந்தமிழ் வேதம்	செவ்விய தமிழ் வேதத்தை	துச் முனிதன்	
தரிக்கும்	தாக்கிக் கொள்ளாவல்லாதாய்	வாய்ந்த பாதம்	பொருத்தமான திருவடித் தாம
பேராத	வேறென்றில் செல்லமாட்டாத	மலர்	வாகியே
	தான்	வணங்குகின்றேன்	தொழுகின்றேன்.



\* \* \*—மேல் தனியனில் “தமிழ்மறைகளாயிரமும் என்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்னப்படுதலும் திருவாய்மொழியை வளர்த்தவரான எம் பெருமானுடைய திருவருளினதீத் திருவாய்மொழியை மனப்பாடமாகத் தரிக்கவல்ல சக்தி வாய்க்க மாட்டாததனால், செந்தமிழ் வேதந்தரிக்கும் பேராதவள்ளம் பெறுதற்காக இராமானுசனது மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேனென்றது இதில்.

“எங்கள் கடியே யிராமானுசமுனியே, சங்கை செந்தொண்ட தவராசா, பொற்குபுகழ்மங்கையர் கோலீர்த மறையாயிரமனைத்தும், நங்குமனம் நீயெனக்குத் தா” என்ற பெரியதிருமொழித் தனியனையும் இங்கு மீளரிப்பது.

பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்

வாந்திகழுஞ்சோலை மதிளரங்கர்வண்புகழ்மேல்

ஆன்றதமிழ்மறைகளாயிரமும்—என்ற

முதற்றாய்சடகோபன் மொய்ம்பால்வளர்த்த

இதத்தாயிராமானுசன்.

வாந்திகழுஞ்சோலை	ஆசைத்தனவும் ஒங்கி விளங்கு கின்ற சோலைகளையும்	தமிழ் மறைகள் ஆவிரமும்	தமிழ் வேதமான ஆவிரம்பாக ரங்கிலையும்
மதிள்	ஊப்த பராகரங்கிலையும் உடைத்தான	என்ற முதல் தாய் சடகோபன்	பெற்ற முக்கியமான மாதா மம்மாழ்வாராவர்.
ஆரங்கா	திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்ட எம்பெருமா னுடைய	மொய்ம்பால் வளர்த்த	மிறக்குடனே அதனை வளர்த்த
வண்புகழ் மேல்	திருக்கல்யாண குண விஷய ஆன்ற	இதம் தாய் இராமானுசன்	வலியமான மாதா எம்பெருமானாராவர்.

\* \* \*—மேல் தனியனில் “செந்தமிழ் வேதம் தரிக்கும் பேராத வள்ளம்பெற—இராமானுச முனிதன் வளர்த்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன்” என்று பேசியபடி எம்பெருமானார்க்கும் திருவாய் மொழிக்குமுன்ன தொடரியை வெளியிடுவது இப்பாகாம். உலகத்தில் பரவாதுகண்க்குப் பெற்றதாய் என்றும் வளர்த்ததாய் என்றும் இரண்டு தாய்மார் ஏற்படுவதேபோல் திருவாய்மொழியாகிற பரவாது க்கும் இரண்டு தாய்மாரானது; அவர்களாகிறார் மம்மாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும். ஆழ்வார் பெற்றரு ளினர்; எம்பெருமானார் போலித்தருளினார். கண்ணிரானுக்கு தேவகிப் பிராட்டியும் யசோதைபிராட் டியும் போலே

இதவும் பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்

மிக்கவிறைவிலையும் மெய்யாமுயிர்கிலையும்

தக்ககெறியுந் தடையாகித்—தொக்கியலும்

ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங்குருகையர்கோன்

யாழினிசைவேதத்தியல்.

குருகையர்கோன்	திருக்கரியிலுள்ளார்க்குத் தலை வரான ஆழ்வார் (அருளிச் செய்த)	தக்க கெறியும்	எவருபாறுபமான உடையத் தின் ஸ்வரூபத்தையும்
யாழின் இசை வேதத்தி இயல்	வினாகானம்போன்ற திருவாய் மொழிப் பாகரங்கள்	தடை நுகி தொக்கு இயலும் ஊழ் வினையும்	(பகவத்ப்ராய்திக்குப்) பிரதிபத் தகமாநிச் சேர்ந்து கிடக்கிற முன்னை வினைகளாகிற விரோதி ஸ்வரூபத்தையும்
மிக்க இறை நிலை யும்	அர்வோத்குஷ்டணை எம் பெருமானுடைய ஸ்வரூபத் தையும்	வாழ்வினையும்	வாழ்வாகிற பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும்
மெய்யாம் உயிர் கிலையும்	நித்பாண ஐனாத்மாவின் ஸ்வ ரூபத்தையும்	ஓதம்	கூறுவன.

எம்பெருமானே ஸர்வஸ்வரூபம், ஜீவாத்மா அக்ஷெம்பெருமான் பக்கலில் சேஷத்துவத்தையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவருவருப்பன், சரணாகதியே எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு வழி, பொய்க் கின்ற னானமும் பொல்லாகொழுக்கு மழுக்குட்ப்புமாகிற வினைவழி பிரதிபத்தகம், ஒழிநில்காலமெல்லா முடைய மன்ன வழுவின வடிவமெய்வதே பரமபுருஷார்த்தம் என்கிற இவ்வகை அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியில் பன்னிப்பள்ளி யருளிச்செய்யப்படுகின்றன. ஆதலால் அர்த்த பஞ்சகமே திருவாய் மொழிக்கு ப்ரமேயமென்றது பொருத்தம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:  
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்

## கோயில் திருவாய் மொழி

நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழியில்—முதற்பத்து—முதல் திருவாய்மொழி

உயர்வறவுயர்நலம் உடையவன்யவனவன் \*

மயர்வறமதிகலம் அருளிநன்யவனவன் \*

அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியவனவன் \*

துயர்றுசுடரடி தொழுதெழென்மனனே.

(க)

என் மனனே	எனது மனமே!	அருளிநன்	{ (அடியேனுக்கு) திருப்பபன்
உயர்வு அற	{ தன்னைப் பார்த்திலும்),	யவனவன்	ணினவன்
உயர்	{ உயர்த்தி இல்லாதபடி	யவனவன்	யாவனெருவனே,
நலம்	{ (ஆனந்தம் முதலிய) கல்யாண	அயர்வு அறும்	மறப்பு இல்லாத
	{ குணங்களை	அமரர்கள்	வித்யாஸூரிகளுக்கு
உடையவன்	{ (சுயமாக) உடைத் தானவன்	அதிபதி யவன்	ஸ்வாமி யாவனெருவனே
யவனவன்	யாவனெருவனே,	அவன்	அந்த எம்பெருமானுடைய
மயர்வு அற	அஜ்ஞாநம் கசிக்கும்படி	துயர் அறு சுடர்	துக்கங்களைப் போக்குகிற
மதி நலம்	ஞானத்தையும் பகிதையையும்	அடி	சோதமயமானதிருவடிகளை
		தொழுது	வணங்கி
		எழு	நீ கடைத்தேற்ககடவை.

\* \* \*—இதில், மனோபகாரங்களைத் தமக்குச் செய்நருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தொழுது மென்மை பெறும்படியாக ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற் குடையதென்கிறார். புறமதந்தவருடைய கொள்கைப்படி எம்பெருமான் திருக்குணவல்லன், ஸமந்த கல்யாணவொண்தமகன் என்கிற வேதாந்த விரந்தாந்தத்தை முதலடியினே வெளிவிட்டருளுகிறார். இதனால், எம்பெருமான் தனது திருக்கல்யாண குணங்களைக் காட்டி, இவ்வாழ்வாரை சம்பந்தித்தகொண்டமை விளங்கும்.

(க)

மன்னகமலமற மலர்யிசையெழுதரும் \*

மன்னுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன் \*

இன்னுணர்முழுநலம் எதிர்கிகழுகழினினும் \*

இன்னிலனென்னுயிர் மிகுகரையிலனே.

(உ)

மன்னகம்	மனத்திலே யிருக்கிற	பொறி உணர்வு	{ (மெய் வாய் கண் மூக்குச்
மலம் அற	{ (சாமர கோபம் முதலிய) தீக்	அவை இலன்	செனியென்னும்) வெளியிற்
	{ குணங்கள் கழிபக் கழிய		நிரியங்களின் ஞானத்தினால்
	{ (அதனால்)		அளவிடப்படாதவனுமாய்
மலர்	மலர்ந்ததாதி	இனன்	இப்படிப்பட்டவனும்
		முழு உணர் நலம்	{ பரிபூரண ஞானவந்த ஸ்வரூப
			யும்
மிசை எழுதரும்	{ மேலே மேலே விருத்தி யடை	எதிர் கிகழ் கழிந்	{ எதிர்ப்பாடம் கிசுகாலம் இறந்த
	{ கிற	னம்	காலம் என்ற மூன்று காலங்
			களிலும்
மன்ன உணர்வு	{ மானை ற்ஞான மென்கிற	இனன் இலன்	ஒப்பு இல்லாதவனும்
அளவிலன்	{ யோக வுணர்ச்சியாகல்	மிகுகரை இலன்	{ மேற்பட்டவரிலான தவனுமாய்
	அளவிடப்படாதவனும்		யிருப்பவன்.

\* \* \*—முதற்பாகரத்தில் பரஸ்தாபிக்கப்பட்ட திருக்குணங்களுக்கு ஆச்சரியமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபமானது சித்த அளித்து என்கிற இரண்டு தத்துவங்களிற்காட்டிலும் விலகாதுமென்பதை இப் பாட்டில் அருளிச்செய்கிறார். முதல் ஒன்றையடிக்கனால் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் பரமாத்ம ஸ்வரூபம் விலகாதுமென்பதுகிறது. பொறியுணர்வவையிலன் என்பதனால் ஐப்பெருஞ்சுளிற்காட்டில்



வகைகூறியும் சொல்லப்படுகிறது. இன்ன - இப்படிப்பட்டவனென்று, முன்னதாகிற் சொன்ன சூழிக் வகைகூறியதற்கே அருபாஷிக்கிறபடி. உணர்முதலும் - உணர்வும் கலமுமே முழுதமாக வுள்ளவன்; தட்டிக்க ஐந்துவகைகள் உருகு செய்தபடி, எதிர் சிகழ் கழிவினும் இன்னிலை - மூன்று வகைகளிலும் தனக்கு ஒப்பிலாதவன். (உ)

இலனது உடையனிது எனநிலைவரியவன் \*  
நிலைநிலைவிசம்பிடை உருவினனருவினன் \*  
புலனொடுபுலனலன் ஒழிவினன்பாந்த \*  
அந்கலனுடையொருவனை நணுகினம்நாமே. (க)

அது துள்ள (என)	{ அத்தப் பொருள் (தனக்கு) இல் லாதவனென்றும்	அருவினன்	{ மூலப்பல்லாத சேதனர்க்கிள புடையவனாகியும்
இது உடையன் என	{ இத்தப் பொருளை புடையவன் என்றும்	புலனொடு	{ (இப்படிப்) புலன்களுக்கு விஷ யமாகிற பொருள்களோடு (கலந்து நின்றாலும்)
நிலையு அரியவன்	{ நிலைப்பதற்கு அருமைப்பட்ட வனாகியும்	புலன் அலன்	{ (தான்) புலன்களுக்கு விஷய மாகாதவனாகியும்
நிலை துடை	{ புழி முதலான (நிழ்) உலகக் களிலும்	ஒழிவு துலன்	{ எப்பொழுதும் எங்கும் வியா பித்திருக்கிற
விசம்பு துடை	{ ஆகாசம் முதலான (மேல்) உல கங்களிலும் உள்ள	அ நலன் உடை	{ முன் சொன்ன கல்யாண குணக்கிளபுடைய ஒப்பற்ற எம்பெருமானை
உருவினன்	{ குடியான அசேதநப் பொருள் களை புடையவனாகியும்	ஒருவனை	{ எம்பெருமானை
		நாம் நணுகினம்	{ நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

\* \* \* — எம்பெருமானுக்குண்டான லீலாவிழிதச் செல்லத்தை இப்பாட்டி வருவிச்செய்துரை. 'நுலனுக்கு அது துள்ள' என்றும் 'நிலைக்கமுடியாதது. 'இலனுக்கு அதுவுண்டு' என்றும் 'நிலைக்க முடியாதது. 'நிலைநிலை விசம்பிடை புருவினனருவினன்' என்றே பேசவேணும். சீழைக்கங்களிலும் மேலுலகங்களிலும் சேதநப் பொருள்களும் ஐப்பொருள்களும் எத்தனைபுண்டோ அவற்றையெல்லா முடையவன் என்னவேணுமென்றாக. புலனொடு புலனலன் - புலப்படுகின்ற வகை பதார்த்தங்களோடும் அந்நராத்மாவாய்க் கலந்து நின்றனையாகிலும் அவற்றின் கோஷங்கள் தன்னிடத்தில் தட்டப்பெருதவன். ஒழிவினன் பாந்த - ஒரு வந்துவும் ஒரு காலமு மொழிபாடம் ஈர்வதா ஈர்வதா வியாபித்தவன். (க)

நாமவனிவனுவன் அவளிவளுவளெவன் \*  
தாமவரிவருவர் அதுவிதுவுதுவெது \*  
வீமவையிவைபுவை அவைநலந்தீங்கவை \*  
ஆமவையாயவை ஆய்கின்றவவரே. (ச)

நாம்	{ நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும்	அது இது உது	{ அது இது உது என்னும் ஒன் றன்பால் கட்டுப் பொருள் களும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் கட்டுப் பொருள் களும்	எது	{ எது என்னும் ஒன்றன்பால் சிறப்பொருளும்
அவன் இவன் உவன்	{ அவன் இவன் உவன் என்னும் பெண்பால் கட்டுப் பொருள் களும்	வீம் அவை	{ கசுக்குத் தன்மையுள்ள பொ ருள்களும்
எவன்	{ எவன் என்கிற பெண்பால் வினாப் பொருள்களும்	இவை உவை அவை	{ இவை உவை அவை என்னும் பல்வின்பால்கட்டுப் பொரு ள்களும்
தாம்	{ தாம் என்னும் பன்மைப் பொதுப் பொருள்களும்	நல்ல அவை தீர்கு அவை ஆம் அவை ஆய அவை	{ நல்ல வந்துக்களும் கெட்ட வந்துக்களும் எதிர் காலப்பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும்
அவர் இவர் உவர்	{ அவர் இவர் உவர் என்னும் பல்பால் கட்டுப்பொருள் களும்	ஆய்கின்ற அவரே	{ ஆய்கின்ற எல்லாப் பொருள் களும் அந்த ஈர்வேச்சுவரனேபாம்.

\* \* \*—இப்பாட்டுமுதல் மேற்பாட்டுக்கொல்லாம் திற்ப்பாட்டிற் சொன்ன லீலா விழிச் செல்வத்தைப் பன்னியுரைப்பன. எம்பெருமானார் கதவத்தில் \* ஸ்வாதீத நிரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதிப் பரவ்ருத்தி பேதக்\* என்றனஞ்சீர்சய்வது இப்பாட்டுமுதல் முறைமையுள்ள ஏழன்று பாசுரங்களி லும் சொல்லுகிற பொருளையே ஸ்வரூபவிர்த்தபடியாம். ஸகல சேதநாசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதிகமாயிருக்குமென்பது இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. அப்படியே அவற்றின் ஸ்திதியும் [ரக்ஷணமும்] அவனதனைமென்பது மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது அவற்றின் பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதனைக்கொன்பது அதற்கு மேற்பாட்டிற் சொல்லுகிறது. (ச)

அவரவர்தமதமது அறிவறிவகைவகை \*  
அவரவரிறையவர் எனவடியடைவர்கள் \*  
அவரவரிறையவர் குறையிலிரையவர் \*  
அவரவரிதிவிழி அடையகின்றனரே. (ரு)

அவர் அவர்	அந்தந்த அதிகாரிகள்	குறையு இவர்	{ அவரவர்கள் கிரும்பின் பான் கலை கொடுப்பதில் குறையற் றனவே(எதனாலே என்னில்)
தம தமது	தங்கள் தங்களுடைய	இறையவர்	{ ஸர்வ ஸ்வாமிபான ஸ்ரீமங்க ளாயணன்
அறிவு அறி வகை	குறையத்தாலே அறியப்படுகிற வகை	அவரவர்	{ அந்தந்த அதிகாரிகள்
அவரவர்	அந்தந்த தெய்வங்களினர்	விதி வழி	{ தங்கள் தங்கள் அக்குஷ்டாறு ளாரமாய்
இறையவர் என	ஸ்வாமிகளென்றெண்ணி	அடைய	{ பான் பெறும்படியாக
அடி அடைவர்கள்	ஆசாயிப்பர்கள்;	நின்றனர்	{ (அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு) அத்தீராயிப்பாத எழுந்தருளி யுள்ளனர்.
அவரவர் இறை	{ அந்தந்த அதிகாரிகளால்		
யவர்	{ தொழப்படுகிற தெய்வங்கள்.		

\* \* \*—உலகத்தில் கடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில்பாவும் எம்பெருமானுடையதே; அக்க இத்திரன் சிவன் பிரமன் முதலிய இவர தெய்வங்களைச் சூழ்ந்து அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோலின பாலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான்நானே அந் தெய்வங்களுக்கு உள்வீடாக இருந்து கடந்துகிற ரக்ஷணமேயன்றி அந்தெய்வங்களைத் தந்திரமாகச் செய்துகொடுக்கிற ரக்ஷண மன்று என்றதாயிற்று. (ரு)

நின்றனரிருந்தனர் கிடத்தனர்திரிந்தனர் \*  
நின்றிலிரிருந்தினர் கிடத்தினர்திரிந்தினர் \*  
என்றுமொரியல்வினர் எனகினைவாரியவர் \*  
என்றுமொரியல்வொடு நின்றவெத்திடரே. (சு)

நின்றனர்	நிற்பவர்கள்		{ மை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திக ளெல்லாம் அப்பெருமா னுடைய அதிகமே)
இருந்தனர்	இருப்பவர்கள்	என்றும்	{ எப்போதும்
கிடந்தனர்	கிடப்பவர்கள்	ஒரு இயல்வினர்	{ ஒரேவிதமான இயற்கையை யுடையவரென்று நினைக்க முடியாதவரும் (அவரே)
நிரிந்தனர்	{ திரிபவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடையநிறநல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதநா ளிற பரவ்ருத்திகளெல்லாம் அப்பெருமானுடைய அதி கமே.)	என கினைவு அரி யவர்	{ (அவாதாம் யாவரென்னில்) எப்போதும்
நின்றிலர்	நிலைநிலைவர்கள்	என்றும்	{ எப்போதும்
இருந்தினர்	இராதவர்கள்	ஒர் இயல்வொடு	{ ஒரேவிதமான இயற்கையோடு
கிடத்தினர்	கிடவாதவர்கள்	நின்ற	{ கூடியிருக்கின்றவராய்
கிரித்தினர்	{ திரியாதவர்கள் (ஆக இப்படிப் பட்டவர்களினுடைய நிலை	எம் திடர்	{ திடமானபிரமாணத்தினால் நித் தான கம்முடையவர்.

\* \* \*—லீலாவிழிதின் ஸ்வரூபமும் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய அதனைமென்பது விழிப்பது பாசுரங்களில் அருளிச்செய்யப்பட்டது; அந்நுடைய பரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனதனைமே யென்றது இப்பாட்டில். இதில் முதலடியில் பரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாமடியில்



வியுத்திகளைச் சொல்லுகிறது. சின்றுவர் நூதாநிக்கு - சிந்தை நூதந்தல் மிடத்தல் திரிகல் என்பது தொழில்களே இங்குப் பொருளாக அமையும். சிந்திலர் துத்பாதிக்கும் - சிவலாமை இராமை மிடலாமை திரியாவை என்பவைகளே பொருளாகப் பொருத்தும்.

திடீர்-திடமான வேதப்பாணத்தினால் விரித்திப்பவர் என்பது. எம்பெருமான் அப்படி விரித்திப் பது வைதகோத்தமராகிய நமக்குப் பரமலாபம் என்பது தோன்ற எம்மீடர் என்பது. (சு)

திடவிகம்பெரிவளி கீர்கிலமிவைமிசை \*  
படர்பொருள்முழுவதும் அலையவைதொறும் \*  
உடன்மிசையுமிரெனக் கார்த்தெங்கும்பரந்துளன் \*  
சுடர்மிருகருதியுள் இவையுண்டசுரனே. (சு)

திடம்	உறுதியான	உடல் மிசை உயிர்	சுடர்மீது துத்பா வியாதிப்பது
விசம்பு	ஆகாசமென்ன	என	பொல
சரிவளி கீர் கிலம்	அக்ரியென்ன வாயுவென்ன ஐம்மென்ன பூமியென்ன	காந்து	மறைந்து
இவை மிசை	ஆகிய இவற்றை நுதாரமாகக் கொண்டு	எங்கும் பரந்து	உன்னிலும் வெளியிலும் வியா தித்து
படர் பொருள்முழு வதும் ஆய்	பட்டித்த பதார்த்தங்கள் யாவும் நாணம்படி அவற்றைக்குடைய நாமமாய் (அவற்றை உண் டாக்கி)	சுடர் மிருகருள் யுள் உளன்	தேவபொலித்த வேதத்தில் உள் னவனான எம்பெருமான்
அவை அவை தொ றும்	அந்தந்த பதார்த்தங்க ளெல்லா வற்றிலும்	இவை உண்ட சுரன்	(எம்மூர கார்த்தில்) இவற் றை பொல்லாம் நன் பங்கவி லேதாக்கிக்கொள்ளும் தேவ னவான்.

\* \* \*—தீழ்ப்பாசனங்களிலும் மேலிற் பருவிடங்களிலும் 'என்னப் பொருள்கட்டும் எம்பெரு  
மானே வியாமதன்' என்று சொல்லவேண்டியிடங்களில் அப்படிச் சொல்லாமல் 'எல்லாம் எம்பெரு  
மானே' என்று (எம்மூரகாரணமாகச்) சொல்லுவதால் அதனைவாய்ப்பாயம்போல் தோன்றக்கூ  
டின்னே; உண்மையில் அப் புலியிலே; ஸகல சேதகாரிதேவர்களும் சுரமாய் எம்பெருமான் ஸகலர்  
துய்யாமிதவேக சரிபாய் கிற்றலால் துப்படிப்பட்ட சுர சரிபாய் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றவை ஐக்கியம்  
சொல்லப்பட்டதென்று கருதுகிறது துப்பாசுத்- விதிஷ்டாத்வவதக் கோட்பாட்டை இப்பாட்டு வார  
மாக எடுத்தவைக்கின்ற தென்றுணர்க. (சு)

சுராரிவருகில விண்முதல்முழுவதும் \*  
வரன்முதலாயவை முழுதுண்டபரபுரன் \*  
புரமொருமுன்றெரித்து அமரர்க்குமறியிந்து \*  
அரையனென உடைகழித்தமைத்துளனே. (அ)

சுரர் அறிவு அரு கில	(பிரமன் முதலிய) தேவர்களுக் கும் அறியவொண்ணாத நிலை மையை யுடைத்தான	அரன் என	{ குதரமூர்த்தியின் உருவத்தைத் நிரித்தவனாகி
விண் முதல் முழு வதும் வரன் முதல் ஆய்	முலப்பக்குதி முதலாக உள்ள ஸகல வந்துகாறுக்கும் சிற ந்த காரணமுதலாய் 'அவற் றை பொல்லாம் படைத்தவ னாய்)	ஒரு மூன்று புரம் எரித்து	{ இணையிலாத நிரிபாக்களைத் தவிர்த்தும்
அமை முழுது உண்ட	அவற்றையெல்லாம் (பிரமய கார்த்தில்) திருவயிற்றிலே ரஷிப் பவனாயுமுள்ள	உலகு அழித்து	{ உலகங்களை அழித்தல்செய்தும்
பரபுரன்	பரம புருஷன்	அயன் என	{ ஸான்றாகக் கடவுள் என்னும் படியாக நின்று
		அமரர்க்கு அறிவு இயந்து	{ தேவர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்தும்
		உலகு அமைத்து	{ உலகங்களைப் படைத்தன் செய் தும்
		உளன்	{ அவர்களுக்குள் ஆத்மாவா யிருக்கும்வனே.

\* \* \*—பிரமன் விண் முதலான தேவர்களுக்கும் கிலகில் அறிய பெரிய காரியங்களினை நடத்திப்  
பொருவதாக பரமணங்களில் விளங்குகின்றதே; சிவபிரான் நிரிபுரணம்மாரமாகி மிகப்பெரிய காரி  
யத்தை நடத்தினனென்றும் ஸகல லோகத்தின் ஸம்மூராத தொழிலுக்கு அநுகாரியாக இருக்கின்றனென்றும்,  
பிரமனும் தேவர்களுக் கொல்லாம் ஞானமளித்தன னென்றும் லோகஸ்ரஷ்டையை நடத்திப் பொருகிற







## கோயில் திருவாய்மொழி

### இரண்டாந் திருவாய்மொழி வீடுமின்முற்றவும்

எம்பெருமானுடைய நன்மையையும், எம்மன்கள் பற்றிக்கிடக்கிற விஷயங்களுக்களின் அற்புதத் தன்மை ஆதிதயதன்மை முனியவற்றையும் அருளில் செப்பாதின்றிகொண்டு விஷயங்களுக்களில் கலையற்றுப் புகழ்பெற்றவாய் பண்ணுகோனென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார்.

**வீடுமின்முற்றவும் \* வீடுசெய்து \* உம்முயிர்  
வீடுடையானிடை \* வீடுசெய்ய்மினே \***

(க)

முற்றவும்	{ (பழக விஜேதபாண ஸாத்ய ஸாதனங்கள்) ஸன்ஸாரம் ஸுமம்	உம் உயிர்	{ உங்களுடைய ஆத்ம வஸ்து வை
வீடுமின்	வீட்டுவதற்கு;	வீடு உடையான்	மோக நிகரவஸ்துவை எவா
வீடுசெய்து	அப்படி, விட்டு;	வீடு செய்மின்	விட்டுத்தலை
			ஸம்பிப்புகங்கள்.

\* \* \*—எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றவர்கள் விஷயங்களையும் விட்டு எம்பெருமானைத் தருவது களிலே ஆத்மாவை ஸம்பிப்புகோனென்று.

(க)

**மின்னின்னிலையிலே \* மன்னுயிராக்கைகள் \*  
என்னுமிடத்து \* இறை யுன்னுமின் கீரே.**

(உ)

உயிர் மன்னு	ஆத்மா பொருத்தி வந்திக்கிற	என்னும் இடத்து	என்றுசொல்லுமளவில் (இறை)
ஆக்கைகள்	சீரங்கள்	கீரே	நீங்கள்
மின்னின்	மின்னிலைக்காட்டிலும்	இறை	சிறிது
நிலை இல்	நிலையுடையவனவல்ல;	உன்னுமின்	{ ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பாரும்
			கள்.

\* \* \*—கெடுதல் வாணைபண்ணித் தொடர்ந்துவருகிற விஷயங்களை விடமுடியுமோ? என்ன அன்றின் குற்றம் குறைக்கவே காணவே நன்கு விடலாமென்றிருர் அப்பாட்டி.

மின்னின் = மின்னல்போல; மின்னிலைக்காட்டிலும்.

என்னுமிடத்து இறையுன்னுமின் கீரே = இந்த விஷயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து பார்க்கலாமே; இதற்காக ஒரு ஆசாரியோபதேசம் வேணுமோ? தோஷம் பார்ப்பதுமாதலால் உங்களுக்கே தெரியுமே என்றவாறு.

பன்னிராயிர யுரையின்படிக்குப் பின்னத்களின் கருத்தாவது—மின்னின்னிலையிலே மன்னுயிராக்கைகள் என்று சொல்லும்படியாதலால் நீங்கள், இறை—ஸ்வாமியை, உன்னுமின்—மகம் பண்ணுங்கோள் என்பதாம்.

(உ)

**நீர்நுமதென்றிவை \* வேர்முதல் மாய்த்து \* இறை  
சேர்மினுயிர்க்கு \* அதன் நெர்க்கிறையிலே**

(ஈ)

நீர் நுமத என்ற	{ அறங்கார மமகாரங்களாகிற	சேர்மின்	அடையுங்கள்;
இவை	இவற்றை	உயிர்க்கு	ஆத்மாவிற்கு
வேர் முதல் மாய்த்து	{ (ருசி வானைகளாகிற) பக்க வேரோடே முதலறுத்து	அதன் நேர்	அதனோடு ஒத்த
இறை	ஸ்வாமியை	நிறை இல்	பூர்த்தி இல்லை.

\* \* \*—விடவேண்டிய வஸ்துக்கள் பலபல விடப்பதால் அவற்றைப்பெல்லாம் தவித்தனியே எடுத்தவரத்தல் பெருமப்பாடுமாதலால் விடவேண்டியவற்றைத் தருக அருளில் செய்கிறதில் நீர் நுமது என்றது அதுவாத்நியாலுக்கட அறங்கார மமகார கார்ப்பம் தமக்குக்கட தென்ற கருத்தினாலென்க. நான் எனது என்று தம்வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே, நாகருவென என்று.

(ஈ)

**இல்லதமுள்ளதும் \* அல்லதவனுரு \*  
எல்லையிலக்கலம் \* புல்குபற்றற்றே \***

அல்ல எ-டு	{ அந்த எம்பெருமானுடைய வஸ்து ரூபமானது.	இல்லதும் அல்லது	{ விகாராஸ்பத மாகையாலே அஸத்து என்னபரிமதான அசேதகத்தின் படிவையுடையது மன்று;
-----------	---------------------------------------	-----------------	--

உள்ளதும் அல்லது	எத்து என்னப்படுபவனான நீயாத்மாவின் படிவாய் புடையதுமன்று;	அநலம் பற்று அற்று புலகு	{ அப்படிப்பட்ட ஆகந்த ஸ்வரூப யாவிற்குக்கும்; (ஆதலால்) நேய விஷய ஸங்கததைவிட்டு (அப்பெருமானை) ஆச்சரியக்க.
எல்லீ இல்	எல்லியிலிலாத		

\* \* \* விடவோண்டிய விஷயத்தின் நோஷயிருதியை இரண்டாம் பாட்டிலிருநிச்செய்தார். பற்ற வேண்டிய பகவத் விஷயத்தின் நன்மையிருதியை நூப்பாட்டி லிருநிச்செய்தார். அவனுரு உள்ளது மல்லது இல்லதாமல்லது = இல்லது என்றது அழியுந்நன்மையுடையது என்றபடி. உள்ளது என்றது அழியாத பொருள் என்றபடி. அசித்தையும் சித்தையும் சொன்னபடி. பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சித்தையும் அசித்தையுங்கூட்டில் லிலங்கணம் என்றதாசிறுது.

புலகு என்னும் எவனொருமைவினைமுற்றுக்குச் சேர, விளி வகுவித்துக்கொள்க. காட்டை  
கோக்கிச் சொல்வதாகக் கூறுப. (ச)

அற்றதுபற்றெனில் \* உற்றதுவீடுமிர் \*

செற்றதுமன்னுறில் \* அற்றிறைபற்றே \*

(ரு)

பற்று அற்றது எனில்	{ விஷயாந்தர ஸங்கம் அற்றெழி நதது என்னுமனவிலேயே	மன்ன உறில்	{ கிலேவிற்கும்படி பகவத் விஷ யத்தைக் கிட்டப்பார்க்கில்
உயிர்	ஆத்தமர்		
வீடு உற்றது	{ மோகூத்ததைப் பெற்றதுவான்; கைவல்யமோகூ முண்டா ரும்}	அற்று	{ (ஆச்சரியக்கும்பொதே) எம்பெ ருமானுக்கென்றே அற்றுத் தீர்த்து
அது	அந்தக் கைவல்ய மோகூத்ததை	இறை	அந்த எம்பெருமானை
செற்று	வெறுத்தது	பற்று	பற்றுத.

\* \* \* எம்பெருமானைப் பற்றுதற்கு இடையூறுகக் கைவல்ய மோகூத்தில் ஸையுண்டதாகக்  
கூடியதாதலால் அந்த இடையூறுதன்னை விலக்கிக்கொள்ளுமாறு உபதேசித்தருளுகிறாரிப்பாட்டில். (ரு)

பற்றிலனீசனும் \* முற்றவும்கின்றனன் \*

பற்றிலையாய் \* அவன்முற்றிலைக்கே \*

(கூ)

சசனும் *	எம்பெருமானும்	(ஓ லோகமே!)
பற்றிலன்	{ ஆதிநிக்னோடு பொருந்தி யிருப்பதையே இயல்வாக வுடையவனுய்	பற்றிலை ஆய்
முற்றவும்	{ தாசகம் போகுகம் போக்யம் என்னும்படியான ஸகல வன் துவாகவும்	அவன் முற்றில்
கின்றனன்	இராயின்துன்;	அடங்கு
		அப்பெருமானுடைய ஸகல ஸகங்கரியங்களிலும் அருவியிப்பது.

\* \* \* “ஆழ்வீர்! புறம்புள்ளவற்றைவிட்டுப் படிப்பருஷணைப் பற்றுப்படி உபதேசிக்கிறீர்;  
அவன்தான் ஸர்வோபவரனன்றோ! நமக்கு அவன் முகந்தருவனே” என்று ஸம்ஸாரிகள் சங்கிப்ப  
தாகக்கொண்டு, எம்பெருமானை அப்படி கிலைக்கலாமோ! ஸர்வாதம் வந்தேறி பென்னும்படி வெளசில்  
யமே வடிவாயிருப்பவனன்றோ அவன் என்று ஸமாநாதம் பண்ணுகிறீர்கள்.

முற்றவும் கின்றனன் - ஸகலகீத பந்துவுமாகவும், தாசக போகுக போக்ய வந்துக்கனெல்லா  
மாகவும், அறிவு ஒழுக்கம் ஐந்தி நூலியவற்றால் எற்றத்தாழ்வு, பெரிதமுடைய எவ்வகுப்பினர்க்கும்  
ஒருங்கே ஆச்சரியப்படுகவும் கிட்டுன் என்க.

இப்பாகூத்திற்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி பொன்னுண்டு; அதாவது—சசனும் - லாட்டுண்ட  
பரிபூர்ணைய ஸ்ரீவைகுண்ட நிலையான எம்பெருமானும், பற்றிலன் - அகநுள்ள கிதமுக்கங்களிடத்தும்  
பற்று இல்லாதவனுய், முற்றவும் கின்றனன் - இன்று ஆச்சரியக்கிற ஸம்ஸாரிகளிடத்திலேயே பரிபூர்ண  
மான காதல் கொண்டிராயின்துன். பற்றிலையாய் - நேய விஷயங்களிலே கீ வைத்திருக்கிற பற்றை  
கிட்டவானும், அவன்முற்றிலைக்கே - அவனையே எல்லாமாகப் பற்றுவாயாக என்ற.

இப்பாட்டிலும் அடங்கு என்ற எவனொருமை வினைமுற்றுக்குச் சேர விளி வகுவித்துக்கொள்க.  
உலகத்தை விளித்துச் சொல்லுகிறபடி. (கூ)



அடங்கெழில்சம்பத்து \* அடங்கக்கண்டு \* ஈசன்  
அடங்கெழில்லென்று \* அடங்குகவுள்ளே. (எ)

அடங்க எழில்	முற்றிலும் அடியெதான	ஈசன்கூறு	கம்பெருமானுடையதான
சம்பத்து அடங்க	{ எம்பெருமானுடைய) விழுதி யை எல்லாம்	எழில் என்று	ஸம்பத்து என்று துணிந்து
கண்டு	பார்த்து	உள்ளே	அந்த பகவத்பிழிதிகுள்ளேயே
அடங்க	அதெல்லாம்	அடங்குக	சொருகிப்போவது. (ஈ)

உள்ளமுரைசெயல் \* உள்ளலிம்மூன்றையும் \*  
உள்ளிக்கெடுத்து \* இறையுள்ளிலொடுக்கே. (அ)

உள்ளம்	மெஞ்சு என்றும்	உள்ளி	ஆராய்ந்துபார்த்து
உரை	வாக்கு என்றும்	கெடுத்த	{ அவற்றிற்குள்ள விஷயந்தரப் பற்றைத் தவிர்த்து
செயல்	உடல் என்றும்	இறை உள்ளில்	எம்பெருமான்பக்கவிலே
உள்ள	ஏற்கனவே யுள்ள	ஒடுங்கு	அகவாயிப்பது.
இம் மூன்றையும்	{ இந்த மூன்று உறுப்புக்களை யும்		

\* \* \* என்ன உபகரணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வது? என்ன, புதிதாக ஸம்பாதிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே அமைந்திருந்துள்ள மன மொழி மெய்கள் மூன்றையும் 'இவை எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதற்கு உபபாகவே கண்டவை' என்று அனுசந்தித்து, புறம்புண்டான விஷயங்களில்கின்றும் மீட்டு எம்பெருமான்பக்கவிலே ஊன்றவைப்பதென்கிறாரிப்பாட்டில்.

ஒடுங்கு என்பதைத் தன்வினையாகவும், ஏறவினையில்கூந்த தன்வினையாகவுங்கொள்வர். நீங்கள் ஒடுங்கவேணுமென்றும், உங்கள் உறுப்புக்களை ஒடுக்கச் செய்யவேணுமென்றும் முறையே பொருள் காண்க. ஒடுக்குதல் — அகவாயித்தல். (அ)

ஒடுங்கவவன்கண் \* ஒடுங்கதுமெல்லாம் \*  
விடும்பின்னுமாக்கை \* விடும்பொழுதெண்ணே. (க)

அவன்கண்	{ அந்த எம்பெருமான் பக்க விலே	விடும்	விட்டு நீங்கும்;
ஒடுங்க	அகவாயிக்கவே	மன்னும்	அதற்குப்பிறகு
என்னம்	{ (அந்நியான) ஒடுங்கப்பண்ணு வதான அகித்யை முதலா வையை மெல்லாம்	ஆக்கை விடும் பொழுது	{ சீரம் தொலைவும் காண என்பார்
லும்		என்	எதிர்பார்த்திருப்பது.

\* \* \* எம்பெருமானோடு கமக்குள்ள உறவின் உணர்ச்சி யுண்டாகவே கூசாமல் அணுகலா மென்றார் எழாம் பாட்டில். அவன் தன்விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துதற்காகவே தந்தருளின உறுப்புக் களை அவன் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்த மத்தனையோ வேண்டுவது என்றார் எட்டாம் பாட்டில். இவற்றைக் கேட்ட உலகங்கள் 'ஆழவிரி! நாங்கள் ஸ்வாதந்திரியம் பாராட்டி அதனை பகவத்பிழிபத்தின் ஊற்றாமற்றிருக்கின்றோமல்லோம்; எம்பெருமானுடைய போக்பதைகைய அநியாமலிச்சிறீடு மல்லோம்; அப்பார்த்தங்களான விஷயந்தரங்களை விட்டுப் பார்ப்பதான அவனையே பழிக்கவேணுமென்னம் கிருப்பம் மிகவுடையோமாயினும் பழிக்கவொட்டாத விரோதிகள் கலக்க உண்டாகிருப்பதனுள்ளே நாங்கள் பழியாமலிருக்கிறோம்' என்ன; நீங்கள் அவனைக் கிட்டவே அந்த விரோதிகளெல்லாம் உடனே விட்டு நீக்குமென்கிறாரிப்பாட்டில். (க)

என்பெருக்கநல்லத்து \* ஒன்பொருளீறில் \*  
வண்புகழ்நாரணன் \* திண்கழல்சேரே. (க0)

என் பெருக்கு	{ எண்ணிக்கை பெருக்கிக்கொண் டே விருக்கும்படி அள விறந்த	எறு இல	முடியில்லாத
அ நலத்து	{ அப்படிப்பட்ட ஞானம் முதலிய குணங்களையுடைய	வண் புகழ்	{ திருக்கல்யாண குணங்களையும் உடையது
ஒன் பொருள்	{ சிறந்த பொருளாகிய ஜீவாத்ம வர்க்கத்தையும்	நாரணன்	நாராயணனுடைய
		திண் கழல்	{ (அடியாரை ஒருகாலும்) கை விடவில்லாத திருவடிகளை
		சேர்	ஆச்சரிப்பது.



\* \* \*—கீழே ஆழ்வார் உபதேசித்தபடிக்களை பெல்லாய்கேட்ட ஸம்ஸாரிகள் "ஆழ்வார்! அப்படியே செய்வோம்; எம்பெருமானைப் பூசிப்போம்; பழகத்திற்கு ஆனம்பனமாக ஒரு மந்திரம் வேண்டுமே, அது என்ன மந்திரம்?" என்ன, 'அந்த மந்திரம் இன்னதென்று தெரிவித்தருளுகிறீர்ப்பாட்டில். காராயண திருமாமத்தின்பொருளை அனுஸந்தானஞ் செய்துகொண்டே அத்திருமாமத்தை வெளியிட்டருளுகின்றீர் காண்மின்.

இப்பாகரம் திருமந்தார்த்தம் என்னுமிடம் ஆழ்வானுடைய திதிவாஸத்தினால் கன்னுயிளக்கும்; அது வருமாறு:—அழியாமணவானானுடைய அறுகூறுத்தினால் ஆழ்வானுக்கு இரண்டு திருநீருமாரர்கள் திருவாய்தரிக்க, ஆழ்வான் அக்குமாரர்கட்கு காமகரணம் முதலியன செய்கின்றதற்கு உடையவர் கடனென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, கம்பெருமான்திருவருளால் ஆழ்வானுக்கு உபயுகுமாரர்கள் உதித்ததாகப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த ஸ்ரீ பாவ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் தேர்த பதினேராவளியே சிஷ்யவரிக்கத்தகடன் ஆழ்வான்திருமாளிகைக்கெழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பலாரகோக்கி 'குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாகும்' என்ன, அவர் அக்ஷணமே பிரபன்னகுலக்கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை பெடுத்தவருமபோது ந்ருஷ்டிநோஷாறிகள் தாக்காதபடி ராஷ்டிரபாக தவயமென்னும் மந்திராதனத்தை அனுஸந்தித்து வாழ்த்திக்கொண்ட வந்து குழந்தைகளை எம்பெருமானுக்குக் காட்டினர். அவர் மிக்க கவரிப்புடனே ஆனந்தக் கண்ணீர் துவிக்கத் தம் திருக்கண்களால் குளிரக் கடாசுரிக்கும்போது அத் தெய்விக சிசுக்களின் தேஜோவிசேஷத்தைக் கண்டு விப்பயிர் கொண்டு 'எம்பலாரே! இக்குழந்தைகளிடம் தவயம் பரிமாளிக்கின்றதே, இங்ஙனம் ஆகுமாறு என் செய்தீர்?' என்று வினவ, எம்பலர், 'குழந்தைகட்குக் காப்பாக தவயாதனத்தானஞ் செய்துகொண்ட வந்தேன்' என்று சொல்ல, உடையவர் ஆப்படி எம்பலர் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப்பார்த்து 'இக் குழந்தைகள் உய்யும் வகையை நாடிச் செய்தற்கு முற்பட்டாராதலால் இவர்கட்கு சீரே ஆசாரியராகக் கடவிர்' என்று கிரமித்தயிட்டார். இக்குமாரரிருவர்க்கும் கூரத்தாழ்வான் திருவாய்மொழிப் பொருள் சொல்லி வருடபோது 'என்னெருக்கங்கலந்து இத்தயாதியான இந்தப் பாகரம் வந்தவளவிலே இது திருமந்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறதாதலால் மந்தார்த்தம் ஆசாரியரிடத்திலேயே கேட்டறிபவென்புய னதாலும் அதனை அவர்கட்குச் சொல்லலது கிறுத்தி 'இதனை உங்கள் ஆசாரியர் பக்கலிலே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்ல, அதனை வினாவில் அறிந்துகொள்ளவேணுமென்னும் அவரவின் உடனே அவர்கள் எழுந்து தங்கள் ஆசாரியரான எம்பலர் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப்புகுவனவிலே, ஆழ்வான் பாக்கைகிலையாலமைவைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களை யழைத்து, 'இன்னபோது இன்னரிருப்பார் இன்னர் போவாசென்று தெரியாது, ஆதலால் திருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்தார்த்தைச் சொல்லி இப்பாட்டின் பொருளையும் விவரித்து, 'இப்பாகரத்தைத் திருமந்தார்த்தின் அர்த்தமாக வினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினார்—என்பதாம்.

சுறிவொன ஆதமாக்க்கியாய் சுறிவொன கன்பாணகுணங்களையு முடையனகையாறித்து காராயணகுணகையாது அப்படிப்பட்ட காரயணனுடைய நிண்கழஞ்சேர்—அடியவர்களை ஒருநாளும் கங்கிடமாட்டாத திருவடிக்களைச் சேருங்கள் என்றாரது. இப்பாட்டினும் விளி வருவித்துக்கொளையது. (ஈ0)

சேர்த்தடத் \* தென்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் \*

சேர்த்தொடையாயிரத்து \* ஓர்த்தவிப்பத்தே.

(கக)

சேர்த்தடம்	செறிந்த தடாகங்களையுடைய	சேர்த்தொடை	{ கவிழறுப்புக்க ஸெல்லாம் கன் கு அமைப்பப்பெற்ற
தென்குருகூர்	திருகனியில் அவதரித்த	ஆயிரத்து	ஆயிரத்தினுள்ளே
		இப்பத்து	இப்பத்துப் பாகரம்
சடகோபன்சொல்	கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த	ஓர்த்த	ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது.

\* \* \*—இத்திருவாய்மொழி வாய்வந்தபடி சொல்லிற்றன்று, சேதமருடைய ஹித்தத்துக்கிடாக ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டதென்று கங்கமனஞ் செப்கிற பாகரம் இது.

சேர்த்தடத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல் = இங்கு சுறுமுப்பந்தாருடிரப்படியில் "சேர்த்தடம் என்கிற கித்தைச் சேர்த்தடமாக்கி" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இலக்கணப்படிக்குச் சேர்த்தடமென்று இயல்பாகவே சிறுக்கவேண்டும்க்கலது சேர்த்தடமென்று தகரவொற்று மிகவேண்டிய அவசியமில்லை; ஆனாலும், மற்ற மூன்றடிகளிலும் இகே ஸ்தானத்தில் யலவொற்றுமிக்நிபுப்பதனால் அதற்கிணங்க முதலடிக்கும் மிக்கது; சொற்செறிவு அங்ஙனமிருந்தாலும் பொருட்சேர்த்திக்கு ஏற்பத் தகரவொற்று இன்றியே கொள்க என்றொர் கம்மன்கினை.

பாட்டின் முதலிலுள்ள சேர் என்பதை வினைமுற்றுகளும் கொள்ளலாம்; இப்பத்தே சேர்—இப்பத்துப் பாட்டையும் சேருங்கள், (அதாவது) அனுஸந்தானஞ் செய்யுங்கள் என்றபடி. முதற்பாட்டில் வீடுமின் என்ற பன்மைக்குச் சேர இங்கும் பன்மையாகவே பொருள்கொள்ள விரியது. (கக)

இரண்டாக் திருவாய்மொழி உரை முற்றிற்று.



## கோயில் திருவாய்மொழி

(இரண்டாம் பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி—கிளரொளியினமை)

அவதாரிகை:—எம்பெருமான் தெற்குத் திருமலையிலே தாமிருக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க ஆழ்வாரும் அதை அதுணத்தித்து 'எம்பெருமான் கமக்கு உபேயனுள் அவன் எழுந்தருளியிருக்கிறபடியும் கமக்கு உபேயந்தானே; ஆகவே, திருமலையோடு அதனோடு சேர்ந்ததொரு மலையோடு திருப்பதியோடு போய்வழியோடு, போவோமென்கிற அந்நவனாயத்தோடு வாசியற எல்லாம் கமக்குப் பராபரமே' என்று கொண்டு அதுபகித்து தீவியராகியுர் இத்திருவாய்மொழியில்.

கிளரொளியினமை கெடுவதன்முன்னம் \*  
வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில் \*  
வளரிளம்பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை \*  
தளர்விலராகிச் சார்வதுசதிரே.

(க)

கிளர் ஒளி	{ மேன்மேலும் கொழுந்துவிட் நக் கிளர்வின்ற ஞான வொ ளியையுடைய,	மருவிய	{ கித்பாசுந்திரனம் பண்ணியிரு க்கிற
ஞானமை	இளம்பிராயம்	கோயில்	ஆலயமாய்,
கெடுவதன் முன் னம்	{ அழிவதற்குள்ளே,	வளர் ஞான	{ வளர்வின்ற இளஞ் சோலை
வளர் ஒளி	{ குன்றாத தேனுண்ணை புடைய ஞான	பொழில் குழ்	{ களால் குழப்பட்டதான
மாயோன்	எம்பெருமான்	மாலிருஞ்சோலை	திருமாலிருஞ்சோலைமலையை
		தளர்வு இலர் ஆகி	தளர்ச்சி யில்லாதவராகி
		சார்வதே	அடைவதுதான்
		சதிரே	ஸ்வரூபானுரூபம்.

\* \* \*—திருமாலிருஞ் சோலைமலையைச் சென்று சேர்வதே இவ்வாத்மாவுக்குப் பரமபுருஷரீத்த மென்றிருர். ஞானமை கெடுவதற்கு முன்னமே கன்மைவாய னம்பாதித்துக்கொள்ளப் பாருக்கொள்ளுகார். "வான்களாகி கான்கள் செல்ல வேய்மைமுன்றி மூப்பெய்திமாளும் நான்" என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்திப்படி அந்தகாலம் வாந்துவிட்டால் திருமலையை கிணக்கவும் வேராதானால், கிளரொளி யினமை கெடுவதன்முன்னம் திருமாலிருஞ்சோலைடைச் சார்வது சதிரே என்கிறார். புத்தி கொழுந்துவிட்டுச் செல்லுவது இளம்பிராயத்திலே யாதலால் கிளரொளியினமை எனப்பட்டது. கிஷ்பாந்தர பராவண்யம் கிளவதற்குமுன்னே என்றவாறு.

(க)

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது \*  
அதிர் குரல்சங்கத்து அழகர்தம்கோயில் \*  
மதிதவழ்குருமி மாலிருஞ்சோலை \*  
பதியதுவேந்தி எழுவதுபயனே.

(உ)

சதிரே	அழகு பொருந்திய	அழகர்தம்கோயில்	அழகுடைய ஆலயமாய்,
இள மடவார்	{ இளம் பருவத்துப் பெண்கள் டத்து	மதி தவழ்குருமி	{ சந்திரன் உலகப்பெற்ற சிக ரத்தையுடைத்தான
தாழ்ச்சியை	ஆழங்காற்படுவதை	மாலிருஞ்சோலை;	(என்கிற)
மதியாது	ஒருபொருளாக கிளியாமல்,	பதி அது	அந்தத் திருப்பதியை
அதிர் குரல் சங் கத்து	{ முழங்குகின்ற ஒலையையுடை ய சங்கு ஒலிக்கப்பெற்ற	ஏந்தி எழுவதே	துதித்த உய்வதே
		பயன்	புருஷார்த்தம்.

\* \* \*—கமக்குப் பராபரமாய்தான் எம்பெருமான் எனினும், அவனோடு ஸாக்ஷாத்நாகனோ பரம் பரையாகவோ னம்பந்தமுடைய பொருள்களையும் பராபரங்களாகவே கொள்வதுண்டு. மோஷத்திற்கு எம்பெருமானொருவனே உபாயம் என்று விரித்தாந்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆசாரி யர்கள் பிராட்டி முதலாண்டித்திலும், தேசவாஸம் திருநாம னங்கிரீத்தகம் முதலான செயல்களிடத்திலும் உபாயத்தினை வையவற்றாம் பண்ணுகிறப்பொழுது, திருமலை முதலானவற்றிலும் உபேயத்து வாய்வாறாம் பண்ணக் குறைவின்றி; ஆதலால் எம்பெருமானிடக்கு அவனுடைய திருப்பதியாகிய திருமலையே உபே யம் என்று இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்து கூடுமென்க.

(உ)

பயனல்லசெய்து பயனில்லைகெஞ்சே \*  
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் \*  
மயல்மிகுபொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை \*  
அயல்மலையடைவது அதுகருமமே.

(ஈ)

தெஞ்சே	மனமே!	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலை மீனுடைய
புபல் மறை வண்ணர்	{ வர்ணாகாந்த மேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய பெருமான்	அயல்	அருகிலுள்ள
புரிந்து உறை கோயில்	விரும்பி நித்யவாணம் செய்து ஸங்கிதியாய்,	மலை	மலையை
மயல் மிரு பொழி ல் குழ	{ (கண்டவர்களை) மயக்குகிற சக்தியிருந்த சோலைகளால் குழப்பட்ட	அடைவது அது	அடைவதும்
		கருமமே	உத்தேசப்பட்டான்;
		பயன் அல்ல	{ நின்பலமனை காரியங்களைச் செய்வதனால்
		பயன் இல்லை	லாபமில்லை.

\* \* \* திருமலையைத் தொழுவேணுமென்பது கூட அவசியமன்று; திருமலையோடு ஸம்பந்தமுள்ள அதன் அருகிலுள்ளதான் ஒரு மலையைத் தொழுதாலும் போதும் என்கிறது இப்பாட்டு. (௬)

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே \*  
பெருமலையெடுத்தான் பிறைகோயில் \*  
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை \*  
திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே. (௭)

கருமம்	கருமங்கனாகிற	{ லாம் கிளக்க நித்யவாணம்
வன் பாசம்	வலிய பாசங்களை	பண்ணுமிடமான
கழித்து உழன்று உய்யவே	கழிந்த அடிமை செய்து திரிந்து உஜ்ஜிஷிக்கும் பொருட்டே	கோயில் ஸங்கிதியாய்,
பெரு மலை எடுத்தான் பிறை உறை	{ கோவர்த்த கோத்தரணம் செய்து தருவின்வருண் எம்பெருமான் தனது பெருமை யெல்	வரு மறை தவழும் } மறை பெய்யவருகிற மேகம் கள் தவழுகின்ற
		மாலிருஞ் சோலை திருமலை அதுவே—;
		அடைவது சேர்வது
		திறம் உசிதம்.

\* \* \* ஒருவர்க்கும் எளிதில் கழித்துக்கொள்ள முடியாத கரும பந்தங்களைக் கழிப்பதற்கும், அவை கழிந்து அடிமை செய்து உழைக்கருமாகவே எம்பெருமான் ஸங்கிதி பண்ணியிருக்கிற திருமலையை யடைவதே தகுதியென்றிருர். முதலடியில் உய்ய என்கிற கிளையெச்சம் (இரண்டாமடியில்) உறை என்ற கிளையைக் கொண்டு முடியும். (௮)

திறமுடைவலத்தால் நினைபெருக்காது \*  
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில் \*  
மறுவில்வணசுனையும் மாலிருஞ்சோலை \*  
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே. (௯)

திறம் உடை வலத்தால் நினை பெருக்காது	பலவகைப்பட்ட வலிமையைக் கொண்டு பாவங்களை மிகைலாகச் செய்பாமல்,	வன் சுனை குழ	{ வளமான சுனைகளால் குழப்பட்ட
அறம் முயல் ஆழி படையவன் கோயில்	{ ஆசிரித ரகூண நகுமத்திலே முயல்கின்ற திருவாழியை ஆபுதமாகவுடைய பெருமானது கோயிலாய்,	மாலிருஞ் சோலை	{ திருமாலிருஞ் சோலைமீனுடைய
மறு தில்	அழுக்கற்ற	புறம் மலை	பக்கத்திலுள்ளதொரு மலையை
		சார	விட்டுமாதா
		போவது	போய்தானது
		கிறி	கல்ல உபாயம்.

\* \* \* கீழ் மூன்றாம் பாட்டில் “மாலிருஞ்சோலை வயன்மலை அடைவது அது கருமமே” என்று திருமலையோடு ஸம்பந்தமுடைய பிறிதொரு மலையை யடைத்தாலும் போதுமென்று; அடைய வேணுமென்கிற அவ்வளவும் வேண்டா; அந்தப் புறமலைக்கினை யடையவேணுமென்று எண்ணக்கொண்டு யாத்நிரை புறப்படுவதுதானே போது மென்கிறார்—கமக்குள்ள தேவ பஸ்ததைக்கொண்டு மேன்மேலும் பாவங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொள்வது தகுதியன்று; திருமலை யாத்நிரையிலே அந்த தேவ பஸ்ததை உபயோகப்படுத்துவது என்று என்பது இப்பாட்டின் முழுகொக்கு. (௧௦)



கிறியெனகினைமீன் கீழ்மைசெய்யாதே \*  
உறியமர்வெண்ணெய் உண்டவன்கோயில் \*  
மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை \*  
நெறிபடவதுவே கினைவதுகலமே.

(கூ)

கீழ்மை செய்	இழிவான செயல்களைச் செய்	கோயில்	ஆய்மாய்
யாதே	யாமல்		
கிறியான	{ (இப்போது நான் சொல்லுகிறதை) கல்ல வுபாயமென்று	மறியொடு பிணைசேர்	{ தம் குட்டிகளோடுகூட மான் பேலடகன் சேர்ந்து வாழப் பெற்ற
கினைமீன்	கிணையுங்கோள்:	மாலிருஞ் சோலை	நெருமலைவினுடைய
	(அது யாதெனில்)	நெறி	வழியிலே
உறி ஆமர்	உறிகளிலே அமைத்து வைத்த	பட	செல்லவேறுமென்கிற
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அதுவே	அந்த கிணையு ஒன்றையே
உண்டவன்	{ அழுது செய்த கண்ணிரா னுடைய	கினைவது	கினைப்பது
		கலம்	கலந்து.

\* \* \* திருமலைக்குப் போகிற மார்க்கமுண்டே. அதனைச் சிந்திப்பது நானும் போதுமென்கிறார். பூதீகருஷணாகத் திருவாயநரித்துத் தன்னுடைய ஸௌஸ்ப்ய ஸௌசிப்பாதி குணதீசபர்களைக் காட்டி யருளின பெருமான்தானே பிற்பட்டவர்களும் இழுவாமைக்காக இப்போது திருமலையில் கீழ்பளக்கிற பண்ணியிராகின்றனென்பது இரண்டாமடியின் கருத்து. விஷயாக்நா பராவன்யத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யாத்நிறை வழியிலே நெஞ்சைச் செலுத்துங்கோள் என்றாராயிற்று.

சுற்றடியில் நெறிபட என்பதை ஒரு முழுச் சொல்லாகக் கொண்டு 'கண்ணுக்' என்றும் பொருள் கொள்வர்: திருமாலிருஞ் சோலையை கண்ணுக் கிந்திப்பது கலம் என்றவாறு. (கூ)

நலமெனகினைமீன் நரகமூந்தததே \*  
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில் \*  
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை \*  
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

(கூ)

நரகு அழுந்தாதே	நரகத்தில் அழுந்த கிணையாமல்	நீடு உறைகோயில்	நித்யவாசம் பண்ணுகிற ஈக்
கலம் என கினை	{ (இவ்வுபதேசத்தது) கள்ளமை யென்று நெஞ்சிற் கொள் ளுங்கள்; (அதாவது)	மலம் அறுமதிசேர்	{ கனக்கமற்ற சத்திரன் சேரு மிடமான
முனம்	முற்காலத்தின்	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
கிலம்	பூமியை	வலம் முறை எய்தி	{ அறுகூடமான முறையிலே கிட்டி
இடந்தான்	{ வராஹ ரூபியாக இடந்தெற்றது வந்த பெருமான்	மருவுதலே	பொருத்துவதே
		வலம்	உறுதியானது.

\* \* \* "யஸ் த்வயா ஸுண ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா கிநா" என்கிறபடியே எம் பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம்; அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்பது பக்தர்களின் விரி தார்தமாதலால் இங்கு நரகமூந்தாதே யென்றது எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. (கூ)

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே \*  
வலஞ்செய்யும் ஆயமாயவன் கோயில் \*  
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை \*  
வலஞ்செய்துகாளும் மருவுதல்வழக்கே.

(கூ)

வலம் செய்து	{ (கூணக்கருக்கு (வலிமை யுண்டாக்கிக் கொண்டு	வலம் செய்யும்	{ (கூமக்கு) கன்மையையே செய் தருவாரின்ற
வைகல்	எப்போதும்	ஆயன்	கோபாலகிருஷ்ணான
வலம் கழியாதே	{ அந்த வலிமையை வீணாகப் பாழ்படுத்தாமல், -	மாயவன்	மாயவனுடைய

கோயில்	கோயிலாகி	வலம் செய்த	{	மீதகிணம் முதலிய அறு
வானேர்	வலம்	{	கித்யாளரிகளும் வந்து மீத	கூல ம்ருத்திகளைச் செய்து
செய்யும்			தகிணம் செய்யுமிடமான	காடோறும்
மாவிருஞ் சோலை	திருமலை விஷயத்தில்	மருவுதல்		பொருந்தியிருப்பது
		வழக்கு		புகீதம்.

\*\*\* கண்டவற்றையும் தின்று தேவந்திந்து வலிமையை ஸம்பாதித்துக்கொண்டிருக்கிற னுளங்களை! அந்த வலிமையை விவருபத்திற்குத் தகாத விஷயங்களிலே செலுத்திப் பாழ்படுத்தாமல் திருமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வதாகிற நம்செயலிலே ஈடப்போகித்து வாழங்கோ னென்கிறார்.

வாஞ்செய்யும் வானேர் = பெருமான் காட்டிக் கெழுந்தருளுகிறபோது திருவையாத்தியி லுள்ளா டடங்கலும் மல்தொடர்ந்துப்போலே பராத்தரன் இங்கே பெழுந்தருள், கித்ய முக்திகளும் கூடவந்து வந்து செய்வார்களாயிற்று. (அ)

வழக்கென்கிணையின் வல்வினைமுழ்காது \*  
அழக்கொடியாட்டான் அமர்பெருங்கோயில் \*  
மழக்களிற்றினம்சேர் மாலிருஞ்சோலை \*  
தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே.

(க)

வல் வினை	கொடிய பாவங்களிலே	பெரு கோயில்	பெரிய ஸர்கிதியாய்,
முழ்காது	அழந்தாமல்	மழ களிற்று இனம்	{ இளமைதங்கிய யானைக் கூட்
வழக்கு என்கிணையின்	{ (இவ் வுபதேசத்தை) கிபாய்	சேர்	{ டங்கள் சேருகிற
	மென்று கொள்ளுங்கள்;	மாலிருஞ் சோலை	திருமலையை
அழம் கொடி	{ பேய்ச்சிவாடிற பெண்ணை [பூந	தொழ கருதுவது	{ வணக்கவேணுமென்று எண்
	னையை]		ணுவதில்
அட்டான்	முடித்தருளின பெருமான்	துணிவதே	{ திடமான அத்யவஸாயம்
அமர்	எழுந்தருளியிருக்கிற	குது	{ கொள்வதே
			கிறந்த அபாயம்.

\*\*\* திருமலையைத் தொழவேணுமென்கிற திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொள்ளு மந்தனையே போதுமென்கிறார்.

மழக்களிற்றினஞ்சேர் என்றவிடத்து ஒரு ரஸோகந்தி அருளிச் செய்வார் நம்மின்னை;—“ லக்ஷ ணேபெருமான் கிருப்பதொரு ஆணை கின்றவிடத்தே ஆயிர மாணிகள் வந்து சேராநிற்கும். அங்கு கிறந்தோ சோலைமழகளிது ” என்று. திருமண்கையாழ்வார் அழகரை “சோலைமழகளிறே!” என கினித்தார். நென்னுளும்! என்று நெற்குத் திருமலையில் கிறந்த யானையே! என்றும் கினித்தார்; அப்படிப்பட்ட யானையொருகே மழக்களிற்றினம் சேர்வது கியப்பன்று என்று காட்டியவாறு. (க)

சூதென்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே \*  
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில் \*  
மாதுறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை \*  
போதவிழ்மலையே புகுவதுபொருளே.

(க0)

சூது என்று	உபாடமென்றெண்ணி	கோயில்	கோயிலாய்
களவும்	களவையும்	மாது உறு மயில்	{ பேரையோடு கூடின ஆண்
சூதும்	சூதையும்	சேர்	{ மயில்கள் சேர்ந்து வாழப்
செய்யாதே	செய்யா வினைக்காமல்,—		பெற்ற
முன்	முற்காலத்தில்	மாலிருஞ்சோலை	மாலிருஞ்சோலை பென்கிற
வேதம்	வேதங்களை	போது அகிழ் மலை	{ புஷ்பங்கள் விசுளிக்கிற திரு
விரித்தான்	{ (மீத முதலியவற்றால்) விவ		{ மலையில்
	ரித்தருளின பெருமான்	புகுவதே	சென்று சேர்வதே
விரும்பிய	{ விரும்பி பெழுந்தருளி கிருக்கு	பொருள்	புகுவதாய்த் தம்.
	மிடமான		

\*\*\* முதலுக்கு இரண்டவகையான அந்த கிரவாண முண்டு;—அற நூற்களில் சூதும் னளவும் கூடாதென்று கிஷேதித்திருக்கையாலே அதனை யடிபொற்றி ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்திருர். சூது களவு முதலிய தீய செயல்களாலே வின்போது போக்காமல் திருமலையிலே சென்று புகுங்கோள்—என்ப தாக ஒரு கிரவாணம்.



இனி, களவாவது—எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டதான ஆத்ம வஸ்துவத்தைத் தன்னதென்றிருக்கை. அதாவது—விவேகியாமிருப்பானொருவன் 'சர்வா சேஷமான ஆத்மாவுண்டு, ஸர்வ சேஷியான சர்வானுண்டு, புண்யபாப வகுப்பு உண்டு, பரலோகமுண்டு' என்றிப்படி தூற் பொருள்களை யெடுத்தாரைத்தான் மாயச் சொற்களாலே 'இவை யொன்று மில்லை' என்று அவன் தானே கைவழித் திடும்படி அவனை மயக்கி மிக்க நான்மிகவுக்தைத் தன் வகுப்பில் துணைக்கிக்கொள்ளுகை. ஆறிய இவ்வியன் டையும் செய்து கெட்டுப்போகாமல்,....என்பது மந்த்ரெரு நிர்வாணம். இதை நிர்வாண பேதமாகக் கொள்ளாமல் ஸ்வாபதேசப் பொருளாகவுக் கொள்ளலாம். (கௌ)

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல் \*

மருளில்வன்குருகூர் வன்சடகோபன் \*

தெருள்கொள்ளச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் \*

அருளுடையவன்தான் அனைவிக்கும்முடித்தே. (கக)

பொருள் என்று	{ (ஒருநாளாகிலும்) மிரடோறு	சொன்ன	அருளிச்செய்த
இ உலகம்	இவ்வுலகங்களை	ஓர் ஆயிரத்துள்	ஆயிரம் பாகரங்களுள்
படைத்தவன்	வ்ருஷ்டந்த பெருமானுடைய	இ பத்து	இப்பதிகம்
புகழ் மேல்	திருக்கல்யாண குணங்களில்	முடித்த	ஸம்ஸார பந்தத்தைப் போக்கி
மருள் இல்	அறுநூனமில்லாத	அருள் உடைய	பரமதபானுவான் எம்பெருமா
வன் குருகூர் வன் சடகோபன்—;		யின் தான்	னது திருவடிகளில்
தெருள் கொள்ள	{ (சேதகர்க்குத்) தெளிந்த ஞான முண்டாகுமாறு	அனைவிக்கும்	செர்விக்கும்.

\* \* \*—இப்பதிகத்தானே ஸம்ஸார பந்தத்தை யறுத்துப் பரமகாருணிகளுள் எம்பெருமானது திருவடிகளிலே கொண்டு சேர்க்குமென்று பயனுரைத்தவாறு. இப் பதிகத்தை அதுனைதிப்பவர்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து கைக்கொள்வன் என்பது தேர்த்த கருத்து.

புகழ்மேல் மருள் இல் - எம்பெருமானது திருக்கல்யாண குணங்களில் ஸந்தேஹம், விபரியாயம், மறப்பு முதலானவை யில்லாதவர் என்றபடி. \*மயங்குத மதிநல மருளப்பெற்றவராதலால் இவ்வனஞ் சொல்லித்தருமென்க. (கக)

## திருவாய்மொழியில்

முன்றும்பத்து—முன்றூந் திருவாய்மொழி—ஒழிவில் காலம்.

அவதாரிகை :—எம்பெருமான் திருவேங்கட மலையில் கின்றருளுகிறபடினாய்க் காட்டியருள்க் கண்ட ஆழ்வார் அத்திருமலையப்பன் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளுக்கு செய்யவேணும்மென்ற பாரிக்கிறார் இத்திருவாய்மொழியில். (க)

ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி \*

வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் \*

தெழிசூரலருவித் திருவேங்கடத்து \*

எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே. (க)

தெழிசூரல் அருவி	{ கம்பீரமான ஓசையையுடைய	ஒழிவு இல்	ஒய்வில்லாத
திருவேங்கடத்து	அருவிதன் பொருந்தின	காலம் எல்லாம்	காலம் முழுவதும்
எழில்கொள்	திருவேங்கடமலையில்	உடன் ஆப்	உடவேயிருத்து
சோதி	நிதம்பெற்ற	மன்னி	{ வகை அடிவண்ணங்களிலும் டிரி
எந்தை தந்தை	தேனுண்மைபுடைய	வழு இலா	யாதலின்று
தந்தைக்கு	எமது குணாதனுள் பெருமா	அடிமை	சூற்றம்மற்ற
நாம்	ஊக்கு ;	செய்யவேண்டும்	கைகங்கரியங்களை
	அடியோம்		பண்ணக்கடவோம்.

\* \* \*—திருவேங்கடமுடையானுக்கு வல்லவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேண்டுமென்று மகோரதிக் கிறார். பின்வாங்கிய மூன்றோ அந்நவதிருக்கொண்டி மிறகு மூன்றாகியே அந்நவதிருக்கொன்வது. “காலமெல்லாம் அடிமை செய்யவேண்டும்” என்றுபோ போதமாயிருக்க. ஒழியில் காலமெல்லாம் என்று விசேஷித்தக் கூறியதற்குச் சில ஆசாரியர்கள் ஒரு விசேஷார்த்தம் கூறுவார்களாம்; அதாவது—இனிமேல் வரும் காலங்களில் மாத்நிரம் கைக்கரியம் செய்ய விரும்புகிறாரென்ற; கீழ்க்குறித்த காலங்களிலும் கைக்கரியம் செய்ய விரும்புகிறார் என்று. இதுகொரு ரணோத்தியம். (க)

என்றைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்  
முந்தை \* வானவார்வானவர்கோனெடும் \*  
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து \*  
அந்தமில்புகழ்க் காரொழிணன்னலே. (உ)

வானவர்	கித்யனாகரிகள்	அந்தம் இல் புகழ் { முடியில்லாத புகழையுடையவ ளும் நீலநிறத்தமுதுமுடையனுமான எம்பெருமான்
வானவர் கோனெடும்	தங்களில் தலைவரான னெயி னுதவியாரோடுகூட	
சிந்து	தாவன	{ எம் குணாதன்.
பூ	புஷ்பங்கள்	
மகிழும்	செய்விலுள்ளுதிருக்கைப் பெற்ற	
திருவேங்கடத்து	திருமலையில்	மூந்தை

\* \* \*—திருகாட்டிலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வதற்கு எல்லார்க்கும் ஸ்வ ரூபம்; அப்படியிருக்க, வீர இரங்கிலத்தில் திருமலையிலே அடிமைசெய்ய விரும்புவது என்! என்ன; திருகாட்டிலுள்ள நித்தியபூசகர்களுக்கூட இத்திருமலையிலே வந்த அடிமைசெய்யக் காண்கையாலே னானும் இவ்வே அடிமைசெய்யக் குறையென்! என்கிறார். (உ)

அண்ணல்மாயன் அணிகொன்செந்தாமரைக்  
கண்ணன் \* செங்கனியவாய்க்கருமாணிக்கம் \*  
தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த் திருவேங்கடத்து \*  
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே. (க)

அணி கொள்	அழகு பொருந்திய	தென் கிறை சுனை { தெனிலையும் கிறை வையும் மூண்ட சுனைநீர் பொருந்திய
செம் தாமரை கண்ணன்	செந்தாமரை மணி போன்ற திருக்கண்களை யுடையவ ளும்	
செம் கனியவர்	சிவந்த கனிபோன்ற அத ரத்தை யுடையவனும்	{ எண்ணிறந்த கித்திய கல்பாண குணங்களை யுடையவனும் நித்தியனாகிகட்குத் தலைவனு மான எம்பெருமான் மகக்கு ஸ்வாமியும்
கரு மாணிக்கம்	நில ரத்தம்போல் திருமேனி விளக்கத்தை யுடையவனும்	
		வானவர் மரசன் { அண்ணல்
		மாயன் { ஆச்சரிய சேஷத்தங்களை யுடையனுமானவன்.

\* \* \*—ஆழ்வார்! திருமலையில் அடிமை செய்யவேண்டுமென்று நினைப்பார்களென்றால், இவ்வு டமங்கு வாய்க்குமோ வென்ன; எண்ணிறந்த கித்ய வித்த புருஷர்களெல்லார்க்கும் தன்னை அறுபதிக் கக் கொடுத்தக்கொண்டிருக்கிறானெரு பரமோபகாரகனல்லோரு அடிமை; அன்னவன் நமக்கும் தன்னைத் தந்தருளுமென்றிருர்.

[எம்பெருமான் ஸ்வாதுபயந்நவ நமக்குத் தந்தருள்வான் என்பது இப்பாகத்தில் கூறப்பட்டிருக்கையினாலே என்னவேண்டா; என்னால் தொல்புகழ் வானவரிசனே என்ற சுற்றடியில் இக்கருத்த வலுறந்துமிரும். நமக்குத் தந்தருளாதொழிந்தானால் தொல்புகழுடைமை தேறுமோ என்றவாறு.] (க)

ஈசன்வானவர்க்கென்பன் என்றால் \* அது  
தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு?  
ஈசனேன் கிறைவொன்றுமிலேன் \* என்கண்  
பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே. (ச)

வானவர்க்கு	கித்யனாகரிகளுக்கு	என்பன்	என்று சொல்லுவேன்;
மரசன்	தலைவன்	என்றால்	இப்படிச்சொன்னால்



சிசனென் நிறைவு	கடைகொட்டவனும் குணநீர்தி	பாம் கடர் சோதி	நிவந்திக ஸ்ரீமேநிர்மய திவ்ய
ஒன்றும் இலே	யற்றவனுமான என் விஷ	க்கு	மக்கள விக்கிரஹயுக்தனான
ன் என் கண்	யத்தில்	திரு வேங்கடத்தா	திருவேங்கடமுடையானுக்கு
		னுக்கு	
பாசம் வைத்த	ஆசாபாசத்தை வைத்தருளிய	அது தேசமோ	கான் சொன்னவது ஒரு பெரு
			மைமோ!

\* \* \*—“எண்ணில் தொல்புகழ்வானவரிசன்” என்று கிறிப்பாட்டில் கித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அனுபவிக்கக் கொடுத்தானென்பதை ஒரேற்றமாக அருளிச்செய்தார்; மிகவும் சீசனான என்பர் கவிமே பாசம்வைத்திருக்கும்பி பெருமானுக்கு அது ஓர் ஏற்றமோ என்கிறப்பாட்டில்.

என்கவர் பாசம்வைத்த என்பதற்கு வேறுவகையாகவும் பொருளுரைப்பர்; தன் விஷயமான பாசத்தை என் பக்கலிலே [எனக்கு] உண்டாக்கின என்று.

(சு)

சோதியாகி என்னாவலும்தொழும் \*  
ஆதிமூர்த்தியென்றால் அளவாகுமோ? \*  
வேதியர் முழுவேதத்தமுதத்தை \*  
திதிலீர்த் திருவேங்கடத்தானையே.

(ரு)

வேதியர் முழு	வேதத்த அசு	தத்தித	சோதி ஆதி	சோதிமயமான திரு மேனியை
			என்ன உலகும்	யுடையனாய்
			தொழும்	உலகத்தவர்க ளெல்லாராலும்
			ஆதி	தொழப்படுபவனாய்
			மூர்த்தி	கைவலத்தகாரனா பூதனான
			என்றால்	ஸர்வேசுவரன் (இவன்)
			அளவு ஆகுமோ	என்று கான் சொன்னால் (அது)
				ஒரு பெருமை யாகுமோ!

\* \* \*—சீசனான எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு கித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வம் ஒரேற்றமோ வென்று கிறிப்பாட்டில்; என்னிலும் தாழ்த்தவர்களைத் நேஷப்பெறமாட்டாதே யிருக்கிறவனுக்கு, எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்றே விதுதான் ஓர் ஏற்றமோவென்கிறப்பாட்டில்.

(ரு)

வேங்கடங்கள் மெய்ம்மேல்வினைமுற்றவும் \*  
தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார் \*  
வேங்கடத்துறைவார்க்கு, நமவென்ன  
லாங்கடமை \* அதுகமந்தார்கட்கே.

(சு)

வேங்கடத்து	திருமலையிலே	முற்றவும்	(ஆகிய)
உறைவார்க்கு	{ நித்யவாஸஞ் செய்தருளுகிற	வேம்	கைவலபாபங்களும்
	பெருமானுக்கு		{ வெந்துபோன வெள்ளும்படி
நம என்னல் ஆம்	நம; என்று சொல்லுவதற்கு		அழித்துவிடும்;
கடமை அது	அந்தக் கடமையை		(இப்படி பாவங்கள் தொலையவே)
கமந்தார்கட்கு	வழிக்கின்றவர்களுக்கு	தாங்கள்	அடியவர்களான தாங்கள்
கடங்கள்	{ அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டிய	தங்கட்கு நல்லன	தங்கள் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதி
	(பூர்வக்குட) பாபங்களும்	வே	யானவற்றையே
மேல் வினை	{ (பிரச்சுதிவாஸனையாலே) இனி		[கைவலியங்களைப்பே]
	வினையக்கூடிய பாவங்களும்	செய்வார்	செய்யப்பெறுவார்கள்.

\* \* \*—இப்பதிகத்தில் முதற்பாட்டில் கைவலபாபம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; (அதன்மேல் கானு பாகரங்கள் பரஸங்கிகங்கள்) முதற்பாட்டோடு இப்பாட்டிற்கு எங்கதி கொள்ளலாம். பிரதி பந்தகங்களான கருமங்கள் பங்கிடக்க அடிமை செய்வது எங்கனே ஸாத்யம்! என்று சங்கையிறக்க, அடிமை செய்வோமென்று இணையவே அவை நானே தொலையுமென் கிறிப்பாட்டில்.

“நமோ வென்னல்” என்கிறபாடம் பெரியோர் வழங்குமதன்று. “நம வென்னல்” என்றே கொள்க. “இராமாநுசாய நமவென்று” என்ற ஸூக்திப் பிரபந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் காணத்தக்கது. ஏன்னலாங்கடமையது—என்றே ஸாஸபமான உபாயத்தை என்பது. கமந்தார்கட்கு என்றது எம் பெருமானுடைய அபேபிராபத்தாலாம். பந்தர்களின் வாக்கில் நம: என்கிற ஒரு சிறிய சொல் வந்தாலும் இதை மலையாக நினைப்பனும் எம்பெருமான்

(சு)



சுமந்துமாமலர் நீர்கடர் தூபங்கொண்டு \*  
அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெனும் \*  
நமன்றெழும் திருவேங்கடம்நங்கட்கு \*  
சமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

(எ)

மா	சிறந்த	அமர்ந்து நமன்று	{ அகல்ய பரபோஜனராய் வண
மலர்	புஷ்பங்களைபும்		ங்கி
நீர்	நீர்ந்ததையும்	எழும்	உஜ்ஜிஷிக்குமிடமான
கடர்	நீபத்தையும்	திருவேங்கடம்	திருவேங்கடமென்கிற
தூபம்	தூபத்தையும்	தட குன்றமே	பெரிய திருமலைபே
சுமந்து கொண்டு	எந்திக்கொண்டு	நங்கட்கு	நமக்கு
வானவர்	தேவர்கள்	சமன் கொள் வீடு	{ பரமணாயாபத்தி ரூபமான
வானவர் கோனெ		தரும்	{ மோகூத்தை
னும்	தங்கள் தலைவனோடுகூட		அளிக்கும்.

\* \* \*—நமக்கு அபேஷிதமான அடிமைகளெல்லாம் பெறுதற்குத் திருவேங்கடமுடையான ஆசிராசிக் வேண்டுவதில்லை, திருமலையின் ஆதரயனமே போதுமென்கிறார். வானவர் வானவர்கோனெனும் மாமலர் நீர்கடர் தூபம் சுமந்துகொண்டு அமர்ந்து எழும் திருவேங்கடம் தடம் குன்றம் நங்கட்குச் சமன்கொள்வீடுதரும்—என்று அகல்யகரமம். பரமம் ணாயாபுழைபதி\* என்ற உபநிஷத்தை நோக்கிச் 'சமன்கொள்வீடு' என்றது.

குன்றமேந்திக் குளிர்மழைகாத்தவன் \*  
அன்றுஞாலம் அனந்தபிரான் \* பரன்  
சென்றுசேர் திருவேங்கடமாமலை \*  
ஒன்றுமேதொழ நம்மினையோயுமே.

(அ)

குன்றம் ஏந்தி	{ (கோளத்தன) மலை யாக்	பரன்	எம்பெருமான்
குளிர் மழை	குடையாகத் தாக்கிவிட்டு	சென்று சேர்	வந்து கோளத்தடை மான
காத்தவன்	குளிர்ந்த பெருமழையை	திருவேங்கடம் மா	திருமலை யொன்றை மாத்
அன்று	தடுத்தவனும்	மலை ஒன்றுமே	திரமே
ஞாலம் அனந்த	முன்பொருகாததிகம்	தொழ	தொழப்பெறில்
பிரான்	உலகங்களை யானந்த பிரபு	நம் மனை	நமது வினைகள் யாவும்
	மரபிய	ஒழும்	தொலைந்திரும்.

\* \* \*—எம்பெருமானுக்கும் பரமப்ராப்மான் திருமலையான் நமக்கும் பரமப்ராப்மம்; அது நமக்கு ஒரு பண்ணை யாக்கவேண்டுமென்பதில்லை; ஒரு பண்ணையும் தராதொழிச்சினும் அதுவே வங்குப் பராப்ராமாகக் கடவது—என்கிறார்.

(அ)

ஒயும்மூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி \*  
வீயுமாறுசெய்வான் திருவேங்கடத்  
தாயன் \* நான்மலராம் அடித்தாமரை \*  
வாயுள்ளும்மனத்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே.

(ஈ)

திரு வேங்கடத்த	திருமலையில் வாழ்கிற முடி திரு	ஒயும் மூப்பு	{ ஒய்வை விளைக்கின்ற திருந்
ஆயன்	ஷணன்		தன்மென்ன
தாமரை நான்மலர்	அப்போதலாந்த செந்தாமரைப்	பிறப்பு	பிறவியென்ன
ஆம்	பூப்போன்ற	இறப்பு	மரணமென்ன
அடி	திருவடிகளை	கணி	கிபாதியென்ன
வாய உள்லும்	வாக்கினுள்ளும்		(ஆகிய இவை)
மனத்துள்ளும்	கெஞ்சினுள்ளும்	வீயும் ஆறு	தொலையும் வகை
வைப்பார்கட்கு	வைத்துக்கொள்பவர்களுக்கு	செய்வான்	செய்தருள்வான்.

\* \* \*—திருமலைப்பொன்றே நம் வினை ஒய்வதற்குப் போதுமென்கிறார் அந்தத் திருமலைதானும் பூத்தியாக வேண்டுமென்பதில்லை, அதில் ஏகதேசமே போதுமென்கிற ரீப்பாட்டில். இக்கு ஏகதேச மென்கிற வார்த்தையினால் விளைக்கிறது திருமலையாய்வின. திருமலையில் ணம்பத்ததைப்பற்றி யாசிறந்து பூரீவரணனும் உத்தேசியனாகது. திருமலையையாழ்வார் "யடமாமலைபுச்சியை" என்று பூரீவரணனைத் திருமலையின் ஏகதேசமாகவே கூறினர்.

(ஈ)



வைத்தநாள்வரை எல்லைகுறுகிச்சென்று  
எய்த்தினைப்பதன்முன்னம் அடைமிறே  
பைத்தபாம்பணையான் திருவேங்கடம்  
மொய்த்தசோலை மொய்பூந்தடந்தாழ்வரே.

(க0)

(பாசவதர்களை)

வைத்த { (உங்களுக்கும்) சங்கற்பித்த  
காள் { வைத்த  
வரை { ஆடிக்காந்தினுடைய  
எல்லை { அனவரான  
குறுகி { எல்லையானது  
எய்த்து இளைப்ப { (அதனைக் கீழ்க்) மிகவும் தளர்  
தன் முன்னம் { சரியடைவதற்குமுன்னே.

சென்று { (திருமலையை கொக்கிச்)  
சென்று { சென்று  
ஐயத்த பாம்பு { படமெடுத்த ஆதிசேஷனைப்  
அணையான் { பதக்கையாகக் கொண்ட  
திருவேங்கடம் { பெருமானது  
மொய்த்த சோலை { (அத்) திருமலையில்  
மொய்பூந்தடம் { நெருங்கின சோலைகளும்  
தாழ்வர் { நெருங்கின புஷ்கரிணிகளு  
அடைமிற { முள்ள  
திருத்தாழ்வரையை  
அடையுங்கள்.

\* \* \*—பரமபோக்யமான திருமலையையே பரமப்ராப்யமாகப் பற்றுக்கொண்டு சிறிக்கு  
உபதேசிக்கிறார். எம்பெருமான் சேதர்களுக்குக் கரணங்களேபரங்களைக் கொடுத்த ஆயுளையும் அருளு  
கிறான்; இவை எதற்காகவென்னில், திருமலை முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று வழிபாடு செய்வதற்  
காகவேயன்றி வேறொரு காரியத்திற்காகவன்று. ஆகிலும், உலகர் உடலில் வலியுள்ள காலங்களில்  
விஷயாந்தரங்களிலே மனங்கூக்கித்து, தீவ்யதேச வழிபாடுகளைப்பற்றிப் போகப்போகப் பார்த்துக்கொள்  
வோம் என்று பற்றுமற்று ஆறியிருந்துவிடுகிறார்கள்; பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பவவகைகளி  
லும் தளர்ச்சிவந்து சோகின்றது; அப்போது தீவ்யதேச வழிபாட்டை கொஞ்சிலும் கிணக்கப் பரஸ்கி  
தில்லைபாடுதல். அங்ஙனம் ஆகாமே திருமலையைப் பணிமின் என்றாராயிற்று.

எம்பெருமானுக்குப் பரமபோக்யமான சயனமாகத் திருவனந்தாழ்வான் இருக்கவும் அவனையும்  
விட்டுத் திருமலையில் வாஸம் மிகவும் குசித்தது என்பதை மூன்றாமடி காட்டும். (க0)

தாள்பரப்பி மண்தாள்வியவீச்சை  
நீள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்  
கேழிலாயிரத்து இப்பத்துமவல்லவர்  
வாழ்வர்வாழ்வெய்தி ஞானமபுகழவே.

(கக)

தாள்பரப்பி { திருவடியை விரித்து  
மண் தாள்விய { மூலையெல்லாம் அளந்து  
கேழில் { கொண்ட  
எம்பெருமாவைத் குறித்து  
நீள் பொழில் { உயர்ந்த சோலைகளையுடைய  
குருகூர் { திருக்குருகூரில் (அவதரித்த)  
சடகோபன் { ஆழ்வார்  
சொல் { அருளிச்செய்த

கேழ் இல் { ஒப்பற்றமான  
ஆரிரத்து { ஆரிரத்திலே  
இப் பத்தும் { இத்திருவாய்மொழியை  
வல்லவர் { ஓதவல்லவர்கள்  
ஞானம் புகழ { உலகம் யாவும் கொண்டாடும்  
புகழ் { புகழ்  
வாழ்வு எய்தி { வாழ்ச்சிபெற்று  
(அந்த வாழ்ச்சி ஒருகாலம் குன்றாமே)  
வாழ்வர் { விளங்குவர்.

\* \* \*—இத் திருவாய்மொழியை ஓதவல்லவர்கள் உலகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான  
வாழ்ச்சியைப் பெறுகின்றது பப்பனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். (கக)

ஸ்ரீ :

திருவாய்மொழி—நாலாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி—  
ஒன்றுந்தேவும்

அவதாரிகை:—ஸ்ரீமக் நாராயணனுடைய பரதவத்தை முதலிக்கிறது இத்திருவாய்மொழி.  
திருக்குருகூர் விஷயமான பதிகம் இது.

உலகத்தில் பணி பல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணைத்தும் 'பரதத்துவமின்னது' என்று துணிய  
மாட்டாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலும் குளிகின்றார்கள்; எம் எம்பெருமானுடைய திருவடிவையப்  
தம் பெற்றவர்கள் எத்தனையேனும் கள்ளி யறிய இல்லாதவர்களா திருந்தாழ்க்கட்ட தேவதார்த்தங்களை  
அறியுமுகல்லாத கிணத்திருப்பார்கள்; இதற்குக் காரணம்—பரமகருணைகரான கம்மாழ்வார் \* ஒன்  
றுந்தேவு மென்கிற இத்திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்து வைத்ததேயாம்—என்று எம்பார் அருளிச்  
செய்வாராம். (\*)



ஒன்றுந்தேவுமுலகுமுயிரும்மற்றும் யாதுயில்லா  
வன்று \* நான்முகன் தன்னொடு தேவருகேகாடுயிர்படைத்தான் \*  
குன்றம்போல்மணிமாடநீடு திருக்குருகரதனுள் \*  
நின்றவாதிப்பிரான்கிற்கு மற்றைத்தெய்வம்நாடுதிரே. (க)

தேவும்	தேவர்களும்	படைத்தான்	படைத்தவனும்
உயிரும்	{ அவர்களுக்கிருப்பிடமான உலகங்களும்	கின்ற	{ சான்றங்களில் நிலைத்திருப்பவனுமான
உயிரும்	மனிதர் முதலிய பிராணிகளும்	ஆதி பிரான்	{ ஆதிநாதனென்னும் எம்பெருமான்
மற்றும் உயிரும்	மற்றுமுள்ள எல்லாமும்	குன்றம் போல்	{ மலைபோன்ற திருமாளிகைகள்
ஒன்றும் இல்லா	{ சிறிது மில்லாத அந்த ஊழிகளால்தேவையுள்	மணிமாடம்நீடு	{ உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற
ஒன்று	{ காலத்திலே	திரு குருகர தனுள்	{ திருக்கரியிலே
நான்முகன் தன்	{ சிரமமில்லாமும்	கிற்க	{ காட்சி தந்துகொண்டிருக்கும்
தேவர்	தேவதைகளையும்	மற்றை தெய்வம்	{ வேறு தெய்வங்களை
உலகு	உலகங்களையும்	நாடுதிரே	{ தேவபோதனின்றிகளே!
உயிர்	பிராணிகளையும்		

\* \* \*—ஊகலுக்காரணபூதனுள் ஸர்வேசுவரன் திருக்கரியிலே எளியவழிக் காட்சித்தருளாதினா, வேறு தெய்வத்தைத் தேடி யோடுகிறீர்களே! இது என்ன அறிவு கேட என்று ஸ்ரேஷ்டர்களுள் எம்பெருமானுடைய ஐசக்காமணநயத்தை மூதலிப்பன் முன்னடிகள்.

திருக்குருகர்—ஆது பான்முகரத்தி திருப்புகள் பதினெட்டில் ஒன்று; ஆழ்வார்திருக்கரியென வழங்கப்படுமது. காவிராலாபுரீ [குருகாபுரி] என்பது வடமொழிவழக்கு. (க)

காடிநீர்வணங்கும்தெய்வமும் உம்மையும்முன்படைத்தான் \*  
வீடிச்சீர்புகழாதிப்பிரான் அவன்மேனியுறைகோயில் \*  
மாடமாளிகைகுழந்தழகாய திருக்குருகரதனை \*  
பாடியாடிப்பரனிச்சென்மீன்கள் பல்லுலகீர்பரந்தே. (உ)

பல் உலகீர்	பலவகைப்பட்ட உலகங்களே!	ஆதி பிரான் அவன்	ஆதிநாதன் விரும்பி பொழும்
நீர்	நீங்கள்	மேலி உறை	{ தருள் திருக்குடிடமான
காடி	தேடி	கோயில்	
வணங்கும்	வணங்கும்படியாயுள்ள	மாடம், மாளிகை	{ மாடமாளிகைகளால் குழப்பம்
தெய்வமும்	தேவதைகளையும்	குழந்த அழகு	{ பட்ட அழகு வாய்ந்த திருக்கரியை
உம்மையும்	உம்மையையும்	ஆய திரு குருகர அருளை	
முன் படைத்தான்	முன்னம் படைத்தவனும்	பாடி-ஆடி	{ பாடிதனும் ஆடிதனும் செப்துகொண்டு
வீடு இல் சீர்	{ கிற்பனித்தங்குளான திருக்கருணங்குளா லுண்டான	பரவி	{ சுதித்த
புகழ்	புகழ்புழையாறுமான	பரந்து சென்மீன்கள்	{ எல்லாவிடத்திலும் பரவி நடவுங்கள்.

\* \* \*—உலகங்களே! நீங்கள் எந்த தெய்வங்களைப் பாணிகின்றீர்களோ, அந்த தெய்வங்களை நோடி உலகங்களோடு ஒரு வாசியிலிடு; நீங்கள் எப்படி காரியபூதங்களோ அப்படியே அவர்களுள் காரியபூதங்களெய்வத்தை காரணபூதங்களல்ல; ஆகையாலே, அவர்களே நீங்கள் ஆசிரியப்பதுபோல் உலகளை உம்மையும் ஆசிரியக்கலாம். உலகளைக்காட்டிலும் அவர்களுக்கும் அறிவு தூதரும், சத்தியும் ஏறியிருக்கிறது என்பதே இவ்வளவெய்வத்தை வேறொரு வாசியிலிடுகோ; உலகங்களோடு அவர்களோடு வாசியற ஆணவர்க்கும் காரணபூதனுள் பூமிக் காரணமன் காட்சி தந்தருளியிடமாகிய திருக்கரியைப் பணிவுக்கோ ஸ்ரேஷ்டர்களுள்.

பரந்ததெய்வமும்பல்லுலகும்படைத்து அன்றுடனேவிழங்கி \*  
கரந்துமிழ்ந்துகடந்திடந்ததுகண்டும் தெளியகில்லீர் \*  
சிரங்குளாலமரர்வணங்கும் திருக்குருகரதனுள் \*  
பரந்திறமன்றிப்பல்லுலகீர்! தெய்வம்மற்றிலைபேசுமினே. (ங)



பார்த்த	வின்றிர்ணமான	தெனிய கில்லீ	தெனியமாட்டாத
தெய்வமும்	தேவநாவர்க்கங்கியையும்	பல் உலகீ	{ பல்வகைப்பட்ட உலகத்தவர்
பல் உலகும்	{ (அவர்களுக்குப்) பல் உலகம்	அமரர்	{ களே !
படைத்து	கூடும்	சிரங்கனால் வண	தேவர்கள்
அன்று	ஹ்ருஷ்த்தும்,	க்கும்	{ தலைவால் வணங்கப் பெற்ற
உடனே விழுங்கி	பிரளயம் வந்த காலத்திலே	திரு குருகூர் அத	திருநகரில் எழுந்தருளி யிருக்
கரத்து	எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர	னு	கிற
உமிழ்து	விழுங்கி	பரன்	பரம புருஷனுக்கு
கடந்து	உள்ளே வெளித்து வைத்தும்,	நிறம் அன்றி	செகாராயில்லது
	நிறகு வெளிப்படுத்தியும்	மற்று	{ வேறு கிவதத்திரமா யிருப்ப
	{ (மறாபலியீடத்தில் தானம்	தெய்வம் லுல்லீ	தொரு
	பெற்று) அளந்துகொண்டும்		தேவதை கிடையாத;
இடந்தது	{ (மறா வராஹமாய) இடம்		{ அப்படிப்பட்ட தேவதை பொ
	தெடுத்தும் ஆக இப்படிச்		ன்று உண்டாகில் சொல்
கண்டும்	செய்த காரியங்களை	பேசுமின்	லுங்கள்.
	{ பிரமாணங்களை லேகண்டறிந்து		
	வைத்தும்		

\* \* \*—உலகங்களை ரகஸ்திருநுவதற்காக எம்பெருமான் செய்தபோதும் செய்களை ஆராய்க்கு பார்த்தாலும் இவனே பரமபுருஷனென்று அறிவப் போது மென்கிறார். தேவவர்க்கம் முதல் கொண்டு பல் வகைக்கிடையும் படைத்ததும்,\* மன்னனும் விண்ணும் வளவரும் தானவரும் மற்று மெல்லாம் உண்ணுத பெருவெள்ள முன்னுமல் தான் விழுங்கி உபயக்கொண்டதும், நிறகு வெளிகாடு காணப் புறப்பட்டதும், வாமனாவதாரம் பண்ணி ழுவகாரீரெற்றுப்பெற்று அளந்துகொண்டதும், மறாவராஹமாய் அண்டபீத்தியில் கின்றும் ஒற்றிவிடுத்த தெடுத்துக்கொண்டதமாயி இத்தகைய செயல்களைக் கொண்டே இவனே பரமதேவதை என்று தின்னமாக எண்ணலாயிருக்க, ஆந்தோ! தெளிவுபெற மாட்டிற்றிவீரே என்கிறார்.

(உ)

பேசுகின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும்  
நாயகனவனே \* கபாலகன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின் \*  
தேசமாமதின் குழந்தைகாய திருக்குருகூரதனுள் \*  
சசன்பாலோரவாம்பறைதல் என்னுவிதிலிங்கியர்க்கே ?

(ச)

பேசுகின்ற	{ உண்டால் பரதேயவமாகப்	கண்டு கொண்	தெரிந்து கொள்ளுங்கள்
சிவனுக்கும்	பேசப்படுகின்ற	மின்	
பிரமன் தனக்கும்	நுதானுக்கும்	தேசம்	தேஜஸ்ஸை பொருந்திய
	{ (அவனது தந்தையான) பிரம	மா	சிரந்த
	னுக்கும்	மதின் குழந்தை	மதில்களால் குழப்பப்பட்டு
பிறர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள தேவதைகளுக்	அழகு ஆய	அழகு கபீரந்தான
	கும்	திரு குருகூர் அத	திருநகரில் எழுந்தருளி யிருக்
நாயகன் அவனே	தலைவன் பூர்வம் காராயணனே	னு	கிற
	என்னுமிடத்தை	எசன்டால்	ஸர்வேசுவரன் விஷயத்திலே
கபாலம் கல் மோ	{ கபால மோகூக் கதைபிறுல்	ஓர் அவம் புறந	தப்பான் பேச்சுக்கலைப் பேசு
க்கத்து		தல்	வது
		இலிங்கியர்க்கு	லிங்க பிரமாண வாதிசுளுக்கு
		என் ஆவது	என்ன பலினைத் தரும்!

\* \* \*—அதுமாகத்தாலே சசுவரண வாதிக்க விரும்புமவர்களும் பகவதியே ஸர்வேசுவர னென்று கூறுபவர்களுமான லிஸரை இப்பாகரத்தாலே கிரகரித்தருள்கிறார். இலிங்கியர்க்கு என்றது நேதுவாதிகளுக்கு என்றபடி; அதுமானத்தைக் கொண்பவர்களை நேதுவாதிகளாகவர்கள். சப்த பிரமாணமான சாஸ்திரத்தின்புண்ணே வேறு எந்த பிரமாணமும் கிற்கமாட்டாததாலையே அந்த சாஸ்திர பிரமாண விருத்தமாக இலிங்கியர் பேசுவது பொருளற்றது என்று நிரூபிக்கிறார். இலிங்கியர்— லிங்கவாதிகள்; லிங்கமாவது நேது; அதுமாகமென்கை.

(ச)

இலிங்கத்திட்டபுராணத்திற்கும் சமணரும்சாக்கியரும் \*  
வலிந்துவாதுசெய்வீர்களும் மற்றுநுந்தெய்வமுகினின்ருன் \*  
மலிந்துசெந்நெல்கவாரிவீசம் திருக்குருகூரதனுள் \*  
பொலிந்துகின்றபிரான்கண்டர் ஒன்றும்பொய்யில்லைபோற்றுமினே. (ரு)



இலிங்கத்து இட்ட புராணத்திலும்	விங்கமணாத்திய விஷயமாகக் கலங்கப்பட்ட புராணத் தைப் பற்றின வர்களுடும்	பொலிந்து கின்ற பிரான்	பொலிந்து கின்ற பிரானென் நிற எம்பெருமானே,
சமணரும் சாக்கியரும்	ஐயுறர்களையும் பெளத்தர்களையும்	செக்கெல் மலிந்து கவரி விகம்	செக்கெற்பயிர்களானவை ஹிருத்திபெற்று சமணர் விசப்பெற்ற
வலிந்து வாது செய்வீர்களும்	விதண்டாவாதம் செய்பவர் ஈனாயிருக்கிற ரீங்களாக வுள்	திரு குருகூர் அத னுள் கண்டர்	திருககரிவிலே வேலியுங்கோள் ; என்னவாம்
மற்றும் தும் தெய் வமும் ஆதிநின் ருள்	தேவநாதரங்களுடையும் [இப் படி ஸர்வசரிகளுள்	ஒன்றும் பொய் இல்லை போற்றுகின்	அணற்பயில்லை; துதியுங்கோள்.

\* \* \*—விங்கபுராணம் முதலாகச் சில சூத்திரங்கள் மும்ருதிகளையும் பாழ்பயன்முதிகளையும்  
பிரமாணமாகக்கொண்டு பேசுவதற்காகவே பிராகரித்தருளுகிறார்.

புராணங்களானவை ராஜஸங்கனென்றும் தாமஸங்கனென்றும் ஸாத்விகங்கனென்றும் பாகு  
பாடுற்றிருக்கின்றன. தாமஸகல்பங்களில் அக்சிபிணுடையவும் சிவனுடையவும் மாறாத்மியத்தையும்,  
ராஜஸகல்பங்களில் கான்முகனுடைய மாறாத்மியத்தையும், ஸாத்விககல்பங்களில் ஸர்வோவரனுடைய  
மாறாத்மியத்தையும், முக்குணங்களும் கல்கின ஸத்தி கல்பங்களில் நிதிரூக்களினுடையவும் ஸர்வவி  
தினுடையவும் மாறாத்மியத்தையும் பேசியிருப்பதாக மாறாவிடுகளை கூறிவைத்தார்கள்.

ஏதஸமைய யானையாகக் கவிபாடித்தரவேணு மென்பாரைப்போலவே விங்கத்துக்கும்  
பெருமையிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று கேள்வியாய், அதன்மேற்றேற்றத்து விங்கபுராணமாகையானே  
இலிங்கத்து இட்ட புராணத்திலும் என்று ஆழ்வார் மருமத்தை வெளிவிட்டும் பேசியருளினாராயிற்று.

இப்படிப்பட்ட பாழ்பயன்திருஷ்டமத கிஷ்டர்களை விளித்து, 'ரீங்களும் ரீங்கன் தொழுகிற தெய்  
வங்களும் அவனையாகி வின்றான்' என்று இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது \* ஈண்டு பூவிஷு-  
ஸ்தாஸா இந்ரநாஃ ஸவபூதா, \* ஸஹம் ஸவொ ஸவஹஸு ஸவபூம் நாராயணாதகபு \*  
\* தவானூராதா 32 வு பெவாபெநு ஒவ்விவஸ்தி காந் \* இந்ரபாதி ப்ரமாணங்களை உட்கொண்  
டாம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாற்றை கங்குணந்தால் ஒவ்வொரு தேவதைக்கும் எம்பெரு  
மானே உயிராகி கிற்பவன் என்பது புனனும். (அ)

போற்றிமற்றோர்தெய்வம் பேணப்புறத்திட்டு \* உம்மையின்னே  
தேற்றிவைத்தது எல்லீரும்வீடுபெற்றனாலகிலையென்றே \*  
சேற்றில்செக்கெல்கமலமோங்கு திருக்குருகூரதனுள் \*  
ஆற்றவல்லவன்மாயம்கண்டர் அதறிந்தறிந்தோடுமினே. (அ)

மற்ற ஓர் தெய் வம்	வேறொரு தேவதைதைய	சேற்றில் செக்கெல்	சேற்றுநிலத்தில் செக்கெற்பயிர்களும்
போற்றி	துதித்து	கமலம்	தாமரையும்
பேண	ஆதரிக்கும்படியாக	ஒன்று	ஒங்கிவளரப்பெற்ற
புறத்து இட்ட உம்மைய	வேறுபடுத்தி உங்களை	திரு குருகூர் அத னுள்	திருககரிவிலே பெழுத்தருளி யிருக்கின்ற
இன்னே	இப்போது நீங்களிருக்கிறவித மாக	ஆற்ற வல்லவன்	பாமசக்திபுத்தனான பெருமா னுடைய
தேற்றி வைத்தது	தேவநாதரங்களை கம்பும்படி மாக (எம்பெருமான்) செய் து வைத்ததானது (எதற்காக வென்றால்)	மாயம் கண்டர்	மாயையேயாமத்தனை ;
எல்லீரும்	எல்லாரும்	அது	மாயையென்பதை
வீடு பெற்றால்	முத்தியடைந்தால்	அறிந்து	தெரிந்துகொண்டு
உனது இல்லை என்றே	புண்ணிய பாப விஷயமான சாந்தாமரியாதை குலைத்து போகு மென்கிற காரணத் தாலேயாகும்;	அறிந்து	'அது தப்பும் வழி—அவன் திரு வடிவிலாப்பற்றுமதே' என் றும் தெரிந்துகொண்டு
		ஒருமின்	திருவடியே சென்று ரேய்பா ருங்கள்.

\* \* \*—ஸ்ரீமகாராயணனே ஸர்வோவரனுடில் அவன் தன்னைப்பே ஆசிரவிக்மும்படி எங்களைப்  
பண்ணுமல் இதர தெய்வங்களைத் தொழமாறு எங்களைச் செய்துவைத்தது ஏன் ! என்று சிலர் கேட்ப  
தாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு உத்தரமளிக்கும் பாகம் இது. உங்கள் பாபந்தான் அதற்குக் காரணம்  
என்று விடை கூறிற்றுகிறது.



இப்பாகரத்தில் எல்லீரும் வீடுபெற்றும் உலகில்லெவென்றே என்பதுதான் மருமமாகவுள்ளது. ஆபாநப்பரத்தில் இதற்கு என்னபொருள் தோன்றுமென்றால், எல்லாரும் ஸ்ரீமக்காராயணனைப்பே தொழப்பெற்றும், எல்லாரும் வீடுபெற்றுண்டாவ் வீளாகிதுதி அடியுந்துப்போய்கிறும்; அங்ஙனம் ஆகாமெக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதாபநுமம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைத்து போம்படி செய்துவைத்தான்—என்பதாகப் பொருள்தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அகத்தவத்தை விளைக்குமதாகையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்யப் பள்ளத்தில்கிறீர்;

சின்னான் முநவிய ஸகலபுருவாசாரியர்களும் திருவுள்ளம்பற்றின பொருள் யாதெனில்; உலகில்லெவென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்திரமாயாதை என்றுபொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்பாபாபருப கருமங்களுக்குத் தக்கபடியே பலன்வெடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்திரமாயாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது; நீங்கள் முற்பிறவிகளில் வீரபலமான நினைகளைச் செய்திருப்படியால் அயற்றின் பன்னகை இப்பிறப்பில் உங்களை கூடாததேவதாபநுமம் பண்ணும்படியாக உபேகித்திடலாயிற்று. கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களை புண்பாதிமாக்ககளைப்போலே ஸ்ரீமக்காராயண ஸமாச்சரயணமே செய்யும்படி பண்ணிவிடுவதானால் அப்போது முன்பொன்ன சாஸ்திரமாயாதை அழிந்து விடும்ன்றே. அங்ஙனம் ஆழ்வாரைமக்காகவே உங்களை இவ்வளவே நிறுத்திவைத்தது—என்கை. வேதாந்த தேசிகனும் தாத்தாய் ரதிராவணியில் “சுதூதூபுராதார” உபா லெவெவி துரணை” என்று இவ்வந்தரத்தையே வெளி விட்டருளினார்.

\* மம மாயா துரத்யயா \* என்று அவன் தானே கைதலில் சொல்லிவைத்தபடி தப்பியொன்றாத இந்த மாயையை அவன் திருவடிக்கீழக் கட்டியே தப்பப் பாரும்கொன்றிலும் சின்னடியளில் (க)

ஓடியோடிப்பலையிறப்பும்பிறந்து மற்றோர்தெய்வம்  
பாடியாடிப்பணிந்து\* பல்படிதால் வழியேறிக்கண்டர்\*  
கடபவானவரேத்தநின்ற திருக்குருகூரதனுள்\*  
ஆடுபுட்கொடியாதிருந்திக்கு அடிமைபுகுவதுவே. (எ)

ஒடி ஒடி	ஸம்ஸார சகரத்தில் ஒடியோடி	கண்டர்	{ பல்பல் ஸகலபுருத்தமை கண்டர்
பல பிறப்பும் பிறந்து	{ பல்பல் யோனிகளிலே பிறந்து	வானவர்	{ களே;
பல் படி தால்	வம்ச பரம்பரையாக	கடி	{ தேவர்கள்
மற்று ஓர் தெய்வம் வழி ஏறி	{ தேவதாந்தரங்களை அந்தந்த தூலங்களிலே சொல்லியிருக்கிறபடி.	ஏத்தலின்ற	{ திரண்டு
பாடி ஆடி பணிந்து	{ பல்படியாக வழிபட்டு	திரு குருகூர் அது	{ துறக்கும்படி கின்ற
		ஊர்	{ திருக்களியிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற
		ஆடி புன் கொடி	{ ஆடுக்கருளக்கொடி புடைய
		ஆடி ஸூத்திரக்கு	{ ஆடுதாதுப் பெருமானுக்கு
		அடிமை புகுவது	{ அடியாடிருக்கத் தருதி

\* \* \*—தேவதாந்தரங்களை ஆசிரியப்பதனால் என்னபலன் உண்டாகுமோ அது உலகளுக்கு இதுவவரையில் தெரியாமலில்லை; இக்காலவரையிலே ஸகலபல் பன்னதான் இனிமேலும் காணக்கடவதா யிருக்கும்; ஆனபின்பு கருளக்கொடியுடையானுக்கு அடிமை புகுவதுவே உறுவதென்றிலும்.

நீங்கள் தொழிந்திற தெய்வம்எனும் வந்து தொழுது தத்தம் வாய்ப்படைத்த பலன் பெறுமாறு நோத்திரம் செய்யுமிடமான திருக்குருகூரிலே ஸேவகனைதிக்கின்ற பறவையோடு பரம்பருடனுக்கு அடிமை செய்வதே ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்றாராயிற்று.

ஆடுபுள் = \* ஆடு \* என்று வெற்றிக்கும் பெயராதலால் வெற்றிக்கருடன் என்னவுமாம். (ப)

\*புக்கடிமையிலுல்தன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை\*  
நக்கபிரானுமன்றுய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே\*  
கொக்கலர்தடந்தாழைவேலித் திருக்குருகூரதனுள்\*  
மிக்கவாதிப்பிரான்கிற்க மற்றைத்தெய்வம்விளம்புதிரே. (அ)

அடிமையினால்	அடிமை செய்து	உய்யக் கொண்ட	{ சகித்ததும்
புக்கு	உட்புகுந்த	தும்	{
தன்னை கண்ட	தன்னைக் காணப்பெற்ற	நாராயணன் அருளே	{ நாராயணனுடைய அருளின்
மார்க்கண்டேயனை	{ மார்க்கண்டேயனென்று ப்ரா		{ பவனே யாகும்;
வனை	{ ளித்தனவனை		{ கொக்குப்போலே வெண்ணிற
அன்று	அக்காலத்தில்	கொக்கு அளர்	{ மரக அளர்வின்ற
நக்கபிரான்	திகம்பரச்சாமியான ருத்ரன்	நட தாழை	{ பெரியதாழைகளை



வேலி  
திரு குருகூர் அத  
ஹன்  
மிக

வேலியாகவுடைய  
திருக்கரியிலே  
மேம்பாடுடைய

ஆதி பிரான் நிற்க ஆதிரைப்பெருமானிருக்க  
மற்று எ தெய்வம் வேறு எந்த தேவதைகளை  
விளம்புதிர் பேசுகிறீர்கள்?

\*\*\*—மார்க்கண்டேயன் குதிரை ஆராதித்துத் தன் அபேகதிதம் பெற்றானே யென்று சிலர் சொல்ல, அந்தக் கதையின் மறுமூலம் கேட்கலாகாதோ வென்றிருர்.

சுவரோன் மார்க்கண்டேயனுக்கு அருள் செய்தது கிருமாவிலிருனால் தான் பெற்ற சகதியினாலே யென்பதும், அச்சிவபிரானுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில் செய்தவன் ஸர்வேச்வரான ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்பதுமாகிய உண்மை உணர்த்தக்கூது. சில புராணங்களில் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது பரமசிவனே மார்க்கண்டேயனுக்கு உபாயனித்ததாகக் காணப்படுதலும், மஹாபாரதத் தில் ஆரணயபருவத்தில் துற்றுத்தொண்ணூற் றிரண்டாமத்யாயத்தில் மார்க்கண்டேயன் தானே தரும் புத்திரரை நோக்கிச் சொல்லுமளவில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய வார்த்தைகளை அறுவதிலிருந்தது. \* விசுவமொக்தாவலி விசுவமொக்த ஓர்வெவ ஸாரணம் மகி—பித்திரபக்திமோலி விபராதே! மாஞ்சைய சரணம் கத: என்றுள்ள சீமோகத்தினால் ஆவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனை சரணம் புருந்தவ னென்பது என்று விளங்கும்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் பன்னிரண்டாம் ஸ்கந்தத்தில் எட்டாமத்தியாயத்தில் \* சூராயபரு வுமுகிசெய்யம் விமொக்துக்ரு—ஸூராயப் ஹ்ருவிசேசம் ஹிகயே ம்ருத்யும் ஸாத்ருயம் \* [ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆரதித்து வெல்லவொண்ணாத யமனைவென்றொழிந்தான்] என்று வடிவமாகச் சொல்லிற்று. (அ)

விளம்புமாறுசமயமும் அவையாகியமற்றும்தன்பால் \*  
அளந்துகாண்டற்கரியவையே ஆதிப்பிரானமரும் \*  
வளங்கொள் தண்பகிண்குழந்தழகாய திருக்குருகூரதனை \*  
உளங்கொள் ஞான த்துவையம்மின் உம்மையுய்யக்கொண்டுபோகுறிலே.

விளம்பும்	{ உண்டபடிசொல்லுவது தவிரப் பொருட் பொருத்தம் சிறித யில்லாதவையகளை	அமரும் வளம் கொள் தன் பகிண குழந்த அழகு ஆய	நித்யவாணம் பண்ணுமிடமாய் வளம்மிகக் குளிர்ந்த கீர் நிலம் களாலே குழப்பப்பட்டு அழகிய தான
சூறு சமயமும்	{ ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய மதக் களும்	திரு குருகூர் அதனை உம்மை	{ திருக்கரியை, (கீக்கன்)
அவை சூகிய	{ அந்த பாஹ்ய மதங்கட்டுப் பரி யாயமான	உம்மை	உங்களை
மற்றும் தன்பால்	{ குத்திஷ்ட மதங்களும் தன் விஷயத்தினால்	உய்யக் கொண்டு போகுறில்	{ உஜ்ஜிவிப்பித்துக்கொண்டு கட க்கவேண்டியிருந்திருக்களையில்
அளந்து காண்ட ற்கு அரிய	{ எல்லீக்காண் வொண்ணாதவனு யிருக்கிற	உளம் கொள் ஞா னத்து	{ அந்தரங்கஜ் ஞானத்துக் குள் ளே
ஆதி பிரான்	{ ஸகலஜாத காரண பித்தனை ஸர்வேச்வரன்	வையம்மின்	{ வையத்துச் சிந்தனை செய்யும் கள்.

\*\*\*—வேதபாஹ்யங்களும் குத்திஷ்டங்களும் பண்ணுகின்ற உள்தர்க்கங்களால் அழிக்க வொண்ணாத ஐச்வர்யத்தை யுடையவனான எம்பெருமானேழுந்தருளியிருக்கிற திருக்கரியை! ஆர்வியுள் கோள் பிழைக்கவேண்டி யிருந்திருக்களையில் என்கிறார்.

விளம்பும் சூறு சமயமும் = சாக்ய, உதுக்ய, அகூபாத, ஆபண, கயிக, பதஞ்சலி மதங்கள் எனப்படுகிற ஆறும் பாஹ்ய ஸமயங்களாம்; சாக்யர்—பௌத்தர்; உதுக்யர்—சார்வாகர்; அகூபாத ரென்று கௌதமரைச் சொல்லி ஸைபாதிக வையசேஷிகர்களை நினைக்கிறது. ஆபணர்—ஹைகர்.

அவையாகிய மற்றும் = மற்றும் அவற்றோடொத்த குத்திஷ்டங்களும் என்றபடி. “அவையாகிய யும்” என்பது பன்னிராயிரப்படி யுரைக்கு மாத்திரம் பாடம். மற்றும் என்பதற்கே குத்திஷ்டவர்க்க மெனப் பொருளுக்கொண்டு, அவையாகியும் என்பதற்கு ‘ஸைபாதாத திரண்டாலும்’ என்று பொருள் கூறினர் பன்னிராயிரவுரைகாரர். அவை—ஸைப; பாஹ்யங்களும் குத்திஷ்டங்களும் பெருந்திரளாகக் கூடினாலும் பரிச்சேசித்த அறிய முடியாதவன் எம்பெருமான் என்றபடி.

போக + உறில், போகுறில்; தொகுத்தல்.

(க)







ஆராவமுதேயடியேனுடலம் நிற்பாலன்பாயே \*  
நீராயலைத்துகரையவுருக்குகின்ற நெடுமாளே!  
சீரார்செந்நெல்கவரிவீசம் செழுநீர்த்திருக்குடந்தை \*  
ஏரார்கோலம் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே! (க)

ஆரா அமுதே	{ எவ்வளவு அறுபன்தாலும் திருப்பதியைவாத அமுதமாகிய எம்பெருமானே!	சீர் ஆர் செந்நெல்	{ சீர்மைமிக்க செந்நெற் பயிர் கன்
எம்மானே		கவரி வீசம்	{ சாமரம்போல் வீசப்பெற்று
அடியேல் உடலம்	என்னுடைய சீரமானது	செழுநீர்	{ செழுமை தங்கிய நீர்த்தங்களை புடைத்தான்
நிற்பால்	உன்றிறத்தில்	திருகுடந்தை	{ திருக்குடந்தையிலே
அன்பு ஆய் ஏ	அன்புநானே வடிவெடுத்தநாகி	ஏர் ஆர் கோலம்	{ அழகு பொருந்திய திருமேனி விளங்க
நீர் ஆய் அலைந்து	{ நீர்ப்பண்டமாக உருகி விடா குலப்படந்த	திகழ	{
கரைய	கரையுட்படியாக	கிடந்தாய்	{ சார்ந்தகுளியாய் (அவ்வழைக்க) னென்கைப் பெற்றென்.
உருக்குகின்ற	உருகப்பண்ணுகின்றவர்	கண்டேன்	
நெடுமாளே	வேசுவரனே!		

\*\*\*—இத்திருவாய்மொழியிலே கம் பூருவர்கள் போரவும் சுடுபட்டிருப்பார்களாயிற்று. இங்கு  
யட்டில் கம்பிள்ளை அருளிச்செய்யவது பாரீர்;—“உத்தர பூமிசிலே லோகனாரங்க மஹாமுனிகள் வந்தியா  
நிந்த, துங்குந்தையானெருவன் அங்கேமச்செல்ல, ‘சீர்மைய தக்பிணபூமியிற் கிசேஷமென்?’ என்று  
கேட்க, ‘திருவாய்மொழி பென்றொரு சிரபந்தவதரித்து சிங்கடர்கள் பரிக்ரஹித்துப் போரக் கொண்டாடிக்  
கொடுப்பாராகின்றார்கள்’ என்ன, ‘உதிலே உலகிக்குப் போய்தொரு சந்தை சொல்லிக்காணாய்’ என்ன,  
\* ஆராவமுதே \* என்கிற வித்தினையும் எனக்குப்போம்’ என்ன, ‘நாராயணதி காமங்கள் கிடக்க இங்  
கனெ யொரு கிரத்தேசமுண்டாகுதே! இச்சொல் கண்டயாடுகிற தேசத்தேறப் போவோம்’ என்று அப்  
பொதே புறப்பட்டுப் போந்தார்.”

[சீரார் செந்நெல்] “செந்நெலுக்குச் சீர்மையாவது—ஆராவமுதாழ்வார்க்கு அமுதுபடியாகிற  
சீர்மை” என்பார் கம்பிள்ளை. அச்சாவதாரத்திலே எம்பெருமானுடைய திருப்பவனத்துக்குப் பங்காக  
கிலேதனமாகப்பெறுகிற சீர்மை செந்நெற்பயிர்களுக்குகாம். (க)

எம்மானே! என்வெள்ளைமூர்த்தி என்னையான்வானே!

எம்மாவுருவம்வேண்டுமாற்றால் ஆவாயெழிலேறே!

செம்மாகமலம்செழுநீர்மிசைகண்மலரும் திருக்குடந்தை \*

அம்மாமலர்க்கண்வளர்வின்ருனே என்றான்செய்கேனே? (உ)

எம்மானே	{ எல்லாவிதத்திலும் மஹானு வனே!	மா செம் கமலம்	{ பெரிய செத்தாமரைகள்
என் வெள்ளை	{ என்னை சுடுபடுத்திக்கொண்ட பரிசுத்த சொரூபனே!	செழுநீர் மிசை	{ அழகிய நீர்விடத்து
மூர்த்தி		கண்	{ கண்டிடமெங்கும்
என்னை ஆள்வா	{ என்னை அடிமை கொள்பவ னே!	மலரும்	{ மலரப்பெற்ற
னே		திருகுடந்தை	{ திருக்குடந்தையிலே
வேண்டும் ஆற்	{ திருவுள்ளமானபடியே	அமா மலர் கண்	{ அப்படிப்பட்ட சிறந்த மலர் போன்ற திருக்கண்கள் துயி ல்பவனே!
ரல்		வளர்வின்ருனே	{
எம் மா உருவும்	{ எப்படிப்பட்ட அவதார விக்ர மங்களையும் பரிக்ரஹிப்ப வனே!	நான் என் செய்	{ நான் என்ன பண்ணுவேன்! [இவ்வழகுண்ட என்னை நிரிக்கப்போகிறதில்லையே.]
ஆவாய்		கேன்	
எழில் ஏறே	அழகிற் சிறந்தவனே!		

\*\*\*—தீழ்ப்பாட்டில் ‘கண்டேனெம்மானே!’ என்ற ஆழவாருடைய கருத்து—மீரானே!  
உன்னை உலகத்தார் காண்டிற் ரீதியிலே காணும் காணாமித்தனையேயோ! எனக்காக எழுந்திருத்தல், இருத்  
தல், உலாவுதல், குசலம்ரக்ஷம் பண்ணியருளுதல், அனைத்தல் செய்தருள வேண்டாவோ! என்று கேட்ப  
தாம். அங்ஙனே கருத்துத் தொனிக்கக் கூப்பிடச் செய்தேயும் ஆராவமுதன் அசையாதோடுகுக்க, மீண்டு  
மொருபடி கூப்பிடுகிறார். (உ)

என்றான்செய்கேன்? யாரேகளைகண் என்னையென்செய்கின்றாய்? \*

உன்னுலல்லால்யாவராலும் ஒன்றும்குறைவேண்டேன் \*

கண்ணர்மதின்குழுகுடந்தைக்கிடந்தாய் அடியேனருவாணன் \*

சென்னுளெந்நாளந்நான் உனதாள்பிடித்தேசெலக்கானே. (ங)



நான் என் செய் கேள்	அடியேன் என்ன செய்வேன் !	கன் ஆர் மதின் சூழ் குடந்தை கிடந்தாய்	வேலைப்பாடு பொருத்திய மதின் நூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்பவனே !
கவிதை யாதே	ரக்ஷதராவார் யாவர் !	அடியேன்	அடியேனுடைய
என்னை என் செய் கின்றாய்	என்னை என்ன செய்வதாக இருக்கிறது !	அரு வாழ்தான்	ஆதமாவானது வாழும் காலத்தில்
உன்னால் அல்லால்	உன்னைத் தவிர்த்து	செல் நான் எ நான்	சுழிவின்ற நான்கள் எத்தனை நானோ
யாவராலும்	வேறு ஒருவிதமான உபாயத் தாலும்	அ நான் உன தான் மிகத் தே	அந்த காலகனெல்லாம் உனது திருவுஷ்கலைப் பற்றிக் கொண்டே
குறை ஒன்றும்	சிறிதும் அபேஷையுடைய வேண்டேன்	செல் காண்	உட்குரும்படி கடாகவித்தருளையேனும்.

\* \* \*—இப்படி தடித்தக் கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் குளிர நோக்குதல் குசலப்பாச்சன் பண்ணு  
தல் ஒன்றும் செய்யாமையாலே, 'நாம் பேற்றுக்கு ஏதேனும் உபாயம் அனுப்பக்கவேண்டும் என்று  
எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறான் போலும்' என்று கொண்டு 'மீரானே ! நான் என்சொரியம்  
செய்வதென்று ஒன்றுண்டோ !' கீயேசெய்து தலைக்கடித் தரவேண்டும்' என்கிறார்.

செலக்காண்கிற்பார்காணுமளவும் செல்லும்கீர்த்தியாய் ! \*  
உலப்பிலானே யெல்லாவருமுடையவொருமூர்த்தி ! \*  
நலந்தால்மிக்கார்குடந்தைக்கிடந்தாய் ! உன்னைக்காண்பான் நான்  
அலப்பாய் \* ஆகாசத்தைகோக்கி அழுவன்தொழுவனே. (ச)

செல காண்கிற பார்	மேலே மேலே காணவல்லவர் கன்	ஒரு மூர்த்தி நலந்தால் மிக்கார்	ஒப்பற்ற தலைவனே ! பக்தியிருந்தவர்கள் வாழ்கிற
காணும் அளவும்	எவ்வளவு காண்பார்களோ அவ் வளவும்	குடந்தை கிடந்தாய்	திருக்குடந்தையிலே சயனித்தருள்பவனே !
செல்லும் கீர்த்தி யாய்	வளர்ந்துசெல்கின்ற திருக் குணங்களைப்புகையவனே !	நான் உன்னை காண்பான் அல் ப்பு ஆய்	நான் உன்னைக் காணவேண்டி அலமந்து
உலப்பு இலானே	அத்தத் திருக்குணங்கட்குமுடிவு இல்லாதவனே !	ஆகாசத்தை கூர்ந்து	(நீ வருதற்குரிய) வானத்தைப் பார்த்து
எல்லா உலகும் உடைய	எல்லா வுலகங்களுக்கும் ஸ்வா மியான	அழுவன் தொழு வன்	அழுவதும் தொழுவதும் செய் பாவின்றேன்.

\* \* \*—மீரானே ! என்மேல்மேல் காணவல்லவர் நீ திருக்குடந்தையிலே ஸன்விதி பண்ணியிருந்தம்  
நினைத்தபடி பரிமாற்றம் கிடையாமையாலே நான் கொழுபடாகின்றேனென்கிறார். முதலடியிலே நீ  
படைத்த புகழெல்லாம் பாழாய்ப்போகிறதென்று வயிறு சிடிக்கிறார். நமக்கு உதவாமையினாலே  
இவ்வளவு சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமானுடைய கீர்த்திகளை [அதாவது ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை]  
யார் யார் எவ்வளவு பேசுகிறார்களோ அவை ஆங்கவ் வளவாயிருக்கும். மந்தமதிகள் பேசப்படுக்காலும்  
அவர்களது வாக்கிலே அடங்கிற்றதும்; மஹாமதிகள் பேசப்படுக்காலும் அவர்களது திறமைக்குத் தக்க  
படி கரைதட்டாக் காவேரிபோலப் பெருகிச் சென்றிருக்கும் என்க.

அழுவன்தொழுவனடிக்காண்பன் பாடியலற்றுவன் \*  
தழுவல்லினையால்பக்கம்நோக்கி நாணிக்கவிழந்திருப்பன் \*  
செழுவொண்பழனக்குடந்தைக்கிடந்தாய் ! செந்தாமரைக்கண்ணு ! \*  
தொழுவனையுனதான் சேரும்வகையேசூழ்கண்டாய். (ரு)

செழு ஒண்பழனம்	செழுமைதக்கிய கீர்த்தியைக்கி யுடைய	ஆடி காண்பன்	கடனம்செய்து பார்ப்பேன் ;
குடந்தை கிடந்தாய்	திருக்குடந்தையிலே சயனித் தருள்பவனே !	பாடி அறிந்துவன்	வாயாரப்பாடிப் பிரலாபனம் செய்வேன் ;
இசம் தாமரை கண்ணு	செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக் கண்களைப்புகைய வனே !	தழு வல்லினையால்	என்னைத் தழுவிக் கொண்டுகுக் கிற வலிய பாவத்தினாலே (எத்தப்பக்கமாக நீ வருகிற கோவென்று) பக்கத்தோ றும் பார்த்து (எங்கும் வரக் காணாமையாலே)
அழுவன் தொழு வன்	அழுவேன் தொழுவேன் ;	பக்கம் நோக்கி	



நாணி கவிழ்ந்து வெட்டப்பட்டத் தலைகவிழ்த்து உன் தான் சேரும் } உன் திருவடியையுமாறு  
இருப்பன் } ருப்பேன்; வகையே  
தொழுவனேனை } மிகுந்த அருவகுப்பையுடைய } குழகண்டாய் உபாயசிகிதைபண்ணவேணும்.

\*\*\*—பிரானே! உன் கண்ணழகிலே மிறப்படுப் பனவகை பார்ந்துக்கொண்டும் பண்ணின  
கிடத்திலும் பயன் பெற்றிடுமேன்; உன் திருவடிதனைச் சேரும்படி ரீபே பார்த்தருள வேணும்  
மென்கிறார். (டு)

சூழ்கண்டாயென்தொல்லினினையையறுத்து உன்னடிசேரும்  
ஊழ்கண்டிருந்தே\* தூராக் குழிதூர்த்து என்னகானகன் றிருப்பன்?  
வாழ்தொல்புகழார் குடந்தைக்கிடந்தாய்! வாஜோர்கோமானே!  
யாழினிசையே! அமுதே! அறிவின்பயனே! அரியேதே! (சு)

வாழ் தொல்புகழார் குடந்தை	கிளங்குகின்ற அகாதியான புகழையுடையார் வந்ததிக்கிற திருக்குடந்தைகிலே	உன் அடி சேரும் ஊழ்கண்ட இருந்தே	என் உனது திருவடிக்கையையடையும்படியான முறைமை யைக் கண்டிருந்தும் ஒருகாலும் தூக்கவொண்ணாத தூக்கிக்குழிகளை நிறைநதுக்கொண்டு
கிடந்தாய்	சயனித்தருள்பவனே!	தூராக் குழிதூர்த்து	எத்தனைகாலம்
வாஜோர்கோமானே	வித்யவாசிரிகாதனே!	என்கான்	உன்னைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பேன்!
யாழின் இசையே	வினாகாணம்போலே பரம போக்யனுளவனே!	அகன்று இருப்பன்	(தூப்படி அகன்றிருக்கைக்குக் காரணமான) எனது அநாதி பாபங்கள்தொலைந்து
அமுதே	அமிருதம் போன்றவனே!	என் தொல்லை	என்னை விடிகரித்தருள வேணும்.
அறிவின் பயனே	அறிவுக்குப் பலனுளவனே!	கிளையை அறுத்து	
அரி ஏதே	(செங்கழும் இடபமும் போன்று நிறத்தவனே!	சூழ்கண்டாய்	

\*\*\*—பிரானே! உன்னுடைய போக்யதைகிலே அகப்படுகின்றான் வெனக்கு ஓர் உபகாரம் செய்தருளவேணும்; உன்னைப்பெறுதற்கு இடையூறான தொல்லைகளை யெல்லாம் தொலைத்தருளி உன்னைப் பெறுவதொரு கல்விரகு பார்த்தருள வேணும் என்கிறார். (க)

அரியேதே! என்னம்பொற்குடரே! செங்கண்கருமுகிலே!  
எரியேபவளக்குன்றே! கால்தோளெந்தாய்! உனதருளே\*  
பிரியாவடிமையென்னைக்கொண்டாய்! குடந்தைத்திருமாலே!  
தரியேனினியுன்சரணம்தந்து என்சன்மங்களையாயே. (எ)

அரி ஏதே	சிறந்த சிங்கமே!	உனது அருளே	உனது திருபயசிலே
என்	நான் அனுபவித்தற்குரிய	என்னை பிரியா	என்னை அந்நாணிச் சேவகம்
அம் பொன்குடரே	{ அழகிய பொன்போன்ற ஒளி யுருவனே!	அடிமை கொண்டாய்	கொண்டவனே!
செம் கண் கருமுகிலே	{ சிவந்த கண்களையுடைய காள மேகம் போன்றவனே!	குடந்தை திருமாலே	திருக்குடந்தையில் வாழும் திருமாலே!
எரி ஏய் பவளம் குன்றே	{ நகரத்திர மண்டலத்தனவும் ஒக் கின பவளமலை போன்ற வனே!	இனி தரியேன்	{ இனிமேல் நான் தரித்திருக்க கில்லேன்;
நால் தோள் எந்தாய்	{ சதுர்ப்புஜ ஸ்வாமியே!	உன் சரணம் தந்து	உனது திருவடிக்கைக் கொடுத்தருளி
		என் சன்மம் களை யாய்	எனது சீரத்தொடர்பைத் தகித்தருளவேணும்.

\*\*\*—பிரானே! உன்னுடைய வைணவையத்தை ரீபே காட்டித்தந்து அடிமையிலே என்னை ஊன்றவைந்தாயானபின்பு உன்திருவடிக்கைத்தந்து தீரவேணுமென்றே; தந்து என்னை ஊன்றாததைக் களைத்தொழியாய் என்கிறார். மேலுணிப்புத்தோற்ற விருக்குமிருப்பை அரியேதே! என்ற விளி காட்டும். அந்த மேலுணிப்புக்குத் தகுதியான வடிவுடைந்தவ னென்கிறது அம்பொற்குடரே! என்பது. விவாகுணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணியமான ஒளியையுடையவனே! என்றபடி. வடிவின் புகலாக் காட்டி என்னை மிறபடுத்திக்கொண்டவனே! என்றவாறு. செங்கண்கருமுகிலே!—வாத்ஸல்யமாகித் அம்ருதத்தை வர்ஷிக்கிற திருக்கண்களையுடையவனே! என்றபடி.



எரியேவனக்குன்றே!—எரிபென்று கேட்டை நகூதரத்திற்கு வாசகமாய் நகூதரணமாய் யத்தைச் சொல்லி விற்றும். நகூதரமண்டலத்தானும் ஒங்கிடுக்குந் பவனக்குன்றுபோலே [பவமுயமான மலைபோலே] விளகூணமான வடிவு படைத்தவனே! என்னை. (எ)

கனையாய்துன்பங்கனையாதொழிவாய் கனைகண்மற்றிலேன் \*

வனையாய்கேமிப்படையாய்! குடத்தைக்கிடந்தமாமாயா! \*

தளராவுடலமெனதாவி சரிந்துபோம்போது \*

இனையாதுனதாவொருங்கப்பிடித்துப் போதவிசைநீயே. (அ)

வனையாய் கேமி	{ வனையாய் வாயையுடைய திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவனே!	கனைகண் மற்று	{ வேறு சரணமுடையே னல் இலேன்
படையாய்		உடலம் தளர	{ உடல் தளர்ந்த
குடத்தை கிடத்த	{ திருக்குடத்தைவிடே சாய்ந்திருக்கின்ற	எனது ஆவி	{ என் உயிரானது
மா மாயா	மறையச்சர்ப்ப ரூபனே!	சரிந்து போம்	{ நிலைகுலைந்து உக்கிரமண மடை
		போது	{ யும்போது
துன்பம் கனையாய்	{ எனது துன்பங்களை நீ களைந்தாயும் சரி;	இனையாது	{ மெலியாமல்
		உன தான்	{ உன் திருவடி கனையே
கனையாது ஒழி	{ கனையாவிட்டாலும் சரி;	ஒருங்க பிடித்து	{ ஒருமிக்கப் பிடித்துப் போகும்
வாய்		போத	{ படி
		நீயே நுசை	{ நீயே திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

\* \* \*—பிரபங்குக்கு ஆகிஞ்சர்ப்பம், அகப்பகதிநிலம் என்ற இரண்டும் குடையாதிருக்க வேணும். உபாயந்தரங்களில் அகவயலேசமும் அந்நிருக்கை ஆகிஞ்சர்ப்பம் மெனப்படும். எப்பெருமான் பக்கவில் முகம் பெறுதொழியினும் பிறர்மனையேடி போடப்பரவாதே. "ரகிதபோதோடி ரகியாத போதோடு வாசியற இவ்விடமொழிய வேறுபுகவில்லை" என்கிற நிண்ணிய அப்பவனாய்த்துடனிருக்கை அகப்பகதிநிலம் மெனப்படும். அது இப்பாட்டின் முதலடியில் தெளிவாகிறது. எனக்கு உன்னுடைய அனுபவம் கிடைப்பதே போனாலும் உன் திருவடியே தஞ்சமென்று பிறந்த விசுவாசம் குடையாதபடி பார்த்துள்ளவேனுமென்றோர். ஒருங்க—கிரந்தரமாக என்றபடி. (அ)

இசைவித்தென்னையுன் தாளினைக்கீழ் இருத்துமம்மானே! \*

அசைவிமைராதலைவர்தலைவா! ஆதிப்பெருமூர்த்தி! \*

திசைவில்வீசும்செழுமாமணிகள்சேரும் திருக்குடத்தை \*

அசைவினுலகம்பரவக்கிடந்தாய்! காணவாராயே (ஆ)

என்னை	{ நெடுநான் விபுகளுமிருந்த வென்னை	ஆதி பெருமூர்த்தி	{ னகல் ஐக்காரண பூதமான தீவ்ய விக்ரஹத்தை யுடையவனே!
இசைவித்த	{ அடிமைக்கு இசையுட்படி செய்து	திசைவில் வீசும்	{ எங்கும் ஒளி வீசுகின்ற மிகச்
உன் தான் இனை	{ எனது உபய பாதங்களின் கீழே	செழு மா மணி	{ சிறந்த ரத்தினங்கள் சேரு
இருத்தும் அம்மா	{ தங்கும்படி செய்தருளின ஸ்வாமியே!	கள் சேரும்	{ மிடமான
இன		திரு குடத்தை	{ திருக்குடத்தைவிடே
அசைவு இல் தம்	{ நித்யனாகரிகளுக்கும் தலைவரான அகந்த குட விஷ்வக்	அசைவு இல்	{ ஒய்வினாதபடி [அகவரதம்]
ராதலைவர்	{ னேனர்களுக்கும்	உலகம் பரவ	{ உலகமெல்லாம் துதிக்கும்படி
தலைவா	முதல்வனே!	கிடந்தாய்	{ சாய்வித்தருள் பவனே!
		காண வாராய்	{ காண் கண்டு அதுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

\* \* \*—கண்ணுலே காணலாம்படி வரவேனுமென்றோர். இதில் முதலடியில் எதனைப்பரவாரத்தனாய் பொதிந்திடக்கிறது.

இசைவித்துள்ளவன் என்னையானே நெடுநான் திருவடினைவைக்கு இசையாதிருந்த நம்மை எப்பெருமான் தானே வறந்தி யிசைவித்தமை ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். திசைவில்வீசும் செழுமாமணிகள் என்று திருமழிசை பாழுவார்போல்வரைச் சொல்லுகிறதென்று ஸம்பந்தபாபம். திசைகள்தோறும் பரந்த புகழையுடைய மறையுணுதாக்கள் சேருமிடமான திருக்குடத்தை யென்னை. (ஆ)



வாராவருவாய்வருமென்மாயா! மாயாநூர்த்தியாய்!\*

ஆராவமுதாய் அடியேனாள் அகமேதித்திப்பாய்\*

தீராவீனகன் தீரவென்னையாண்டாய்! திருக்குடந்தை

பூராய்! உனக்காட்பட்டும் அடியேனின்னுமுழல்வேனோ? (கௌ)

வாரா	திருவுருவத்தோடு வாராமல்	அடியேன் ஆள்	என் உன்னுக்குள்ளே தித்தித்
அருமாய் வரும்	{ அருமையாய் உன்னேவென்று தோ	அகமே தித்திப்	திருக்குமவனே!
என் மாயா	என் மாயவனே!	பாய்	
மாயா நூர்த்தியாய்	{ ஒருகாலும் அழியாத திவ்யமயம்	தீராவீனகன் தீர	தொலைபாத பாகங்களும் தொ
	{ கள் வித்ததைத் துடைய	வீனகன் தீர	ணையாபடியாக
	வனே!	என்னை ஆண்டாய்	அடியேனை ஆண்டருளினவ
		திருகுடந்தைணரா	னே!
		அடியேன்	திருக்குடந்தைப்பதியோனே!
		உனக்கு ஆன்பட்	அடியேன்
		டும்	உனக்கு அடிமைப்பட்டும்
ஆரா அமுது ஆய்	{ எவ்வளவு அறுபவத்தாலும்	இன்னும் உழல்	இன்னமும் கிளைக்கப்படுவே
	{ நருப்திறவாத அமிருதமா	வேனோ!	னோ!
	ய்க் கொண்டு		

\* \* \*—திருக்குடந்தையிலே புகவே நம் அபேகதிதங்களைல்லாம் பெறலாமென்று புத்த சூழ்வார் அங்ஙனம் பெருமையானே இன்னம் எத்தனைவிடம் தட்டித் திறங்கடவேனோவென்றிருர்.

கால்காடியின் முதற்சொல் ஊராய்! என்றும் ஊராய்! என்றும் இருவகையிலும் பொருத்தம்; ஊராய் என்பது விளியுருபு என்றால் 'ஊராய்' என்றதும்; ஊராய் என்பது விளியுருபு என்றால் ஊராய் என்றதும். (கௌ)

உழலையென்பின் பேய்ச்சிமுலைபூதி அவளையுயிருண்டான்\*

குழல்களவையேசரணாகக்கொண்ட குருகூர்ச்சடகோபன்\*

குழலின்மலியச்சொன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்\*

மழலைதீரவல்லார் காமர்மானேய்நோக்கியர்க்கே. (கக)

உழலை என்பின்	{ உழல்தடிபோன்ற எழும்புகளை	குழலில்மலிய	{ குழலோசையிற் காட்டிலும்
பேய்ச்சி	{ யுடையானான் பூதனை வி	சொன்ன	இனிதாக
முலை ஊம்	னுடைய	ஓர் ஆயிரத்துள்	அருளிச்செய்த
அவன் உயிரை	முலைவழியாக	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே	ஒப்பற்ற ஆயிரத்தினுள்ளே
உண்டான்	{ அவனது உயிரைமுடித்த பெரு	குப்பத்தும்	குப்பத்திக்கு
குழல்கள் அவை	மாலுடைய	மழலை தீர	{ தமது அறியாமை தொலையும்
யே	திருவடிக்களையே	வல்லார்	படி
சரண ஆக கொ	{ சரணமாகப் பற்றின	மான் ஏய் நோக்கி	அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
ண்ட		யர்க்கு	மான்போன்ற நோக்கையுடைய
குருகூர் சடகோ	{ ஆழ்வார்	காமர்	ப திவ்யாபாரஸம்ஸுக்களா
பன்			க்கு
			ஆதரிக்கத்தக்கவராவர்.

\* \* \*—இப்பதிகம் பழநதக் கற்கவல்லார் காமரிகளாக்குக் காமுகர்போலே பூதனைவண்ணவர் களுக்கு போகியராவர் என்று பண்ணுவதற்குத் தலைக்கட்டுகிறார். திருக்குழலோசையிற் காட்டிலும் அதி சயித்ததாம்படி யருளிச்செய்த ஆயிரம் பாகத்தில் இப்பத்தையும் ஊற்றத்தானே சொல்லவல்லவர்களை எம்பெருமானும் பூதனைவண்ணவர்களும் மேல்விழுந்து போகியராகக்கொள்வார்கள் என்றதாயிற்று. (கக)

திருவாய்மொழி—ஆளும்பத்து—பத்தாந் திருவாய்மொழி

உலகமுண்ட பெருவாயா

அவநாரிகை :—திருவேங்கடமலையிலே கித்யவணிகளோடு கித்ய ஸம்ஸாரிகளோடு திரியக்குக்க ளோடு வாய்மற எல்லாரும்வந்து ஒருமிடமாக ஆசிரிக்கலாம்படி எம்பெருமான் கித்ய ஸம்ஸாரி பண்ணி யிருக்கிறபடியை யறணத்திந்து அதிதிருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரிய நிராட்டியார் முன்னிலை யாகத் தம்முடைய அகந்தைநித்ததை விண்ணப்பஞ் செய்த சரணம் புகுகிறார்—ஆத் திருவாய்மொழியில், ஒன்பது பாட்டாலும் சரணயன்படி சொல்லி, பத்தாம் பாட்டிலே சரணம் புகுகிறார்.



உலகமுண்டபெருவாயா! உலப்பில்கீர்த்தியம்மானே! \*  
 நிலவும்சுடர்குழொளிமூர்த்தி கெடியாயடியேருயிரே! \*  
 திவதமுலகுக்காய்கின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! \*  
 குலதொல்லையேனுன்பாதம் கூடுமாறுகூறுயே. (க)

உலகம் உண்ட பெருவாயா	(பொது அர்த்தத்தில்) உலகம் களைபெல்லாம் அமுதுசெய்த பெருவாயை யுடைப்பானே!	உலகுக்கு திவதம் ஆய்கின்ற திருவேங்கடத்து	உலகுக்கெல்லாம் திவதம் போன்றதான திருமலைமேலே விளங்குகின்ற
உலப்பு இவ்வீர்த்தி அம்மானே	முடியில்லாத புகழையுடைய பெருமானே!	எம் பெருமானே	அம்மத் த்வாமியே!
நிலவும் சுடர் குழ ஒளி மூர்த்தி	அப்பாக்குத தேஜோமயமான திவ்ய விசுவரூபத்தையுடைப் பானே!	குலம்மொல் அடி வேன்	குல பரம்பரையாக உனக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பவனான அடியேன்
கெடியாய் அடியேன் ஆர் உயிரே	மிகப் பெரியோனே! அடியேனுக்குப் பரிபூர்ண பராணம்தானே!	உன பாதம் கூடும் ஆறு கூறுய்	உனது திருவடிகளை வந்து சேரும்படியை அருளிச் செய்யவேணும்.

\* \* \*—உலகம் துகள்தையும் ரகசிக்ருமியல்பை யுடைப்பாயாகக் கொண்டு திருமலைமேலே நித்ய  
 ஸந்தி பண்ணியிருக்கிற வன்னை நான் கிட்டி யதுபாசீக்கும் விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.  
 உன்னுடைய திருவடிவை நான் கிட்டப்பெறும் கிளைப்பது பிரளயப்பதோ டொக்கும்; இந்த  
 ஆபத்தை நீ போக்கிடுவனென்று பிரளயப்பதையே போக்கிடுவென்கிற புகழ் உனக்கு நினைந்தகமாய்  
 தென்கிற கருத்துப்பட்ட 'உலகமுண்ட பெருவாயா' என்கிறார். ஆபத்து நேரித்தகாலத்தில் தளராதபடி  
 ரகசிக்ருமக்களாவனவே நீ உலகமுண்டது; அந்த ஆபத்தாக்கங்களும் மேல்பாணம் என்னையும் ஆபத்தில்  
 வின்று மெடுத்தருளித் திருவடிகளில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்றவாறு.

உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே!—உலப்பாவது முடிவு; முடியில்லாத புகழையுடையவானது திருக்  
 குணங்களைத் தனித்தனியாகவும் ஒரு ராசியாகவும் எண்ண முடியாமலம்.

நிலவும் சுடர் குழொளிமூர்த்தி—ரகசிக்ருமவனல்லவென்றும் குணமுடையவனல்லவென்றும்  
 கிடமுடியாத வடிவமுடையவனென்கிறத.

அடியேன் ஆருயிரே!—வடிவமுடையதும் திருக்குணங்களையுள் காட்டிப் பிரித்துழைக்கவொன்  
 னையடி என்னப் பண்ணினவனே! என்றவாறு. "திருவேங்கடத் தெம்பெருமானே அடியேனாருயிரே!"  
 என்று கூட்டுவது. திருமலைமேலே வின்று என்னுடைய சேஷத்து மூறையை யறிவித்து உன்னுடைய  
 செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்கை. (க)

கூறுய்நீருய்கிலனாகிக் கொடுவல்சைரர்குலமெல்லாம் \*  
 சிறுவெறியும்திருகேயிவவவா தெய்வக்கோமானே! \*  
 சேருர்களைத்தாமரைசெந்திமலரும் திருவேங்கடத்தானே! \*  
 ஆறுவன்பிடியேயேன் உன்னடிசேர்வண்ணமருளாயே. (உ)

கொடுவல் அசைர் குலம் எல்லாம்	மிகக் கொடிய அசைர்களின் கூட்டமெல்லாம்	தாமரை	செந்தாமரை மலர்கள்
கூறு ஆய் நீறு ஆய் நிலம் ஆடி சிறு எறியும்	பலபல கண்டங்களாகி சாம்பலாகி தரைப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மென்மையும் சிறி ஜ்வலியா நிற்கிற	செம் திமலரும்	விவந்த திப்போன்ற சிறத்தை யுடைத்தாய்க் கொண்டு மல ரும்படியுள்ள
திருகேயி வவவா	திருவாழியாழ்வானை வவவரு கிலே எக்தியிருப்பவனே!	திருவேங்கடத் தானே	திருமலைமேலே எழுந்தருளி யிருப்பவனே!
தெய்வம் கோமா னே	நித்ய ஸுகிரிதானே!	ஆறு அன் டின் அடியேன்	அளவுபடாத அன்பையுடையோ னானான்
சேறு ஆர் களை	சேறு நிரம்மிய களைகளிலே	உன் அடி சேர் வண்ணம்	உன் திருவடிகளைச் சேரும் படி
		அருளாய்	அருள்புரிய வேணும்.

\* \* \*—விரோதிகளைபெல்லாம் கிழங்கெடுக்கவல்ல திவ்யாயுதத்தினால் ஒளி பெற்றிருக்கிற நீ  
 எனது விரோதிகளையும் போக்கி, நான் உன் திருவடிகளைச் சேரும்படி கருவப் பண்ண வேணுமென்  
 கிறார். "கொடுவல்சைர் குலமெல்லாம் கூறுய்நீருய்கிலனாகி" என்று தூவியப்பது. சத்தருக்களை  
 முதலில் திருதண்டமாகிய சிறகு நீருக்கிப் பின்பு அதனுள்ளே கொண்டதடி வெறுத்தரையாக்கு  
 மென்று திருவாழியாழ்வானுடைய விக்கிரமம் சொல்லுகிறது. மூலத்தில் ஆகி வன்றிருந்தாலும் 'ஆக'  
 என்று எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளலாம். கூறுய் நீருய்கிலனும்படியாக வென்றபடி. 'ஆக்கி' என்று



மெய்நிலையாகவும் கொள்ளலாம். 'சீரு' என்பது செய்வாவென்னும் வாய்பாட்டிற்குத்தகால் வினை யெச்சம்; சிறியென்றபடி வல்லவா—வல்லவன் என்றசொல் வல்லவன் என்று தொகுத்தலாய் வினியுறுபு ஈற்றதாகக் கொண்டால் 'திருவாய்மொழி அடக்கியான வல்லவனே!' என்று பொருளாம்.

ஆறுவன்வெய்யேன்—ஆறுவார்க்கு இதுவொரு நிறுபகமான திருமாமம் போதும். "ஆறாத காதல் குறுகிச்சடகோபன்" என்றப்போலே ஆறுதவன்னையே நிறுபகமாகவுடைய அடியேன் என் கிறார். 'திருமலைமீது கிழகந நிலைக்குப் பயன்பெறவேணும்; எனது அன்புக்கு இரையிடவேணும்' என்கிறாட்சிறு.

வண்ணமருள்கொளணிமேகவண்ண மாயவம்மானே!  
எண்ணம்புகுந்துதித்திக்குமமுதே இமையோரதிபதியே!  
தெண்ணலருவிமணிபொன்முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தானே!  
அண்ணலேயுன்னடிசேர அடியேற்காவாவென்னையே.

(க)

வண்ணம் அருள்	அருளே வடிவெடுத்த வண்ண	மணி பொன்	மணிகளையும் பொன்களையும்
கொள்	மாய	முத்த	முத்துக்களையும்
அணி மேகம்	அழகிய மேகம்போன்ற திறத்	அலைக்கும்	கொழிக்குமிடமான
வண்ண	தை புடையவனே!	திரு வேங்கடத்	திருமலையிலே விளங்குபவனே!
மாயம் அம்மானே	ஆச்சரிய குணங்களைபுடைய	தானே	
	ஸ்வாமியே!	அண்ணலே	ஸ்வாமியே!
எண்ணம் புகுந்து	நெஞ்சக்குள்ளே புகுந்து ரவிக்	உன் அடி சேர	உன் திருவடிகளில் வந்து
தித்திக்கும்	கும் அமிருதமானவனே!	அடியேற்கு	அடியேன் விஷயத்திலே
அமுதே		அடிசேர்ந்து	இயோவென்றிரங்கியருள்
இமையோர் அதி	தேவாதி தேவனே!	ஆ-ஆ என்னாய்	வேணும்.
பதியே			
தென் கல் அருவி	தென்நீர்தழகிய அருவிகள்		

\* \* \*—திருப்பாட்டில் 'உன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்' என்ற ஆறுவாரை நோக்கி எம் பெருமான் 'ஆழனி! நீ கேட்டபோதே நாம் அருளமுடியுமோ! அதற்கு எம்பரினியோ!' என்ன; இதர விஷயங்களில் போகாதபடியான ஜ்ஞான லாபத்தைப் பண்ணித்தந்தவுனக்கு பராபதி பண்ணித் தருவாக அரிய பெரிய காரியமோ வென்கிறார். வண்ணமருள்கொள் அணிமேகவண்ண!—அருள் வண்ணங்கொள் அணிமேகவண்ண என்று அந்விசேஷம். அருள் வண்ணங்கொள்—அருள் தானே வடிவெடுத்த என்றபடி அருளே திருவேங்கடமுடையானது மூத்திக்கரித்த தென்றவாய். அருள் என்றால் 'மருள்' என்றும் சொல் சரிக்கலாம். வண்ணம்—வடிவானது. மருள்கொள்—கண்டார் கெஞ்சுக இரூபப் பண்ணைக் கடவதாரிருக்கிற என்றபடி. மாயவம்மானே!—வெறும் வடிவொரு மாதிரியேயல்லாமல் ஆச்சரியமான குண சேஷத்தங்களாலும் பெரியவனாவனே!

(ங)

ஆவாவென்னுதலகத்தையலைக்கும் அசுரர்வாணன்மேல் \*  
தீவாய்வாரிமழைபொழிந்தசிலையா திருமாமகள் கேள்வா  
தேவா! \* சுரர்கள் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே!  
பூவார்கழல்களருவினையேன் பொருந்துமாறுபுணராயே.

(ச)

ஆ-ஆ என்னுது	இரக்கமில்லாமல்	தேவா	தேவனே!
உலகத்தை அழிக	உலகத்தவர்களை ஹிம்ஸிப்பவர்	சுரர்கள் முனி	தேவர்களும் முனிவர்களும்
கும்	கனான	கணங்கள்	திரன் திரனாக ஆதரிக்கும்
அசுரர்	ஆண்பாட்டுக்குடிகளினுடைய	என்றும்பும்	படியான
வாழ்நான் மேல்	ஆயுளை முடிப்பதற்காக	திரு வேங்கடத்	திருமலையில் எழுந்தருளியிருப்
	கெடுப்பை உமிழ்கிற அம்பு	தானே	பவனே!
தீவாய் வானி	களை	ந்-ஆர் கழல்கள்	(உனது) புஷ்பங்கள் கிறைந்த
மழை பொழிந்த	மழையோலே வர்ஷித்தசாரங்க	அரு வினையேன்	திருவடிகளை
சிலையா	வில்லிப்புடையவனே!	பொருந்தும் ஆறு	மறபாபையான நான்
திரு மா மகள்	திருமகள் கொழுகனே!	புணராய்	கிப்தும்படி
கேள்வா			கற்பித்தருளவேணும்.

\* \* \*—இரானே! உன்னைப் பெறுவதற்கு உடலாக உபயோகப்படுவதில்லை; ஆனமின்பு எனக்கென்று தனியேயொரு ணாதனம் கண்டு தரவேண்டுமென்கிறார்.

இரமன் கிவனித்திரன் முதலான தேவர்களும் ஹக கணத்தகாதி மஹர்ஷிகளும் இதுவே நமக்கு பராபயஸ்தானமென்று விரும்பி கிறைஞ்சியேத்துமிடமான திருமலைக்கு இறைவனே! கிட்டி



யறுபவிக்கப்பெறுத பாயத்தைப்பண்ணின என் உன்னுடைய பூவார்கழல்களைப் பொருத்தம்படியான ஒரு உபாயத்தைக் கல்வித்தருளவேண்டுமென்றாசிறிது பூ ஆர் கழல்—பூப்பங்கள் கிரமரீய திருவடி; அஃது பூப்போன்ற திருவடி. திருவேங்கடமுடையாணுடைய திருவடிக்குப் பூவார்கழல்களென்றும், யழகிய மணவாளனுடைய திருவடிக்குத் திருப்பொலிந்த சேவடியென்றும், தேவப்பெருமானுடைய திருவடிக்குத் தயாராகுதரடி யென்றும் ஸம்மேதாயத் திருநாமமென வழங்குவர் பெரிடோர். (ச)

புணராகின் றமரமேழ் அன்றெய்தவொருவில்வலவாவோ !\*

புணரேய்கின் றமரயிரண்டின் கடுவேபோனமுதல்வாவோ !\*

தினாரார்மேகமெனக்கவரிறுசேரும் திருவேங்கடத்தானே !\*

தினாரார்சார்ங்கத்துணபாதம் சேர்வதடியேனென்றானே !

(ரு)

அன்று	ராமாவதாரத்திலே	தினார் ஆர் மேகம்	திண்மை மிக்க மேகங்களென்
புணராகின்ற	ஒன்றோடொன்று மீண்க்திரு	என	னம்படி
மரம் ஏழ்	ந்த ஸப்த ணைவருகூங்களை	களிறு சேரும்	யானைகள் சேருமிடமான
எய்த	துண்படுத்தின	திருவேங்கடத்தா	திருமலையில்முந்தருளி யிருப்
ஒரு வில் வலவா ஓ	ஒ தனியிரனே !	னே	பவனே !
புணர் எய் தின்ற	சேர்த்தி பொருத்தி நின்ற இரட்	தினார் ஆர் சார்	திண்மைமிக்க ஸ்ரீசார்ங்க கிள்
மரம் இரண்டின்	டை மருத மாங்கனினிடை	சத்து	பையுடைய
கடுவே	யே	உன பாதம்	உனது திருவடிகளை
போன	தவழந்து சென்ற	அடியேன் சேர்வது	அடியேன் அதுறாப் பெறுவது
முதல்வா ஓ	ஒ மூலபுருஷனே !	எங்கான்	என்றைக்கோ !

\* \* \*—ஆழ்வார்! நீர் இங்மனே கிடந்து தடிப்பதென்? எப்படியும் உம்முடைய விருப்பம் செய்வதாகவே கிணைத்திருக்கிறேன் என்று திருவேங்கடமுடையான் திருவுள்ளமாக, அது என்னைக்குச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்! ஒரு காளிப்பித் தாலாகாதோ வென்கிறார்.

[தினாரார்மேகம்த்யாதி.] களிநென் மேகஞ்சேரும், மேகமெனக் களிறுசேரும் என்று இரண்டு படியும் அகவழிக்கப் பொருத்தம். யானைபோன்ற மேகங்களும், மேகம்போன்ற யானைகளும் திருமலையில் வரத்திப்பது இயல்பு. \* தென்னாழி வடவாணய குடபாணாய குணபாணமத்யாணய \* என்றும் \* சோலை மழகரிநே \* என்றும் யானை நற்குக் சொல்லையம்படியும் \* ஸ்ரீ வேங்கடாதிரி சீகராயை காளமேகம் \* என்று மேகந்தானாகச் சொல்லையம்படியும் எம்பெருமாவிற்குக்கிற திருப்புக்கு ஸ்மாரக மானபடி.

தினாரார் சார்ங்கத்து உன=உன்னைமீள் மீள் இறக்க நான் இறக்க வேண்டவதில்லை; இறக்க மாட்டேன்; இனி உன்னைப் பெறும் கானைச் சொல்லியருளினால் போதுமென்கிறார். (ரு)

எங்கானே நாம்மண்ணளந்த இணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கென்று \*

எங்காளும்கின் றிமையோர்களைத்தி இறைஞ்சியினமினமாய் \*

மெய்ந்காமனத்தால்வழிபாடுசெய்யும் திருவேங்கடத்தானே !\*

மெய்ந்கானெய்தியெங்கான் உன்னடிக்களடியேன்மேவுவதே.

(சு)

மண் அளந்த நாம்	உலகமளந்த உபயபாதங்களை	மெய்காமனத்தால்	திரிசுரணங்களாலும்
வரகள் இணை		வழிபாடு செய்யும்	ஆராதனை செய்யுமிடமான
மரம் காண்பதற்கு	மரம் காண்பதற்குரிய நான்	திருவேங்கடத்தா	திருமலையில் எழுந்தருளி யிரு
எங்கான் என்று	எந்த நாளென்று	னே	ப்பவனே !
இமையோர்கள்	நித்யபணரிகள்	அடியேன் நான்	அடியேனைய நான்
எங்காளும் கின்று	கிரந்தரமாக கின்று துதித்து	மெய் எய்தி	(சுவையுபாஸன்றிக்கே) மெய்
ஏத்தி		உன் அடிக்கள் மே	யாகவே யடைந்து
இறைஞ்சி	வணங்கி	வுவது	உன் திருவடிகளிலே பொருத்
இனம் இனம் ஆ	நிசன் நிரளாக	எங்கான்	தவது
			என்றைக்கோ !

\* \* \*—நெப்பாட்டில் “உனபாதம் சேர்வதடியே னென்றானே” என்றதற்கு உன் திருவடிகளை நான் சேரப்பெறும் நான்குட ஒன்று உண்டா? அது ஏது? என்று ஸந்தேஹித்துச் சொல்வதாகவும் பொருளாகக்கூடுமே; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வார்’ என்னானே பென்று நீர் ஸந்தேஹிப்பதென்? அது ஒரு தேச விசேஷத்திலே நியதமா யிருக்குமே! என்றருளிச் செய்ய, அக்குள்ளாகும் இக்கே வந்ததன்றே அறுபவிக்கிறது; அப்படியிருக்க என்னக்குமாதிரம் தேசவிசேஷமா? என்கிறார். இப்பாட்டின் இரண்டா மடியில் இமையோர்கள் என்றது நித்யபணரிகளைச் சொல்லிற்குக் கொண்டால் இங்மனே ஸங்கதியாகக் கூடவது. இனி, ஸ்வர்க்களோகத்திலுள்ள தேவர்களைச் சொல்லிற்குக்கொண்டால், பரபோஜனந்தர



பார்களானவர்களுக்கும் அறப்ப் ப்ரபோஜனரைப்போலே வந்து சூசாசிக்க நிற்றிற விடத்தே காண் இழந்துபோவதே! என்கிறாராகக் கொள்க. (க)

அடியேன்மேலியமர்சின்றவமுதே இமையோரதிபதியே! \*  
கொடியாவடுபுள்ளுடையானே கோலக்கனிவாய்ப்பெருமானே! \*  
செடியார்வினைகள்நீர்மருந்தே திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே! \*  
கொடியார்பொழுதுமுனபாதம் காணகோலாதாற்றேனே. (எ)

அடியேன் மேலி	{ அடியேன் கிடீய யதுபயிக்கும் அமர்சின்ற அமு தே	{ அடியேன் கிடீய யதுபயிக்கும் படியான அமிருதமே!	{ திருவேங்கடத்து எம்பெருமானே! * உனபாதம் காண	{ உனது திருவடி களைக் காண் வகக்கு
இமையோர் அதி பதியே				
அடு புள் கொடி ஆ உடையானே	{ (பலகவணைப்) பொருக்கவல்ல கருடனைக் கொடியாகவுடை யவனே!	{ அமுதிய கனிபோன்ற அதரத் தைபுடைய பெருமானே!	{ கொடி ஆர் பொழு தம்	{ (மோற்றவர்கள் பலன் நாழ்த் தால் படுமாபோலே)
கோலம் கனி வாய் பெருமானே				
செடி ஆர் வினை கள் நீர் மருந்தே	{ செடியோலே செழித்த பரபய் களைத் தீர்க்கும் மருந்தான வனே!	{ ஆற்றோன்	{ தரித்திருக்கமாட்டாமல் தடிக்கி யின்றேன்.	

\* \* \*—பெறுதப்பாதென்று தனிந்திருத்தல் ஸ்வரூபமாகிலும் அத்தலையில் போக்யதை கொஞ்  
கக்கு விஷயமாக ஆக, தரித்திருக்க முடியாதபடி பதறவேண்டி யிருக்குமே; அந்தப் பதறநததை  
யருளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில், அடியேன் மேலியமர்சின்ற அமுதே!—எம்பெருமானுக்கு இவர் சாத்தும்  
ஒரு நிறுமாமப்போலே ஸீராகின்றது திது. தேவஜாதிகள் உப்புச்சாற்றைப் பருகிக் களிப்பர்கள்;  
அதுவோ இது! இவருள்ள மறமையோர்கள் அதுபயிக்கும் போலேயா காண் அதுபயிப்பது? அடியே  
னுடைய அதுபயம் அனாதாரணமன்றே வென்கிறார். உடனே இமையோரதிபதியே! என்றது—அங்குத்  
திருவாட்டிலே நித்ய ஸாலிகள் உன்னை எப்படி யதுபயிக்கிறார்களோ அப்படி இங்கு அடியேன் அதுபயிப்ப  
வனல்லனே! என்று கரீட்டினபடி.

திருவாராதனத்திற் பெருமானுக்கு அமுது செய்தருளப் பண்ணும்போது \* அடியேன் மேலி  
யமர்சின்றவமுதே யென்கிற விப்பாசுரத்தை யதுஸந்திப்பதென்று பட்டப் கியமனம். (எ)

கோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்றுதுண்ணுணர்வின் \*  
கீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைகான் முகனுமிந்திரனும் \*  
சேலையகண்ணார்பலர்குழவிருமும்பும் திருவேங்கடத்தானே! \*  
மாலாய்மயக்கியடியேன்பால் வந்தாய்போலேவாராயே. (அ)

துண் உணர்வின்	{ ஸர்வ ஜ்ஞானகைய மே) துட்ப மான உணர்வையுடையது	{ மட்டுகின்றிலேன் " என்று சொல்லிக்கொண்டு
கீலார்கண்டத்த அம்மானும்		
நிறை நான்முக னும	{ (ஞான சக்திகளால்) நிறைந்த தும	{ நிறைந்த நான்முகனும
தித்திரனும்	{ தேவேந்திரனும்	{ திருவேங்கடத்தானே திருமணையில் வாழ்பவனே!
உன பாதம் காண	{ "உன் திருவடிகளைக் காண் கோலாது ஆத் மேன் என்று	{ மயக்கிக்கொண்டு கண்ணொரு வந்தாய்போலே அடியேன் பால்
நேன் என்று		

\* \* \*—ஸாதாதுஷ்டானம் என் பக்கவில் ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லிக் கொண்டு  
துணைப்பட்டு காக்கு கீட்டினால் கிடைக்குமோ! என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஜ்ஞான சக்திக  
ளால் குறையற்றவர்களான கீலார்கண்ட சதர்முக ஸுணஸ்ராக்ஷ பரபுருஷருட்குடத் தன்களுடைய  
உபாய நாகிநியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டன்றே வந்து உன்னைக் காணப்பெறுகிறது என்கிறார்.  
"கோலாதாற்றேனுன பாதங்காண" என்பது—கீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறைகான் முகனுமிந்திரனும்  
கொண்டும் பாகரமாகிற்று. "மீரானே! உன் திருவடிகளைக் காண்கைக்கு ஸாதாதுஷ்டானம் பண்  
னுதே யிருந்து வையத்து உன்னைப்பொழிய ஆற்றமாட்டேன்" என்பதும் அந்தத் தேவர்களின் வார்த்தை



சேலேய்கண்ணுள் பவர் குறு லீரும்பும்—கயல்போன்ற கண்களையுடையவர்களென்று ஸ்தீர் கவிச் சொல்லுகிறது; பரக்குதத்தில் அவரவர்களுடைய பதிகவிளச் சொல்லிற்றுவிடுதல்; தேவர்கள் வந்து சரணம் புறம்போது தாங்கள் தனித்து வருகைபெற்றிருக்கே மனமடமார்களைநடு கூடி வருவர்களாம். மாலாய் மயக்கி அடியென்பால் வந்தாய்போலே வாராய்—மாலாய் மயக்கி வந்தாய்போலே அடியென்பால் வாராய் என்று அவ்விடப்பது. மால் என்று கண்ணிரோனைச் சொல்லுகிறது. கண்ணிரோனைய் பிறந்து விடாமோலு சேஷபதங்களைச் செய்த வஸ்தோதவாதிகள் முன்னே வந்து கிற்றும் போலே என்றமுன்னே வந்து கிற்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்தபடி.

(அ)

வந்தாய்போலேவாராதாய் வாராதாய்போல்வருவானே \*  
செந்தாமரைக்கண்செங்கனிவாய் கால்தோளமுதே! யெனதுயிரே! \*  
சிந்தாமணிகள் பகரல்லிப்பகல்செய் திருவேங்கடத்தானே! \*

அந்தோவடியேனுன்பாதம் அகலகில்லேனிறையுமே.

(க)

வந்தாய் போலே	கைக்கு எட்டி வந்து போலே	எனது உயிரே	எனக்கு உயிரானவேன!
வாராதாய்	யிருந்து எட்டாதவனே!	சிந்தாமணிகள்	சிந்தா ரதனங்களின் ஒளி
வாராதாய் போல்	எட்டாதவன் போலிருந்து	பகர்	யானது
வருவானே	கிட்டி கிற்பவனே!	அல்லி பகல் செய்	இரவையும் பகலாக்கு மிட
செம் தாமரை	செந்தாமரை போன்ற திருக்	திருவேங்கடத்	திருமலையில் வாழ்பவனே!
கண்	கண்களையும்	தானே	அந்தோ
செம் கனி வாய்	செங்கனி போன்ற திருப்பவ	உன்பாதம்	ஐயோ!
	ளத்தையும்	அடியேன்	உனது திருவடிகளை
கால்தோள்	கால்தோள் திருத்தோள்களையு	இறையும் அகல	அருமைச் சுவடறிந்த நான்
	முடைய	கில்லேன்	ஒரு ஆண்காலமும் பிரிந்திருக்க
அமுதே	பாம போக்யனே!		வல்லேனல்லேன்.

\* \* \*—தம்முடைய விசேஷ வ்யஸைத்தைக் கணக்க அருளிச் செய்கிறார். வந்தாய்போலே வாராதாய்—மாலாய்மயமும் கலாபுரண்டு போகும்போது கோக்கினால் பாழிய ஸம்ச்சிவனும் பெற் றோம் என்றெண்ணி நிரூபித் திறக்கும்படியாக யிருக்குமே; அதை மெய்ப்பென்றெண்ணி அணிகலைக் குக் கைகட்டினால் கைக்கு எட்டாதபடியானதே திருப்பது; அதைச் சொல்லுகிறது இங்கு. வாராதாய் போல் வருவானே!—வந்து தோற்றுகைக்குப் பரணத்தியிலியென்று கிச்சயித்து துணையற்றது கிடக்கும் கால், கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்தரியத்தாலும் அப்பாதிற்ற ஸங்கல்பத்தாலும் துணையற்றவாக வந்து கிற்பது முண்டே பகவானிடத்தில்; அதைச் சொல்லுகிறது.

[சிந்தாமணிகள் இப்பாதி] கெஞ்சால் நினைத்தவாதே எனதையும் அளிக்கவல்ல ரதனத்திற்குச் சிந்தாமணி யென்று பெயர். அதுபோற் சிந்தா ரதனங்களை இங்குச் சிந்தாமணிகளென்றிடுதல், திருமலை யிலுள்ள ரதனங்களைச் சொன்னதாகவுமாம்; திருவேங்கடமுடையானது திருமலையிலுள்ள ரதனங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். அவற்றிலுடைய பகர்—ஒளியானது. அல்லிப் பகல் செய்வாரின்ற தாம்; எப்போதும் பகலாகவே காண்கிறதாயிற்று.

(க)

அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா! \*  
கிகரில்புகழாயுலகம்மூன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே! \*  
கிகரிமரர்முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! \*  
புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே.

(க)

அலர்மேல் மங்கை	பூவில் வாழுகளான பெரிய	என்னை ஆள்வா	கீசனா என்னையு மடிமை
	பிராட்டியார்	வானே	கொன்பவனே!
இறையும் அகல	ஒரு ஆணமும் பிரிந்திருக்க	கிகரில்	ஒப்பற்றவர்களான
கில்லேன்	மாட்டேனென்று சொல்லிக்	அமரர்	தேவர்களும்
என்று	கொண்டு	முனி கணக்கள்	மஹர்ஷி ஸதாநாஸ்களும்
உறைமார்பா	கித்யவாஸம் பண்ணப் பெற்ற	விரும்பும்	விரும்புவதற்குப் பணிபுரியுமான
	திருமாரிவை யுடையவனே!	திருவேங்கடத்தானே	திருமலையில் வாழ்பவனே!
கிகரில் புகழாய்	ஒப்பற்றதான புகழையுடைய	புகல் ஒன்று இல்	அகல்பகதியான நான்
	வனே!	லா அடியேன்	உன் அடி கீழ்
உலகம் மூன்று	சேதநாசேதங்களுக்கெல்லாம்	அமர்ந்து புகுந்	உனது திருவடி வாரத்திலே
உடையாய்	ஸ்வாமியே!	தேன்	மிகப் பொருத்தமாக அந்
			விரித்து விட்டேன்.

\* \* \*—[அகலகில்லேன்] கிறு ஒன்பது பாப்பாலும் சரணயான ஸர்வேசுவரனுடைய ஸ்வரூ பத்தையும் தம்முடைய ஆற்றமுமையையும் சொன்னார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய அபேஷிதம் சுடக்கென



வித்திக்கைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு தம்முடைய ஆசிரியர் சங்கத்தையும் அகற்பாதித்தவதையும் தெரிவித்துக்கொண்டு திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம் புதுகிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற பெரிய பிராட்டியார் 'இறையும் அகல்கில்கென், இறையும் அகல்கில்கென்' [ஒரு கணப்பொழுதும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன்] என்று நுழைய திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு நிமிஷமும் பிரியாதே நித்ய ஸம்சுகேஷத்தடவிரகூலம்போது அகல்கில்கென்றுப் பரஸத்தினானுமில்லையாயிருக்க இந்த வார்த்தை எதற்காகச் சொல்ல வேறுமென்னில், போக்யதையின் கனத்தைப் பார்த்தவாறே ஐயோ! அகல வேண்டுமென்றோ என்னவோவென்று அசிசம்மை புண்டாடக்கூடியது, அவ்வதி சங்கை சொல்லுவிக்கச்சொல்லுகிறபடியென்ப.

உன்னதக் கீழமர்ந்து புருந்தேன்—நுக இவ்வளவானும் தவயத்தில் பூர்வ கண்டம் அதுஸந்திக் கப்பட்டதாயிற்று, ப்ரபத்தியானது வாசிகமாகவும் காதிகமாகவும் மாகஸிகமாகவும் உண்டு 'உன்னை ரீரக்ஷிக்கவேணும்' என்று வாயினால் பிரார்த்திக்கை வாசிகமாகும். \* அஞ்ஜலி: பரம முத்தா கதிப்ரம் தேவபரணாத்ரீ \* என்கிறபடியே பகவத் ப்ரணாத ஹேதுபூதமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகித்தல், நாகா கரன் முதலானவைரப்போலே ரக்ஷகவந்து இருந்தவிடத்தே வகுதல் செய்கை காதிகமாகும். நிண்ணிய அத்யவஸாயப் கொன்னுதல் மாகஸிகமாகும். \* ஜூநாகம் மோக்ஷ மென்று சொல்லுகையாலே மாகஸிகமே சிறந்ததாயும், அதனே இங்கு உற்றது, அம்மாதிகளுடைய உஜ்ஜீவகார்த்தமாக ஆழ்வார் பாகராயிட்டு அருளிச்செய்த கீர்த்தனை; இதனால் ஆழ்வாருடைய ப்ரபத்தி வாசிகமென்று கொள்ளக் கடவதன்று. (80)

\* அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியீர் லாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும் \*  
படிகேழில்லாப்பெருமானைப் பழனக்குருகூர்ச்சடகோபன் \*  
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்துத் திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்தம் \*  
பிடித்தார்பிடித்தார்வீற்றிருந்து பெரியவாணுள்நிலாவுவரே. (81)

அடியீர்	அடியவர்களை	முடிப்பான்	மூலமாரத்தை முடிப்பதற்காக
அடிநீர் அமாந்து	உம்முடைய திருவடிகளின்	சொன்ன	அருளிச்செய்த
புகுந்து வாழ	தேற புருந்திருந்து உஜ்ஜீ	ஆசிரந்து	ஆசிரத்தினுள்ளும்
மின் என்று	வித்துப் போருக்கள் என்று	திருவேங்கடத்துக்	திருவேங்கடமில் விஷயமான
வன்று	அகாரநாமம் காட்டிக்	கு இவைபத்தம்	இத்திருவாய்மொழியை
	கொடுத்து.	பிடித்தார் பிடித்	நாகாத்தாகவும் பரம்பரை
அருள் கொடுக்கும்	சிறுபை பண்ணுகிறவனும்	நார்	யாகவும் அவலம்மீதவர்கள்
படி கேழ் ஸல்ல	ஒப்புபர்வத் பெருமை வாய்க்	பெரிய வானுள்	பரமகாசமென்ற பரம்பத
பெருமானை	நவனுமான ஸர்வேசுவர		த்தினே
	னைக்குறித்து		
பழனம் குருகூர்	கீர்த்திக்களை புடைய திருக்க	வீற்றிருந்து நிலா	நிலை நின்று வீற்றிருப்பவர்கள்.
சடகோபன்	சிகுத்த தலைவரான ஆழ்வார்	வுவர்	

\* \* \*—இத்திருவாய்மொழியைப் பற்றினவர்கள் திருகாட்டிலே நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறுவரென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டுகின்றார். எம்பெருமானுடைய திருக்கையானது திருவடியை நோக்குமாபோலே சிறுப்பதுண்டே; அதற்கொரு கருத்துக் காணலாம்; "அடியவர்களை! உங்களுக்கு இந்தத் திருவடியே நஞ்சம்; இதன்கீழே அடர்ந்து புருந்து வாழ்ந்து போங்கள்" என்று தெரிவிப்பதாகக் கருத்துக்கொள்ளலாம்; அதனே இங்கு முதலடியின் காட்டியருளுகிறார். பட்டர் பூரீரக்கராஜஸ்தவத்தில் \* கீர்டம் பூரீரக்கே சயிது: \* என்கிற ச்ரீராகத்தில், \* நிவீராகாம் முக்கயம் சரணமிதி பாஹுசன் நதிநா: ஸ்படம் ப்ருதே பாதாம்புறுபுகனம் ஆறுது நிவீர்த: \* என்றருளிச் செய்ததும் இங்கே அதுஸந்தேயம்.

முடிப்பான் சொன்னவாயிரம்—தம்முடைய மகோரதத்தை நிறையேற்றிக் கொள்வதற்காக அருளிச்செய்த ஆசிரமென்று உரைத்தவர்கள் சில ஆசாரியர்கள்; "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ என் றெ ஸம்ஸார விசோரத்தை முடிக்கையிலே திருவுள்ளத்தாலே அருளிச்செய்த வாயிரம்" என்பதும்பென்கிற.

திருவேங்கடத்துக்கு இவைபத்தம்—\* வான் திகழுஞ் சோலை மதனரங்கர் வண்புகழ்மெல் லுன்ற தயிற் மறைகனாயிரமும் \* என்ற திருவாய்மொழித் தனியன்படியே ஆசிரமும் பூரீரக்கராதன் விஷயமாக ஸங்கல்பிக்கப்பட்டு அதில் இத்திருவாய்மொழி திருவேங்கடத்துக்குப் புகுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது கங்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

\* பிடித்தார் பிடித்தார் \* என்ற இரட்டிப்புக்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர்; (1) சொல்லில் பற்றினவர்கள். (2) பொருளைப் பற்றினவர்கள் என்று ஒரு நிர்வாணம். பிடித்தவரைப் பிடித்தவர்கள் என்றுபடியாய் ஸப்பந்த ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளைச் சொன்னதாக மற்றொருநிர்வாணம். (82)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.



## திருவாய்மொழி

ஏழாம்பத்து—இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கங்குலும் பகலும்

ஆவநாரிகை:—கும்மபூவார் தாமரை தன்மைசிலேறிருந்து பேசுவதுதவிர, நாயகி பாசுரமாகவும் தோழிபாசுரமாகவும் தாய்பாசுரமாகவும் பேசுவதுமுண்டு சில திருவாய்மொழிகள். தாய்பாசுரமாகச் சொல்லுகிறதாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. பூரீ ரங்கநாதன் திறத்திலே அதிமாத்ரமாக நடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் தமது கிலேமைபைத் தம் வாயாலே பேசமாட்டாமல் தாய்வாயாலே பேசுகிறாசிற்பற்று.

கங்குலும்பகலும் கண்ணுடிலேறியாள் கண்ணீர்கைகளாலிறைக்கும் \*  
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும் \*  
எங்கனேதரிக்கேனுன்னிவிட்டென்னும் இருநிலைமைதழாவிருக்கும் \*  
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றயே. (க)

செம் கயல் பாய் { அழகிய கீன்கள் துள்ளி விளை  
நீர் திரு அரசு { யாடுமிடமான திருக்காவேரி  
கத்தாய் { குழந்த கோவிலில் சுயனித்  
தருள்பவனே!

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)

கங்குலும் பகலும் இரவும் பகலும்  
கண் துடில் அறி { கண்ணுறங்கப் பெறுகின்ற  
யாள் { ன்;

கண்ண நீர் கைக { கண்ணீரைக் கைகளாலே  
ளால் இறைக் { இறைக்க வேண்டும்படி  
கும் { தாரை தாரைபாய்ப் பெருக  
விடா நின்றான்;

சங்கு சக்கரங்கள் { திருவாயி திருச்சங்குகள் இநோ  
ளேவை நாடிகின்றன

என்று கை { என்று சொல்லி அஞ்ஜலி  
கூப்பும் { பண்ணி நின்றான்;

தாமரை கண் { (என்னைக் கடாவித்த) தாம  
என்றேதளரும் { னைக் கண்களன்றோ இவை!  
என்று சொல்லித் தளர்கின்  
ருள்;

உன்னை விட்டு எங் { (இரானே) உன்னைவிட்டுப் பிரி  
யனே தரிக்க { ந்து தரிக்கவும் முடியுமோ!  
கேள் என்னும் { என் கின்றான்;

இரு நிலைம் { வின்தீர்மானமான பூதலத்தை  
கை துழாவிருக் { கைகளாலே துழாயா நின்றான்;  
கும் { (பூரீ ரங்கநாதனே!)  
இவள் திறத்து { இப்பெண்பிள்ளை விஷயத்தில்  
என் செய்கின்றும் { எது செய்வதாகத் திருவுள்ளம்  
பற்றியிருக்கிறாய்!

\* \* \*—பூரீ ரங்கநாதனே! இப் பரங்குசகராயகி உன்னைக் காணவாசைப்பட்டு அது பெருமை யாலே கண் துஞ்சாதே கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டிரா நின்றான்; பாவநாயகர்வுத்தாலே உன்னை நேரில் வேலிக்கப்பெற்றதாகக்கொண்டு சங்குசக்கரங்களைநோக்கிக் கைகூப்புகின்றான்; 'இவையன்றோ என்னைக் கடாவித்தருளி இப்பாடுபடுத்தின தாமரைக்கண்கள்' என்று சொல்லி, இப்போது னாகூத் தாகக் காணப்பெறவில்லையே! என்று கொந்து தளர்கின்றான்; உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமுடியவில்லையே! என்கிறான்; தன்னுடைய னைந்தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமே தரையெல்லாம் கைபாலே துழாயா நின்றான்; திருவரங்கநாதனே! இவள் திறத்து உமது னங்கலம் எத்தனைத்தா தெரியவில்லையே! என்று தாய் ஆமைருகின்ற பாசுரமாயிருக்கிறபடி. (க)

என் செய்கின்றயென் தாமரைக்கண்ணுவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும் \*  
என் செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும் \*  
முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும் முகில்வண்ணைதருவதோவென்னும் \*  
முன்செய்திவ்வுகைமுண்டுமிழந்தளந்தாய் என்கொலோமுடிசின்றதிவட்கே. (உ)

(இப் பெண்பிள்ளையானவள்)

என் தாமரை { என்னை யிறுபடுத்திக்கொண்ட  
கண்ணு { செந்தாமரைக் கண்ணனே!

என் செய்கின்றாய் { என்னை என் செய்வதாகவிருக்  
என்னும் { கிறாய்! என்று சொல்லு  
கின்றான்;

கண் நீர் மல்க { கண்ணீர் ததும்பின்று ஸ்தப்  
புருகும் { தையாயிருக்கின்றான்;

எறி நீர் திரு அரசு { அலைபெறிகின்ற திருக்காவேரி  
கத்தாய் { குழந்த திருவரங்கத்தில்  
துயில்பவனே!

என் செய்கென் { (உன்னைப் பெறுதற்கு) என்ன  
என்னும் { செய்யென்! என்கிறான்;

வெவ்வுயிர்த்து { வெப்பமாகப் பலகாலும் பெரு  
உயிர்த்து { முச்சுவிட்டு  
உருகும் { கரைகின்றான்;

முன்செய்த வினை { முற்பிறச்சிலேறான் பண்ணி  
யே { வைத்த கருமமே!

முகப்படாய் என் { என் கண்முன்னே வந்து நில்  
லும் { பாப்போம் என்கிறான்;

முகில் வண்ணு { காளமேகவண்ணனை எம்  
பெருமாளே!



இது தகவோ என் இம்	{ இதுதானே உன்னுடைய கரு பைக்கு லக்ஷணம்! என்கி ருள்;	அனந்தாய்	{ அளப்பதும் செய்து பழமுக மாக ரக்ஷித்தருளும் பெரு மானே!
இவ் உலகம் முன் செய்து	{ இந்தப் பரபஞ்சக்களையெல்லாம் முற்காலத்தில் ஸ்ருஷ்டித்து	இவட்கு	{ இங்கனே துடிக்கின்ற என் பெண் பிள்ளைக்கு
உண்டு உயிர்ந்து	{ (காலவிசேஷங்களிலே) உண்ப தும் உயிர்வதும் செய்து	முடிசின்றது என் கொளே	{ (இந்தப் பரிதாபமெல்லாம்) என் னுய் முடிபயப்போகிறதோ?

\* \* \*—எம்பெருமான் என்னை இப்படி உபேகிக்கும்படி நான் என்ன பாவம் பண்ணிவிட்  
டேன்? அப்படி நான் செய்த பாவம் ஏதெனறுமண்டாதிம் அது என்னெதிரே வந்த கிறக்ட்டிமே பெண்  
கிறுனென்பது "முன்செய்தவியினையே முகப்பாடென்னும்" என்றதன் கருத்தாம். "தருவதோ"  
"தகவுதோ" என்பன பாடபேதங்கள். (உ)

வட்கிலவிறையுமணிவண்ணுவென்னும் வானமேகோக்கும்மையாக்கும் \*  
உட்குடையசுரருயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனையென்னுமுள்ளுருதும் \*  
கட்கிலியுன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தாகண்ணையென்னும் \*  
திட்கொடிமதின்குழ்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே. (ங)

(இப் பெண்ணின்னை)

இவையும் வட்கு இவள்	{ சிறிதும் வெட்கமில்லாதவளாகி	உன் உருகும்	{ உன்னம் நீர்ப்பண்டமாய் உரு கப் பெறுகின்றான்;
மணிவண்ணு என் னும்	{ நீலமணிவண்ணனே! என்று கூப்பிடா கின்றான்!	கட்கு இவ்	{ கண்களுக்கு விஷயமாகமாட் டாதவனே!
வானமே கோக் கும்	{ (யானைக்கு உதவ வந்தாய் போலே நமக்கும் உதவவரக் கூடுமென்று) வானத்தையே கோக்குகின்றான்;	காகுத்தா கண்ண னே!	{ முநீராய் கருவண்ணுவதாரங்கள் செய்து எல்லா கண்ணுக் கும் விஷயமானவனே!
மையாக்கும்	{ (எதிர்பார்த்தபடி வந்து நேரன் றக் காணுமையினால்) மோஹ மடைகின்றான்;	உன்னை காணும் ஆறு அருளாய் என்னும்	{ உன்னை நான் கண்ணுரக் காணும்விதம் அருளவேணு மென்கின்றான்;
உட்கு உடை அசு ரர்	{ வலிவாய்ப்புடையவர்களான அசு ரர்களினுடைய	திட்கொடி மதின்கு ழ்த் திரு அரங் கத்தாய்	{ திடமான கொடிகள் விளங்கும் மதின்களாலே சூழப்பட்ட திருவரங்கத்தில் தயிலும் பெருமானே!
உயிர் எல்லாம் உண்ட	{ பிராணன்களை யெல்லாம் கவர்த்த	இவள் திறத்து என் செய்திட்டாய்	{ இப் பெண்ணின்னை விஷயமாக நீ செய்தது என்னே!
ஒருவனென்னும்	{ அத்விதியனே! என்கின்றான்;		

இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் எழுத்துலாமயங்கும்கைகூப்பும் \*  
கட்டமேகாதனென்றுமூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணாகடியைகாணென்னும் \*  
வட்டவாய்நேமிவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும் \*  
சிப்டனேசெழுநீர்த் திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்சித்தித்தாயே. (ச)

(இப் பெண்ணின்னையானவன்)

இட்ட கால் இட்ட கையன் னிய் இருக்கும்	{ (சில சமயங்களிலே) கையும் காதும் இட்டது இட்டபடி போகிரா கின்றான்;	கடல்வண்ணு கடி யை காண் என் னும்	{ கடல் வண்ணனே! என் விஷ யத்தில் நீ கடிமைகொண் டிருக்கிறாயே! என்கிறான்;
		வட்டம் வாய்நேமி வலம் கையா என்னும்	{ வட்டமான விளிம்பையுடைய திருவாழியை வலத்திருக் கைவிஷ்டையாவனே! என் கின்றான்;
		எழுத்து உலாம் மயங்கும்	{ எழுத்து உலாவுகின்றான்; மயங்கா கின்றான்;
		கை கூப்பும்	{ (அப்படி மயங்கின நகைசி றும்) கைகூப்புதல் தனிகின் றிலன்;
		காதல் கட்டமே என்று மூர்ச்சி சிக்கும்	{ (பகவத் விஷயத்திலே) காதலைத் தாக்குவது வெகு கஷ்ட மென்று சொல்லி மூர்ச்சை யடைகின்றான்;
		செழுநீர் திரு அர ங்கத்தாய்	{ நீர்வளம் பொருந்திய கோயி லிலே கண்ணார்கிறுனுவ னே!
		இவள் திறத்து என் சித்தித்தாய்	{ இப்பெண்ணின்னை விஷயமாக நீ சித்தித்திருப்பது என்ன!



சிந்திக்கும் திசைக்கும் தேறும் கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் வந்திக்கும் \* ஆங்கே மழைக்கண்ணீர் மல்க வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும் \* அந்திப்போதவுண லுடலிடந்தானே அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே \* சந்தித்துன் சரணம் சார்வதெவலிந்த தையலிமையல் செய்தானே. (ரு)

அந்தி போது	மாண்புபொழுதிலே	திசைக்கும்	அறிவு அழியா கின்றான்;
அவுணன் உடல் இடந்தானே	{ (நர சிங்க மூர்த்தியாய்த் தேன்றி) இரணியனது உடலைப் பிளந்தவனே!	தேறும்	{ (நெருன்று) தெளிவு பெறுகின்றான்;
அலை கடல் கடைந்த ஆர் அமுதே	{ அலைபெறிகின்ற கடலைத் தேவர் களுக்காகக் கடைந்த ஆர்வமுதமே!	கைகூப்பும்	அஞ்சலி பண்ணுகின்றான்;
சந்தித்து உன் சரணமே சார்வது வலித்ததையலி மையல் செய்தானே	{ உன் னோடே கலந்து உன் திருவடிகளிலேயே லயிச்சுக் கெணுமென்கிற திடமான ஆத்யவனாய்கொண்ட இப்பெண்ணின்னை மயி கெடுத்தவனே!;	திரு அரங்கத்து உள்ளாய் என்னும்	{ கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளு மவனே! என்கிறான்;
		வந்திக்கும்	தலைவனங்கா கின்றான்;
		ஆங்கே	அவ்வளவிலே
		மழை கண் நீர் மல்க	{ கண்ணீர் தவிர தாரையாகப் பெருகுகின்றது
		வந்திடாய் என்று என்றே மயங்கும்	{ (எம்பெருமானே!) வராய் வாராய் என்று பலகாலுந் சொல்லி (வரக் காணது) மோஷிக்கின்றான்.
சிந்திக்கும்	{ (ஏற்கனவே விதிவசமாக நேர்ந்திருந்த கண்ணியப்பற்றிச்) சிந்தனை செய்கின்றான்;		

(இப் பெண்ணின்னையானவள்)

மையல் செய்தென்னென மனம் கவரந்தானே யென்னும் மாமாயனெயென்னும் செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும் \* வெய்யவாள் தண்டுசங்குசக்கரம் வில் வந்தும் விண்ணோர் முதலென்னும் \* பைகொள்பாம்பணையாடிவள திறத்தருளாய் பாணியேன் செயற்பாலதுவே. (சு)

(இப் பெண்ணின்னையானவள்)

என்னை மையல் செய்து	{ என்னை வியாடோடிப்படுத்தி	வெய்ய வாள்	{ (ஆசிரித விசேஷ விஷயத்தில்) தண்டு சங்குசக்கரம் வில் வந்தும்	{ (ஆசிரித விசேஷ விஷயத்தில்) வெப்பமே வடிவெடுத்த பஞ்சாயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
மனம் கவரந்தானே என்னும்	{ மனதைக் கொன்னை கொண்டவனே! என்கிறான்;	விண்ணோர் முதல் என்னும்	{ சித்பண்ணிரி நாதனே! என்கிறான்;	
மாமாயனே என்னும்	{ மிகப்பெரிய மாயங்களை புடையவனே! என்கிறான்;	பை கொள் பாம்பு அணையாய்	{ படமெடுத்த ஆதிசேஷன்மீது சயனித்தருள்பவனே!	
செய்யவாய் மணியே என்னும்	{ சிவந்த அநரசோபையையுடையாய்க்கொண்டு நிலமணி போன்றவனே! என்கிறான்;	இவள் திறத்து	இப் பெண்ணின்னை விஷயமாக	
தண்புனல் சூழ்திரு அரங்கத்து உள்ளாய் என்னும்	{ குளிர்ந்ததீர்த்தம் சூழ்ந்த கோயிலில் கண்வளர்ந்தருள்பவனே! என்கிறான்;	பாணியேன் செயற்பாலது	{ பாணியேனை நான் செய்யக்கூடியது இருந்தால் அதை	
		அருளாய்	அருளிச்செய்யவேணும்.	

\* \* \*—இவன் விஷயத்தில் என்னால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லையே! என்கிற கருத்தில் \* நற்கு அமைந்தது. (சு)

பாலதுன்பங்களின்பங்கல்படைத்தாய் பற்றிலார்பற்றுகின்றானே \* காலசக்கரத்தாய்கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணகண்ணையென்னும் \* சேல்கொள் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் எந்திர்த்தனையென்னும் \* கோலமாமழைக்கண்பனிமல்களிருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்கொழுந்தே. (எ)

என்னுடைய கோமளம் கொழுந்து	{ மிக மெல்லியலானான் என்கள்.	படைத்தாய் என்னும்	{ படைத்தவனே! என்கிறான்;
பாலதுன்பங்கள் இன்பங்கள்	{ அவ்வய்மிடங்களுக்குத் தருதியாக துன்பங்களையும் இன்பங்களையும்	பற்று இலார்பற்றுகின்றானே என்னும்	{ அசரணிய சரணயனே! என்கிறான்;



கால சக்கரத்தாய் } காலசக்கரத்திற்கு நிர்வாகக என்னும் } ஸ்வயனே! என்கிறான்;	சேல் கொன் தண் } பீன்கள் நிரம்பிய குளிர்த புனல் குழ திரு } தீர்த்தம் குழந்த கோயிலில் அரங்கத்தாய் } வாழ்பவனே! என்கிறான்;
கடல் இடம் } திருப்பாற் கடலை இடமாகக் கொண்ட கடல் } கொண்ட கடல் வண்ணனே! வண்ண என்னும் } என்கிறான்;	என் தீர்த்தனே } என்னைப் பவித்திரமாக தூக்கு என்னும் } மவனே! என்கிறான்;
கண்ணனே என் } பூதி இருஷ்ண என்கிறான்;	கோளம் மா மழை } அழகு பொருத்திப் பெருத்துக் கண் பனி மல்க } குளிர்த கண்கள் நீர்பெருக இருக்கும் } நிறைவிலுள்.

\* \* \*—என்னும் என்கிற வினைமுற்று ஒவ்வொரு விவரிப்போதும் அவ்வயிக்கவுரியது. “பால் துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்றதற்குப் பல்வகையாகப் பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானே! நீ உன்கில் துன்ப துன்பங்களைப் படைக்குமிடத்து அவ்வய்க்கிடங்களுக்குத் தகுதிபாகவானே படைப்பது; என்னும் துங்கவொண்ணுத துன்பத்தைப் படைத்திருக்கின்றாயே! இல்த உனக்குத் தகுதியோ? என்பதான கருத்தை முக்கியமாகக் கொள்க. பால்—இடம்; பால்—பால்வாக; இடங்களுக்கேற்ப என்றவாறு. (அ)

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோகிறாகாத்வென்னும் \*  
அழுந்தொழுமாயினவெவ்வயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணனேயென்னும் \*  
எழுந்துமேல்கோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும் எங்கனேநோக்குகேனென்னும் \*  
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய் என்செய்கேனென் திருமகட்கே. (அ)

(இப்பெண் பின்னையானவள்)

வானவர்கட்கு } நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைபா கொழுந்து என் } னவனே! என்கிறான்;	அஞ்சனம் வண் } அஞ்சனமேனியனே! என்கி ணனே என்னும் } றான்;
குன்று ஏந்தி } கோவர்த்தன மலையைக் குடை யாக வெடுத்தி கின்று	(இக் கூக்குரலிக்கெட்டு எம்பெருமான் வரக்கருமென கினைந்து)
கோகிறை கூத்த } பகைகளின் கூட்டத்தைத் வன் என்னும் } காத்தருளினவனே! என்கி றான்;	மேல் எழுந்து } மேலே தலையெடுத்துப் பார்த்த கோக்கி
அழும் } கண்ணும் கண்ணீருமா யிருக்கி ன்கிறான்;	இமைப்பு இவன் } இமையாத கண்ணினைய இருக்கும் } இருக்கின்றான்;
தொழும் } அஞ்ஜலி பண்ணுகின்றான்;	எங்கனே நோக்கு } எந்த பச்சாரத்தாலே உன்னைக் கேள் என்னும் } காண்போர்! என்கின்றான்;
ஆலி அனல் வெவ் } ஆத்மவந்து கொளுத்தும்படி யுயிர்க்கும் } வெப்பமாகப் பெருதூச்ச யிடா நின்றான்;	செழுநடம் புனல் } மிகச் சிறந்த தீர்த்தம் சூழந்த குழ திரு அரங் } கோயிலினே கண் வளரிக் கத்தாய் } தருளுமவனே!
	என் திருமகட்கு } பிராட்டியோ டொத்த என் பெண்மகன் விஷயத்திலே என் செய்கேன் } ஏதைச் செய்வேன்?

என் திருமகன்சேர்மார்பனேயென்னும் என்னுடையானியேயென்னும் \*  
நின்றிருவெயிற்று விடத்துகோண்ட நிலமகன்கேள்வனேயென்னும் \*  
அன்றுருவெழும்புவினிகோண்ட ஆய்மகனன்பனேயென்னும் \*  
தென் திருவரங்கம்கோயில்கொண்டானே தென்கிலேன்முடிவிவள்தனக்கே. (ஆ)

என் திரு மகன் } எனக்குப் புருஷகார பூதை சேர் மார்பனே } யானிரோட்டி சேர்ந்த திரு என்னும் } மார்பை புடையவனே! என்கிறான்;	உரு ஏழும் } இடிபோன்ற சூரலைபுடைய நீ கொண்ட } நிஷயங்களேழையும் தழுவி } மதமொழித்து மணக்குகொண்ட
என்னுடை ஆள் } எனக்கு உயிராசிறுப்பவனே! யே என்னும் } என்கிறான்;	ஆய் மகன் ஆன் } உயினைப் பிராட்டிக்குப் பரி பனே என்னும் } யனே! என்கிறான்;
மின் திரு எயிற் } உனது கோரப் பற்களாலே ரூல் இடந்து நீ } இடந்து ஏற்றுக்கொண்ட	தென் திரு அரங் } நூரங்காதனே!
கிலம் மகன் கேள் } பூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனே! வனே என்னும் } என்கிறான்;	இவன் தனக்கு } இவனுக்கு முடிவு தெளிதி } ஆர்த்த முடிபுமாறு அழிகின் லேன் } நிலைன்.
அன்று } முன் பொருகால்	



முடிவிவந்தனக்கொன்றறிகிலெனென்னும் மூவுலகாளியேயென்னும் \*  
கடிசுமழ்கொன்றைச்சடையனெயென்னும் நான்முசுக்கடவுளெயென்னும் \*  
வடிவுடைவாரேந்தலைவனெயென்னும் வண்ணிருவரங்கனெயென்னும் \*  
அடியுடையாதரன்போலிவளனுதியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (க௦)

இவன்	இப்பெண் மின்னியானவன்,	வடிவு உடைவா	தன்னோடொத்த வடிவுடைய
நனக்கு முடிவு	நனது ஆர்த்திக்கு முடிவு ஒன்	வேர்தலைவனே	ரான நித்ய னாதிரிக்கு
ஒன்று அறிவி	நாம் தெரியவில்லையே! என்	என்னும்	நாதனே! என்கிறான்;
மேன் என்னும்	கிறான்;	வண் திரு அரங்க	ஸ்ரீரங்கநாதனே! என்கிறான்;
மூ உறை ஆளிபே	மூவுலகுக்கும் கடவுளான இக்	வே என்னும்	
என்னும்	திரனுக்கு அந்தர்யாமியே!	அடி அடைபா	திருவடிக்களை கிட்டமாட்டான்
	என்கிறான்;	தான் பேரால்	போலும் என்னும்படி யிருந்
கடி சுமழ் கொண்	பரிமளம் மிக்க கொன்றைமா	இவன்	தலைவன்
றைய சடைய	லைவரச் சடையிலணிந்த	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை அவனது
னே என்னும்	சிவனுக்கு அந்தர்யாமியே!	அடி	திருவடிகளை
	என்கிறான்;	மணவி அடைந்த	கிட்டியுடையப் பெற்றான்.
நான்முசுக்க கடவு	சீரமதேவனுக்கு அந்தர்யாமி		
னே என்னும்	யே! என்கிறான்;		

முகில்வண்ணனடியுடையடைந்தருள்சூழியுந்தவன் மொப்புனற்பொருகல் \*  
முகில்வண்ணத்தூகீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழவண்குருகூர்ச்சடகோபன் \*  
முகில்வண்ணனடியுமேல்சொன்னசொல்மலை ஆயிரத்திப்பத்தம்வல்லார் \*  
முகில்வண்ணவானத்திவமயவர்சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே. (கக)

முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை எம்பெருமா	முகில் வண்ணன்	மேகவண்ணனை எம்பெருமா
அடியை அடை	னுடைய திருவடிகளை	அடி மேல்	னது திருவடிகளை கோக்கி
ந்து	யடைந்து	சொன்ன	யருளிச் செய்த
அருள் சூழ உயர்ந்	அவனுடைய திருவருளைத்	சொல்மலை ஆயிர	சொல் தொடையான ஆயிரத்
தவன்	தலைக்கொண்டு உஜ்ஜீவித்த	ரத்து இப்பத்	தினுள் இப்பதிகத்தை ஓத
	யரும்.	தம் வல்லார்	வல்லவர்கள்
மொப்புனல்	உத்தமத்தீர்த்தமான தாமிரபர்	முகில் வண்ணன்	முகில் வண்ணனுடைய கிழ
பொருகல்	ணியினுடைய	வானத்து	லிட்டானே முகில்வண்ணமா
முகில் வண்ணன்	முகிலின் கிறம்போலே பரி		யிருக்கின்ற பரமபதத்திலே
தூ கீர் சேர்ப்	சுந்தமான ஐதத்தின் கரை	இமையவர் சூழ	நித்யனாதிகள் புடைசூழ
பன்	யிலே சேர்த்திருப்பவரும்	பேர் இன்பம்	ப்ரஸ்மானந்த ப்ரவாணத்தின்
வண் பொழிர்குழ	வளம்மிக்க சோலைகள் சூழ்ந்த	வெள்ளத்தே	
வண் குருகூர்	திருக்காக்குத் தலைவருமான	இருப்பர்	முழுவிருக்கப் பெறுவார்கள்.
சடகோபன்	சூழுவார்		

### திருவாய்மொழி—எட்டாம்பத்து—பத்தாந்திருவாய்மொழி— நெமொற்கடிமை

பாகவத சேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்த மென்று அறுநிதிடுகிறார் இத்திருவாய் மொழியின்.

நெமொற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருகவஞ்சித்து \*  
தமொற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றும்பதவிர்ந்த சதிர்கினைந்தால் \*  
கொடுமானினைவேனவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால் \*  
விடுமாறென்பதென்னத்தோ வியன்மூவுலகுபெறி னுமே. (க)

நெடு மாற்று	ஸர்வேசுவரனுக்கு	அவனை கருத	அப்பெருமானை கீழித்த வள
அடிமை செய்	அடிமை செய்பவன் போல	தீ கதிகள் முற்றும்	(என்னிடத்திலிருந்து) தலைக
வேன்போல்	யிருந்து		னெல்லாம்



வஞ்சித்து	{ வஞ்சனை செய்து [என்னோடு சொல்லாமலே]	அவன் அடியார்	{ பாகவதர்களின் திருவடிக்களை
நடுமாற்று அற்ற	கிச்சயமாக	அடியோ கூடும்	{ மே அடைவது தனிய
தலிந்த சதிரி	{ என்னையிட்டு நீயிப் போன கிணந்தால்	குது அல்லால்	{ பெரும்பாலியான் நான்
படினய ஆராய்ந்து பார்த்தால்		கொடு மா லினை	{ (அந்த பாகவத சேஷத்துவத்தை) விடுகதென்று ஒன்று உண்டோ?
யியன் மூ உலகு	{ விந்தாசமான மூவுலகையும் பேருகப் பெற நேர்ந்தாலும்	யென்	{ இதை நான் சொல்லவும் வேணுமோ?
பெற்றினம்	{ கூட (அதை உபேகித்து)	விடும் ஆறு* என்	
		பது	
		அந்தோ	

யியன்மூவுலகுபெற்றினம்போய்ச் தானேதானேயானாலும் \*  
புயல்மேகம்போல்திருமேனியாய்மான் புனைபூக்கழுவடிக்கீழ் \*  
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணக்கி \* இம்மையே  
பயனேயின்பம்யான்பெற்றது உறுமோபாலியேனுக்கே. (உ)

யியன் மூ உலகு	{ திரிவாக ஸாம்ராஜ்யத்தைப்	சயமே	வ்வயம் ஓரபோதுமமாக
பெற்றினம்	{ பெற்றினம்,	அடிமை தலை நின்	{ கைக்கரியத்தின் மேலெல்லாம்
போய்	{ அதற்கும் மேலாக	ரா	{ சிலே நிலை நின்றவர்களுடைய
தானே தானே	{ தன்னைத் தானே யநுபயிக்கை	திரு தான் வணங்கி	{ திருவடிக்களைத் தொழுது
ஆனாலும்	{ யாகிற கைவல்ய மோஷும்	இம்மையே	{ இவ்வினாகத்தினையே
	{ பெற்றினம்.	யான் பெற்றது	{ நான் அடைந்தது
புயல்மேகம்போல்	{ மழைகாலத்த மேகம்போன்ற	பயனே இன்பம்	{ புருஷார்த்தமான சுகமே,
திருமேனி அம்	{ திருமேனி வாய்க்க எம்பெரு	பாலியேனுக்கு	{ பாலியான வெனக்கு
மான்	{ மாணுடைய	உறுமோ	{ (திருச்சென்ன ஐசுவர்ய கை வல்யக்கள்) இப்பெற்றுக்கு ஒக்குமோ?
புனை பூ கழல் அடி	{ சாத்தின புஷ்பங்களைபும்		
கீழ்	{ வீரக்கழலையு முடைத்தான		
	{ திருவடி வாரத்திலே		

உறுமோபாலியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றுமுடன்றிறைய \*  
சிறுமாமேனியிமிர்ந்த என்செந்தாமரைக்கண்ணிருக்குறன் \*  
நறுமானிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புருகவன் நியவனடியார் \*  
சிறுமாமலிசராயென்னைபாண்டார் இங்கேநிரியலே. (ங)

சிறுமாமலிசர்	{ கடியில் சிறுத்து அநிலில்	இவ் உலகம் மூன்	{ இம்மூவுலகங்களும் ஏக காலத்
ஆய்	{ பெருத்தவர்களை யறி கு ற் து	றும் உட ன்	{ தல் குடமடைபும்படி தனது
	{ கொண்டு	கிறைய சிறுமா	{ சிறிய பெரிய திருமேனியை
என்னை ஆண்டார்	{ என்னை யிடுபடுத்திக் கொண்	மேனி கிமிர்ந்த	{ வளரச் செய்த
	{ டவர்களை	செந்தாமரை கண்	{ புண்டரீகாஷ்டாய எணக்கிய
அவன் அடியார்	{ பாகவதர்கள்	என் திரு குற	{ ணை பூர்வாமகனுடைய
இங்கே நிரிய	{ இக்கிலவுலகில் இருக்க,	நறுமாலிரை நான்	{ மிக்க பரிமளம் வாய்க்க திரு
அன்றி	{ அன்னவர்களுக்கு அடிமை	மலர் அடி கீழ்	{ வடித் தாமரை களிலே
	{ பூண்டிருப்பது தனிய,	புருதல் பாலியே	{ சென்று சேர்தல் வனக்குத்
		னுக்கு உறுமோ	{ தருமோ?

இங்கேநிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இருமாலிலமுன் ணுன்னுயிழ்த்த \*  
செங்கோலத்தபவனவாய்ச் செந்தாமரைக்கண்ணென் னம்மான் \*  
பொங்கேழ்புகழுகள்வாயவாய்ப் புலன்கொளவடிவென்மனத்ததாய் \*  
அங்கேய்மலர்கள்வைவாய் வாழிபட்டோடவருளிலே. (ச)

மூன்	மூன்பொரு காலத்திலே		{ வைத்து கோக்கிப் தேரு
திரு மா நிலம்	{ மிகப்பெரிய பூமியை யெல்		{ வெளிப்படுத்தின
உண்டு உயிழ்த்த	{ ஸாம் தனது திரு வாகத்திலே	கோலத்த	{ அழகு வாய்க்க



செம் பவளம்வாய்	{ சிவந்த பவளம் போன்ற அந் ரத்தையுடைய	அங்கு ஏப் மலர்	{ அத்தலைக்கு வற்ற புஷ்பங்கள்
செம் தாமரை கண் என் ஆம் மான்	{ புண்டி காசுநுண் எம்பெரு மான்,	கைய ஆய்	{ என் கையிலுள்ளனவாகவும் பெற்று
பொங்கு ஏழ் புகழ் கள்	{ பொங்கிக் கிளர்வின்ற தனது திருக்குணங்களானவை	வழிபட்டு ஓட அரு ளில்	{ பாகவதர்கள் செப்பும் ஐகம் கரிய மார்க்கத்திலே நாளும் உடன்பட்டு நடக்கும் படி யாக அருளுமாயில்
வாய் ஆய்	{ என் வாக்குக்கு விஷயமாகவும்		
புலன் கொள் வடிவு	{ மகோருரமான தனது வடிவு	இங்கேதிரிந்தேற்கு	{ (திருநாடு செல்ல விரும்பாதே) இந்த விபூகிரியேயே இப் படி திரிவேணு எனக்கு
என் மனத்தது ஆய்	{ என் மனத்திலுள்ளதாகவும்	இழுக்குற்று என்	{ என்ன நாழ்வு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோ ஸ்மனாடித்திழ் \*  
சுழிபட்டோடும்சுடர்ச்சோநிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் \*  
இழிபட்டோடுமுடவினிற்பிறந்து தன்சீர்யான்கற்று \*  
மொழிபட்டோடும்கனியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதுமே. (ரு)

வழிபட்டு ஓட அருள் பெற்று	{ தீய கைக்கரியம் பன்னும் படியாக அவனது திருவரு ளைப் பெற்று	முழுதும்	{ கிழ்ச்சொன்ன ஐச்சரிய கை வாயாநிகள் எல்லாம் கூடி னாலும்
மாயன்	{ ஆச்சரிய விபூதி புக்தனை அந்த ஸர்வேச்சுவானுடைய	இழிபட்டு ஓடும் உடலினில் சிற ந்து	{ தாழ்ச்சியின் மிக எல்லையில் நிற்பதான சீரத்திலே சிறந்து
கோலம் மலர் அடி இழ்	{ அழியா திருவடித் தாமரை களின் கீழே	தன் சீர் யான் கற்று	{ தன்னுடைய குணங்களை என் அப்பணித்து
சுழிபட்டு ஓடும் சுடர் சோதி வெள்ளத்து	{ சுழித்து ஓடுகிற சுடர்ச்சோதி வெள்ள மென்னும்படியான பாமபத்திலே	மொழிபட்டு ஓடும் கவி அமுதம்	{ அவ்வறுபவத்தா லுண்டான பீதி சொல்லாய் பரவலாகி கிற கனியாகிற அங்குதந்தை
இன்புற்று இருத் தாலும்	{ ஆனந்த வாழ்ச்சியாக இருத் தப் பெற்றுலும்	நுகர்ச்சி உறுமோ	{ பாகவதர்களோடு கூடி யறுப வித்து ரவிகைக்கு ஒச்சு மோ! (ஒவ்வாது.)

நுகர்ச்சியுறுமோமுவுலகின் வீடுபெறுதன்கேழில் \*  
புகர்ச்செம்முகத்தகன்றட்ட பொன்னுழிக்கையென்னம்மான் \*  
கிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவசுரகுயிரெல்லாம் \*  
தகர்த்துண்ணுறும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே. (சு)

தன் கேழ் இல் புகர்	{ தனக்கு ஒப்பினறியே கிருப்ப தாய்	கீண்ட	{ பருத்த வடிவு படைத்தவர் களான
செம் முகத்த	{ புகரை புடைத்தாய் சிறந்தாலே சிவந்த முகத்தை புடைத்தான	அகரர்	{ அகரர்களினுடைய
களிறு	{ குவலையாடு மென்கிற) யானையை	உயிர் எல்லாம்	{ பிராணன்களை யெல்லாம்
அட்ட	{ கொன்று முடித்தவனும்	தகர்த்து உண்டு	{ பிடித்து வாங்கி
பொன் ஆழி னை	{ அழகிய திருவாழி மோதிர மணிர்த திருக்கையை புடை யவனும்	உழலும்	{ இதவே தொழிலாக ஸஞ்சரிக் கிற
என் ஆம்மான்	{ எனக்கு ஸ்வாமிபும்	புள்	{ கருடனுக்கு
கிகர் செம் பங்கி	{ தங்கள் ஜாதிக்ருத் தருதிராகச் சிவந்த [செம்பட்ட] மயிர்களை யும்	பாகன்	{ நியாமகனுமான எம்பெருமா னுடைய
எரி விழிகள்	{ அகலி சகரம் போன்ற கண் களைபுழுடையதாய்	பெரிய தனி மா புகழ் நுகர்ச்சி உறுமோ மு உலகின் வீடு பெறு	{ பெரிய ஒப்பற்ற கல்யாண குண ராசியை அறுபங்கி கைபோடு ஒக்குமோ னர் கேர்வாத்வம்



தனிமாப்புதழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான்தோன்றி \*  
முனிமாப்பிரமமுதலவித்தாய் உலகமுன்றும்முனைப்பித்த \*  
தனிமாத்தெய்வத்தனிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவாண்டியார் \*  
நனிமாக்கலையின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கே. (எ)

தனி மா புதழே	ஒப்பல்லாத சிறந்த புதழே	தனி மா தெய்வம்	ஒப்பற்ற பர தேவதையி னுடைய
எஞ்ஞான்றும் நிந்	காலமுன்னதனைபும் வெதாந்த	தனிர் அடி கீழ்	தனிர் போன்ற திருவடியின் கீழே
கும்படி ஆய்	பரவித்தமாய் நிற்கும்படியாக	புகுதல் அன்றி	புகுகையைத் தவிர்த்த
தான் தோன்றி	தானே (படைப்புக் கடவுளாக) ஆளிர்ப்பலிந்து	அவன் அடியார்	புழைவுண்ணவர்களுடைய
முனி	(ஸ்ரஸ்திக்காக) ஸங்கல்பிக்கிற	நனி மா கடி	மிசர் சிறந்ததான ஸம்சீலேஷ
மா பிரமம்	பரப்பாமைமாதிரி	இன்பமே	ஸாதமே
முதல் வித்து ஆய்	பரமகாரணமாய்	உங்கட்கு நானும்	உங்கட்கு எப்போதும் வாங்க வேணும்.
உலகம் முன்றும்	லோகங்களை யெல்லாம்		
முனைப்பித்த	உண்டாக்கின		

நானும்வாய்க்கநங்கட்கு நனிர்நீர்க்கடிலிப்படைத்து \* தன்  
தானும்தோளும்முடிகளும் சமனினாதபலபரப்பி \*  
நீளும்படர் பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்வாழிற்றின் \*  
கோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்கூட்டமே. (அ)

நனிர் நீர் கடலை	குளிரிந்த சீரையுடைய கடலை	வினா பல் காசிந்	வினாந்த பல் ஆதிய பதேஜன்
படைத்து	புண்டாக்கி	நின் கோளும்	நைவு முடைத்தான
சமன் இலாத	ஒப்பில்லாத	உடைய	
தன் பல் தானும்	தன்னுடைய பல் திருவடிகளை	மணி மலை போல்	மாணிக்கமலை போலே
தோளும் முடிக	யும் நிகுந் தோள்களையும்	கிடந்தான்	கணவனார் தருளின பெருமா னுடைய
ளும்	நிகு முடிகளையும்	தமர்கள்	பக்தர்களோ டுண்டான
பரப்பி	பரப்பிக்கொண்டு,	கூட்டம்	சேர்த்தியான த
நீளும் படர் பூகம்	உயர்ந்த மிகவும் தழையாடின்	நங்கட்கு நானும்	உங்கட்கு எப்போதும் உண்டாக வேணும்.
பகக்காவும்	முள்ள அழகுப கற்பகச் சேரலையையும்	வாய்க்க	

தமர்கள்கூட்டவல்லினையை நாசஞ்செய்யும்சதிர்மூர்த்தி \*  
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தண்டாநுபல்படையான் \*  
குமரன்கோலவைக்கனைவெள்தானை கோதிலடியார்தம் \*  
தமர்கள்தமர்கள்தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே. (ஈ)

தமர்கள் கூட்டம்	பக்த வர்க்கங்களுக்கு ஒரு	குமரன்	நித்யபுவாவாய்
வல் வினையை	வின்ற	கோலம் ஐக்கண	அழகிற் சிறந்த பஞ்சபாண
நாசம் செய்யும்	வலிய விரோதிகளை	வேன் தானை	ஞான மன்மதனுக்கும் தலைவ
சதிர்	போக்கும்படியான நிறமை	கோத இல் அடி	ஞான எம்பெருமானுடைய
மூர்த்தி	புடைய	யார்தம்	கோதற்ற அடியார்க்கு
அமர் கொள்	ஸ்வாமியாய்,	தமர்கள் தமர்கள்	அடிமையில் முடிந்த நிலமான
ஆழி சங்கு வாள்	போர் செய்யக் கிளர்கின்ற	தமர்கள் ஆம்	வாய்ப்பே
வில் தண்டு ஆகி	பஞ்சாபுதங்கள் முதலிய	சதிர்	துணையற்ற அடியேனுக்கு
பல் படைவன்	நிவ்யபுத வர்க்கத்தையுடைய	தமியேற்கு	வாய்க்கவேணும்.
	ஆய்	வாய்க்க	

வாய்க்கதமியேற்குநுதிதோறுநுழிபூழி \* மாகாயாம்  
பூக்கொள்மேனிகான் குதோள் பொன்னுழிகையென்னம்மான் \*  
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரென்  
கோக்கன் \* அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும் கல்லகோட்பாடே. (ஊ)



மா காயா பூ	அழகிய காயாம்பூவிறந்தைக்	எம் கோக்கன்	எமக்கு ஸ்வாமிகள்;
கொள் மேனி	கொண்ட திருமேனியையும்	அவர்க்கே	அன்னவர்களுக்கே
கான்கு தோள்	கான்கு திருத்தோள்களையும்	குடிசன் சூய்சேல்	சேஷவருத்தி பண்ணும் குல
பொன் லுழிகை	அழகிய திருவாழியேந்தியகை	லும்	மாப்ச் செல்லும்படியான
என் அம்மான்	மையுள் உடைய	நல்ல கோட்பாடு	திடமான அந்நவஸாயமானது
நீக்கம் இல்லா	எம்பெருமானுடைய	ஊழி ஊழி ஊழி	எந்நூன் றும்
அடியார் தம்	பிரிவு இல்லாத	தோறு	தமிழேற்கு வாய்
அடியார் அடியார்	அடியார்களுக்கு	தமிழேற்கு வாய்	அடியேனுக்கு உண்டாகவே
அடியார்	சாமாவதிநாலை பூதர்கள்	க்ச	னும்.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த \*  
 அல்லிக்கமலங்கண்ணனை அந்தண்குருகர்ச்சடகோபன் \*  
 சொல்லப்பட்டவாழிரந்துள் இவையுமபத்தும்வல்லர்கள் \*  
 நல்லபதந்தாஸ்மனைவாழுவர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே. (கக)

நல்ல கோட்பாடு	நல்ல கட்டளைப்பாடுடைய	இவையும் பத்தும்	இவை பத்தையும்
உலகங்கள் மூன்	மூவுலகங்களினுள்ளும்	வல்லர்கள்	ஐதவல்லவர்கள்
நின் உன்னும்	வியாதித்த	கொண்ட பெண்	ஐதும்பமாக
தான் கிறைந்த	விகளித்த தாமரைப் பூப்போ	டர் மக்களே	ஐதும்பமாக
அல்லி கமலம்	ன்ற கண்களையுடைய பெரு	நல்ல பதத்தால்	பாகவத சேஷநவ பரியந்த
கண்ணனை	மான் விஷயமாக	மனை வாழுவர்	மாண நிறப்படுனே
அம் தன் குருகர்	சூழ்வாரா ஸ்ருளிச் செய்யப்		
சடகோபன்	பட்ட ஆரிரத்தினுள்		
சொல்லப் பட்ட			
ஆழிரந்துள்			

### திருவாய்மொழி—ஒன்பதாம் பத்து—பத்தாத் திருவாய்மொழி மாலையண்ணித்தொழுதெழுமினே

அவதாரிகை:—திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸடுபடுமாறு உபதேசித்தருளும் பதிகம்து.

மாலையண்ணித் தொழுதெழுமினேனிகெட \*  
 காலையாலே கமலமலரிட்டுகீர் \*  
 வேலையோ தும்மதின்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து \*  
 ஆலின்மேலாலமர்ந்தான் அடியினைகளை. (க)

வேலை மோதும்	கடலை மோதப் பெற்ற மதி	நண்ணி	கிடீடி
மதின்குழ்	காலே குழப்பட்ட	அடி இனைகள்	அவனது உபயபாதங்களைபும்
திருக்கண்ணபுரத்து	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்தரு	காலையாலே	தூவும் பகலும்
	ளிரிகுப்பவனும்	கமலம் மலர்	தாமரைப்பூக்களை னமர்ப்படுத்த
ஆலின் மேல்	ஐதத்தின் மீது	இட்ட	(அன்பர்களே!) கீங்கள்
ஆல் அமர்ந்தான்	ஆலிலேயில் கண்வளர்ந்தவனு	வினை கெட	(உங்களுடைய) பாவம் தொலை
மாலே	மான்	தொழுது எழுமின்	பும்படி
	ஸ்வேசுவரனை		வணங்கி உஜ்ஜிவிபுங்கள்.

கள்ளவியும்மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் \*  
 நன்வரிசேரும்வயங்குழ் கிடங்கின் புடை \*  
 வெள்ளியோபந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுர  
 முள்ளி \* நானுத்தொழுதெழுமினேதொண்டரே. (உ)



தொண்டரே!	{ எம்பெருமானிடத்த ஆசையுள் ளவர்களே!	வயல் குழி	{ அகழ்களைப் பக்கங்களிலே கிடங்கின் புடை	புடைபுதம்
நீர்	நீங்கள்	வெள்ளி ஏர்ந்த	{ கக்ரெனைத் தொட்டுக் கொண் டிருக்கிற மதினகளாலே	குழப்பட்டதுமான்
கன் அவிழும் மலர்	{ தேனெழுதுகின்ற புஷ்பங்க இட்டு	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	
இறைஞ்சியின்	வணங்குங்கள்;	உள்ளி	செய்தனைசெய்துகொண்டு	
நம்மர் சேரும்	{ பெண் நண்டன் களித்து வா ழப்பெற்ற கழனிகள் குழந்த	நாளும்	நாடோறும்	
		தொழுது எழுமின்	வணக்கி உஜ்ஜீவியுங்கள்.	

தொண்டர் குந்தம் துயர்போகநீரேகமாய் \*  
விண்ணுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் \*  
வாண்டிபாடும்பொழிக்குழி திருக்கண்ணபுரத்  
தண்டவாணன் \* அமர்பெருமானேயே.

(௧)

தொண்டர்	தொண்டர்களே!	தும் தம் துயர்	{ உக்தருடைய துக்கம் தொலை போக	யும்படி
வண்டு பாடும்	வண்டுகள் பாடுமிடமான கோ	நீர் ஏகம் ஆய்	{ நீங்கள் அளவப் பரபோஜனம் களாய்	
பொழிக்குழி	நீலகளாலே குழப்பட்ட	விண்டு வாடாமலர்	{ மலர்ந்து வாடாத [அப்போதவர் இட்டு	ந்த பூக்களைப் பணிமாறி
திரு கண்ணபுரத்	திருக்கண்ணபுரத்தி கொழுந் தது	நீர் இறைஞ்சியின்	நீங்களே தொழுங்கள்.	
அண்டம் வரணன்	அகிலாண்ட கோடி பரஹ்மா			
அமர்பெரு	ண்ட நாயகனுள் எம்பெரு			
மான	மான			

மாலைநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனை \*  
தேனைவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் \*  
வாணையுந்தமதின்குழி திருக்கண்ணபுரம் \*  
தானாயந்தபெருமான் சரணாகுமே \*

(௨)

மாலை நோக்கி	மாலை பொத்த கண்பார்வை	வாலை உத்தம்	{ துகாசத்தை யனாலியிருக்கின் மதின்குழி	ற மதினாலே குழப்பட்ட
மட பின்னை	வையுடையான நப்பின்	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தை	
தன் கேள்வனை	னைப் பிராட்டிக்கு காதலும்	நயந்த பெருமான்	{ விரும்பியிருக்கின்ற செளரிப் தான்	பெருமானே
தேனை	{ தேன்பால் இலிபனுமான எம்பெருமானே	சரண் ஆகும்	ரஹ்மகரவர்.	
வாடாமலர் இட்டு	அப்போதலிந்த செவ்விப் பூக்			
நீர் இறைஞ்சு	கனைபிட்டு நீங்கள் தொழுந்			
மின்	கள்;			

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் \*  
மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான் \*  
அரணமைந்தமதின்குழி திருக்கண்ணபுரத்  
தரணியாளன் \* தனதன்பர்க்கன்பாகுமே.

(௩)

தனதான் அடைந்	{ தனது திருவடினை யடைந்த தார்க்கு	அரண் அமைந்த	{ காப்பாக அமைந்த மதினாலே மதின்குழி	குழப்பட்ட
சரணம் எல்லாம்	{ ஸகலவிதரக்ஷணமாய்	திரு கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரமாகிற	
ஆகும்		தரணி	கேதத்திரத்தை	
மரணம் ஆனால்	{ இந்த தேஹம் விட்டு நீங்கின வுடனே	ஆளன்	ஆள்பவனுமான எம்பெருமான்	
வைகுந்தம் கொடு	{ பரமபதமளிக்கும் பெருமானு	தனது அன்பர்க்கு	{ தன்னிடத்தில் அன்பு வாய்ந்த வர்களுக்கு	
க்கும் பிரான்	மாய்	அன்பு ஆகும்	{ அன்புதானே வடிவெடுத்தவனு விரும்பன்.	



அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் \*  
செம்பொனாகுத்து அவுணனுடல்கீண்டவன் \*  
நன்பொனேய்ந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரத்  
தன்பன் \* நானும் தன்மெய்யார்க்குமெய்யனே.

(சு)

தன தாள் அடைத் தார்க்கு என் லாம்	தனது திருவடிக்கீழ்ப்பற்றின செல்லார்க்கும்	நன்பொன் ஏய்ந்த மதின்குழ்	கல்ல பொன்னுலே யமைத்த மதினாலே குழப்பட்ட
அன்பன் ஆகும்	அன்பு செய்யவனுய்	திருக்கண்ணபுரத்து அன்பன்	திருக்கண்ணபுரத்திலே விருப்ப முடையவனுன் எம்பெரு மான்
செம்பொன் ஆக த்து அவுணன் உடல் கீண்ட வன்	சிவந்த பொன்போன்ற வுடம் பையுடைய இரணியாகர னது உடலைக் கீண்டவனுய்	தன் மெய்யார்க்கு நானும் மெய்யன்	தன் திறத்திலே உண்மையாக ன்சேவறிக்குமவர்களுக்கு எப்போதும் உண்மையான ன்சேவமுடையவன்.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் \*  
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் \*  
செய்யில்வாணியுடனும் திருக்கண்ணபுரத்  
தையன் \* ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே.

(எ)

விரும்பி தொழு வார்க்கு என் லாம்	தன்னைபோ புருஷார்த்தமாக ஆசைப்பட்டத் தொழுவன்க னெல்லார்க்கும்	செய்யில் வாணி உடனும் திரு கண்ணபுரத்து ஐயன்	கழனிசனில் வாணிகள் துள்ளி விளையாடப் பெற்ற திருக்கண்ண புரத்திலே பெழுந்தருளி யிருப்பவனுன் எம்பெருமான்
மெய்யன் ஆகும்	மெய்யன்பனுய்,	ஆகத்து அணைப் பார்க்கு	தங்கள் மனத்தில் ஊன்றவைத் துக் கொள்பவர்களுக்கு
புறமே தொழு வார்க்கு என் லாம்	புறமோறுநாந்தரத் தனக்காக மேலெழுத் தொழுவவர்களுக் கெல்லாம்	அணியன்	ஈழிபத்திலுள்ளவன்.
பொய்யன் ஆகும்	தன்னை உள்ளபடி காட்டமாட் டாதவனுய்,		

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் \*  
பீணியும்சாரா பிறவிகெடுத்தானும் \*  
மணிபொனேய்ந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரம்  
பணியின் \* நானும்பரமேட்டிதன்பாதமே.

(அ)

தன தாள் அடைத் தார்க்கு எல்லாம்	தன் திருவடிக்கீழ்ப் பணிந்தவர் கனெல்லார்க்கும்	மணி பொன் ஏய் ந்த மதின்குழ்	ரதினங்களும் பொன்னளும் பொருத்தின மதினாலே குழப்பட்ட
அணியன் ஆகும்	அந்தார்க்கு விருப்பன்;	திருக்கண்ணபுரம்	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்த ருளி யிருக்கிற
பீணியும் சாரா	நியாதி முதலானவைகளும் அணுகமாட்டா;	பரமேட்டி தன் பாதம்	பரம புருஷனுடைய திருவடி களை
பிறவி கெடுத்து ஆனும்	ஈம்னார ஸங்கத்தை யறுத்து அடிமை கொள்வன்;	நானும் பணியின்	எப்போதும் ஆகீர விப்பிரிக ளாக.

பாதநாளும்பணியத் தணியும்பீணி \*  
ஏதம்சாரா எனக்கேலினியென்குறை \*  
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்  
தாதியாணை \* அடைந்தார்க்கல்லலில்கீளையே.

(க)

வேதம் நாவர் விரும்பும்	வைதிகர்கள் விரும்பி வரத் திக்கு மிடமான	ஆதிபாணை	முழுமுதற்கடவுளான எம்பெரு மானை
திருக்கண்ணபுரத்தி	திருக்கண்ணபுரத்தி லெழுந்த ருளி யிருக்கிற	அடைந்தார்க்கு அல்லல் இல்லை	ஆகீரத்தவர்களுக்கு துக்கமொன்று மில்லையாகும்



களும் பாதம் பணிய	(அப்பெருமானுடைய) திருவடி களை எப்போதும் ஸேவிக்கு மளையில்	இனி எனக்கு	இப்படியானபின்பு தூப்பெருமானிடத்து டிருக்கு மெனக்கு	சுபெட்
பிணி தணிபும் ஏதம் சாரா	கோய்கள் அறும்; பாவங்கள் சேரமாட்டா;	என்ற குறை	{ என்ன குறையுண்டு? (ஒரு குறையுமில்லை.	

இல்லையல்லல் எனக்கேலினியென்குறை \*  
அல்லிமாதரமரும் திருமார்பினன் \*  
கல்லிலேயந்தமதின்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்  
சொல்ல \* நாளும் துயர் பாடுசாராவே.

(க0)

அல்லல் இல்லை எனக்கு இனி என் குறை—;	துக்கங்கள் தொல்பும்; தாமரைபாளான பெரிய பிராட் உயாருறையும் திருமார்பை யுடைய பெருமான் வர்த்திக கிற,	கல்லில் ஏய்ந்த மதின்கூழ் திரு கண்ணபுரம் சொல்ல நாளும் துயர் பாடு சாரா	கற்பணிமிக்க மதினாலே சூழ் பட்ட திருக்கண்ணபுரம் என்று சொ ன்ன வளவிலே ஒருநாளும் துக்கம் அணுகாது.
---------------------------------------	--	---	---

பாடுசாரானினை பற்றறவேண்டுவிர் \*  
மாடகீடு குருகடர்ச்சடகோபன் \* சொல்  
பாடலானதமிழ் ஆவிரத்துளிப்பத்தும்  
பாடியாடி \* பணியினவன் தாள்களே.

(கக)

வினை பற்று பாடுசாரா	துக்க ஸம்பந்தம் அருகில் கிட்டாதபடி	சொல் தமிழ் பாடல்-ஆன ஆவிரத்துள் இப் பத்தும்—;	அருளிச்செய்த வாயாரப் பாடி
அற வேண்டுவிர்	{ அது தொல்புவேணு மென்றி குப்பவர்களே }	பாடி	{ அதற்குச் சேர வர்த்தனம் பண்ணி
மாடம் கீடு குரு	மாடமாளிகைகள் உயர்ந்த திரு	சூடி	{ அப்பெருமானுடைய திருவடி களையே தொழுகள்.
கூடர்	நகரிலே அவதரித்த	அவன் தாள்களே	
சடகோபன்	ஆழ்வார்	பணியின்	

## திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்து—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி— சூழ்விசம்பணிமுகில்

சூழ்வார்தாம் திருகாடேற எழுந்தருளும்படியையும் தாமெழுந்தருளும்போது ஸர்வ லோகக்  
களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்பகித்துப் பேசுகிற பதிகம்.

சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியம்முழக்கின \*  
ஆழ்கடலிலைதிரை கையெடுத்தாடின \*  
ஏழ்பொழிலும் வளமேந்தியவென்னப்பன் \*  
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே.

(க)

என் அப்பன் வாழ் புகழ் நாரணன் தமரை கண்டு உகந்து சூழ் விசம்பு அணி முகில் தூரியம் முழக்கின	அஸ்மத் ஸ்வாமியாய் கித்ய தோத்திபுத்தனான ஸ்ரீமத் நாராயணனுடைய அடியார்களை வரக்கண்டு களித்து எங்கும் பரந்த ஆகாசத்திலே அழகிய மேகங்கள் { வாழ் கோலும் செய்தன போன்றிருந்தன ;	ஆழ் கடல் அகில திரை கை எடுத்து ஆடின ஏழ் பொழிலும் வளம் எந்திய	ஆழமான கடல்கள் அலைந்து வருகிற திரைகளை கையாகக் கொண்டு கூத்தாடின; ஸப்த த்விபங்களும் { உபநகரங்களைக் கை யெந் தின.
--	---	--	--



நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நன்னீர்முனில் \*  
பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில் \*  
நீரணிகடல்கள் நின்னூர்த்தன \* நெடுவரைத்  
தோரணம்நிலைத்து எங்கும்தொழுதனருலகே.

(உ)

நாரணன் தமரை கண்டு	பாகவதிகளைக் கண்டு	நீர் அணி கடல்கள்	நீரை வலறிக்கிற கடல்களா னவை
நல் நீர் முனில்	நல்ல தீர்த்தம் கிறைந்த மேக மானது	நின்று ஆர்த்தன	நிலை கின்று கோலித்தன;
உலகத்து	மகிழ்ந்து	உலகு	அத்தந்த லோகங்களிலுள் ளார்
உயர் விண்ணில்	உயர்ந்த ஆகாசத்திலே	நெடுவரை தோர	பெரிய மலைகளோத் தோரணங்க ணம் நிறைத்து
பூரணம் பொன்	பூரண ரும்பம் கிறைத்து வைத் குடம் பூரித்தது	எங்கும் தொழுத	எங்கும் தொழுதொண்டிருந் தார்கள்.
	தாற் போன்றிருந்தது;	னர்.	

தொழுதனருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை  
பொழிவனர் \* பூமியன் றளந்தவன் தமர் முன்னே \*  
எழும்னென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள் \*  
வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே.

(க)

அன்று	முன்பொருகால்	முனிவர்கள்	ஆற்காங்குள்ள முனிவர்கள் (தாமதன் மென்னமாயிருத் தும் வீரத்ததைத் தவிர்த்து)
பூமி அனந்தவன் தமர் முன்னே	பூமியை யனந்தகொண்ட பக வானதுஅடியார்களின் னன் னிதியிலே	வைகுந்தர்க்கு	"பூமியை குண்டத்தை நோக்கிப் போமவர்களுக்கு
தூபம்	தூபம் ஸமர்ப்பிப்பதோடு	வழி இது என்று	இதுதான் வழி" என் று
நல் மலர் மழை	கன்னுன புஷ்பவர்ப்பத்தை	எதிரே வந்து	சொல்லி
பொழிவனர்	பொழிவின்ற வர்களாய்க் கொண்டு	எழுமின் என்று	அழிமுகர்களாக வந்து
உலகர்கள்	அத்தந்த லோகங்களிலுள்ள வர்கள்	இரு மருங்கு	எழுந்தருளவேணும் எழுந் தருளவேணு மென்று எச் சரிக்கை விட்டி
தொழுதனர்	தொழுதார்கள்	இசைத்தனர்	இருபக்கங்களிலும் சொல்லுந் கள்.

எதிரெதிரிமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர் \*  
கதிரவரவரவர் கைநிலைகாட்டினர் \*  
அதிர்சூரஸ்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த \*  
மதுவிரி துழாய்முடி மாதவன் தமர்க்கே.

(ச)

மது விரி துழாய்	தேன் பெருகுகின்ற திருத்தழா முடி	அவர் அவர்	மற்றுமுள்ள வர்களும் [ஆதி வாழிக் கணங்களெல்லாம்]
மாதவன்	பைத் திருமுடியிலேயுடைய	கை நிரை காட்டி	பார்த்தருளிர்! பார்த்தரு ளிர்!! என்று கைகாட்டிக் கொண்டே சென்றார்கள்;
தமர்க்கு	திருமாலினது	அதிர் சூரஸ்	அதிருநிற முழக்கத்தையுடைய
இமையவர்	அடியாரான பாகவதிகளுக்கு தேவர்கள்	முரசங்கள்	பேரிகளானவை
எதிர் எதிர்	இவர்கள் போகிறவழிக்கு முன்னே	அலைகடல் முழக்கு	அலைபெறிவின்ற ஸமுத்தரக் ஓரின் போன்றிருந்தன.
இருப்பு இடம்	தங்குமிடங்களைச் சமைத்தார் கள்;	ஒத்த	
வகுத்தனர்	நவாதசாதிதயர்களும்		
கதிரவர்			

மாதவன் தமரென்று வாசலில்வானவர் \*  
போதும்னெமதிடம் புகுதுகவென்றலும் \*  
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கெருடர்கள் \*  
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

(ரு)



வானவர்	{ வருணன் இந்திரன் பிரஜாபதி	என்றாலும்	என்று சொன்னவாறே
வாசலில்	{ ஆகிய தேவர்கள்	வேதம் எல் லாய்	{ (மேலுலகங்களிலே) வைதிகராய்
மஃதவன் தமர்	{ தம் தம் ஸ்தானங்களின் வாசல்	வர்	{ புன்வாவர்கள்
என்று	{ களிலே வந்து	வேன் வி உன்	{ நான்கள் செய்த தேவ பூஜை
போதுபின்	{ இவர்கள் பரமபாகவதர்கள்	மடுத்த	{ ளின் பலன்களை ஸமர்ப்பிக்க
எமது இடம் புது	{ என்று சொல்லி ஆகரித்து	கின்னரர்	{ கெரு
துக	{ இவ்வளவே எழுந்தருளுங்கள்	டர்கள்	{ கின்னரர்களும் கருடர்களும்
	{ எங்கள்து அதிகார ஸ்தலங்	தேங்கள்	{ பாடினர் தேவகளைப் பாடினார்கள்.
	{ களிலே பிரவேசியுங்கள் }		

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை  
காளங்களவலம்புரி கலந்தெக்குமிசைத்தனர் \*  
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான் தமரென்று  
வாரொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

(சு)

வேள்வி உள் மடுத்தலும்	{ (வைதிகர்கள்) தம் தம் தேவ பூஜாபலன்களை ஸமர்ப்பித்த வளவிலே	வான் ஒன் கண்	{ ஒளிமிக்க கண்களை புடைய தேவஸ்திரிகள்
விரை காழ்	{ பரிமளம் மிக்க	ஆழியான் தமர்	{ “ திருவாய்மொழி யேந்திய எம் பெருமானுக்கு அடிமைப் பட்டவர்களே!
நறு புகை	{ ஸுசந்த ஸுபங்கரானவை	வானகம் ஆண்	{ இந்த ஸ்வர்க்காதிபதங்களை
எங்கும் கயந்து	{ எங்கும் வியாடிக்	மின்கள் என்று	{ ஆளுங்கோள்” என்று சொல்லி
காளங்கள்	{ திருச்சின்னங்களையும் சங்கு*	மகிழ்ந்து வாழ்த்தி	{ பீதியுடன் வாழ்த்தினார்கள்.
வலம்புரி	{ ளையும்	னர்	
இசைத்தனர்	{ ளுநினார்கள்;		

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும் \*  
தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ்சொல்லினர் \* தொடுகடல்  
கிடந்தவெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி  
குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கே.

(சு)

தொடுகடல்கிடந்த	{ அகாதமான கடலிலே திருக்	குடி அடியார்க்கு	{ குலங்குலமாக அடிமைப்பட்ட
எம் கேசவன்	{ கண் வளர்த்தருளின	மடந்தையர்வாழ்த்	{ வர்கள் விஷயத்திலே
கிளர் ஒளி மணி	{ எம்பெருமானாய்	தலும்	{ அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் பல்லாண்டு
முடி	{ கிளர்ந்த வொளியையுடைய	மருதரும் வசுக்க	{ பாடினவளவிலே
	{ ரத்னவிடத்தை மணிந்தவ	ளும்	{ மருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக்
குடந்தையன்	{ னாய்க் கொண்டு	நாமும்	{ களும்
கோவலன்	{ திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்	நாமும்	{ போமிடமெங்கும் தொடர்ந்து
	{ ந்தருளுகிற	தோத்திரம் சொல்	{ வந்து
	{ கோபாலனுக்கு	லினர்	{ பல்லாண்டு பாடினார்கள்.

குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் நனக்கென்று \*  
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள \*  
கொடியணிகெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர் \*  
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

(அ)

இவர் கோவிந்தன்	{ இவர்கள் பகவானுக்குத் தூண்	எதிர் கொள்ள	{ “ஸ்வாகதம்” என்று சொல்லி
தளக்கு குடி	{ குலமாக அடியவர்கள் என்று	வடிவு உடைய மாத	{ யெதிர்கொண்டவழக்க
அடியார் என்று	{ சொல்லி	வன் வைகுந்தப்	{ அழகிய வடிவு படைத்த எம்
முடி உடை வான	{ சேஷநிலத்தக்குச் சூடின முடி	புக	{ பெருமானுடைய பூரி வை
வர்	{ வையுடைய நித்யனூரிகள்		{ குண்டத்திலே பிரவேசிக்
முறை முறை	{ கிரமம் தப்பாமல்		{ கைக்குறுப்பாக



கொடி அணி மெடு { அலங்காரமாக வெடுத்துக் கட் } கோபுரம் குறுகி } தலை வாசலில் புகுந்தார்கள்.  
மதின் { டின் கொடிகளை புடைய } னர்.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர் \*  
வைகுந்தன் தமர் எமரெமதிடம்புகுதென்று \*  
வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்தனர் \*  
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே. (க)

வைகுந்தம் புகுதலும்	முநீ வைகுண்டத்திலே சென்று	வியந்தனர்	உகந்தார்கள் ;
வாசலில் வானவர்	புகுந்தவளவிலே	வைகுந்தத்து	அவ்விடத்திலே
வைகுந்தன் தமர்	திருவாசல் காக்கும் முதலிக	அமரரும் முனிவ	கைங்கர்ய நிஷ்டராயும் குறுது
எமர்	ளானவர்கள்	ரும்	பவநிஷ்டராயு முள்ளவர்கள்
எமது இடம் புகுது	" முநீவைகுண்டகாதலுடையார்	மண்ணவர் வைகு	" வினாவிழுவியி ரெந்தவர்கள்
என்று	கள் எங்களுடைய ஸ்வாமி	ந்தம் புகுவது	தித்யபிழுவேற வருவது
	கள் (அகையாலே)	விதியே(என்று)	மஹா பாக்யமே" என்று
	எங்களதிகாரத்திலே புகவே	வியந்தனர்	சொல்லி உகந்தார்கள்.
	ணும் " என்று சொல்லி		

விதிவகைபுகுந்தனரென்று நல்வேதியர் \*  
பதியினிற்பாங்கினில் பாதங்கள்சமுனினர் \*  
கிதியுநற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் \*  
மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தினர்வந்தே. (க0)

விதி வகை புகுந்த	" நம்முடைய பாக்யாதுண	கிதியும்	{ முநீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதி
னர் என்று	மாக இவர்கள் இவ்விடம்	நல் கண்ணமும்	யான திருவடி நிலைகளையும்
	வந்து சேர்ந்தார்கள்" என்று	நிறை குடம்	முநீ குரணத்தையும்
	சொல்லி	விளக்கமும்	பூரண கும்பங்களையும்
நல் வேதியர்	{ நல் வேதங்களாலேயேபரிதி பாதித்	மதி முகம் மடத்	மங்கள திபங்களையும்
பதியினில்	கப்பட்ட நிய ஸூரிகள்	தையர்	{ முர்ண சந்திரன் போன்ற
பாங்கினில்	தந்தம் நிவப் ஸ்தானங்களிலே	வந்து ஏந்தினர்	முகத்தை புடையவர்களான
பாதங்கள்	உபசாரங்களுடனே		பரிசாரிகைகள்
னர்	சமுனினர் அவர்கள் திருவடிகளை விளக்		{ ஏந்திக்கொண்டு எதிரே வந்தார்
	கினார்கள் ;		கள்.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து \*  
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை \*  
கொந்தலர்பொழில் குருடர்ச்சடகோபன் \* சொல்  
சந்தங்களரயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே. (கக)

அவர் வந்து எதிர்	அந்த பெருமானும் மிரட்டியும்	சொல்	அருளிக் செய்த
கொள்ள	வந்து எதிர்கொள்ள	சந்தங்கள்	{ வேதகுபமான குரீரம் பாச
மா மணி மண்ட	திருமாமணி மண்டபத்திலே	ரத்து	ரங்களில்
பத்து	முடிவிலலாத மஹானந்தத்தை	இவை	இப்பத்துப் பாசரங்களை
அந்தம் இல் பேர்	புடைய	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
இன்பத்து	பரமபாகவதர்களோடே கூடி		
அடியரோடு	இருந்தபடியை		
இருந்தமை	{ பூங்கொத்து அருகிற சொல்ல	முனிவர்	{ பகவத் குணங்களை மனனம்
கொந்து அண்	களை புடைத்தான திருநகரிக்		பண்ணும் முனிவராவர்.
பொழில் குரு	குத் தலைவரான் ஆழ்வார்		
டர் சடகோ			
பன்			



திருவாய்மொழி—பத்தாம்பத்து—பத்தாத்திருவாய்மொழி—  
முனியே நான்முகனே

அவதாரிகை:—இத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அவாவற்று வீடு பெற்றுத் தலைக்கட்டுகிறார்.

முனியேநான்முகனே முக்கண்ணப்பா \* என்பொல்லாக்  
கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமேயென்கள்வா,\*  
தனியேனுநயிரே யென்தலைமீசையாய்வந்திட்டு \*  
இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயம்செய்யேலென்னையே. (க)

முனியே	{ படைக்கும் வகையை மனனம் பண்ணுவனே!	என் கள்வா	{ என்னை வஞ்சித்து அடுபடுத்திக் கொண்டவனே!
நான்முகனே	{ கான்முகனுக்கு அந்தர்யாமியா யிருக்குமவனே!	தனியேன் ஆர் உயிரே	{ என்ஹொருவனுக்கும் பரிபூர்ண பரணணுவனே!
முக்கண் அப்பா	{ ஸம்மாரக் கடவுளான ருத்ர னுக்கு அந்தர்யாமி யான வனே!	என் தலைமீசை ஆய்வந்திட்டு	{ என் தலைமேலே வந்து சேர்த் தாயான மின்பு
கனிவாய்தாமரை கண்	{ கனிந்த அந்தர்தையும் தாமரை போன்ற திருக்கண்களையு முடைய	இனி நான் போகல் ஒட்டேன்	{ இனி யொருகாலும் உன்னை அகன்றுபோக இசையமாட் டேன்;
என்பொல்லாக் கரு மாணிக்கமே	{ து லோபாத கருமாணிக்கம் போன்ற திருவுருவநாக எ ன னுக்கு அதுபயிப்பித்த வனே!	என்னை ஒன்றும் மாயம் செய்யேல்	{ ஆர்த்தி மிகுந்த என்னை ஒரு படியாலும் வஞ்சிக்கண் காது.

மாயம்செய்யேலென்னை உன்திருமார்வத்துமாலையென்கை \*  
வாசஞ்செய்யுங்குமுலாள் திருவாணையின் னொண்கண்டாய் \*  
நேசஞ்செய்துன்னோடென்னை உயிர்வேறென்றியொன்றாகவே \*  
கூசஞ்செய்யாதுகொண்டாய் எனைக்கூனிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ. (உ)

என்னை மாயம் செய்யேல்	{ என் திறத்தில் வஞ்சனை பண்ணு தொழிபவனும்;	என்னை உயிர் வேறு அன்றி ஒன்று ஆகவே கூசம் செய்யாது கொண்டாய்	{ நீசனை என்னை ஆத்மபேத மிக்லாமல் ஏகவந்துவாகவே எனது நன்மையைப் பார்த்துக் கூசாமல் அடியே சிடித்து அங்கீகரித்தரு ளினாய்;
உன் திரு மார் வத்து மாலே	{ உன்னுடைய திருமாலிலே சாத்திய மாலே போன்றவ ளாய்	(ஆன மின்பு)	
நன்கை வாசம் செய் யு குழலின் திரு ஆணை யின் ஆணை நேசம் செய்து உன்னோடு	{ கைவ குணபரிபூர்ணயாய் பரிமளம் மிக்க கூந்தலையுடைய வளான பெரிய சிராட்டியாணை; உன் ஆணை தானாகவே ஸ்நேஹித்த உன்னோடு	என்னை வந்து கூய் கொள் ளாய்	{ இனி உபேகையாதே என்னைத் திருவடி சேர்த்துக்கொள்ள வேணும்.

கூனிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே \*  
ஆனிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின் றிலேன்நான் \*  
மேனித்தொழும்பிரமன்சிவன் இத்திரனுநிக்கெல்லாம் \*  
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பரந்ததுவே. (ஈ)

என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே -;		உம்பர் அந்ததுவே	{ அவர்களினும் மேற்பட்ட தித்ய ஸூரிகளுக்கும் பரம ப்ராய் யானவனே!
மேனி தொழும் பிரமன்சிவன் இத் திரன் ஆதிக்கு எல்லாம்	{ பிரமன் சிவன் இத் திரன் முதலானாக்கும்	ஆதிக்கு ஓர் பற்று கொம்பு நின் அலால் யான் ஆதி கின் றிலேன்	{ ஆத்மாவுக்கு ஓர் கொள்கொம்பு உன்னைத் தவிர நான் காண்கின்றிலேன்; (ஆத ளால்)
முதல் காலி கமலம் கிழங்கே	{ முதலகாசனமான் திருநாடிக் கமலத்திற்கு இருப்பிடமானவனே!	அந்தோ! வந்து கூனிக் கொள்ளாய்—	



உம்பரந்தண்பாழேயோ அதனுள்மிசையேயோ \*  
அம்பரநற்சோதி அதனுள்பிரமனரன்நீ \*  
உம்பரும்பாதவரும்படைத்த முனிவனவன்நீ \*  
எம்பரம்சாதிக்கலுற்று என்னைப்போரவிட்டிடாயே.

(ச)

உம்பர் அம் தண் பாழேயோ	மூலப் பரக்குதிற்கு மீர்வாழக நுனவனே!	யாதவரும்	மறுவ்யாதி ஸ்கலசேதகரையும்
அதனுள் மிசை நீயேயோ	அந்தப் பரக்குதிற்குள்ளே நிற கிற ஆதம் தந்தவத்துக்கு மீர் வாழகனானவனே!	படைத்தமுனிவன் அவன் நீ	அவரவர்களது கருமக்களை மனனம் பண்ணி வருஷித் தவன் நீ; (இப்படியாயிருக்க)
அம்பரம் நல் சோதி அதனுள் பிரமன் அன் நீ	ஆகாசம் முதலானவற்றுக்கும் அண்டத்துக்குள்ளே யிருக் கிற பிரமன் சிவன் முத லானவர்களுக்கும் மீர்வாழ கன் நீ;	எம் பரம் சாதிச் சல் உற்று	என் காரியம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக் கொண்டு (இவனாவும் வர நிறுத்தி)
உம்பரும்	மேனான தேவர்களையும்	என்னை போர விட்டிடாயே	என்னை இங்கேயே பொகட்டு வைத்தாயே.

போரவிட்டிட்டென்னை கீபுறம்போக்கலுற்றால் \* பின்னையான்  
ஆரைக்கொண்டெந்தையந்தோ எனதென்பதெனயானென்பதென் \*  
நீரவிரும்புண்டீரதுபோல என்னுருயிரை  
ஆரப்பருக \* எனக்காராவமுதானுயே.

(ரு)

இரும்பு	காய்ச்சின இரும்பானது	பின்னை	ஸர்வ சக்தியான கீழிப்படி
நீர உண்ட	தன் காய்ச்சல் திரும்படி உண்ட	யான்	கைவிட்ட பின்பு
நீர் ஆது போல	நீர்போலே	யாரை கொண்டு	அசக்தனான நான்
என் ஆர் உயிரை	என் ஆர்மாவின் விடாயெல்	எத்தை	எந்த உபாயத்தைக் கொண்டு
ஆரப்பருக	லாம் நீரப் பருகுகைக்கு	அந்தோ	எந்த புருஷார்த்தத்தை (ஸாதப் பேன்!)
எனக்கு ஆர	எனக்கு ஆராவமுதமா யிருத் அமுது ஆனது	எனது என்பது	ஐயோ!
நீ என்னை போர விட்டிட்டு	நீ என்னை ஆகாதரித்து	என்	என்னுடைய தென்னைக்கு என்ன இருக்கிறது?
புறம் போக்கல் உற்றுல்	உபேகித்தபுப் பொகட்டால்	யான் என்பது	நான் என்னைக்கு ஒரு ஸ்வ என் தந்திர காந்தா யுண்டோ!

எனக்காராவமுதாய் எனதாவியையின் னுயிரை \*  
மனக்காராமமன் லியுண்டிட்டா யினியுண்டொழியாய் \*  
புனக்காராயகிறத்த புண்டரீகக்கண்செய்க்கனியாய் \*  
உனக்கேற்றும்முகோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா என்னன்பேயோ.

(சு)

புனம் காராய் நிறத்த	தன்னிதத்தில் அளிக்க காராய் பூப்போன்ற நிறத்தை யுடை யையாய்	என் அன்பே	என் விஷயத்தில் அன்புதானே வடிவெடுத்தாற் போன்றிருப் பவனே!
புண்டரீகம் கண் செய்க்கனியாய்	நாமவர போன்ற திருக் கண் ணையும் சிவந்த திருப்பவ னத்தைப் புண்டையான	எனக்கு ஆர அமுது ஆய்	எனக்குப் பரம் போக்பலும்
உனக்கு	உனக்கு	எனது ஆயிரை	என்னுடைய தோயமானப் பரக் ருதிரையையும் விக்கணனான ஆதமாவையும்
ஏற்கும்	ஏற்றிருக்கின்ற	மனக்கு ஆராமம்	ஹ்ருதயத்துக்கு நிர்ப்பதி நிற மன்னி உண்
கோலம்	வடிவு படைத்தவனான	டிட்டாய்	வாதபடி விரும்பி நிரந்தர மாக புதித்தாய்;
மலர் பாவைக்கு	பெரிய பிராட்டிக்கு	இனி உண்டொழி யாய்	குறையும் புதித்தேயாக வேணும்.
அன்பா	அன்பனே!		

\* \* \* 'மனக்கு' என்றது 'மனத்துக்கு' என்றபடி; அத்துச்சாரியை பெறுதுவந்த பிர  
யோகம், "மாடக்குச் சித்திரமும்" என்குந் போன்றது.

(க)



கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாரிய என்னன்பேயோ \*

நீலவரைபிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப \*

கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய் \*

நிலக்கடல்கடைந்தாய் உன்னைப்பெற்றினிப்போக்குவனே.

(எ)

கோலம் மலர் } பெரிய பிராட்டியார்க்கு உகப்  
பாவைக்கு } பானவந்தாளே அவன் பரிசு  
அன்பு ஆகிய } ரஹமான என் பக்கலிலே  
என்பேயோ } அன்பு செய்ய மவனே!  
நீலம் வரை } நீலமணி மலை யொன்று  
இரண்டு பிறை } இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்  
கவவி } கொண்டு  
நிமிர்ந்தது ஒப்ப } எழுந்திருந்தாப் போலே  
கோலம் வராகம் } நிலைநாட்டினான் அதிவிதய  
ஒன்று ஆய் } மஹா வராதமாய்  
நிலம் } பூமியை

கோட்டிடை } எயிற்றிலே கொண்டெடுத்த  
கொண்ட } எம்பெருமானே!  
எந்தாய் } உனது திருமேனி நிழலிட்  
நீலம் கடல் } டாளே நீலமான கடலைக்  
கடைந்தாய் } கடைந்த அமுத மனித்த  
வனே!  
உன்னை பெற்று } உன்னைப் புகலாகப் பெற்று  
வைத்து } வைத்து  
இனி போக்கு } கைபுருந்த பின்பு நமுவ விடு  
வனே? } வேனே?

பெற்றினிப்போக்குவனே உன்னையென்தனிப்பேருயிரை \*

உற்றவிருவினையாய் உயிராய்ப்பயனுயவையாய் \*

முற்றனிமழவுலகும் பெருந்துரைய்துற்றிற்றிப்புக்கு \*

முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ.

(அ)

உற்ற இரு வினை } ஆத்மாவைப் பற்றின புண்ய  
ஆய் } பாப ரூப கருமங்களுக்கு  
உயிர் ஆய் } கர்ம வசியான ஆத்மாவுக்கு  
பயன் அனைவ ஆய் } கரும பலனை ஸூத துக்கங்  
இம் மு உலகும் } களைக் கொடுப்பவனுய்க்  
முற்ற பெரு } கொண்டு  
துறு ஆய் } இந்த மூவுலக மெல்லாமாதிற  
முற்ற பெரு } பெரிய துற்றை யுண்டாக்  
துறு ஆய் } கினவனாய்

துற்றில் புக்கு } இந்தத் துறு தன்னுள்ளே  
புருந்து } புருந்து  
முற்ற கரந்த } ஒரு படியாது மறிய வொண்  
ஒளித்தாய் } னுதாடி மறைந்த நிற்கு  
மவனாய் } மவனாய்  
என் முதல் தனி } எனக்கு உன்னைக் கிட்டுகைக்கு  
வித்தே ஓ } மூல ஸாக்குதம மிருப்ப  
வனே!  
உன்னை பெற்று } இவ்வளவாக உன்னைப் பெற்று  
இனி போக்கு } வைத்து இனி கிறவேனே?

முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் \*

முதல்தனியுன்னையுன்னை யெனைநாள்வந்து கூடுவன்கான் \*

• முதல்தனியங்குமிக்கும் முழுமுற்றதுறாவாழ்பாழாய் \*

முதல்தனிசூழ்த்தகன்றழந்தாய்க் முடிவிலீயோ.

(க)

முழு மூ உலகு } மூவுலகு தொடக்கமான எல்லா  
ஆதிக்கு எல்லாம் } வற்றுக்கும்  
முதல்தனி வித்தே } மூ னவைக்க காரணமுமான  
ஓ } வனே!  
அங்கும் இங்கும் } எங்கும் ஸமஸ்த பதார்த்தம்  
முழு முற்று } கடையும் வியாபித்திருப்ப  
உறு } தாய்  
முதல் தனி } அதிவிதய காரணமாய்  
வாழ் } போகமோகங்களாதிற வாழ்ச்  
சிக்ரு  
பாழ் ஆய் } வினை நிலமான மூல பங்கு  
நிக்ரு நிலாமகனாய்

முதல்தனி சூழ்த்த } பரக்குதி பரக்குதற்களுக்கு  
அகன்று ஆழ்ந் } வியாமகமாய் ஒப்பற்ற  
து உயர்ந்த } தாய் தர்ம தீதஜ்ஜானத்  
முடிவிலீ ஓ } தாலே எங்கும் வியாபித்த  
தாய் நித்யமான ஆத்மவர்க்  
கத்துக்கு வியாமகனான  
வனே!  
முதல் தனி உன் } முதல்கனாயும் அதிவிதயையு  
னை } மிருக்கிற உன்னை  
உன்னை } அனாதரணனை வுன்னை  
நான் எனை நான் } நான் எந்கான் வந்து கூடக்  
வந்து கூடுவன் } கடடுவன்?

||சூழ்த்தகன்றழந்தாய்க் முடிவிலீயென்பெரும்பாழேயோ \*

சூழ்த்ததனிற் பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதியோ \*

சூழ்த்ததனிற் பெரிய சுடர்ஞானவிற்பமேயோ \*

சூழ்த்ததனிற் பெரிய என்னவாவறச்சூழ்த்தாயே.

(க)



சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்தஉயர்ந்த முடிவு இல் பெரு பாழே ஓ	பத்து திக்கிலும் வ்யாப்தமாய் நித்யமா யிருக்கிற பரக்குதி தத்வத்துக்கு நிபாமக ஸூப நிறகிறவனே ! (தர்ம பூத ஜ்ஞானத்தானே) அதையும் வியாபித்து அதற் காட்டிலும் பெரிதாய் மேற்பட்டகாய் விகல்வா தேஜோருபமான ஆத்ம வஸ்துக்கும் ஆத்மா வானவனே !	சூழ்ந்து அதனில் பெரிய கடர் ஞானம் இன் பமே ஓ	{ தீழ்ச் சொன்ன இரண்டு தத் வக் + வியாபும் வியாபித்து அவற்றுக்கும் நிபவாழ்மகமாய் ஸங்கல்ப ரூபமாய் ஸாக ரூப மான ஞானத்தை யுடைய வனே ! அந்த தத்வத்ரயத்வையும் வியாபித்துக்கொண்டு அதிலும் மிகப் பெரிதான என் ஆதிநிவேசமானது நிரூபப்பயாக வந்து ஸம்ச்லேஸித்தாயே !
---	--	---	--

|| அவாவறச்சூழ் அரிபையயணையானையலற்றி \*

அவாவற்றுவிடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன \*

அவானிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் \* முடிந்த

அவானிலந்தாதிபிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே.

(கக)

அவா அற சூழ் அரிபைய அயனை அரினை அலற்றி அவா அற்று விடு பெற்ற குருகூர் சடகோ பன்	(அடியார்களின்) அநிவேசம் திரும்படி ஸம்ச்லேஸிப்பவனும் இப்படி தாபத்தை ஹரிப்பவ னாகையாலே ஹரிபென்று திருகாமம் பெற்றவனாய் சிரமனுக்கு அந்நாயாமியாய் குதாஸுக்கும் அந்நாயாமியா யிருக்கிற எம்பெருமானை கூப்பிட்டு ஆசை தீர்ந்து விடு பெற்றவ ரான நம்மாழ்வார்	சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவை ஆயிரமும் முடிந்த அவாவில் அந்தாதி இப் பத்து அறிந்தார் பிறந்தே உயர்ந் தார்	அருளிச் செய்ததாய் பக்தியினு ண்டானதான அந்தாதித் தொடையான பாக ரங்களால் நிறைந்த இவ் வாயிரத்தினுள்ளே பரம பக்தியாலே பிறந்ததான அந்தாதியான இப் பதிகத்தை அறிபக் கற்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் உயர்ந்தவர்க ளாவர்.
--	--	--	--

\* \* \* உயர்வற வுயர்கல மென்கிற முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கி \* சூழ்விசும் பணி  
முடிவுக்கு முன் திருவாய்மொழி வரையில் பரஜ்ஞானத்தையுள்ளே கொண்டிருக்கிற பர பக்தியினால்  
சென்றதென்றும், \* சூழ்விசும்பணி முகிலில் \* அந்தமில் பேரில்பத் தடியரோடிருந்தமை \* என்று,  
அச்சிராதிகதியாலே தேச விசேஷத்தினே போய், பரிபூர்ணதபவும் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள் திர  
வ்லே கூடியிருந்ததாகக் கண்டு பேசுகையாலே அந்தத் திருவாய்மொழி பூனை பர ஜ்ஞானத்தினால்  
சென்றதென்றும், அந்நயம் கண்டது மாகனா ருபவமாய் பாஹ்யா ருபவபாக்ய மல்லமைவாரில் பெரு  
விடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்தப் பேற்றோடே தலைக்கட்டின  
\* முனியே லான்புகனென்கிற இத் திருவாய்மொழி பக்தியினுடைய சாமாவதிர்ப்பன பரமபக்தியாலே  
சென்றதென்றும் பூருவாசாரியர்களின் நிவாஹமென்பது இங்கு உணரத்தக்கது. இப் பாட்டில்  
\* முடிந்தவயா \* என்றது பரம பக்தியையே யாம். (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்  
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய  
கோயில் திருவாய்மொழி உரை  
முற்றிப்பெற்றது